

INSTITUTUL DE ISTORIE ȘI TEORIE LITERARĂ
„GEORGE CALINESCU”

821mmog

C8J

crestomație
de literatură
română
veche

REP. T. E. D. O. T. B.

OL. D. R. T. O.

CHI. R. V. U. T. E. A. D. I. D. O. T. T. O.

EDITURA DACIA

ACADEMIA DE ȘTIINȚE SOCIALE ȘI POLITICE
INSTITUTUL DE ISTORIE ȘI TEORIE LITERARĂ
„G. CALINESCU“

Colectivul de redactare:

Liliana Botez, V. Căndea, Gh. Ceașescu,
I. C. Chițimia, Nedret Mamut, Mihai Moraru,
Stela Toma, Cătălina Velculescu

590.09
X5

CRESTOMATIE

de

LITERATURĂ ROMÂNĂ VECHIE

Vol. I.

Cuvînt înainte de Prof. dr. doc. Zoe Dumitrescu Bușulenga

Coordonatori
I. C. Chițimia și Stela Toma

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA 1984

CUVÎNT ÎNAINTE

A trebuit să ajung departe în lume ca să am o bucurie revelatoare privitoare la unele valori de acasă (așa cum spunea odată, cu mult adevăr, că se întâmplă, Martin Buber, relatînd o veche legendă hassidică). Prin 1974, cu prilejul unei vizite la Oxford, m-am oprit, firește, la vestita Bibliotecă Bodleiană unde directorii, plini de o amabilă și caracteristică sollicitudine, au scos la vedere pentru plăcerea oaspetelui modest care eram, un manuscris de preț. Bucovina veche de peste jumătate de mileniu și-a părăsit culcușul de sticlă pentru a-și lăsa răsfoite paginile apărute fiecare de materiale izolatoare. Își poate oricine închipui că bucuria mea n-a fost mică, deși emoția depășea cu mult puterile percepătoare ale nespecialistului. Țineam în fața ochilor frumusețea aceea de *Tetraevangel*, din 1429, copiat de mîna de artist a unui călugăr de la mănăstirea Neamț, la porunca doamnei Marina, soția lui Alexandru cel Bun. Mă turbura amintirea celui vechi cărturar de neam, Gavriil Uric, care, în solitudinea chiliei sale, a dat glas erudiției și pietății în formele alese ale artei. Și mă uimeam de armonia punerii în pagină, de siguranța elegantă a trăsăturii caligrafice, de calculul riguros care se ascundea sub măiastra alternanță a literelor față de care jocul de păsări ori de corole al inițialelor stabilea raporturi estetic ordonatoare, demne de rafinamentul unui gravor extrem-oriental. Iar „enluminura“, miniatura propriu-zisă, păstrînd, și în toată ornamentica preponderent geometrică și în reprezentarea apostolilor, regula proporțiilor, o alia cu un cromatism fermecător, lipsit de orice stridență, dar avînd vioiciunea aceea, naturalețea, prospețimea culorilor de pe viitoarele fresce exterioare ale mănăstirilor bucovinene. Privindu-i lucrarea de artist desăvîrșit la dimensiunile miniaturalului, mă gîndeam la o observație făcută cu o acuitate extraordinară de un specialist german de marcă, profesorul Wilhelm Nyssen de la Köln, cu privire tocmai la valoarea coloristică a frescelor exterioare. Și anume că raporturile spațiale de mărime ajung să nu mai aibă nici o importanță, față de forța cu care se impune privitorului impresia policromă ce iradiază parcă și sonor, ca un

ecou în culori (dealtfel, profesorul avea să treacă mai tirziu aceste reflecții entuziaste asupra picturii medievale românești într-o carte cu un titlu de puternică sugestie, *Pământ cîntînd în imagini, Bildgesang der Erde*). Cu adevărat regăseam și în pictura lui Gavriil Uric, precum mai tirziu în miniaturile lui Anastasie Crimca, de la Dragomirna, aceleași atribute ale specificității noastre, acel cîntec al pămîntului și al inimii izvorît dintr-o atitudine interioară a bucuriei imnice. Privirea paginilor care vibrău ca niște timpane îmi dăruia o desfătare aleasă în care simțurile se bucurau tot atît cît și spiritul, dar îmi stîrnea și un oarecare simțămînt de stînjnire față de mine însămi. Eram, evident, confruntat cu un fel de reproș secret din partea „izvodului moldovenesc”, cel atît de original pe tot întinsul culturii bizantino-slave a sud-estului european, deși venea și el din același Bizanț care pe toți ai acestei lumi ne-a călăuzit și ne-a înrîurit.

Și tot în Anglia am auzit elogiile entuziaste ale specialiștilor la adresa broderiilor medievale românești, mai cu seamă a celor de la Putna, pe care le socoteau cel puțin egale în valoare cu cele flamande. La Institutul Courtauld, doamna Stella Newton și colaboratorii săi mi-au vorbit îndelung de originalul tezaur românesc și în această privință și opiniile lor nu erau ale unor oameni doar politicoși, ci ale unor cunoscători dintre cei mai exigenți.

Și dacă în cadrul culturilor medievale atît de înrudite ale sud-estului prin impactul comun al Bizanțului, românii au dat bolțile lor specifice în arhitectură, izvoadele lor în pictura miniaturală și în cea monumentală, broderiile lor sau cîntările psaltice de unică frumusețe, cu dulceața bucuriilor ori mîhnirilor duhovnicești, atunci în literatură să fi rămas oare ei mai prejos decît în tărîmul celorlalte arte, adică mai întîrziată din punctul de vedere al producerii valorilor de limbă și literatură? Limba slavonă (latina răsăritului ortodox), limbă de cult și de cancelarie, accesibilă clerului și dieciilor, străină poporului, ar fi putut fi socotită un obstacol în calea apariției mai timpurii a literaturii originale. Dar cercetătorii români și străini sînt de acord că manuscrisele slavone înseși poartă de timpuriu pecetea minții românești, scriitorii și copisti noștri introducînd, din ce în ce mai des, particularități morfologice, sintagme întregi ori calcuri relevante din limba lor maternă. Cum observa mult regretatul profesor Mario Ruffini, influența limbii române în slavona ecleziastică folosită în țările române, s-a făcut tot mai simțită pe măsura trecerii timpului.¹ Și aceasta pe de o

¹ Mario Ruffini, *Aspetti della cultura religiosa ortodossa romana medievale*, Roma, 1980, p. 10.

parte fiindcă poporul nu înțelegea slavona, și pe de alta cei care le traduceau textele erau constrînși la un firesc exercițiu de echivalență tot mai exactă. Căci așa cum spunea un preot sas din Bistrița, Adalbert Wurmloch, la începutul secolului XVI, într-o scrisoare către un prieten din Breslau, clericii români explicau Evanghelia și Epistolele în românește, după ce le citiseră în prealabil în slavonă, limbă pe care mirenii n-o înțelegeau.²

În același timp, o activitate deosebit de intensă de citire, de copiere și de răspîndire a manuscriselor în toate provinciile cu populație românească a fost caracteristică primelor secole ale mileniului nostru. De la mănăstirile din nordul Moldovei, de la Neamț și Putna Bucovinei la Bistrița olteană și Cozia, de la Ieudul Maramureșului la Hodoș Bodrog în Banat, pretutindeni în lăcașurile acestor sfinte, vetre de cultură, mintea intelectualilor timpului, cu precădere clerici, lucra, mlădiindu-și și perfecționîndu-și neconștient mijloacele de expresie, în slavonă ca și în română (ba chiar, uneori, în greacă, pe care o stăpîneau, de pildă, desăvîrșit, un Eustație, „ritorul” și muzicianul de la Putna), în consonanță cu dezvoltarea firească pe care o imprima limbii creșterea și manifestarea creativității populare în cultura specifică.

De aceea chiar de la apariție, scrierile în românește, traduceri ori originale, se bucură de o limbă viguroasă și spornică, avînd un potențial expresiv notabil, decelabil chiar de la primul nivel al lecturii. Și probabil că nu în ultimul rînd, impresionaseră și aceste valori ale expresivității pe umaniștii europeni care, în secolul XV, au descoperit, mai cu seamă împinși de rațiuni politice anti-otomane, pe români și limba lor, mărturie de netăgăduit a unității unei etnii despărțite în trei mari provincii. Au făcut atunci referire la idiomul nostru neo-latin și Blondus Flavius Forliviensis (1392—1463), și Poggio Bracciolini (1390—1459), umaniști celebri, precum și alții, secretari ai Cancelariei florentine ori ai Curiei papale, la curent cu politica arzătoare a anilor ce precedau sau urmau căderii Constantinopolului.

Dar cea mai interesantă dintre relatări (și una dintre cele într-adevăr substanțiale) aparține unui personaj politic, implicat direct în marile planuri de acțiune ale acelei dramatice vremi. Enea Silvio Piccolomini, cărturar strălucit, a dat umanismului său un sens activ, implicîndu-l în istorie, încercînd să-l facă o expresie adevărată, funcțională și eficientă a unui spirit european *avant la lettre*. Ajungînd papă între anii 1458—1464, sub numele de Pius al II-lea,

² apud Dr. Antonie Plămădeală, *Dascăli de cuget și simțire românească*, București, 1981, p. 65.

el a conceput proiectul unei cruciade (a IX-a), care urma să refacă prestigiul creștinătății, trezind în popoarele continentului simțul apartenenței la o unitate, spirituală anume. În acest context, descoperirea potențialului spiritual (și, desigur, militar strategic) al românilor, insulă neo-latină în răsăritul și sudul slav, dobîndea o însemnătate nu numai simbolică. Și în lucrarea lui politică ce vădea în parte aspirația spre universalitate, spre sinteză superioară, a unei minți prea coapte poate pentru timpul său, Enea Silvio încerca să realizeze un echilibru necesar între puteri (ca o modalitate specifică a binelui pe acest tărîm al practicii politice), în care românii din Valahia, Moldavia și Transilvania și-ar fi avut, prin stirpea lor romanică, locul cuvenit. Dealtfel, locul misiunii lor istorice de atunci și de mai târziu, în calea extensiei unor pericole anti-europene.

Accentuînd obîrșia românilor (a valahilor, cum îi numea pe toți) și spunînd: „*Li Vlahi sono di generazione italica...*” sau despre limba lor: „... *fin qui ritengono del parlar romano ancora, benché in gran parte mutato et a pena da potere essere inteso da uno italiano*” (pînă astăzi păstrează încă vorbirea romanică, deși în mare parte schimbată și abia putînd fi înțeleasă de un italian)³, acel papă, contemporan cu Ștefan cel Mare, îi introducea într-un circuit firesc de consangvinitate europeană și-i făcea apți de recunoaștere ca atare, cu atît mai mult cu cît apăsa clar și pe obîrșia valahă a lui Iancu de Hunedoara, al treilea apărător al creștinătății notoriu la vremea aceea, pe lângă Ștefan cel Mare și Vlad Țepeș.

Timpul acela atît de vitreg pentru istoria noastră i-a dat însă o dimensiune epică certă care n-a lipsit a înrîuri și conținutul gîndirii și forma expresiei. Căci nu generalitatea reflecțiilor umaniste ale occidentului european te izbește în nucleele literare din textele noastre de început, ci o neconținută relatare a unor fapte specifice, revelatorii pentru o anumită condiție umană. Din corespondența diplomatică a lui Țepeș ori a lui Ștefan cel Mare, din documentele de cancelarie care consemnează întîmplări și stări, din suplice, plîngeri ori scrisori particulare se constituie, în nuce, o *Weltanschauung* dramatică prin simplitatea și resemnarea cu care adversitățile sînt primite și asumate. Abia mai e nevoie de un adaos de ficțiune și de o brumă de generalizare pentru ca literatura să se nască. Iar limba capătă sonurile gravității și solemnității ori răsfrîngeri polemice, după caracterul precumpănitor al relatărilor. O pietate adîncă, dar rațională se desprinde din paginile mult răsfoite ale scrierilor canonice și omiletice, o judecată dreaptă și în-

³ Enea Silvio Piccolomini, *La Discrittione de l'Asia et Europa di Papa Pis II*, în *Vinegia*, MDXLIII, p. 185.

crezătoare într-o justiție imanentă răsare din orice rînd pus pe pergamente. Nestatornicia lucrurilor lumii se echilibrează printr-o nădejde moderată într-un viitor mereu crezut mai luminos în pofida realității grele. Umaniștii istorici ori prelați, dieci ori voievozi se supun vremii, adică necesității istorice, într-un fel de înțelepciune specifică în care se amestecă eroicul fatalism al dacilor, spiritul moderat al acțiunii romane, precum și urmele *isihasmului* bizantin. Sinteza teologic-filosofică literară a acestei atitudini o va înfățișa acel monument literar edificat de Neogoe Basarab în învățăturile către fiul său Theodosie, la începutul secolului XVII. Interpretarea marilor cărți sacre și a părinților bisericii într-un sens mai personal, preponderent moral, încrederea în valoarea pedagogiei pentru perfecționarea ființei umane, reconsiderarea vieții interioare cu accentul pus pe măsură, pe echilibrul contrariilor și al puterilor dinăuntru și din afară, punerea laolaltă a învățăturilor patristice și atonite cu cele pitagoreice, stoice și gnostice înseamnă în cultura română și aceea a sud-estului european un moment de interferență de-o însemnătate puțin obișnuită, cu atît mai mult cu cît toate aceste cîștiguri moral-filosofice trebuie să stea la temelie artei guvernării.

Acest prinț, care a dat culturii noastre și chiar literaturii noastre o operă de adînci ecouri, a fost doar unul dintre primii umaniști ai secolului XVI, secol care a abundat în înnoiri și diversificări de direcții culturale. Deschiderea spre Europa și umanismul latin au prevalat cu Nicolaus Olahus, prietenul și corespondentul lui Erasmus din Rotterdam, cu Iacob Eraclid Despot, colaboratorul lui Johannes Sommer la academia latină de la Cotnari, cu Petru Cercel cel susținut de Henric al III-lea al Franței, de papă și de umaniștii italieni de la sfîrșitul secolului. Iar Reforma și ecourile ei au adîncit, în același secol, tendințele interne, forțele autohtone din toate provinciile românești, — prin punerea în valoare a elementului național în limba scrierilor. Mergînd în consens cu dezvoltarea factorilor lăuntrici, mișcarea reformatoare și activitățile traducătorilor și, mai presus de oricare altele, acelea ale lui Coresi au venit într-un moment în care unitatea limbii românilor de pretutindeni devenea o realitate de netăgăduit.

Ritmul dezvoltării culturii românești s-a modificat în aceste împrejurări într-un fel foarte favorabil, vizibil în marea bogăție și diversitate a genurilor și speciilor din secolul următor, secol de aur al literaturii române vechi, cum s-a spus. Poate și din această pricină a valorilor de tot felul născute pe pămînturile românești din secolul XV pînă în XVII, Jean Racine, istoriograful regelui Soare, nota în 1680, pe colțul unui manuscris: „*Valaquie, Molda-*

rie... Valaquie de delà les monts... Transalpinam Valachiam⁴ (Valahia, Moldova... Valahia de dincolo de munți... Valahia Transalpină — adică Transilvania, n.n.).

Secolul XVII a fost într-adevăr al marilor arhitecți de limbă⁴, dar și de literatură. Căci numim întâi urmașii, între descendenții lui Coresi, dar la o putere mult superioară, pe Varlaam sau Simion Ștefan, mitropoliții. Iar între scriitorii autentici, pe mult înzestratul poet Dosoftei mitropolitul, cel care a trecut în Psaltirea românească, precum într-o sămânță pînă departe roditoare, esențe ale unei limbi poetice din care se vor împărtăși artiștii români pînă la Arghezi. Apoi între prozatorii istorici, Miron Costin ține o întâietate necontestată cu stilul său complicat și rafinat de umanist tirziu. Biblia de la 1688 are valoarea unui monument de limbă literară care fixează modalitățile tuturor posibilităților de deveniri. În continuare, Antim Ivireanu dă o literatură omiletică de primă mărime, stolnicul Constantin Cantacuzino întreține spiritul umaniștilor europeni în direcția explicării istoriei naționale în termeni de relație cu obârșii.

Iar în Dimitrie Cantemir și Ioan Neculce, cu care crestomația de față se va încheia, noi vedem și în secolul XVIII expresia rodnică a ceea ce numeam mai demult pendularea noastră între cele două obârșii, între mitul cultural și mitul arhaic la care participăm deopotrivă, adică între europenism și autohtonism. Căci dacă prințul erudit, membru al Academiei din Berlin, poliglotul subțire, amicul suveranilor europeni reprezintă într-adevăr aspirația noastră continentală și apartenența indubitabilă, prin cele mai mari spirite, la Republica litterarum, prin boierul de țară sfătos și iubitor de tacla moldovenească, Ioan Neculce, și prin opera sa, ne cufundăm în fîntînile autohtonității, făcînd loc acelui tip de creativitate aflat la mijloc între povestirea orientală și povestirea populară românească, tip de creativitate dus la maximă strălucire de mărturisitul urmaș al lui Neculce, Mihail Sadoveanu.

Nu am dorit (și nici n-am fi putut) să facem din aceste cîteva pagini o prefață specializată de care volumul de față nici n-ar avea nevoie, deoarece conținutul său îi este recomandarea cea mai înaltă. Și oricine va parcurge cu ochi atent și iubitor măcar sumarul volumului I, va înțelege din capul locului aria de pe care s-a cules modesta, dar atît de substanțială recoltă de texte selectate cu acuratețe de specialiști excelenți, departe văzători în complicata materie a literaturii vechi. Și va mai înțelege și structura acestei crestomații care este una nu de limbă, ci de literatură, ceea ce a impus organizarea ei pe genuri și specii literare. Iar dacă va

pătrunde cititorul în textele așa de bine, de armonios sunătoare, în limba lor „veche și înțeleaptă” și se va lăsa furat de vraja unei arte simple și robuste la începuturi, și mai apoi de esențele ei tari și durabile, va izbîndi într-o cunoaștere de preț, a unui spirit, a unei creativități arătate lumii, în secolele de lucrare zmerită, de către un popor autentic înzestrat cu daruri literare. Popor care n-a produs numai pe Ștefan cel Mare, pe care Bossuet îl recomanda în lecțiile sale prințului moștenitor al Franței drept „le plus grand guerrier de son siècle” (cel mai mare războinic al secolului său), ci și pe Eminescu și Sadoveanu, urmașii cei mai de seamă ai tuturor celor cuprinși în paginile ce vor urma.

ZOE DUMITRESCU BUȘULENGA

⁴ Antonie Plămădeală, Op. cit., p. 85.

CRESTOMATII ȘI ANTOLOGII, TIPURI ȘI VARIETATE

Între lucrările văzute din vremuri antice ca necesare, alături de dicționare și enciclopedii, se înscriu tipurile de *crestomații* sau *analecta*, *antologii* și *collectanea*, culegeri de texte cu scopuri diverse: de învățare a unei limbi și de cunoaștere mai aprofundată a ei, de lectură a unor pagini de literatură de primă valoare sau de adunare, eventual editare, a unor scrieri sau fragmente din tezaurul unei culturi ori pe o anumită temă.

Deși terminologia specială a luat naștere mai târziu, tipul de lucrări a apărut chiar din antichitate, fiind denumit altfel. Astfel de lucrări s-au efectuat în special în legătură cu versurile scurte, adică de volum mic, numite *epigrame*. Cel dintâi care, în sec. I î.e.n., a făcut o culegere de epigrame grecești din 46 de poeți (între ei: Arhiloh, Simonides, Safo, Moiro, Platon etc.) a fost poetul Meleagru, dându-i titlul *Stêfanos* (Buchetul). În vremea lui Caligula, în sec. I e.n., culegerea lui Meleagru a fost completată, cu epigrame din alți 13 poeți de mai târziu, de către Filip din Salonic, păstrându-i vechiul titlu. Au mai alcătuit apoi asemenea culegeri antologice Diôgenianos din Heraclea (sec. II e.n.), care a introdus și termenul *Anthologion* (luat din domeniul botanicii), apoi Straton din Sardes (sec. III e.n.), Agathias din Myrina (sec. VI e.n.) și alții. Băzându-se pe asemenea materiale vechi, în sec. X, Konstantinos Kefalàs a întocmit o mare antologie de 3700 epigrame dispuse tematic (nu alfabetic ca la Meleagru) în 15 cărți. În sec. al XIII-lea, Maximos Planudes, căruia i se atribuie și *Viața lui Esop*, a făcut la Constantinopol excerpte din Kefalàs în 7 cărți cu 2400 epigrame, lucrare publicată peste două secole de Ioannes Lascaris la Florența, în 1494: *Anthologia epigrammatum graecorum cura Ioannis Lascaris*, dedicată fiind lui Pietro de Medicis. Dar în anul 1607 francezul Claude Saumaise a descoperit la Heidelberg, în așa-zisul *Codex Palatinus* (Cod. pal. 23, din sec. XI), manuscrisul lui Kefalàs, de unde numele culegerii de *Palatianè Anthologia* sau *Anthologia*

Palatina, publicată târziu, în 1772, la Strassburg, de August Bruckner și pe urmă din nou de Friedrich Jacobs, în 1813¹.

În ce privește însă literatura latină, deși există mențiuni date de un Aulus Gellius sau Plinius Maior, că în vremea lui Octavianus Augustus (63 î.e.n. — 14 e.n.) s-ar fi întocmit o antologie de scurte versuri erotice, totuși o asemenea lucrare nu s-a descoperit încă. S-a păstrat, în schimb, o adunare de sentenții romane din sec. VI e.n., datorate — se crede — lui Luxorius, autor de versuri elegiace epigramatice. O antologie propriu-zisă a fost realizată de-abia în epoca Renașterii, lucru explicabil prin interesul față de antichitate, de către Joseph Justus Scaliger (1540—1609), publicată în 1573: *Catalecta Veterum Poetarum*, în ea fiind introdus un număr de 250 piese. O a doua astfel de culegere a săvârșit în secolul al XVIII-lea Peter Burmann, fiind primul care i-a dat titlul *Anthologia Latina* (conține peste 1450 de scrieri). În secolele XIX și XX s-a înmulțit numărul specialiștilor clasiști și s-au alcătuit multe antologii, unele apărute în mai multe ediții revizuite. S-au antologat diverse genuri, de la lirică și teatru la retorică și istoriografie, privind în special scrierile antice mai puțin cunoscute.

Intenția de a cunoaște de aproape textele, frumusețea și arta lor stilistică a dus și la istorii literare de tip antologic cum procedează, în chip evident, Jean Bayet² sau Ettore Bignone³.

Deși termenul de *crestomație* (*Chrestomathia*, *chrestomathie*, *chrestomathy*, *chrestomatija* etc.) din gr. *khrestomatheia* (*khrestos* 'util', *manthanein* 'a învăța') s-a impus de-abia la începutul secolului al XIX-lea, când științele filologice au luat în Europa un avânt extraordinar și când s-a stabilit și o terminologie științifică modernă, totuși termenul apare mai rar și în secolele anterioare, în legătură cu culegeri de texte necesare în special pentru învățătura în școli, așa cum se întâlnește în secolul al XVI-lea și al XVII-lea⁴ și mai ales în secolul Luminilor, în care iau dezvoltare școala și știința, în toate țările europene. Astfel, apar *crestomații* și în Ungaria, în Polonia, în Transilvania (și, bineînțeles, în alte țări). În 1782 se pu-

¹ Vezi Fr. Jacobs, *Anthologia graeca sive Poetarum graecorum Lusus*, 13 vol., Leipzig, 1794—1814.

² Jean Bayet, *Littérature latine*, Paris, 1934; reeditare 1958 și 1965; trad. rom. de Gabriela Creția, trad. versurilor de Petre Stati, introd. de M. Nichita, București, 1972.

³ Ettore Bignone, *Storia della letteratura latina*, 3 vol., Florența, 1945—1950 (fragmente întinse din operele tratate).

⁴ Vezi bunăoară, *Procli Chrestomathia poetica*, interprete et scholiste Andree Schotto, nunc correctius editum a Ludovico Corrione Brugensi, Hanovra, 1615.

blică la Buda o lucrare care ne interesează: *Chrestomathia ex optimis linguae latinae autoribus, concinnata in usum gymnasiorum et scholarum grammaticarum per Regnum Hungariae et provincias eidem adnexas*⁵. Acest impuls a continuat, iar, în secolul următor, Feliks Bentkowski, învățat literat polonez, cu studii la Halle, a editat în limba polonă o creștomatie, devenită celebră, a lui Friedrich Gedike: *Wypisy dla poczynających się uczyć języka łacińskiego do użycia Polaków przystosowane* (Creștomatie, pentru începătorii învățării limbii latine, adaptată pentru folosința Polonilor), Varșovia, 1806⁶. Lucrarea lui Gedike, un clasicist foarte activ⁷, a apărut în zece de ediții, cu titlu latin sau german⁸, și una dintre ele, adaptată, a văzut lumina tiparului la Cluj, în 1836⁹.

Dacă s-au publicat antologii pentru o întreagă literatură sau pentru poezie ori proză¹⁰, s-au lucrat altele pentru un singur gen, cum a procedat Ludwig Goldscheider (colaborator Paul Wiegler) cu cele două excelente volume, unul de lirică germană¹¹, altul de lirică universală în traducerea unor renumiți clasici germani¹². Desigur, în epoca modernă și contemporană, tipurile de creștomatii și antologii, pe epoci, genuri, teme, pînă la istorii literare antologice, s-au înmulțit, dar cele spuse mai sus dau o idee despre istoricul și varietatea lor, despre interesul pentru asemenea cărți.

⁵ Între provinciile anexate se include și Transilvania.

⁶ O a doua ediție a apărut în 1809.

⁷ Date despre el la Herbert Schmitt, *Friedrich Gedike, Gymnasialdirektor und erster preussischer Oberschulrat im friderizianischen Zeitalter*, Halle, 1937.

⁸ O ediție nu cu mult înainte de aceea a lui Bentkowski, în polonă, era a XI-a: Fr. Gedike, *Lateinisches Lesebuch für die ersten Anfänger*, Berlin, 1800, VIII + 230 p.; în 1820 apărea a XVIII-a, iar în 1834, Fr. Adolf Beck scotea o a XXI-a ediție. Dealtfel, Gedike a alcătuit și o creștomatie de texte grecești; în 1829 Philipp Buttmann o reedita pentru a XII-a oară, „cu adaose și îmbunătățiri”: *Griechisches Lesebuch für die Anfänger* von Fr. Gedike, mit Zusätzen und Verbesserungen von Philipp Buttmann, Berlin, 1829, XIV + 233 p.

⁹ Fridericus Gedikus, *Liber latinus, usibus juventutis scholasticae Regni Hungariae et Transylvaniae accommodatus*, editio nova et emendatio, Claudiopolis, 1836, 360 p.

¹⁰ Vezi o atare antologie pentru poezia italiană: Corrado Govoni, *Splendore della poesia italiana*, Milano, 1937; ca antologie pentru o epocă, vezi, de pildă, Jan Kott, *Poezja polskiego oświecenia* (Poezia secolului luminilor în Polonia), Varșovia, 1954 (excelentă).

¹¹ Ludwig Goldscheider, Paul Wiegler, *Die schönsten deutschen Gedichte. Ein Hausbuch deutscher Lyrik von den Anfängen bis heute*, Viena-Leipzig, Phaidon-Verlag, 1933, 470 p.

¹² Ludwig Goldscheider, *Die schönsten Gedichte der Weltliteratur. Ein Hausbuch der Weltlyrik von Anfängen bis heute*, Viena-Leipzig, Phaidon-Verlag, 1933, 490 p.

În literatura română s-ar putea socoti ca antologii vechi o serie de manuscrise miscelane sau manuscrise pe genuri de literatură istoriografică sau de cărți populare etc., dar ar însemna să mergem prea departe și ne vom rezuma la creștomatii și antologii de literatură română care au văzut lumina tiparului începînd cu secolul al XIX-lea, succedîndu-se în ritm viu. Totuși nu ne vom opri să nu consemnăm că, pentru literaturile antice, Johannes Honterus a publicat la Brașov, în 1539, o antologie redactată atît în limba greacă, cît și în limba latină¹³.

Dar o creștomatie de literatură română a publicat pentru prima dată Timotei Cipariu: *Creștomatia sau analecte literare den cărțile mai vechi sau nouă românești, tipărite și manuscrise, cu o notiță literară*, Blaj, 1858. Concepută pînă la 1830, deci pentru toată literatura veche, cum a fost văzută periodizarea și după 1900 (vezi *Bibliografia românească veche*), lucrarea s-a oprit la sfîrșitul secolului al XVII-lea, dar ceea ce a realizat Cipariu, cu multă trudă, este un monument al vremii și un document la îndemîna cercetătorilor de atunci și de mai tîrziu¹⁴. Ideile lui din „notița literară” îl arată cu înțelegere justă față de fenomenul cultural și primele urme de limbă română, cu evidențierea spiritului românesc din *Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie*, cu prețuirea tipăriturilor din secolul al XVI-lea, notînd printre merituosi nu numai pe scriitorii originali, ci și pe traducători, copişti, tipografi etc., care și-au manifestat interesul pentru conservarea unor scrieri sau pentru tipărirea unor cărți.

Lucrările de tipul creștomatiilor și antologiilor de texte au continuat, iar harnicul și priceputul profesor Aron Pumnul a scos la Viena, între 1862—1865, o culegere în patru volume, intitulată *Lep-turariu rumânesc cules den scriptori rumâni*¹⁵, alcătuită „spre folosința învățăceilor”, introducînd, în primele volume, între altele, și texte din lucrarea de mai sus a lui Cipariu, apoi alte texte (fabule) din Donici, Asachi, Alexandrescu, legende istorice din Alecsandri (există și texte de istorie, geografie și științele naturii). În

¹³ Johannes Honterus, *Epitome tis tou Aristotelous dialektikes. — Epitome tis tou avtorou retorikes*, Brașov, 1539; idem, *Rudimenta praeceptorum dialectices ex Aristotele et aliis collecta. — Compendium rhetorices ex Cicerone et Quintiliano*, Brașov, 1539.

¹⁴ Devenită rară, precum și pentru spirit de cinstire, cartea a fost reprodusă exact și în același număr de pagini (XXXVIII + 256) de către Mitropolitul de Blaj, dr. Victor Mihályi de Apșa, la Blaj, în 1916.

¹⁵ Lucrarea a apărut după cum urmează: tom. I, 1862; tom. II, partea I^a, 1863, partea 2^a, 1863; tom. III, 1862; tom. IV, partea 1^a, 1864, partea 2^a, 1865; primele două tomuri erau destinate gimnaziului inferior, ultimele celui superior.

volumele III și IV încearcă o istorie a literaturii române de la cronicari până după 1830, cu texte ilustrative și notițe biobibliografice (inegale), scoase din diverse izvoare, obținute uneori direct de la unii scriitori, încât conțin informații de neîntâlnit altundeva. Transcriind însă textele într-o ortografie sui-generis și după norme lingvistice personale, lucrarea greu de citit a fost repudiată, pe nedrept, în totalitate. Profesor de gimnaziu la Cernăuți, omul a fost de talie universitară în activitatea lui, omagiat cu căldură, la moarte, de M. Eminescu.

B. P. Hasdeu n-a intenționat în cele două volume din *Cuvențe den bătrâni* (1878—1879) o creștomatie, ci o editare științifică de texte de limbă română veche și de cărți populare. Dar din textele publicate de el, precum și din cele ale lui Cipariu, pe lângă altele, a folosit A. Lambrior în a sa *Carte de citire*, întocmită într-adevăr cu scop creștomatic și devenită de preț¹⁶.

M. Gaster a pregătit și publicat, în 1891, o excelentă creștomatie, în două volume, cu texte diverse, manuscrise sau tipărite, dintre 1550 și 1830 (încă o dată se vede concepția de literatură veche până la 1830)¹⁷. Creștomatia se deschide cu o lungă introducere (text în română și franceză), apoi o gramatică a limbii române și se încheie cu un bogat glosar cu explicații în limba franceză. Lucrarea se adresează deci și străinilor. Pe lângă literatura veche, Gaster a introdus și texte dialectale (inclusiv sud-dunărene), precum și numeroase texte folclorice. Este cea mai cuprinzătoare creștomatie de până acum.

Pentru literatura veche, mai poate fi consemnată, în secolul XIX, lucrarea lui Gh. Adamescu, *Creștomatie pentru istoria limbii și literaturii românești*, București, 1897 (merge și mai departe de literatura veche).

Secolul al XX-lea aduce înmulțirea și diversificarea tipurilor de creștomatii sau antologii românești. Nici nu vor fi înregistrate toate aici (în afară de unele exemple ilustrative pentru ce înseamnă diversificarea genului în întreaga literatură română)¹⁸. Pe de altă parte, facem distincția între textele publicate cu scop editorial științific și cele destinate creștomatic învățămîntului și marelui public. În sensul din urmă, notăm o primă și remarcabilă antologie a

¹⁶ Apărută la Iași, 1882, LXXI + 302 p., s-a retipărit în ediția a II-a: Iași, 1890, LXXXV + 353 p.; ediția a III-a, publicată de Gh. Ghibănescu, Iași, 1893, LXXV + 353 p. + 5 pl.

¹⁷ M. Gaster, *Chrestomatie română*, Leipzig-București, 1891, 368 p. + 562 p.

¹⁸ O bibliografie selectivă este anexată la sfîrșitul întregii noastre *Creștomatii*.

unui *singur gen literar*, a celui istoriografic, datorată lui N. Iorga¹⁹, după care a urmat alta, a lui Ovid Densusianu²⁰, de același conținut, aceasta însă cu intenția de a sublinia valorile literare ale cronicilor, prin alegerea textelor, ceea ce a urmărit în mod expres, mult mai târziu, și Al. Rosetti²¹.

În general, creștomatiile de literatură română veche, cu texte socotite dificile, au fost preocupate, în cea mai mare măsură, de elementul lingvistic și filologic. În această viziune se înșiră multe lucrări. Deși de proporții restrînse (30 de pagini) și fără caracter expres de creștomatie, broșura lui Jacques Byck, *Texte românești vechi* (1930), cu o serie de excerpte paralele din psaltiri vechi și din *Faptele apostolilor*, precum și un număr de scrisori particulare, a servit pe vremuri exercițiilor filologice seminariale și a avut deci o funcție creștomatică (păcat că autorul nu a continuat seria începută). Pentru elementul literar și informativ al cărților și despre cărți, Aurelian Sacerdoțeanu a adunat și publicat *Predosloviile cărților românești (1508—1645)*, București, 1938.

După ultimul război au apărut, firește, numeroase antologii de texte de literatură veche²², iar între ele se detașează cele destinate străinilor și romaniștilor, pentru studiul și învățătura limbii române, realizate de Alexandrina Mititelu²³, Iorgu Iordan și colectiv²⁴, Mario Ruffini²⁵, Al. Niculescu, Florica Dimitrescu²⁶, care au adus neîndoiește servicii limbii române.

¹⁹ N. Iorga, *Din faptele străbunilor. Povestiri ale cronicarilor*, Vălenii de Munte, 1909; ediția II-a: București, 1923 (cu adnotări).

²⁰ Ovid Densusianu, *Povestiri din cronicari*, București, f.a. (înainte de primul război mondial), în „Biblioteca pentru toți”, nr. 452—453; ediția a II-a: 1927.

²¹ Al. Rosetti, *Cronicarii români*, București, 1945; în materie notăm și antologia lui Virgil Ene, *Cronicarii munteni*, cu prefață de Al. Piru, București, 1965, precum și pe cea cu text stabilit de Mihail Gregorian, *Cronicarii munteni* (colecția Lyceum), București, 1968.

²² Vezi încă Boris Cazacu, *Pagini de limbă și literatură română veche*, București, 1964; Gh. Mihăilă, Dan Zamfirescu, *Literatură română veche*, București, 1969.

²³ Alexandrina Mititelu, *Letteratura romana antica, Cénni storici. Breve antologia*, Padova, 1961.

²⁴ Iorgu Iordan (și colectiv), *Creștomatie romanică*, tom. I, București, 1962, p. 143—194; t. II, București, 1965, p. 5—153.

²⁵ Mario Ruffini, *Antologia romana dei secoli XVIe—XVIIe*, Torino, 1964.

²⁶ Al. Niculescu, Florica Dimitrescu, *Testi romeni antichi (secoli XVI—XVIII)*, Padova, 1970 (introducere și larg studiu lingvistic de Al. Niculescu; texte alese și glosar de Florica Dimitrescu).

Cea mai nouă crestomație îmbrățișează întreaga literatură română, de la *Scrisoarea lui Neacșu* la literatura contemporană, pe genuri de scrieri și stiluri, cu insistență asupra elementelor de limbă literară, în evoluția lor, în final cu o serie de texte paralele, în curgere istorică, elocvente din acest unghi de vedere²⁷. Evantaiul tipurilor de crestomații și antologii românești este, prin urmare, foarte larg.

Crestomațiile și antologiile de până acum au stărut, în ce privește literatura veche, în special asupra problemelor lingvistice și filologice. În crestomația prezentă se insistă pentru prima dată, în mod accentuat, asupra elementelor de artă literară, în creșterea lor progresivă, de la expresia ingenuă de început la expresia intenționat artistică sau simțit artistică, cu rădăcini în limbajul viu al poporului, în forme vechi (uneori străvechi) și noi, imprimate istoric și în creația orală. Așadar, în crestomația de față nu ne rezumăm numai la considerații făcute la modul general, despre calitățile literare ale textelor, sau numai la alegerea „literară” a textelor, ci căutăm de fiecare dată să luminăm cu comentarii elementele concrete ale scrisului, în mijirea și creșterea lor artistică, fiorul vorbei de moștenire ancestrală, motive și arhetipuri literare, transmise cu viața și istoria, apoi inventivitatea tot mai frecventă a expresiei inspirat asociate. Sub crusta unui scris în aparență vechi, se ascund și se descopăr virtuți de artă literară, mai ales dacă știm să ne substituim momentului și reușim să ascultăm și să auzim cuvântul timpului.

De aceea, pentru a observa mai bine dezvoltarea și înălțarea structurilor literare, în cazul unor texte reluate în traducere de cărturari (anumiți psalmi sau fragmente din *Noul Testament* etc.) unele dintre aceste texte s-au dat în dispoziție comparată. Schimbarea de termeni, asociații noi de cuvinte, retraduceri înnoite ca idee și expresie față de ce se efectuase înainte, toate acestea pot arăta trepte literare în urcare, dar și nimerirea expresiei de la început, ba uneori expresia veche este mai potrivită și mai frumoasă ca figură de stil. Iată un exemplu din *Faptele apostolilor*, în traducerea veche, foarte veche, a *Codicelui Voronețean*, în comparație cu aceea din *Noul Testament* de la Alba Iulia (1648). Este vorba de judecarea apostolului Pavel, la Damasc, pentru actele lui dure împotriva creștinilor, înainte de a se creștina personal:

²⁷ Ștefan Munteanu, Doina David, Ileana Oancea, Vasile D. Țâra, *Crestomație românească. Texte de limbă literară*, București, 1978.

CODICELE VORONEȚEAN

Căută Pavelu spre zboru
și dzise: „Bărbați frați,
eu cu totu gândul cela
bunrul viu lu Dumnedzeu
pînă la aceasta dzi“.

Arhieriei Anania dzise
celora ce sta înraintea lui
se-i bată lui rostul
[gura].

Atuncea dzise Pavelu
cătră elu: „Bate-te-va
Dumnedzeu, păreate văruiu.
Și tu ședzi de giudeci după
leage, și prespre leage
treci, că gici se me bată“.

Limba codicelui nu face impresie oricum și oricui, față de aceea a *Noului Testament*, evoluată viu și popular, dar ea vine cu poezia unor forme și structuri vechi, a rotacismului de origine îndepărtată și cel puțin metafora „părete vărui”, pentru omul cu obraz fals și nesincer, acceptată de redacțiile moderne ale *Bibliei*, este de la început mai frumoasă și mai expresivă decît „părete înălbit” (se înallesc rufele, dar nu pereții), precum și față de „părete spoit” din *Biblia de la 1688* sau „părete albit” din *Biblia* lui Samuil Micu (1795). Aceasta înseamnă că în scrisul românesc zac din vechime potențe incalculabile.

Psalmii au un joc de cuvinte de toată frumusețea poetică, iar scrisorile particulare, cu traducerea directă a gândurilor în grai viu, își au poezia lor, prin marcarea faptelor în vorbe simple, dar pline de tensiune, precum acea scrisoare a lui Cocrișel din prizonieratul lui mizerabil în Transilvania, din timpul luptelor lui Mihai Viteazul, reușind să scrie, după multă vreme, că n-a pierit, că era gata să fie tăiat, dar acum zace în temniță la Bistrița, rămas „numai c-o cămeșă”, avînd „o barbă pînă în brîu”, „mîncat de păduchi”, rugînd „să se dea de știre părintelui său Mogildea vornicul” și să fie scos de acolo, de l-o mai ținea trupul. Cu toată tragedia personală, în final nu uită să spună cald: „Și să afle aiasta scrisoare a mea sănătoș pre domeavoastră”. Tragedia omului este acoperită sau descoperită perfect de vorba lui neîmpiedecată și înfiorată.

NOUL TESTAMENT

Iară Pavel, căutînd spre sobor,
zise: „Fraților bărbați, eu cu
toată știința bună am slujit lui
Dumnezău, până în ciastă zi.“

Dară Anania, mai marele popilor,
porunci celora ce sta să-l bată
preste gură.

Atuncea zise Pavel către el:
„Bată-te-va pre tine Dumnezău,
părete înălbit, că tu șezi giude-
cînd pre mine după leage, și
împotriva legii poruncești să mă
bată“.

Este și asta o poezie neintenționată, izvorită din capacitatea insului și a limbii lui de a comunica plastic mizeria în care se găsea.

Dacă trecem la alt gen al scrisului, al apocrifelor, vedem că el nu rămâne mai prejos și fiorul artei literare este evident și aici. De data aceasta stilul este altul, uneori de text apocaliptic care cade asupra pămîntenilor ca un înspăimîntător fenomen cosmic, în expresie vie și tipic populară²⁸:

„Și voi avea a ploa, în luna lu prier în șaptesprădzeace dzile, în loc de ploaie, sînge, și foc și spudză [...]. Și voi avea a lasa pre voi here venenoase, și vor avea capete de leu și arepi de vultur, în locul peanilor, păr muierescu [...]. Și așa veți începe a săpa gropile morților și veți grăi: «Luați prea noi, frații noștri, ceia ce steți morți de în veaci, că nu putem răbda de herile aceastea»! [...].”

Citatul este elocvent și scrisul, după cum se vede, capabil de tonalitate nouă chiar de la începuturile sale, căci *Legenda Duminiicii*, din care am citat, are toate semnele de limbă ale unui text cu urme foarte vechi, de origine, iar anul înscris în el, 1392, așa cum discutăm în comentariul fragmentului reprodus, merită mai mult decît o simplă neglijare sau apriorică sfidare, știind în plus că cercetările sînt pe urmele unor atestări documentare de scris românesc la jumătatea secolului al XIV-lea²⁹.

În alt apocrif, în schimb, în *Legenda lui Adam*, și ea dintre cele mai vechi, după cum arată vestigiile copiei reprodusă în *Crestomație*, drama primilor oameni (există și aci o dramă) curge într-un stil de liniște și înțelepciune bătrînească, prin gura Evei care povestește. Izgoniți de Dumnezeu (furibund și amenințator în *Legenda Duminiicii*), se spune, în formă cit se poate de expresiv literară, că Adam și Eva au fost siliți să cutreiere pămîntul înfomețați: „Și ne sculăm și încungiurăm pămîntul și nu aflăm nemică de mîncare, numai pălămidă, iarbă de arină [nisip]”, adică buruiiană de întinderi nisipoase. Nu se poate spune că nu este găsit bine cuvîntul. De observat și formele verbale vechi de perfect. Apoi cei doi devin simpli țărani, care, ca în cosmogonia populară, tratează cu diavolul, stăpînul lor și zeul păgîn al celor umili. Pămîntul este al lui, cerul al dumnezeului creștin, sfidat ironic cu bunurile lui cerești cu tot, față de ce înseamnă viața omului pe pămînt. Tabloul este agrest și patriarhal:

²⁸ De multe ori cuvîntul slavon tradus nu are ingenuitatea și prospețimea de grai a celui românesc.

²⁹ Prof. dr. Ion M. Bota, Florești-Cluj, se află în cursul detectării și valorificării unor asemenea atestări.

„Și luo Adam boii și ară. Și veni diavolul și stătu înaintea boilor. Și nu lăsa pre Adam să are. Și zise lui Adam:

— Nu te voi lăsa să lucrezi pămîntul, că pămîntul iaste al mieu, iară a lui Dumnezeu sînt ceriurile și raiul. Deci de veri să hii al mieu, tu lucrează pămîntul, iar de vei să fii a lui Dumnezeu, tu mergi în rai”.

Realismul vieții pe pămînt este transpus și turnat în imaginile care traduc, de veacuri multe, credințele poporului.

Această legendă, cu „ciudesele” ei, este o podoabă de narațiune veche inedită, în care formele de demult și viu populare ale originii se mai mențin printre cele evolute (*a conteni* = a opri, *inema* = stomac, în graiul popular, „eu rostul mieu [gura mea] deșchiș” etc.).

Dar, dacă în textele apocrife, cu origini într-un vechi substrat folcloric și în credințe primitive, există artă literară, cu atît mai mult în textele de înaltă inspirație, precum în *Psalmii lui David*, poezia adîncurilor a luat înălțime în simțirea și în cuvîntul traducătorilor de pretutindeni, ceea ce nici nu mai este nevoie de demonstrat insistent, paralelismul unor psalmi, dat mai jos, vorbind prin sine, de la unul la altul.

Tot astfel, traducerea altor texte, canonice sau necanonice, nu mai este o simplă traducere „materială”, ci o recreație (de cele mai multe ori) în haină nouă de limbă românească, iar din acest punct de vedere, mitropolitul Varlaam, de pildă, socotit, adeseori și în chip fals, ca tributar izvoarelor, a expurgat mălurile acestor izvoare și le-a transpus în mierea limbii condeiului său. Este de ajuns să citească cineva *Plîngerea maicii*, reprodusă în *Crestomație* din *Carte de învățătură*, fragmente din acest plîns, pentru a vedea că vorba și lirismul lui vin cu veacurile, din urmă, și sînt ale unei poezii inimitabile locale și de milenii:

„Că pre tine, fiul meu, am avut nădejde, pre tine tată și imă [mamă] și Dumnezeu de ajutoriu și de folosire. Dară de-acum cine voi avea în locul tău, fiiul mieu? Amar mie, singurata de mine!”

Ceea ce răsună aci răsunase și în *Învățăturile lui Neagoe Basarab* la moartea fiului său Petru, în accente identice, încît structurile stilistice specifice genului sînt întru totul de vatră și de continuitate.

Cît despre romanele populare *Alexandria* și *Varlaam și Ioasaf*, arta lor epică este aidoma celei a narațiunilor folclorice românești, ca structură și grai autentic, încît în nici un moment, pentru nici

un cititor, cult sau mai puțin cult, nu se simte vreun element de import cultural. Adaptarea este integral reușită.

Dar aceasta, o dată cu cele spuse mai înainte despre alte genuri, denotă că literatura română veche nu este o operație tirzie și firavă, ci dimpotrivă pornește viguros din timpuri mult mai vechi și are o continuitate de structuri și de stil propriu, care îi conferă calitate pe nedrept neglijate.

I. C. CHIȚIMIA

An. Acad. Rom.	„Analele Academiei Române”, București, 1879 ș.u.
An. Inst. Ist. Cluj	„Anuarul Institutului de Istorie din Cluj”, 1958 ș.u.
An. Univ. Buc.	„Analele Universității București”, 1964, ș.u.
Arh. Olt.	„Arhivele Olteniei”, Craiova, 1922 ș.u.
Arh. St. B.	Arhivele Statului București
Arh. St. Br.	Arhivele Statului Brașov
Arh. St. Cl.-N.	Arhivele Statului Cluj-Napoca
BAR	Biblioteca Academiei Române
BOR	„Biserica Ortodoxă Română”, București, 1874 ș.u.
BRV	Bibliografia românească veche, 1508—1830, I—IV, Ioan Bianu, Nerva Hodoș și Dan Simonescu, București, 1903—1944
Bul. Com. mon. ist.	„Buletinul comisiei monumentelor istorice”, Vălenii de Munte, 1908 ș.u.
Cercet. ist.	„Cercetări istorice”, Iași, 1925 ș.u.
Cercet. lit.	„Cercetări literare”, București, 1934 ș.u.
Conv. lit.	„Convorbiri literare”, Iași, 1867 ș.u.
CRV	Carte românească veche
DIR A	<i>Documente privind istoria României, veacul XVI. A. Moldova</i> , vol. I, București, 1951 ș.u.
DIR B	<i>Documente privind istoria României, veacul XVI. B. Țara Românească</i> , vol. I—VI, București, 1951 ș.u.
Doc. Hurm.	<i>Documente privitoare la istoria românilor</i> , culese de Eudoxiu de Hurmuzachi, vol. I—XXI, București, 1887 ș.u.
Doc. ins. XVI	<i>Documente și însemnări românești din secolul al XVI-lea</i> , text stabilit și indice de Gheorghe Chivu, Magdalena Georgescu, Magdalena Ioniță, Alexandru Mareș și Alexandra Roman-Moraru. Introducere de Alexandru Mareș, București, 1979
DR	„Dacoromania”, Cluj, București, 1920 ș.u.
DRH B	<i>Documenta Romaniae historia. B. Țara Românească</i> , vol. I, XXIII, București, 1966 ș.u.
Gl. Bis.	„Glasul bisericii”, București, 1944 ș.u.
Hasdeu, CDB	B. P. Hasdeu, <i>Cuvente den bătrâni</i> , vol. I—III, București, 1878—1881.

Iorga, DB
Iorga, *Scrisori*
Iorga, SD

LL
LR
Mitr. Ard.
Mitr. Ban.
Mitr. Mold.
Mitr. Olt.
Ps. Hurm.
Ps. Sch.
Ps. Vor.
RESEE

Rev. bibl.
Rev. ist.
Rev. ist. rom.
RIAF

RITL

Rosetti, LB

Rosetti, SB

RRH

Rsl
SCB

SCIA

SCILF

SCL

SLLF

St. lit. univ.

Nicolae Iorga, *Documente românești din arhivele Bistriței*, I—II, București, 1899—1900
N. Iorga, *Scrisori de boieri, Scrisori de domni*, ed. II, Vălenii de Munte, 1925.
N. Iorga, *Studii și documente cu privire la istoria românilor*, vol. I—XXIII, București, 1901—1913
„Limbă și literatură”, București, 1955 ș.u.
„Limba română”, București, 1952 ș.u.
„Mitropolia Ardealului”, Sibiu, 1956 ș.u.
„Mitropolia Banatului”, Timișoara, 1951 ș.u.
„Mitropolia Moldovei”, Iași, 1925 ș.u.
„Mitropolia Olteniei”, Râmnicu Vilcea, 1950 ș.u.
Psaltirea Hurmuzachi
Psaltirea Scheiană
Psaltirea Voronețeană
„Revue des études sud-est européennes”, București, 1863 ș.u.
„Revista bibliotecilor”, București, 1966 ș.u.
„Revista istorică”, Vălenii de Munte, București, Iași, 1915 ș.u.
„Revista istorică română”, București, 1931 ș.u.
„Revista pentru istorie, arheologie și filologie”, București, 1882 ș.u.
„Revista de istorie și teorie literară”, București, 1964 ș.u.
Lettres roumaines de la fin du XVI-e et du début du XVII-e siècle tirées des archives de Bistritza (Transylvanie), București, 1929.
Al. Rosetti, *Scrisori din arhivele Bistriței (1592—1638)*, București, 1944.
„Revue roumaine d'histoire”, București, 1960 ș.u.
„Romanoslavica”, București, 1953 ș.u.
„Studii și cercetări de bibliografie”, București, 1955 ș.u.
„Studii și cercetări de istoria artei”, București, 1954 ș.u.
„Studii și cercetări de istorie literară și folclor”, București, 1952—1963.
„Studii și cercetări lingvistice”, București, 1950 ș.u.
„Studii de limbă literară și filologie”, I—III, București, 1969—1974
„Studii de literatură universală”, București, 1956 ș.u.

adj.
adv.
aux.
cj.
compl.
cond.
conj.
dat.
det.
dim.
ed.
f.
fasc.
fig.
gen.
ind.
inf.
interog.
jud.
lat.
loc.
loc. adv.
m.
magh
ms.
n. pr.
om.
part.
pers.
pf. c.
pf. s.
pl.
pr.
prep.
prez.
ps.
rom.
s. și subst.
sec.
sg.
sl.
tc.
vb.

= adjectiv
= adverb, adverbial
= auxiliar
= conjuncție
= complement
= condițional
= conjunctiv
= dativ
= deteriorat
= diminutiv
= ediție
= feminin
= fascicola
= figurat
= genitiv
= indicativ
= infinitiv
= interogativ
= județ
= latină
= locuțiune
= locuțiune adverbială
= masculin
= maghiar
= manuscris
= nume propriu
= omis
= participiu
= persoana; personal
= perfect compus
= perfect simplu
= plural
= pronume
= prepoziție
= prezent
= psalm
= românesc
= substantiv
= secol
= singular
= slav, slavon
= turcesc
= verb, verbal

NOTA

Prezenta *Crestomație de literatură română veche* încearcă să surprindă filonul artistic al primei scrieri în limba română, oricât de subțire la începuturile lui, și să justifice atributul de „literatură” pentru un material nu atât de sărac pe cât s-ar părea la prima vedere — cu intenția de a construi, în sensul științific al termenului, temelile edificiului literaturii noastre.

Lucrarea se adresează, deopotrivă, unui public larg, elevilor, studenților, specialiștilor din țară și străinătate, urmînd să apară — pentru aceștia din urmă — și în două limbi de circulație: franceză și engleză.

Crestomația cuprinde excerptări (ordonate, de regulă, în succesiune cronologică) începînd cu cele mai vechi texte românești, păstrate pînă în zilele noastre, și încheindu-se cu extrase din opera lui D. Cantemir și Ioan Neculce. Autorii și-au fixat această limită considerînd că aceste două personalități reprezintă — cum nu se poate mai bine pentru epoca respectivă — un moment „de marcă” al literelor românești: prin cultivatul prinț moldav intram în cultura universală, iar prin sfătosul povestitor de legende istorice (celese în parte din tradiția orală) ne probăm caracterul autohton al spiritualității noastre.

Materialul a fost distribuit în trei volume, aproximativ egale ca întindere, care vor apărea eșalonat, după posibilități; primul tom se încheie la mijlocul secolului al XVII-lea, odată cu debutul excepționalei înfloriri a literelor noastre vechi de-a lungul unui întreg secol; din acesta, volumul II va cuprinde personalități culturale și opere pînă în deceniul al nouălea (Dosoftei, Milescu, *Biblia de la București*, *Fiziologul*, *Sindipa*, *Esopia*, *Poveste de jale despre uciderea postelnicului Const. Cantacuzino*) și mai ales bogata istoriografie literară, căreia Gr. Ureche îi deschide magistral porțile, fapt pentru care autorul *Letopiseșului Țării Moldovei* — deși se încadra cronologic primului volum — a fost integrat alături de marea literatură istorică a epocii; volumul III va include extrase din opera lui Antim Ivireanul, Dimitrie Cantemir, Ioan Neculce ș.a.

Compartimentarea materiei va avea, în general, pentru toate cele trei tomuri, aceleași secțiuni cuprinse în sumarul acestuia, cu subîmpărțiri care urmăresc să pună în evidență genurile multiple în care s-a scris, implicit varietatea stilurilor.

În prezentarea textelor s-a avut în vedere:

a) o scurtă *introducere*, cu titlul, datarea, localizarea lucrării (din care s-a ales fragmentul), cuprinsul, sursele (în cazul traducerilor sau prelucrărilor), împrejurări care i-au favorizat apariția; difuzarea, interesul suscitât; aceste note introductive și-au pus drept scop să fixeze, pe cât posibil, locul pe care-l ocupă fiecare scriere în peisajul literar și cultural al timpului, să explice în puține cuvinte specificul ei, valoarea literară și ideologică;

b) *textul*, ales, de obicei, din cel mai vechi izvor (indicat la finele extraselor) este reprodus, în cazul celor cu alfabet chirilic, în transcriere interpretativă, păstrîndu-se particularitățile dialectale (rotacismul, fonetismele moldovenești sau transilvănene), precum și particularitățile grafice (ă pentru a, o pentru u sau invers), ori scrierea diferită a unor cuvinte în același text (*den* și *din*, *pren* și *prin*, *cărtular*, *cărturar*, forme diftongate sau nediftongate *morte—moarie*, *sore—soare* etc.); nu s-a păstrat punctuația originalului și n-au fost redată spiritele sau accentele (decît atunci cînd, acestea din urmă, marcau certe pronunțări regionale sau pentru a se evita omnimii mai greu de sesizat); literele aruncate deasupra s-au transcris la rînd și s-au completat tacit prescurtările; în cazul textelor în alfabet latin — a căror grafie este influențată, de cele mai multe ori, de cea maghiară sau săsească — s-a procedat la o transcriere care să faciliteze inteligibilitatea textului.

S-au pus între []: — literele sau cuvintele aflate în porțiunile deteriorate ale textului (și care au putut fi ulterior reconstituite); — lacunele din original sau omiterea unor pasaje, precum și — titlurile lucrărilor, datarea sau localizarea lor (atunci cînd acest lucru n-a fost consemnat în textul respectiv, ci s-a stabilit prin studii mai tîrzii).

În paranteze rotunde sînt date formele corecte ale numelor proprii, așa cum circulă în lucrările curente.

Între < > s-au notat repetițiile, silabele în plus.

c) *notele*, enciclopedice, istorice, filologice, lingvistice, glosări legate de fragmentele citate s-au trecut la urma fiecărui text;

d) *comentariile* la texte, se opresc asupra valorilor literare ale acestora: teme, motive universale, genuri și specii literare (în evoluție), figuri de stil, virtuți de expresie românească, imagini plastice iscate din aspra luptă a impunerii limbii vernaculare în cultură;

e) *bibliografia*, selectivă, atașată după comentariu, privește lucrarea sau autorul din care a fost ales textul; ea cuprinde: copii sau ediții, — lucrările folosite, în mod special, pentru informațiile extraliterare asupra cărora autorii *Crestomației* nu au făcut investigații proprii ci le-au preluat de la specialiștii respectivi și — încercările sporadice, întîmplătoare sau sistematice, de-a analiza aceste texte sub aspect estetic. Bibliografia se oprește la data cînd a fost depusă lucrarea la editură (1981), neintroducîndu-se după aceea titluri decît în limita spațiului.

Aparatul critic de la sfîrșitul fiecărui volum cuprinde: o *Bibliografie generală*, care inserează lucrările de bază utilizate de cercetători pe parcursul tomului respectiv (lucrări ale căror titluri sînt citate — uneori — în nota introductivă a textului sau în comentariul acestuia sub formă prescurtată); un *Indice tematic*, inventar cultural selectat din textele prezentate, menit să sublinieze nivelul de informare și posibilitățile de exprimare în româna evului mediu; un *Indice de nume proprii*, citate în texte și în comentarii care completează — de altfel — „registru” cunoștințelor vehiculate de unele din cele mai vechi texte românești; — un *Glosar*, cu cuvintele și sensurile care astăzi nu mai au circulație, care sînt mai puțin cunoscute sau care în paginile excerptate sînt folosite cu alt înțeles decît cel obișnuit în uzul actual.

Prin analizele formulate, semnatarii *Crestomației de literatură română veche* nu socotesc că au epuizat posibilitățile de interpretare ale textelor respective, iar în selecția făcută recunosc că orice antologare, prin condiția ei, implică o accentuată notă de subiectivitate.

Dacă în alcătuirea acestui florilegiu au reușit însă să puncteze anumite conexiuni ale creațiilor noastre cu ale altor culturi, mai apropiate sau mai îndepărtate, dacă în analizele efectuate au pus uneori la contribuție rezultate ale altor discipline și mai ales dacă, sprijiniți pe aceste metode — comparatistă și de studiere interdisciplinară a materialului — au putut reliefa nota de specificitate a culturii românești medievale, rădăcinile, înflorirea și păstrarea ei în timp vor socoti că au făcut un prim pas; cu convingerea că acei ce le vor urma vor izbuti cu mult mai mult, dar și că le va fi mai ușor (ferindu-se de neizbutirile acestui început), autorii își însușesc ideea lui Cantemir: „Cu atîta mulțămii și contentuiți vom fi, invitînd și îndemnînd pre alții, carii decît noi în puteri mai bogați vor fi (că precum și sint și după noi mulți vor fi cunoaștem și mărturisim)... și... altora lor următori călătorii ușoară și cale deschisă să facă, căci, cătră ceale aflate, pre lesne iaste a adaoge, dzic cei știutori“ (*Hronicul vechimei a romano-moldo-vlahilor*, p. 316).

Materialele au fost revăzute și discutate, în mare măsură, pe lingă coordonatori, și de colectiv.

Colaboratorii lucrării se simt datori să mulțumească prețioaselor sugestii ale referenților științifici, prof. univ. dr. Florica Dimitrescu Niculescu și prof. univ. dr. Octavian Șchiau, precum și Editurii Dacia care a încurajat și sprijinit apariția *Crestomației*.

I. DIPLOMATARIUM: ACTE ȘI SCRISORI

Textele originale românești din sec. XVI, XVII și din primele decenii ale sec. XVIII înmănunchează, alături de producții cu conținut laic (*scrisori* particulare, oficiale, diverse *acte* sau documente, *însemnări*, *lucrări* cu caracter juridic, istoric, beletristic) și producții cu conținut preponderent religios (*prefețe*, *epiloguri*, *cuvîntări*).

Caracteristica acestor texte, scăpate de chinga artificialității impusă, în unele cazuri, de „servilismul“ traducerilor, o constituie tematica mai variată, cu o structură lingvistică mai complexă și cu o limbă mai apropiată de vorbirea populară: mai clară, mai nuanțată; o limbă uzuală dar, e drept, și tributară, în oarecare măsură, influenței formulărilor tipice stilurilor în care se manifestă (epistolar, administrativ, juridic, istoric, bisericesc). În plus, ca urmare a obișnuinței de a scrie în slavonă, o serie de cuvinte, expresii și chiar fraze întregi din această limbă populează cu atît mai mult textele cu cît ele se situează mai adînc în istoria scrisului românesc sau aparțin cancelariilor.

Zestrea noastră de vechi pagini laice este — dacă nu deosebit de numeroasă în primul veac de scriere românească (sec. XVI) — destul de variată, îmbogățindu-se însă în timp; ea numără scrisori (oficiale sau particulare), zapise (de vînzare, cumpărare, de danie sau de schimb), testamente, porunci, salvconduce, mărturii sau memorandumuri (despre unele cheltuieli, despre bir sau despre împărțirea unei moșii), inventare (de avere sau de zestre, de dări sau de vămi), acte de întărire, dovezi, chitanțe, însemnări, socoteli (de venituri și cheltuieli), acte diplomatice, catastife, ordine de plată, acte (de cununie, de hotărnicie), itinerare ș.a.

Secolele următoare lărgesc evantaiul productelor spirituale într-o tot mai amplă deschidere „mirenească“.

Emanînd de la persoane publice sau private (domni, boieri, clerici, negustori, meseriași sau de la alte categorii sociale) documentele amintite sînt împărțite de disciplina diplomatică în diferite categorii¹, luîndu-se drept criteriu forma lor juridică sau diplomatică: 1) acte (privilegii domnești, angajamente între două per-

soane sau scrisori domnești care au un temelie juridic); 2) scrisori (corespondență de orice natură — de cele mai multe ori neavînd un scop juridic) și 3) *scripturae* (însemnări scurte sau documente conținînd anumite note și ciorne după care urmau să se redacteze apoi acte, petiții, rapoarte); prima și, îndeosebi, ultima categorie ies din atenția noastră, neputîndu-ne furniza — una, datorită sferei cu precădere juridice pe care o îmbrățișează, iar cealaltă prin extrema concizie și seaca consemnare a unui „memento” — promisiunea unor virtuți de expresie românească cu care ne întîmpină destule texte din cea de-a doua grupare.

S-a constatat că formularistica generală a actelor și scrisorilor românești de început este calchiată după cea slavă. În contextul cultural general însă rădăcinile formularisticii acestor texte sînt desigur mai adînci; arta compunerii actelor, și a tuturor scrierilor asemănătoare genului epistolar, a fost obiect de studiu în școlile mănăstirești încă din primele secole ale evului mediu; teoreticieni diverși au stabilit reguli care priveau în același timp compunerea, limba, stilul, ritmul și se aplicau atît hrisoavelor cît și scrisorilor de cancelarie, actelor publice, contractelor și corespondenței familiale sau de afaceri.

Din Italia, unde se pare că s-a format, acest învățămînt s-a propagat în Germania, în Franța, în Anglia, prinzînd apoi întreaga lume creștină.

Similitudinile conceperii documentelor în discuție fac dovada întrepătrunderii mai multor culturi, adeziunii sau nonadeziunii la anumite „modele” (în funcție de prestigiul acestora, de gradul de receptare al „importatorilor” sau de posibilele contacte dintre civilizații; studii de diplomatică românească au consemnat ecoul unor tipare în confluente diferite pe regiuni în chiar copleșitoarea „îndătinare” slavă la noi²).

Asemănările — mai evidente la această categorie de scrieri decît poate la oricare alta — au determinat specialiștii la studii de metodă³.

În linii mari actele au, așadar, părți comune prezentate însă sub forme destul de variate⁴.

Pentru un act compus după „toate regulile artei” diplomatica distinge trei mari diviziuni (respectate aproape unanim): *protocolul*⁵ *inițial*, *textul* (cuprinsul în sine al actului) și *protocolul final* (*eschatocol*⁶) compartimentate pe mai multe subdiviziuni (a căror prezență și ordine variază)⁷; *invocatio* (o formulă pioasă, „invocatio verbalis”, frecventă în apus și mai rară la noi, sau o cruce, „invocatio symbolica”, folosită atît în apus cît și în răsărit încă din primele timpuri ale creștinismului⁸ (la noi este aproape nelipsită în sec. XVI

și prima jumătate a sec. XVII); *intitulatio* sau *subscriptio* (cuprinde numele, titlul și calitatea persoanei în numele căreia este redactat actul); *inscriptio* (se consemnează numele, titlurile, calitățile destinatarului actului); în *salutatio* se pune de obicei numele lui Dumnezeu sau se fac urări de sănătate; o formulă nu tocmai frecventă, mai mult o podoabă literară, poartă numele de *arengă*⁹. Din celelalte subdiviziuni, în documentele românești se recunosc ușor: *narația* sau *expunerea*, *dispoziția* și, destul de des, formularea unor pedepse (*sanctio*) la adresa celor care ar încălca obiectul actului: *poena spiritualis* (anateme, blestemuri) și *poena temporalis*; de asemenea *data*, uneori o formulă pioasă sau o urare — *apreciația* —, *iscăliturile*, *martorii*, *pecețile* și *adresa* (la fel de înflorită ca în *inscriptio*).

Vechea cultură românească înregistrează și binecunoscuta departajare a sarcinilor între *dictatores* — cei ce compuneau diversele înscrisuri — și *scriptores*, cei însărcinați cu execuția manuală a acestora, chiar dacă nu tocmai din aceleași rațiuni care caracterizau practica acestor îndeletniciri în școlile mănăstirești medievale ale altor civilizații (V. Testamentul lui Negre sau Scrisoarea preotului Văsiian Beuz).

Dacă istoriile literare și diversele culegeri de texte nu ocolesc aceste manifestări scrise, „caracteristice prin stereotipia naivă a stilului, în care se amestecă propețimi orale”¹⁰, este pentru că ele atestă, și la noi ca pretutindeni, frînturi de gîndire și expresie specifice, sau, cum spunea Iorga, „multă viață vie, colorată, zilnică românească”¹¹; ele angajează probleme de familie, probleme politice, sociale, diplomatice, juridice, de cultură, etice, comerciale etc. într-un permanent efort de-a îmbrăca în haina limbii naționale multitudinea aspectelor de trai și spirit.

¹ Damian P. Bogdan, *Diplomatica slavo-română din secolele XIV—XV*, București, 1938, p. 18. ² Damian P. Bogdan, *Op. cit.*, p. 161. ³ A. Giry, în *Manuel de diplomatique*, Paris, 1925, p. 481, afirmă: „Il résulte... qu'en dépit des différences du droit, des coutumes et des usages, en dépit de nombreuses modifications dues aux circonstances particulières, aux influences locales, au temps, ou même au caprice et à la fantaisie, il y a dans les chartes de toutes les époques et de tous les pays suffisamment de caractères communs pour qu'il soit possible d'en faire une étude méthodique”. După prima ediție a lucrării lui A. Giry, apărută în 1894, se mai citează: Harry Bresslau, *Handbuch der Urkundenlehre für Deutschland und Italien*, I—II, Leipzig, 1912—1915 și A. de Boüard, *Manuel de diplomatique française et pontificale*, I, Paris, 1929. ⁴ Damian P. Bogdan, *Op. cit.*, p. 64 ș.u. ⁵ *protokolon* (în antichitate) = prima foaie a rîlourilor de papirus; ⁶ *eschatokolon* = ultima foaie de papirus; ⁷ A. Giry, *Op. cit.*, p. 529; ⁸ formula a fost codificată încă în anul 395; ⁹ A. Giry, *Op. cit.*, p. 537; ¹⁰ G. Călinescu, *Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent*, București, 1941, p. 11; ¹¹ N. Iorga, *Documente românești din arhivele Bistriței*, I, București, 1899, p. II.

[SCRISOAREA LUI NEACȘU]

[29—30 iunie 1521]

Țara Românească

Neacșu, negustor din Cîmpulung, informează pe judele Brașovului despre mersul operațiunilor turcilor de-a lungul Dunării.

Este cel mai vechi text românesc, scris original laic, scris în chirilică, cunoscut pînă astăzi. Din formula, în slavonă, tipic epistolară, cu care începe scrisoarea, se cunoaște adresantul, calitatea și localitatea precum și numele și orașul emițătorului; datarea s-a făcut după criteriile interne, cu ajutorul numelor proprii și al amănuntelor de ordin istoric pe care le conține.

Descoperită de Iorga în arhivele Brașovului, unde se păstrează și în prezent, a fost publicată pentru prima dată de acesta în transcriere cu alfabet latin. Cunoaște apoi peste 40 de reeditări succesive în culegeri de documente, istorii, istorii literare, reviste, antologii etc. fie în transcriere, fie în transliterație, reproducă în chirilică sau ca facsimil.

Circulația europeană a scrisorii a fost asigurată mai întîi tot de Iorga, în *Geschichte des Osmanischen Reiches*, II, Gotha, 1909, p. 387 (unde o citează în contextul relatărilor privitoare la campania lui Soliman de la Dunărea de jos), de cîteva crestomații de texte vechi românești apărute în Italia, și, mai recent, de Al. Rosetti, în *Brève histoire de la langue roumaine des origines à nos jours*, The Hague, Paris, 1973, p. 112—113, unde o publică în întregime cu alfabet latin și tradusă în limba franceză.

În afară de importanța de document istoric a scrisorii, prin conținutul său diplomatic, politic și militar — atestînd prezența activă a românilor în evoluția și mișcările sud-estului european — textul respectiv se înscrie drept cea mai veche mărturie a stilului epistolar în limba română, avînd reale calități lingvistice și literare.

† Mudromu¹ i plemenitomu i čistitomu i bogom darovannomu Župan Haniš Begner² ot Brașov mnogo zdravie ot Někšul³ ot Dlugopole⁴.

I pak⁵ dau știre domnie-tale za⁶ lucrul turcilor, cum am auzit eu că împăratul⁷ au ieșit den Sofiia⁸, și aimintrea⁹ nu e, și se-au dus în sus pre Dunăre¹⁰. I pak să știi domniia-ta că au venit un om de la Nicopoe¹¹ de mie mi-au spus că au văzut cu ochii loi că au trecut ceale corabii ce știi și domniia-ta pre Dunăre în sus.

I pak să știi că bagă den tote orașele cîte 50 de omini să fie în ajutor în corabii. I pak să știi cumu¹² se-au prins nește meșteri den Țarigrad¹³ cum vor treace aceale corabii la locul cela strimtul¹⁴ ce știi și domniia-ta. I pak spui domnie-tale de lucrul lu Mahamet¹⁵ beg¹⁶, cum am auzit de¹⁷ boiari ce sînt megiiși¹⁸ și de genere-miu Negre, cumu i-au dat împăratul slobozie lu Mahamet beg pre io¹⁹-i va fi voia pren Țeara Rumânească, iară el să treacă. I pak să știi domniia-ta că are frică mare și Băsărab²⁰ de acel lotru²¹ de Mahamet beg, mai vîrtos de²² domniele voastre. I pak spui domnie-tale ca mai marele miu de ce am înțeles și eu. Eu spui domnie-tale, iară domniia-ta ești înțelept și aceaste cuvinte să ții domniia-ta la tine, să nu știe umini mulți și domniele voastre să vă păziți cum știți mai bine.

I bog te veseli²³, amin.

Arh. St. Br., Stenner, I, 4, nr. 472.

Deși limba uzuală a corespondenței cu Brașovul era în acea vreme slavona sau latina, Neacșu găsește un mijloc rapid de exprimare, limba maternă, în care se vede că nu scria acum pentru prima oară, conformîndu-se în parte și „tipicului“, prin folosirea slavonei în protocolul inițial și final al scrisorii; acest fapt — precum și celelalte cuvinte și expresii slave presărate în scrisoare —, îl arată pe autor drept bun cunoscător al limbii de cancelarie din epoca sa. Conceperea mesajului în română putea rezulta fie din grabă, fie din credința semnatarului că textul „conspirativ“ poate circula astfel mai nestîngherit, fie din chiar conștiința patriotică a lui Neacșu că întrebunțînd limba română într-un text destinat străinilor, el a așezat această limbă pe același plan cu limbile acestora.

În ciuda respectării uzanțelor în formularea răvașelor timpului, cursivitatea frazei, limpezimea expresiei, precizia argumentării, concizia în transmiterea unor informații secrete, folosirea unui lexic cu precădere romanice²⁴, a unor sintagme des întîlnite în limba vorbită²⁵, a unei structuri morfologice și sintactice cu puține forme arhaice²⁶ fac din *Scrisoarea lui Neacșu* o pagină ușor accesibilă cititorului de azi, îndreptățind totodată ipoteza unei tradiții a scrisului în limba română, mai veche decît acest început de veac XVI.

TEXTE ȘI STUDII: Doc. Hurm. XI, p. 843; I. Bogdan, *Documente privitoare la relațiile Țării Românești cu Brașovul și cu Țara Ungurească în sec. XV și XVI*, București, 1905, I, p. XXXIV; I. Bianu și N. Carțoian, *Pagini de veche scriere românească*, București, 1921, p. 20; id., *Album de paleografie românească (Scriere chirilică)*, ed. I, București,

126, planșa XIV; ed. II, 1929, planșa XV, ed. III, 1940, planșa XXIII; Byck, *Texte românești vechi*, București, 1930, p. 5; DIR B I, p. 169—170 și p. 325; Mititelu, *Letteratura*, p. 96; *Crest. romanică*, I, p. 149—150; Cazacu, *Pagini*, p. 24—25; Ruffini, *Antologia*, p. 3; Panaitescu, *Inceputurile*, p. 117; Matei Cazacu, *Sur la date de la lettre de Neacșu de Cimpulung (1521)*, în *RÉSEE*, VI, 1968, nr. 3, p. 525—528; Mihăilă—Zamfirescu, *Literatura*, p. 166—167; Niculescu—Dimitrescu, *Testi romeni*, p. 3; Aurel Nicolescu, *Observații asupra limbii scriitorilor*, București, 1971, p. 19—29; Ștefan Munteanu, Doina David, Ileana Oancea, Vasile Țăra, *Crest. românească*, p. 14, 16; Doc. ins. XVI, p. 95—96.

¹ (Text slav, cuprinzând protocolul inițial: *salutația, adresa și subscripția*). „Înțeleptului și de neam cinstitului și de Dumnezeu dăruitului jupin Hanăș Begnăr din Brașov — multă sănătate de la Neacșul din Cimpulung“; ² *Johannes Benkner*, judele sas al Brașovului; ³ *Neacșu Lupu*, negustor din Cimpulung, cunoscut în epocă și atestat în documentele timpului; ⁴ numele slav al orașului Cimpulung-Muscel din nordul Munteniei; ⁵ *i pak* (sl.) = de asemenea, și iarăși; ⁶ *za* (sl.) = (aici) despre; ⁷ este vorba despre Soliman al II-lea Magnificul și de campania acestuia contra Belgradului; ⁸ în momentul relatării lui Neacșu, orașul Sofia — cucerit de turci în 1382 — era centrul administrativ al vilaietului Rumeliei (unitate teritorială a Imperiului otoman aflată în Peninsula Balcanică); ⁹ *amintrea* = altminterea; ¹⁰ adică spre Belgrad; ¹¹ *Nicopoe* (*Nicopole*), localitate, în Bulgaria, pe Dunăre; ¹² *cumu* = că; ¹³ *Tarigrad* = Constantinopol (Istanbul); ¹⁴ adică *Porțile de Fier*; ¹⁵ *Mahamet*, guvernatorul Nicopolei; ¹⁶ *beg* (tc.) = guvernator, termen folosit în limba română veche sub forma *bei*; ¹⁷ *de* = de la; ¹⁸ *megiași* = vecini; ¹⁹ *io* = unde; ²⁰ *Băsărab* (Neagoe Basarab), domn al Țării Românești (1512—1521); ²¹ *lotru* = (fig.) tâlhar; ²² *de* = decît; ²³ (text sl.) „Și Dumnezeu să te bucure“; ²⁴ s-a stabilit că din cele 190 de cuvinte cuprinse în scrisoare, — 175 sînt de origine latină și numai 15 nelatine (A. Nicolescu); ²⁵ unități semantico-sintactice stabile ca: *amintrea nu e sau au văzut cu ochii lui* sînt curente și azi în vorbirea populară; ²⁶ v. supra, notele 9, 12, 16, 17.

[SUPLICA EGUMENULUI MOLDOVIȚEI]

[30 iunie 1592]

Moldova

Egumenul Moldoviței scrie primarului Bistriței că muntele, unde li s-a reproșat celor de la mănăstire că și-au trimis vitele la păscut, le aparține de fapt de aproape 200 de ani și că ar fi de dorit să se cadă la învoială asupra păstrării în bună înțelegere a dreptului consemnat în vechiul uric.

Scrisoarea este unul din cele peste 450 de documente românești din arhivele Bistriței, și n-a fost cuprinsă în ediția lui N. Iorga, primul care s-a ocupat de acest tezaur, publicînd, în 1899, 382 dintre ele (v. Iorga, DB).

Culegerea lui Al. Rosetti, *Lettres roumaines de la fin du XVIe et du début du XVIIe siècle tirées des archives de Bistritz*, alcătuită în bună parte din piese inedite, se deschide cu această scrisoare transcrisă în alfabet latin și facsimilată. Ulterior ea a mai fost preluată și în alte corpusuri.

Datarea și localizarea este făcută într-o însemnare latinească, pe verso-ul filei, după adresă: „L[itte]rae ex monasterio Moldouitz missae, 30 juny 1592“.

† Iată eu egumenul și tot săborul de la mănăstirea de la Muldoviță¹ scriem închinăciune și multă sănătate priiatinului nostru celui iubit, lui Budachi Gașpar², birăului de Bistriță, și tuturor sveatnicilor mărirei domnii sale dintr-aceiaș tîrg. După aceastea dăm știre domniilor voastre că mainte³ vreame aș tremis carte la noi, de ne-ați dat a ști de rîndul⁴ munților și ați dzis așa că au oprit acei domni se nu treacem dobitoace în[tr]-aceiaș parte de Bistriță. Și mulțemim domniilor voastre ca alor noștri iubiți priiatini, că ați dat noao a ști, ca să nu pățim vro pagubă. Așijdere dăm știri și ne rugăm domniilor voastre ca se puteș face se nu fie svadă și netocmeală⁵ între noi, ce se ne tocmim binișor ca și cei mai de demult de noi, că acei munți sîntu dați sfinteei mănăstiri de cîndu se-au descălecat țara Mulduoei și această mănăstire și noi avem uric încă de la Alexandru Vodă cela Bunul⁶ și spune: pre Suhard⁷ până la Coșna⁸ și încă și mai încolo; și de cîndu-i uricul sînt 200 de ani⁹.

Derept acea rugăm pre domnia voastră se¹⁰ puteși face ca se ne tocmim binișor, că iaste sminteală amindurilor țarilor; chibzuiți domnia voastră că seș¹¹ înțelepți mai vîrtos. Și acmu iară dăm știre domniilor voastre că vrem se tremitem oile în munte. Deci vă rugăm ca pre ai noștri dulci priiatini se ne daș a ști ca și pîn-acmu, se știm avea-vrem vro pagubă au ba. Că noi avem nădeajde numai pre domnia voastră, e, de vrem avea pagubă, noi vrem ținea de cătră domnia voastră de nu veți da noao a ști, căci că ne seș priiatin multu-nedejdiuitori¹² și avem nedeajde pre domnia voastră se daș noao a ști de toate. De aceastea dăm știre și rugăm pre domniile voastre. Și se fiș sănătoș cu toș oamenii voștri într-ani mulți și buni, amin.

Priiatenului nostru lui Budachi Gașpar, birăului de Bistriță și tuturor sveatnicilor domni[i] sale dintr-aceiaș tîrg.

Arh. St. Cl.-N. Arhiva grănicerească din Nășăud, nr. 438.

S-a remarcat că scrisorile din fondul aflat la Bistrița sînt redactate după un formular, care variază foarte puțin de la o epistolă la alta.

În cazul de față întinderea scrisorii pare a fi dictată anume de respectarea întru totul a diviziunilor „modelului”.

Intervenția egumenului nu poate fi scurtă — dată fiind delicata problemă pe care o pune; într-un ton conciliant dar limpede „discursul” său marchează net ideile: — reclamația cu privire la încălcarea hotărului de către moldovițeni, — mulțumirea că li s-a dat de știre ca să nu pătească vreo pagubă, — dorința de bună înțelegere ca să nu fie *svadă și netocmeală*, — disculparea motivată de vechile înscrisuri privind drepturile de proprietate ale celor de la mănăstire asupra locurilor disputate, — credința în „înțelepciunea” și „chibzuința” vecinilor; (de remarcat că de ambele dăți cînd se apelează la înțelegere din partea adversă, se alege, pentru verbul care desemnează tratativele, *tocmi*, diminutivul adverbului *bine*, sugerîndu-se mai multă „blîndețe”, „bunăvoință”: „Se ne *tocmim binișor* ca și cei mai de demult” ... și „se ne *tocmim binișor* că iaste sminteală amînduror țărilor”; de fapt „binișor” atenuează franchețea exprimării celor două probleme nu tocmai simple: dreptul de demult *ce trebuie respectat* ca să se evite conflictul dintre cele două țări), — și, în sfîrșit, „ultimatumul” exprimat printr-o frază interogativă care cîștigă în expresivitate prin topica menită să atragă atenția asupra verbului: „... vrem se tremitem oile în munte [...] se ne daț a ști [...] *avea-vrem vro pagubă, au ba*”?

TEXTE: Al. Rosetti, LB, p. 45—46; id., SB, p. 28—29 și planșele I și II; Ruffini, *Antologia*, p. 26; Doc.îns. XVI, 173—174.

¹ *Moldovița*, mănăstire în Bucovina, jud. Suceava, ridicată în timpul lui Alexandru cel Bun; ² *Budaker Gaspar*, primar al Bistriței (1576—1577, 1580—1586, 1591—1592); ³ *maiinte* = mai înainte; ⁴ *de rîndul* = în privința..., referitor la..., despre, în ce privește...; ⁵ *svadă și netocmeală* sînt sinonime însemnînd fiecare: lipsă de înțelegere, ceartă, disensiune, vrajbă, discordie; ⁶ *Alexandru cel Bun*, domn al Moldovei (1400—1432); ⁷ *Suhard*, grup de munți în Carpații răsăriteni (Bucovina); ⁸ *Coșna*, munte în Carpații răsăriteni (Bucovina); ⁹ pl. substantivului *an* cu dublă desinență; ¹⁰ *se* = dacă; ¹¹ formă de ind. prez. pers. II pl. a verbului *a fi* obișnuită în multe texte românești; v. și mai jos: *ne seș priiatin*; ¹² *multu-nedejduitori* = foarte de nădejde (cuvînt compus, din adv. + adj., procedeu folosit mai frecvent în traduceri și mai rar în scrisorile din această perioadă).

[PAN POGAN DIN MARAMUREȘ, CĂTRE FRĂȚII DE PESTE MUNȚI]

2 mai [1593]

Transilvania

Jurj Pogan și Toma, demnitari din Săliște — Maramureș, scriu notabilităților din Bistrița despre oastea care a trecut prin Maramureș, despre faptul că emisarii din Polonia n-au vești rele și despre sarcina ce și-o iau de a ține la curent pe bistrițeni cu tot ceea ce-i interesează, cerîndu-le ca, la rîndul lor, să-i înștiințeze ce se petrece în Moldova.

Scrisoarea a fost descoperită de N. Iorga în arhivele orașului Bistrița și publicată de acesta pentru prima dată, în transcriere cu alfabet latin, în *Documente românești din arhivele Bistriței*; ulterior a mai fost reprodușă, transcrisă sau facsimil, în diverse culegeri de scrisori, documente, texte vechi.

† Cire iaste pan Pogan¹ Jurj, span² ot³ Maramoreș, i⁴ pan Toma, jurat ot tiž⁵, scriem închirăciure și slujbă⁶ pan Orban⁷ birov i pan Simion pircălab ot Bistriță. Dup-acelja de ce-ați tremes omul vostru la noi, de rîndul aceștii oști ce au trecut prin Maramureș, vă dăm a ști⁸ că au fost a lui Corneș⁹, o mie de omiri nămiți în bani. De altă latură, acmu nu știm, că au fost doi omiri a noștri în Țara Leășească¹⁰; ceia [a]u dzis că nu e acolo nece o veaste rea. De icea înrainte ce vrem ști, și ce vrem audzi, noi vă vrem da a ști, ca somsidzilor¹¹ noștri. Derept acea și acmu avem om acolo; de¹² ne va aduce vro veaste, vă vrem da a ști. Și iară vă rugăm ce vreți audzi din Moldua, c-am înțeles că aveți omiri în Moldua, ce veaste vă vor aduce, ne rugăm se ne dați a ști, au de rău, au de bire. I spăsaite se o gospodi¹³, amin.

Pis u Selištu, ms. mai 2 dn.¹⁴

† Pan Orban birov ot Bistriți¹⁵.

Arh. St. Cl.-N., *Arhiva grănicerească din Năsăud*, doc. rom. nr. 2.

Conținutul răvașului, ca și stilul general în care a fost conceput, îl apropie de epistola lui Neacșu, cu observația că în schimbul de informații, în scrisoarea de față, sînt angajați demnitari; în timp ce cîmpulungeanul era un om din „rețea”, adăpostit, de îndeletnici-

rea sa de negustor, care scrie demnitarului limpede, clar, simplu, Pan Pogan și Toma folosesc un limbaj mai căutat, mai încărcat, cu formule de politețe sau construcții gramaticale mai sofisticate.

O trăsătură distinctă care se impune este fonetismul caracteristic zonei, trecerea lui *-n-* intervocalic în *-r-* în cuvintele moștenite din latină, trăsătură cu care ne vom întâlni și în textele traduse din aria de nord a țării.

Din punct de vedere lexical semnatarii se țin mai strâns de cuvintele slave comune cancelariilor (*ot, ot tiž, i*, precum și cele din *clauzele finale* și *protocolul final*, data și locul întocmirii scrisorii, adresa), folosind de asemenea cuvinte poloneze și maghiare (*pan, somsidzi*).

TEXTE: Iorga DB, I, p. 1—2; id., Doc. Hurm. XV/I, p. 721—722; Rosetti, LB, p. 46—47; Byck, Texte, p. 28, Rosetti, SB, p. 28—29; Crest. românească, p. 155; Doc. ins. XVI, p. 204—205.

¹ Pogan este întâlnit și în documente ungurești din această perioadă; ² span = nobil din Transilvania; ³ ot (sl.) = din; ⁴ i = și; ⁵ ot tiž (sl.) = tot de acolo; ⁶ închinăciune și slujbă, formulă de politețe; ⁷ Pan Orban = Urban Weidner, primar al Bistriței (1578—1580, 1587—1590 și 1593—1596); ⁸ dăm a ști = informăm; ⁹ Corneș, este vorba de mișcări ale trupelor lui Găspăr Kornis; ¹⁰ Țara Leșească = Polonia; ¹¹ szomszéd (magh.) = vecin; ¹² de = dacă; ¹³ (text sl.), „și să fiți mintuiți de Domnul”; ¹⁴ (sl.) „scris în Săliște, luna mai, 2 zile”; ¹⁵ (sl.) „dumisale Pan Orban, biroul de la Bistrița”.

[TESTAMENTUL LUI NEGRE]

[Sfârșitul sec. XVI — începutul sec. XVII] Țara Românească

Negre lasă moștenire fratelui său Nedea moșia Frumușani pentru că l-a îngrijit înainte de a muri.

Scos la iveală de B. P. Hasdeu din Arhivele Statului București, unde se păstrează și în prezent originalul, testamentul fusese „compilat” în alfabet chirilic, în condica Mitropoliei, în 1805, cu foarte multe greșeli; Hasdeu l-a publicat în *Cuvente den bătrîni*, I, 1878. După această dată a mai apărut inserat în culegeri de documente din sec. XVI și XVII, cu datări imprecise, care au înglobat o mai întinsă perioadă de timp, cît au durat invaziile tătarilor în zona localităților amintite în document.

† Scris-am eu, Negre, fratele Nedei, pentru să se știe că m-au fost robitu tătării. Deci amu scăpat de la tătari tăiatu și plenu de viermi, dece m-au căutatu¹ frate-miu Nedea și m-au spălatu pînă la vreame de morte, dece amu lăsatu eu cu sufletul² miu ce iaste partea mea de ocină³ den Frumușane⁴ să fie la mîna⁵ frățene-miu Nedei pentru să mă slujască și să mă pomenescă de toote de ce va trebui. Așa amu lăsatu eu cu sufletul miu la moartea mea și amu pus {și amu pus} și mărtorei: popa de⁶ Budești și Pădure și Toaderu și Stan Zorel și Ivan și Paraschiva și Dragomir. Iară, carele se va scula să ia ocina de la frate-miu Nedea, să fie blăstemat de 318⁷ o[t]ce⁸ și să n-aibă unde vene după mene. Și să știe totu omul că nu sîntu datoriu neci unui om, fără de⁹ Radului Mînzului 8 costand¹⁰, că acum ie vreamea de apoi¹¹.

Și amu scris eu, Grama de Budești.

Arh. St. B., Mitropolia Țării Românești, XIV/1.

În croiala actului se evidențiază, din *protocol*, identitatea persoanei de la care emană actul (*intitulația*), din *text*, expunerea motivelor care au determinat întocmirea actului (*naratio*) și obiectul lui (*dispoziția*), precum și amenințările (*sanctio*), iar din *eschatocol*, semnele de validare (martori, iscălitura).

Încadrîndu-se deci în rigoarea formulării unei dispoziții testamentare, emitentul, într-un vădit stil oral — cu repetări („amu lăsatu eu cu sufletul”, „și să știe”), — cu expresii colorate, strecoară, pe parcursul excursului său, relații, fără legătură directă cu obiectul actului, menite să impresioneze, și să-i justifice demersul: „amu scăpat de la tătari tăiatu și plenu de viermi”. ... și-n pragul indubitabilului sfîrșit: ... „acum ie vreamea de apoi”.

TEXTE: Hasdeu, CDB I, p. 92—96; DIR B, XVII, I, p. 67—68; Doc. ins. XVI, p. 107—108.

¹ m-au căutatu = mi-au purtat de grijă; ² am lăsat cu sufletul = am lăsat de bună voie; ³ ocină = bucată de pămînt moștenită; ⁴ Frumușani, localitate în actualul jud. Ilfov; ⁵ să fie la mîna... = să fie la dispoziția...; ⁶ de, traducerea sl. ot; v. și mai jos de Budești; ⁷ este vorba de cei 318 episcopi care au participat la primul sinod ecumenic, din anul 325, ținut la Niceea (azi Iazîmir) în Asia Mică, în timpul împăratului Constantin cel Mare, contra ereticului Arie. Blestemul pronunțat în numele acestor preoți este des folosit în epocă; ⁸ o[t]ce (sl.) = părinți; ⁹ fără de = decît de..., (în)afară de...; ¹⁰ costandă = monedă de argint; ¹¹ de apoi (ca adj.) = cel din urmă, ultim; (aici) „judecata din urmă”.

[SCRISOAREA LUI COCRIȘEL]

[înainte de 1 noiembrie 1600]

Nordul Transilvaniei

Cocrișel, căzut prizonier în timpul luptelor lui Mihai Viteazul cu ungurii, scrie, din închisoare, părinților săi, din Moldova, rugându-i să-l elibereze.

Scrisoarea, al cărei original chirilic se păstrează în Arhivele Statului Cluj-Napoca a fost descoperită de Nicolae Iorga în Arhivele Bistriței și publicată de acesta în alfabet latin, pentru prima oară, în 1899, în corpusul de care am mai pomenit; după această dată este inclusă în diferite colecții de documente, antologii, istorii literare, studii etc. fie în transliterație, fie în transcriere interpretativă.

Localizarea textului a fost posibilă după conținutul documentului; același conținut — coroborat cu datele istoriei — a facilitat lui Iorga stabilirea aproximativă a timpului când a fost conceput mesajul (v. Iorga, DB, II, p. VIII, Doc. Hurm. XII, p. 1074—1075).

† Scriu¹ închinăciune și moltă sănătate părintelui miu Spiridon și maicii mele Costandeci, și după-acea vă dau știre că simtu viu până acmu, niu-s perit ce amu scăpat de la Belgrad² când au bătut Mihaiu Vodă³ războiu⁴ co ungorie⁵. Deci m-au prinsu nește sasi; deci a vrut să mă taie; eu m-amu rugatu și am spus că simt fecior Mogildei⁶, deci niu m-au perdut. De aci eu amo tri[mi]s carte la Andriiaș⁷ din Bistriță, el au⁸ trimis la sasi de m-au cerșit⁹. Ei au cerșit 300 taleri, iar Andriiaș m-au scos dereptu 100 tal[er]i și m-au adus la Bistriță. Eu amu spus că m-a prinsu Mihaiu Vodă la Hotin¹⁰ și m-au dus în Țara Iungurească. Deci mă rog domilor vostre ca lui Domnedzău den ceriu să nevoiți să mă scoateți lingă voi în țară creștină [și să] nevoiți să dați știre părinteliu m[iei] Mogildei¹¹ vornicului, că eu dzacu în timniță de mă măn[î]ncă liutul și pă[du]lchie. Și eu amu spos cătră Adriaș că simtu nepot de frate și fecioru de soflet giorat în besearecă¹². Deci iară mă rog domilor vostre să no mă zăbăviț aice, ce să mă scoteți; macar niuam d-aș presi¹³ co trupol încă să ies în țară, că iu mor de dorol vostru. Și îmbătrînesc și am făcut o barbă pină în briu¹⁴. Și aștept aia scri-soare a mea sănătoș pre domeavostră, ot gospodi¹⁵, amin. Iscal¹⁶

† Feciorul vostru Cocrișel¹⁷ și simtu numai c-o că[meșă].

† La părintile miu, la Spiridon.

Arh. St. Cl.-N. Arhiva grănicerească din Nă-săud, nr. 11.

Fiind vorba de o scrisoare familială, se deosebește ca stil de cele pe care le-am prezentat pînă aici (cu conținut politic, conspirativ sau juridic). Chiar dacă, în mare, Cocrișel respectă canoanele așa-zisului gen epistolar, el nu se sfiește să-și dea în vileag, într-o exprimare mult apropiată de limba vorbită, necazurile cărora le-a căzut victimă. Frazele scurte, relatînd succesiv evenimentele prin care a trecut, precum și efortul său permanent de-a supraviețui (*narație*), devin ceva mai ample spre sfîrșitul răvașului cînd imploră să fie salvat (*dispoziția*). Pentru ca nu cumva „obiectul scrisorii“ să fie insuficient de convingător, noi argumente sînt puse să provoace compasiune: „niuam d-aș presi co trupol“... „iu mor de dorol vostru“... „îmbătrînesc“... „am făcut o barbă pină în briu“; datele privind epuizarea fizică, starea morală, înfățișarea se înșiruiesc într-o gradație tensională, sacadat, ca spuse cu sufletul la gură, culminînd cu disperatul „memento“ atașat după clauzele finale și semnele de validare ale scrisorii: „și simtu numai c-o că[meșă].“

Expresie a unei sincere sensibilități scrisoarea lui Cocrișel a fost apropiată, „prin naivitatea exprimării de unele producții ale lui François Villon“ (Rosetti, *Cîteva precizări asupra literaturii române*, București, 1972, p. 11.) Alți cercetători îi găsesc similitudini în paginile lui Colin Muset, poet și muzician din sec. XIII, sau în expresia celebrului truver francez Rutebeuf.

În ciuda aspectului grafic, mai puțin îngrijit, dezvăluind poate gradul de cultură al semnatarului sau scribului (după unii cercetători scrisoarea ar fi fost dictată de Cocrișel unui diac sas), a unor fonetisme arhaice sau regionale (*dzac, giorat, cătră* etc.), sau a unor construcții gramaticale care ne amintesc de o serie de elemente comune multor texte vechi (v. și notele 5, 6, 8, 9) trebuie să recunoaștem că structura sintactică și morfologică generală a textului, lexicul, franchețea exprimării ni-l apropie de limba vorbită în zilele noastre.

TEXTE: Iorga, DB, I, p. 6—7, DB, II, p. VIII; Doc. Hurm. XII, p. 1074—1075; id. ib. XV/I, p. 773; Rosetti, LB, p. 51—52; id. SB, p. 33—34; Cazacu, *Pagini*, p. 28—30; *Istoria literaturii române* (tratat), I, p. 296—298; Rosetti, Cazacu, Onu, *Istoria limbii române literare*, p. 63—64; Rosetti, *Cîteva precizări*, p. 11—12; DRH B XI, p. 570; Doc. ins, XVI, p. 206—207.

¹ De remarcă că aici slavona e părăsită aproape în întregime; ² Belgrad, numele orașului *Alba Iulia* în limba slavă; ³ *Mihai Vodă Viteazul*, domn al Țării Românești (1593—1601), al Transilvaniei (1599—1600) și al Moldovei (1600); ⁴ este vorba de lupta de la Mirăslău, 18 sept. 1600; ⁵ pl. în -ie

ca și mai jos: *păduchie*; ⁶ construcția atributului substantival în dativ, specifică limbii vechilor texte, precum și forma în *-ei* a gen.-dat. la n. pr.m. terminate în *-a*; ⁷ *Andriiaș*, demnitar al Bistriței (1600); de remarcat aici compl. indirect construit cu prep. *la*; ⁸ la pf. c. al verbelor, pers. 3 pl. a aux. este generalizată și la pers. 3 sg.; vezi și: el ... *m-au cerșit* ... *m-au scos* ... *m-au adus*; ⁹ *a cere* în limba veche la pf. s. și part.: *cerșii*, *cerșui*, respectiv *cerșit*, *cerșut*. Cu timpul această formă s-a desprins din conjugarea verbului *a cere* și a dat naștere verbului *a cerși* cu sensul special de „a cere de pomană”; formațiunea mai nouă începe să fie atestată abia spre sfârșitul veacului al XVII-lea; ¹⁰ *Hotin*, cetate pe Nistru, în nordul Basarabiei; Mihai Viteazul era aici în mai—iunie 1600; ¹¹ *vornicul Mogildea* era vornic de gloată și în această calitate îl întâlnim lângă Nestor Ureche, tatăl cronicarului Gr. Ureche, la sfârșitul sec. XVII; ¹² *fecioru de soflet giorat în besearecă* = fiu adoptat, sub jurămint, în biserică; ¹³ *presi* = ? a suporta; ¹⁴ hiperbola este menită să sugereze o îndelungă detenție a prizonierului și starea de mizerie în care se afla; dacă ar fi să socotim, în confruntare de date, timpul de cind Cocrișel era în temniță (după 18 sept. și înainte de 1 noiembr. 1600) barba nu-i ajungea pînă la briu; imaginea e frecventă însă în basmele noastre; ^{15 16} *ot gospodi*; *iscal* (sl.) = de la Domnul; am iscălit; ¹⁷ *Cocrișel*, diminutiv al numelui *Cocriș*;

[PLÎNGEREA BOIERILOR MUNTENI]

29 aprilie [1614]

Țara Românească

Boierii și slujitorii lui Radu Vodă Șerban se plîng acestuia (în timp ce se afla pribeag în Transilvania) de starea proastă în care se află țara sub Mihnea Turcitul.

N. Iorga descoperă scrisoarea, al cărei original este astăzi la Arhivele Statului București, între actele fără dată ale Academiei, și o publică, transcrisă în alfabet latin, mai întâi în 1900, în „Convorbiri literare”; mai apare apoi în culegeri de scrisori și documente, tot în transcriere. Traducerea latinească¹ pe care a avut-o Iorga din registratura Ces. Reg. de război din Viena, a publicat-o în Doc. Hurm. IV/I, București, 1882, p. 552—553, datînd-o după evenimentele relatate în document (v. notele: 2, 4, 10, 12).

† Prea milostive doamne, să fii domneata sănătos. Rugumu-ne domnetale ca Domnului nostru cea milostivul. Pentru care lucrure știi dumneata, cînd ne-am despărțit de domneata, în ce credință ne-ai lăsat într-aceai sîntem și pînă acum și de cîteva ori am tri-

mes de am dat în știre domnetale și cu mare frică ca să nu piiardem capetele de acest domn turc². Și domneata pînă acum nici un lucru adeverit nu ne trimiteți ce numai nădeajde. Ce noi într-această nădeajde cădem la lucrure foarte greale, că întîi în țeara noastră acum strigă hoguea³; că-și ține acest domn frații și surorele în casă cu el și sînt turci. Și robii carii au scăpat de pren catarge și de preîntr-alte robii, măcar de la Mihai Vodă⁴, domnul cine iaste în țeară el îi dă turcilor și alte multe nevoi care nu le-am scris. Acum înțeleagem că are turcul gînd să puie în țeara noastră pașă, așijderea și în țerile ce sînt vecini cu noi. Deci deacă vom cădea noi la aceaia să rămîie în țeara noastră pașă și mănăstirile și besărecile noastre să fie meceture turcilor și coconii⁵ noștri să-i faci iniceari și featele noastre să le ia turcii lor muieri, cum fac într-alte țări ce sînt supuse lor, deci noi, den zilele lui Mihai Vodă, de cînd ne-am supus și ne-am jurat creștinilor, pentru aceaia ne-am jurat și ne-am supus noi supt împăratul creștinesc⁶ ca să nu cădem noi la un lucru ca acesta. Drept aceaia am tîrpit⁷ noi mari cheltuiale și robii și arsurii și singe vărsat pentru creștini, ca să avem căutare la nevoia noastră⁸. Ce mult ne mirăm, au domneata nu faci știre împăratului de nevoile noastre? Ce, de iaste vina den domneata, că nu faci în știre împăratului, să ne caute le nevoile noastre, Dumnezeu îți va fi platnic, cum te-ai jurat cu noi. Ce trebuiaște domneata, plecat și cu lacrăme de la noi, să aduci amente împăratului nostru. Noi că, măcar să n-am fi noi avut nici o tocmeală cu creștinii și acum a striga mila împărăției sale, încă s-ar cădea să ne caute, fiind noi creștini, ca să nu rămînem păgîni. Căci inima noastră nu se poate suferi cu păgîinii. Căci și an⁹, cînd am venit cu turcii asupra lui Bătur¹⁰, și atunci numai ce așteptam să auzim de domneata și de ceva oaste creștinească; noi ne grijisem ca să fim vrăjmașii lor cei mai mari, cum am făcut știre domnetale. Ce ne rugăm domnetale dă în știre împărăției sale, că acum iaste vreame bună¹¹ și sîntem toți gata a sluji împărăției sale și domnetale, cum veri înțeleage domneata și de la logofătul Oancea¹². Măcar să nu ne-am împreunat noi cu logofătul, iar, dac-a venit sluga logofătului, toate pre rînd i-am făcut în știre cu omul nostru, cum stau lucrure de încoace. Care nu sîntem noi îndoiți că nu vor veni în știre domnetale. Ce ne rugăm să fie cu taină acest lucru. Că, de se-ară înțeleage, toți ni-am piiarde capetele. Să fii dumneata sănătos, amin. Pis april, 29 dni¹³.

† Noi toți boierii den țeară și de la slujitori, plecat ne închinăm domnetale.

Arh. St. B. I/28.

Deschis, fără ocolișuri, cu oarecare duiosie, boierii munteni încep prin a asigura pe fostul domn de statornicia sentimentelor lor de credință.

Tonul devine apoi dur și plin de ironie pentru lipsa de consistență a făgăduielilor, fără suport concret, ale refugiatului: „nici un lucru adevărat nu ne trimeți ce numai nădeajde“. Or faptele actualului domn dau dreptul pămîntenilor să se teamă de pierderea limbii și a legilor țării; așa stînd lucrurile, boierii amintesc fostului stăpîn îndatoririle ce le are și la care se angajase prin jurămint. Pledoaria este de astă dată energică, îndrăznească, cu fraze interrogative (în care se cere socoteală celui care uită), amenințătoare; fidelitatea (înșelată), nemulțumirea (justificată), revolta (disperată) duc totuși în final spre noi nădejdi: conspiratorii își oferă din nou serviciile („că acum iaste vreamă bună și sîntem toți gata a sluji împărăției sale și domnetale“), sub imperiul prudenței cerute în atari treburi de taină.

Demersul boierilor munteni se desfășoară nu sub marca unui rece protocol, cu fraze pompoase, construcții pretențioase sau lexic voit ales; rînduirea tuturor argumentelor și expresia simplă — ca de la om la om — înduioșează și conving prin naturalețe, scrisoarea putînd fi semnată și de poporâni de rînd.

TEXTE: N. Iorga, *Un vechi răvaș și o conspirație de demult*, în „Conv. lit.“, XXXIV, 1900, p. 270—273; id., *Scrisori*, p. 49—50; DIR B XVII, II, p. 269—270.

¹ Despre această traducere Iorga arată că nu e prea exactă; ea adaugă sau suprimă „în sens dinastic și imperial“ (v. „Convorbiri literare“, XXXIV, 1900, p. 271); ² este vorba de Radu Mihnea, de mai multe ori domn al Țării Românești și al Moldovei, supus turcilor și înscăunat de aceștia pe cînd Radu Șerban era în Transilvania; ³ *hoge* = preotul musulman; ⁴ *Mihai Vi-teazul*, domnul dispărut și regretat de tovarășii săi de arme și de sfetnicii săi munteni; ⁵ *coconi* = fii de boier; ⁶ împăratul habsburgic; ⁷ *am tîrpit* = am răbdat, am suportat; ⁸ rivalitățile dintre imperiali și turci au angajat în numeroasele lor lupte și Țările Române obligîndu-le la sacrificii de tipul celor pomenite în scrisoare; ⁹ substantivul *an* folosit ca adv. = anul trecut, acum un an; ¹⁰ *Bătur* (*Gabriel Báthory*), principe al Transilvaniei din 1608; este vorba de expediția lui Radu Mihnea împotriva acestuia în anul 1613; ¹¹ *acum iaste vreamă bună* = este momentul prielnic; ¹² *logofătul Oancea* (*Honcz*) este întîlnit în documentele timpului, de mai multe ori ca sol al lui Radu Șerban la împărat pentru a-i cere ajutor de întreținere (v. Doc. Hurm. IV/1, p. 560—561); ¹³ *Pis[ah]*, *dni* (sl.) = Scris, zile.

[SCRISOAREA PREOTULUI VĂȘIIAN BEUZI]

[Începutul sec. XVII]

Moldova

Preotul Vășiiian Beuz și fiul său Nicolai cer primarului Bistriței grațierea unui ucigaș.

Documentul, al cărui original se află în Arhivele Statului Cluj-Napoca, a fost dat la iveală, transcris în alfabet latin, mai întîi de Nicolae Iorga, în culegerea de documente privitoare la Arhivele Bistriței și publicat apoi în diverse culegeri, tot în transcriere.

† Închinăciune și bună sănătate scriu eu, popa Vășiiian Beuz și cu feciorul meu, Nicolai diiaconul, carii sîntem veri premar[î] celui dus de lume¹ ce l-au ucis. Scriem dumitale birău de Bistrița și la toț giurații den oraș cum am înțeles² că iaste în prinsoare³ la dumilevoastre acel om carele au ucis pre fratele nostru; deci noi am mîrsu la vlădica⁴ al nostru, la mitropolitul la Suceavă și toț preuții de acoloa den Suceavă și am întrebat; de ce au aflat la pravila noastră⁵ cum morte drept morte nu să cade a face, că, de⁶ ar muri cițiva vinovați pentru unul cel ucis, pre dinsul nu l-arî mai învie; deci am lăsat noi să nu pîiară acel om ce iaste la dumneavoastră în chisoare⁷ ce să-l lăsați să dea el samă cu sufletul său înaintea lu Dumnedzău de morte fratelui nostru și păcatele lui, iar de noi, de toată ruda noastră, iaste iertat; deci și dumneavoastră să faceți pre⁸ cuvîntul nostru, să-l lăsați la focul⁹, să dea el samă de fratele nostru, că noi nu poftim morte drept morte. De aceasta scriem. Să fii dumneata sănătos.

Pis[ah] u Suc[eavea]¹⁰ fev. 11.

† Eu pop Gonțul cel domnescu.

† Pre mai mare credință pre popa Manole am învățat a scrie¹¹ cu dzisa tuturor.

Arh. St. Cl.-N., *Primăria orașului Bistrița*, doc. rom. nr. 69.

Actul era, după cum se vede din încheiere, dictat de un preot (însărcinat oficial cu întocmirea diverselor documente) altui confrate scribe, fie pentru că preotul Vășiiian și diacul, fiul său, nu știau carte, fie, mai degrabă, pentru că o atare cerere trebuia să treacă pe sub pana însărcinatlui „domnesc“ pentru a i se da curs.

Demersul este întreprins în consensul dintre legiferarea legată de omor din vechile noastre pravile și firea nerăzbuunătoare a omu-

lui din popor, în înțelepciunea căruia nimic nu poate compensa lipsa celui *dus de lume* cît, mai degrabă, aspra judecată a conștiinței vinovatului: „să dea el samă cu sufletul său”; repetat mai jos: „să dea el samă de fratele nostru” ca și: „noi nu poftim morte drept morte” creează o anumită simetrie menită să accentueze echilibrul credinței în bine; peste ani, un erou din popor al lui B. P. Hasdeu va da glas și-n alt chip acestei înțelepciuni populare formulată în nenumărate variante: „răzbunarea cea mai cruntă este cînd dușmanul tău e silit a recunoaște că ești bun și dînsul rău” (*Răzvan și Vidra*), v. și Zanne, *Proverbe*, VIII, p. 520—521.

Fonetisme caracteristice zonei (*dzisa, samă*), sensul unor termeni păstrat și azi în graiul localnicilor (*a înțelege* = a afla), grija cu care, în contexte apropiate, aceeași noțiune este numită diferit (*prinsoare, chisoare*), tonul sfătos într-o narație bine chibzuită, ca a unui Neculce și Creangă de mai tirziu, dau armonia, atît de evidentă în vorbirea marei pături a oamenilor din popor, între ceea ce se spune și cum se spune.

TEXTE: Iorga, DB, I, p. 21—22; Doc. Hurm. XV/II, p. 780; Rosetti, LB, p. 63—64; id., SB, p. 45—46.

¹ *Dus de lume* = mort; expresia făcea parte firească din vocabularul activ al preotului, care a putut-o desprinde dintr-un Molitvenic (v. Coresi, *Petrecătura morților*), dar se întâlnește, regional, și azi; ² *am înțeles* = am aflat, și azi în Bucov.; ³ *prinsoare* = închisoare; ⁴ *vlădica* = episcop; ⁵ judecata bisericească la care se apela ca justiție canonică-civilă pentru credincioși, cu toată orientarea ei mistică, oarecum superstițioasă, e nelipsită practic, în cazul de față, de o anumită eficacitate etică; ⁶ *de* = dacă; ⁷ *chisoare* = închisoare; ⁸ *pre* = după; ⁹ probabil: *lăsați-l la focul iadului*, sau, poate, în înțelesul cuvîntului *focus* din lat. clasică: „vatră”; ¹⁰ *Pis u Suc* (sl.) = scris în Suceava; ¹¹ *am învățat a scrie* = am dictat.

[PĂTRAȘCO CIOGOLEA CERE DASCĂL]

iuние [1635—1637]

Moldova

Logofătul Pătrașco Ciogolea se adresează primarului Bistriței cu rugămintea de a-i trimite pe Toader diac să-i instruiască tinerii.

Originalul chirilic se află azi în Arhivele Statului Cluj-Napoca și a fost descoperit de Nicolae Iorga, în fondul de scrisori bistrițene; publicat, în transliterație, în volumul I consacrat acestui tezaur,

N. Iorga încearcă o datare în vol. II al aceleiași lucrări; textul a mai revenit sub pana savantului, fiind de altfel studiat și de alți cercetători, cu adaosuri de informație la fiecare din reproducerile ulterioare.

† Eto az¹ Pătrașco Ciogolea², vel-logofet scriem pacea și sănătate la iubiți pretenii noștri și frați, la cinstiți domnii de Bistriță, Șimon³, birăul, și cu toți domnii mărie tale. Alta, pohtim de la domneavoastră să faceți mărie [du]milor voastre pentru voie noastră să ni tremeteți pe cest diiac an[ume] Toder⁵ diiac, den Felder⁵, pentru căci ne-u fost și de mîntea vreme om [al] nostru; acum-l pohtim de la măriile vostre să ni-l dați. Noi încă vom sluji măriilor vostre întru ce va hi pohta dumilor vostre la noi, că av[em] [det.] cuconi să ni-i învețe. Alta pohtim de bine ce veți facea și-l veți lăsa [det.] și vama de doo trii vite ce va ave de ceasta fortea [det.] nevoastră. Și să dăruiască milostivul Dumnezeu să vă afle ceastă scrisoare a noastră prea măriile dumilor vostre sănătoși o he⁶, amin.

U Suceav. Iun.⁷

† Bun priiaten și gata fiecîndu a slujirea⁸ Pătrașco Ciogolea, vel logofet iscal⁹.

Mă închin dumile vostre și mă rog.

La iubiți frați și priateli a noștri, la domnii de Bistriță, cu cinst[e] să se dea ceastă cartea. I mnog[o] zdra[vie].¹⁰

Arh. St. Cl.-N., *Primăria orașului Bistrița*, doc. rom., nr. 70.

Grăitoare ca document, prin preocupările cărturărești de veche tradiție moldavă¹¹, scrisoarea se distinge și ca stil față de epistolele inserate pînă aici. Canoanelor genului li se adaugă o pronunțată notă protocolară („coechipierii” dețin înalte funcții administrative), secondată de o insistență *de iure*: („să ni tremeteți pe cest diiac... pentru căci ne-u fost și de mîntea vreme om [al] nostru”), dar și de *captatio benevolentiae* („că av[em] [det.] cuconi să ni-i învețe”); între cele două argumente, o plasare vădit dibace a „contravalorii gestului”: „noi încă vom sluji măriilor vostre întru ce va hi pohta dumilor vostre la noi”.

Lăsînd la o parte uzul celor cîteva cuvinte slavone, tipice documentelor de cancelarie (v. notele 1, 6, 7, 9, 10), de asemenea al unor formule calchiate după modele slave (v. de Bistriță < otŭ), fluenta frazei, pentru cititorul de azi, nu suferă din pricina fonetismelor regionale sau a sporadicelor forme gramaticale rămase azi în paginile de arhivă ale secolelor trecute (v. nota 8).

TEXTE, SEMNALARI, STUDII: Iorga, DB, I, p. 53—54; id., ib., II, p. XIV—XV; Pârvan, *Un vechi monument de limbă românească*, 1639—1668, în „Conv. lit.” XXXVIII, p. 10 ș.u.; Doc. Hurm. XV/II, p. 1009; Iorga, *Scrisori*, p. 58—59; Nicolae Stoicescu, *Dicționar al marilor dregători din Țara Românească și Moldova*, sec. XIV—XVII, p. 376.

¹ *Eto az* (sl.) = adevă eu; ² *Pătrașco Ciogolea* se pare că este tatăl Ciogoleștilor care, amestecați în conspirația lui Gheorghe Ștefan împotriva lui Vasile Lupu, au fost tăiați de acesta din urmă; ³ *Simon Engesser*, primar al Bistriței (1635—1645); ⁴ *Toader diac*, cunosător al slavonei și bun caligraf, instruisese fiii lui Pătrașcu Ciogolea și acum era solicitat din nou de acesta pentru a-i învăța nepoții. După această scrisoare se afla, prin 1639, la moșia lui Constantin Ciogolea, în Calafendești, unde petrecuse la mormânt pe mama acestuia, Sofronia. Cu acest prilej a alcătuit un discurs, în românește, care ni s-a păstrat (v. mai departe, p. 139); ⁵ *Felder* = comună în jud. Bistrița Năsăud (azi Feldru); ⁶ (sl.) „de la Hristos”; ⁷ (sl.) „în Suceava, iunie”; ⁸ pentru conj. prez., inf. lung al verbului precedat de *a*; ⁹ (sl.) „iscălit”; ¹⁰ (sl.) „și multă sănătate”; ¹¹ de pe vremea lui Alexandru Lăpușeanu și Petre Șchiopul, în Moldova au început să se înmulțească pildele de cărturărie, deci nu poate surprinde preocuparea lui Pătrașco Ciogolea, desigur, el însuși cu știință de carte, de a-și instrui coconii după modelul domnilor țării, al boierilor prieteni și al părinților săi.

II. LITERATURĂ CANONICĂ

În istoria literaturii universale, traducerea *Bibliei* în limbile naționale constituie un capitol distinct. Căutată, în evul mediu, mai întâi pentru conținutul ei, atunci când foarte puțini oameni puteau s-o citească în ebraică și când în stângăcia primelor traduceri se pierdea frumusețea artistică a originalului, *Biblia* a intrat curînd în cultura popoarelor ca o „carte a cărților”. Din epoca Renașterii și pînă astăzi ea a constituit sursa a numeroase teme și subiecte (v. *Divina Comedie* a lui Dante, epopeea *Ierusalimul eliberat* a lui Torquato Tasso, poemele epice *Paradisul pierdut* și *Paradisul regăsit* ale lui John Milton, epopeea *Messiada* de F. G. Klopstock, tragedia filosofică *Faust* a lui Goethe și multe alte opere semnate de condeie celebre ca: F. Rabelais, U. von Hutten, Voltaire, A. S. Pușkin, H. Heine, M. J. Lermontov, L. N. Tolstoi, F. M. Dostoievski, G. G. Byron, A. J. Cuprin, A. Block, Anatole France, Thomas Mann etc.).¹ Valorificarea *Bibliei* din punct de vedere stilistic avea să vină destul de tîrziu. Odată cu dezvoltarea studiului critic al textelor, i s-au relevat virtuțile poetice și rolul deosebit în cultivarea diferitelor genuri și stiluri literare, în culturalizarea popoarelor și în educația lor estetică.²

Independent de stricta datare a primelor tălmăciri în românește, pentru istoria literară își păstrează prioritatea, în masiva activitate de traducere, determinată mai întâi de conservarea ființei naționale, cărțile esențiale de cult și cele care cuprind expunerea principiilor religiei creștine: *psaltirea*, *evanghelia*, *catehismul*, *faptele apostolilor*.

Din rîndul cărților canonice ale *Vechiului Testament*, cartea psalmilor interesează cel mai mult istoria literară, deoarece, alături de *Iliada* și *Odiseea*, este una dintre cele mai curioase monumente ale poeziei primitive. Pentru strălucirea, amploarea stilului, maiestatea imaginilor, energia expresiei, această culegere poate să rivalizeze cu cele mai mari explozii lirice ale antichității grecești; ea are în plus o abundență cu totul orientală a metaforelor și figuri care o disting și îi dau un loc aparte în literatura tuturor popoarelor; psalmii sînt

poezii lirice, indiferent de scopul pentru care au fost concepuți de autorul lor; nu toți conțin exclusiv și special laude aduse lui Dumnezeu; o mare varietate de idei și sentimente, naturaletăa lor desăvârșită asociată cu o aleasă exprimare poetică a sporit asimilarea psalmilor în cele mai diverse culturi; unii conțin învățături, precepte, unii vorbesc de morală, alții de doctrină; unii plâng nenorocirile evreilor, iar alții făgăduiesc mîntuirea gîinților; sentimentele nu sînt însă mereu foarte demne de laudă; ura, răzbunarea contra vrăjmașilor, disperarea, respiră deci adesea, și poate că tocmai pentru aceasta, după cum au afirmat mulți comentatori, psalmii sînt mai umani, mai elocvenți.

Tradusă în atîtea limbi, nu totdeauna direct din limba în care a fost concepută, ci din tălmăciri intermediare (ca și în cazul nostru — din slavonă) poezia psalmilor a pierdut mult din calitățile primordiale.

La neînțelegerea stilului, deosebit de al nostru, uneori prea încărcat, înflorit, în care vorbeau popoarele semitice, s-a adăugat dificultatea redării cadenței, a măsurii, a unor figuri ca jocul de cuvinte sau paronomasia (posibile numai în originalul ebraic).³

Literaturile vechi ale tuturor popoarelor s-au confruntat cu atari dificultăți, pe care aveau să le depășească, într-o oarecare măsură, abia reluările în treptele diferite ale evoluției lor (v. traducerea psalmilor, în versuri franceze, a lui Clément Marot, din 1538, și cea mai tirzie, a lui J. B. Rousseau, a poetului german A. Lobkasser, din 1573, sau cele mai vechi tălmăciri românești și psaltirea în versuri a lui Dosoftei, de la 1673).

În primele traduceri, din sec. XVI, ale psalmilor în literatura română (în care considerăm manuscrisele aparținînd așa-ziselor texte rotacizante⁴: *Psaltirea Scheiană*, *Psaltirea Voronețeană* și *Psaltirea Hurmuzachi*, cit și psaltirile tipărite de Coresi, 1570 și 1577, și pe cea tipărită de fiul său, Șerban, 1589) tălmăcitorii trudeau pentru respectarea „limitată” a originalului, respectare care urmărea găsirea corespondentului românesc al cuvintelor din textul străin (pe care-l aveau în față), fără a-și face o preocupare expresă în privința mesajului, a semnificațiilor multiple cuprinse în acesta, sau a plasticității imaginilor. Și totuși — după cum vom constata în psalmii citați — întîlnim pasaje izbutite, din punctul de vedere al expresiei, dovedind că întîliele transpuneri „ale textelor biblice au valorificat atît anumite sonorități ale versului românesc popular, cît și efectele bazate pe paralelism” (Găldi, *Introducere în istoria versului românesc*, p. 69). Un psalm de rugă (ps. 12), unul de plîngere

(ps. 136) și unul de laudă (ps. 150) — aleși din *Psaltirea Scheiană*, *Psaltirea Voronețeană* și *Psaltirea Hurmuzachi* — (manuscrise socotite drept cele mai vechi traduceri ale psalmilor în limba română) ne vor aduce, pentru început, confirmarea.

¹ M. S. Belenki, *Despre mitologia și filozofia Bibliei*, București, 1982, p. 177—180; ² Pandele Olteanu, *Sintaxa și stilul paleoslavei și slavonei*, București, 1974, p. 237; ³ P. Olteanu, *Op. cit.*, p. 237; ⁴ Bibliografia în extenso: Ion Gheție, *Textele rotacizante și originile scrisului literar românesc. Chestiuni de metodă*, în SLLF, I, București, 1969, p. 189—241; Gheorghe Chivu și Mariana Costinescu, *Bibliografia filologică românească, secolul al XVI-lea*, București, 1974, p. 90—95 (generală) și 95—108 (pe texte).

[PSALTIREA SCHEIANĂ]

Volumul a făcut parte din biblioteca lui D. C. Sturdza — Scheianul, care l-a dăruit Academiei în 1884 (azi în BAR, ms. rom. 449).

Manuscrisul (avînd cîteva file lipsă) se datorează mai multor copii care aveau anumite trăsături de limbă specifice, transcriind probabil, după un text rotacizant, nu direct după originalul traducerei; nu s-a stabilit dacă acest text, la rîndul său, era sau nu o copie intermediară; o mare porțiune, compactă (sfîrșitul), precum și unele pagini pe parcursul cărții, nu prezintă rotacism; textul cuprinde traducerea psalmilor (1—151), precum și cîntările adăugate, de obicei, în urma acestora și, de asemenea, simbolul atanasian (după modelul psaltirilor occidentale), care n-a fost tradus din slavă odată cu psaltirea, ci, probabil, din latină, germană sau maghiară.

La sfîrșitul psalmului 151 se află o criptogramă de patru rînduri, nedescifrată încă și care ar putea fi cheia datării și localizării textului respectiv.

Psaltirea Scheiană a fost reprodușă în facsimil și transcrisă (I. Bianu), bucurîndu-se, spre deosebire de celelalte două psaltiri rotacizante, și de o ediție critică (însoțită de un amplu studiu) în care autorul, I. A. Candrea, a încercat să reconstituie forma arhetipului, înlăturînd fonetismul copiștilor.

CINTECUL LU DAVID 12

Pără cîndu, Doamne, uiți-me pără în cumplit?

Pără cîndu întorci fața ta de mere?

Pără cîndu puniu sfcature în sufletul meu,

dureare întru îrema mea dzua și noaptea?

Pără cîndu rădică-se dracul meu spre mere?
 Căută și audzi-me Dumnedeul meu,
 se nu cîndva doarmă în moarte.
 Se nu cîndva dzică dracul: întăriu-me spr-insu.
 Dodeitorii¹ miei bucură-se se me-aș clăti.
 E eu spre meserearea² ta upuvăiiu³ bucură-se îrema mea de
 spăsenia ta.
 Cîntu Domnului birefăcă[to]riului meu
 și cîntu numele Domnului de sus.

BAR, ms. rom. 449, p. 32—34.

Este o rugăciune pentru ajutor în vremuri de restriște. Psalmistul, aproape la capătul curajului, începe mai multe versuri cu aceeași formulă („Pără cîndu, Doamne, uiți-me...”, „Pără cîndu în-torci fața ta“...), „Pără cîndu puniu sfeature“..., „Pără cîndu rădică-se dracul“..., realizînd o simetrie prin repetarea ei în poziție inițială. Figura de stil, cunoscută sub numele de anafora, are mare efect în genul oratoric. De aceea a fost cultivată de scriitorii greci, latini, slavi — reprezentanți ai genului omiletico-parenetic (P. Olteanu, *Sintaxa*..., p. 240). Aici procedeul sporește elocința, presupunînd prezența celui căruia i se adresează psalmistul. Anafora apare și în literaturile culte mai tîrzii: „În veci iubi-o-vei, în veci Va rămînea departe“ (Eminescu, *Dacă iubești fără să sperî*).

TEXTE: I. Bianu, *Psaltirea Scheiană* (1482), Tomul I, Textul în facsimile și transcriere cu variantele din Coresi (1577), București, 1889; I. A. Candrea, *Psaltirea Scheiană comparată cu celelalte psaltiri din sec. XVI și XVII traduse din slavonește*, edițiune critică, I—II, București, 1916; *STUDII*: Gh. Ghibănescu, *Glosarul Psaltirei Scheiane*, Iași, 1902; Constantin Lacea, *Copiștii Psaltirii Scheiene*, în DR, III, 1922—1923, p. 461—471; Al. Rosetti, *Despre criptograma din Psaltirea Scheiană*, în SCL XI, 1960, nr. 1, p. 103; Ion Gheție, *Simbolul atanasian din Psaltirea Scheiană*, în LR XXII, 1973, nr. 3, p. 241—248; id. în LR XXIII, 1974, nr. 3, p. 243—244.

¹ Dodeitorii = cei care mă supără; ² meserearea = mila, îndurarea; ³ upovăiiu = nădăjduii.

[PSALTIREA VORONEȚEANĂ]

Manuscrisul găsit la mănăstirea Voroneț (Bucovina), în 1882, a fost donat Academiei în a cărei bibliotecă se păstrează în prezent (BAR, ms. rom. 693).

Textul cuprinde versete slavonești, urmate de traducerea românească și este copiat de o singură mină; ni s-a păstrat mai puțin de jumătate (de la ps. 77 încolo — avînd, și în această porțiune, numeroase lacune).

[CÎNTAREA LUI DAVIDU DE EREMIIA [136]

La riul Vavilonului, acii ședzumu și plinsemu de cîndu pomeniiamu noi Sionul. În salce, prim mijloc de ea, spîndzurămu organele noastre, că acie întrebare-ne prădătorii-ne cuvente de cîntare și ducea pre noi în cîntare: cîntați noo de cîntecele Sionului. Cum vrem cînta cîntarea Domnului în țară striiră? Se uitare tire, Ierosalime, uitată fie dereapta mea. Se se lepscă limba mea de grumadzul meu, se nu pomenire tire, se nu ainte pomeni-voiu Ierosalimul, ca începutul veselieei mele. Pomenească, Doamne, fiii Edomului în dzua Ierosa[li]mului, ce dzisără: deșertați, deșertați pără la urdziturile lui! Featele Vavilonului, mările. Ferice de cela ce dă ție darea ta, ce ai dat tu noao. Ferice cire prinde și frînge tirerii tăi de piatră.

BAR, ms. rom. 693, p. 39r — 39v.

Lamentația captivilor este una dintre cele mai dramatice bucăți ale psalmilor; israeliții își plîng ținuturile natale și cheamă răzbunarea divină asupra opresorilor; departe de patrie, pe care o pomenesc mereu și a cărei pierdere o simt ca și cum ar fi lipsiți de brațul drept, au încetat să mai cînte: („în salce... spîndzurămu organele noastre“; imaginea salciei accentuează aici durerea covîrșitoare, plînsul mut, zbuciumul).

Altădată salciei îi era asociată ideea prosperității, belșugului, a optimismului rezultat dintr-o atare stare; mulți comentatori au susținut că acest verset din psalm a devenit probabil cauza transformării la polul opus — a simbolului, în diversele literaturi; într-o construcție metaforică M. Eminescu păstrează acest aspect: „Ea cădea în brațele lui [...] ca o salcie neguroasă ce-și întindea crengile spre el“ (*Sărmanul Dionis*); poate că tot sentimentul de taină, incertitudini, solitudine — sugerat de salcie — a generat și imaginea creată de Arghezi într-un sfîrșit de *Psalm*: „Stau ca-ntre sălcii, noaptea, călătorul Și nu știu cine-i binefăcătorul.“

Cîntecele vesele de altădată au amuțit; limba devine imobilă („se se lepscă limba mea...“) dacă nu pot pune Ierusalimul deasupra tuturor bucuriilor; la exprimarea sugestivă a stărilor lor sufletești, repetarea verbului („deșertați, deșertați“), menit să arate furia fiilor Edomului, puși să distrugă cetatea pînă în temelii, sporește tensiunea emoțională.

TEXTE: Ovid Densusianu, *Psaltirea Voronețeană*, în „Studii de filologie română”, București, 1898, p. 14—42; G. Giuglea, *Psaltirea Voronețeană*, în RIAF, XI, București, 1910, p. 444—467; XII, 1911, p. 194—209, 475—487. C. Gălușcă, *Slavisch-rumänisches Psalterbruchstück*, Halle, 1913; *STUDII*: I. G. Sbiera și A. D. Xenopol, *Despre publicarea Psaltirii Voronețene*, în „Analele Academiei Române”, seria II, Partea administrativă și dezbaterile, XV, 1892, p. 100—102, 145—153; I. A. Candrea, *Monumentele cele mai vechi de limbă românească*, în „Noua Revistă română”, vol. IV, 1901, p. 18—22; id. *Psaltirea Scheiană comparată cu celelalte psaltiri din sec. XVI și XVII traduse din slavonește*, București, 1916, vol. I, p. XLIV—XLVI, LXXVIII—LXXXI, CVI—CIX.

[PSALTIREA HURMUZACHI]

Numele adoptat în tradiția bibliografiei textului vine de la Eudoxiu Hurmuzaki, care a donat manuscrisul Academiei (a. 1904), în a cărei bibliotecă se păstrează și în prezent (BAR, ms. rom. 3077).

Volumul, scris în întregime de aceeași mână, cuprinde traducerea psalmilor lui David de la 1—150 (cu unele lipsuri) și o parte din titlul psalmului 151. Ultimele 9 foi, adăugate, se pare, mult mai târziu, cuprind tipicul, în slavonește, al evangheliilor.

Fără să fi făcut obiectul strict al unei mai vaste cercetări, *Psaltirea Hurmuzachi*, considerată de I. A. Candrea (primul care s-a oprit mai pe larg asupra ei) drept „însuși autograful traducătorului din slavonește”, a intrat în atenția cercetătorilor, mai ales, sub acest aspect (de altfel destul de disputat).

Ultimele cercetări se raliază mai vechii opinii, care socotea textul drept o copie realizată după o prealabilă transpunere a psalmilor (O. Densusianu), poate, chiar, după o psaltire slavo-română (I. Gheție).

[PSALMUL 150]

Lăudați Dumnezeu în sfinții lui,
lăudați-l în tăria puterii lui,
lă[u]dați-lu, pre putearea lui.
Lăudați-l după prea mulția măriei lui.
Lăudați-l în glas de bucinre,
lăudați-l în cântări și în cetere;

lăudați-l în timpâne cetele,
lăudați-l în strune și organe;
lăudați-l în clopote cele cu glasure,
lăudați-l în clopotele strigăriei;
toată dihania se laude Domnul

BAR, ms. rom. 3077, p. 125r.

Lauda pierde în aceste prime transpuneri succesiunea „motivelor” care au izvorât-o și o oarecare gradație în folosirea instrumentelor menite să-i dea glas; în afară de *Psaltirea Scheiană*, unde pasajul este omis, în celelalte două psaltiri rotacizante, buciulul, instrumentul de suflat, cu sonori dulci, asemănător fluierului ciobănesc deschide șirul celorlalte, care, în original, însumau, probabil, „omnia instrumenta”, la care se adăuga slava cîntată de tot ce era viu: „omnis spiritus”. Se remarcă în chip deosebit frecvența clauzelor rimate, frazele concise, lapidare; în plus, paralelismul se realizează pe efectul expresiv al anaferei.

STUDII: I. A. Candrea, *Psaltirea Scheiană comparată cu celelalte psaltiri din sec. XVI și XVII traduse din slavonește*. Edițiune critică, vol. I, București, 1916, p. XLVI—LVII, LXXXI, XCIII; Alexandre Rosetti, *Étude sur le rhotacisme en roumain*, Paris, 1924, p. 4; Al. Procopovici, [Recenzie la] Alexandre Rosetti, *Étude...*, în DR, IV, 1924—1926, p. 1152—1177; Ovid Densusianu, *Histoire de la langue roumaine*, tome II, Paris, 1938, p. 115; Andrei Avram, *Contribuții la interpretarea grafiei chirilice a primelor texte românești*, extras, București, 1964, p. 30—31, 60, 111—112; Ion Gheție, *Psaltirea Hurmuzachi copie sau original?*, în SLLF III, București, 1974, p. 241—259.

EVANGHELIARE

Traducerea evangheliei ocupă, în evoluția literaturii, un loc aparte; s-a afirmat că în începuturile literaturii psaltirea influențează pînă la un punct lirica, literatura avîntului poetic-religios, pe cînd „proza, literatura generală care reprezintă manifestațiunile intelectuale ale neamului stau sub influența directă a limbii evangheliei și a literaturii bisericești, care și dînsa iarăși izvorește din evanghelie” (M. Gaster, *Crestomație română*, I, p. XXVI).

Literatura română înregistrează — din ceea ce s-a descoperit pînă în prezent — o traducere a evangheliei, tipărită (la mijlocul veacului al XVI-lea) în Transilvania; ediție bilingvă — pe două coloane — avînd în stînga text slavon și în dreapta text românesc:

[EVANGHELIARUL SLAVO-ROMÂN DE LA SIBIU]

[1551—1553]

[Transilvania]

Este cel mai vechi text românesc tipărit, păstrat pînă în zilele noastre.

Studiul filigranologic al hîrtiei a dus la datarea aproximativă a tipăririi *Evangeliei* în cursul anilor 1551—1553¹ (L. Demény), iar prin analiza comparativă a caracteristicilor poligrafice ale acestei cărți s-a dedus ca fiind ieșită de sub aceleași teascuri cu *Evangeliarul slavon*, tipărit, în 1546, de Filip Moldoveanul la Sibiu² (Ferenc Hervay).

Se presupune că tot Filip Moldoveanul, considerat autorul primei tipărituri românești (*Catehismul* de la 1544 din care nu se mai cunoaște nici un exemplar), ar fi tradus sau ar fi imprimat o serie de particularități evangheliarului în discuție.

Unicul exemplar existent (avînd lipsă începutul și sfîrșitul) s-a păstrat la secția de carte rară a Bibliotecii publice de stat „M. E. Sal-tikov — Seodrin“ din Leningrad; recent s-a descoperit în țară (jud. Alba) un fragment de două foi.

Valoarea *Evangeliei* slavo-român de la Sibiu este extrem de mare, dat fiind faptul că textul său se deosebește de toate traduceriile românești ale *Evangeliei* lui Matei făcute în veacul al XVI-lea. La baza acestui text se presupune că ar sta o traducere slavonă, independentă de cea a *Tetraevangelului* lui Coresi, colacionată, probabil, cu textul tradus al lui Luther, scris poate cu litere latine.

În privința graiului au fost subliniate particularități dialectale moldovenești și sud-transilvănene (E. Petrovici) alături de particularități bănățene-hunedorene cu un strat moldovenesc (I. Gheție).

[JUDECATA SEMENILOR]

Zise Domnul: Nu giudecați, se³ nu fiți giudecați. Cu ce giudecata vreți giudeca, giudeca-vor pre voi, și cu ce masură masurați, masura-se-va voo. Cum vedzi nodișor⁴ ce este într-ochiul frașine-teu, iară birna ce iaste într-ochiul teu nu simți. Sau cum zici frașine-teu: „Ține se iau nodișor dentr-ochiul teu și iaca birna într-ochiul teu? Fașarnice, ia mași] naint[e] birna dentr-ochiul teu și atunce veri vedea a luva nodișor dentr-ochiul frașine-teu. Nu dați svinta⁵ cînilor, nece aruncați mărgăritariul vostru nainte porcilor să

nu-l calce cu picioarele lor și întorcîndu-se rumpe-vo-vor. Ceareți și da-se-va voo; cautați și vreți afla; bateți și vo vor deschide, toți ce cer da-le-se-va, și caltînd⁶ afla-va; cine bate deschide-i-se-va. Obîrși-se⁷ sîmbata, ceteaște lunei⁸. Sau cine iaste dentru voi om de va ceare de la el feciorul lui pita, au da-i-va pîiatra, sau ceare pește, au da-i-va șarpe. Iaca voi rei sinteți și știți a da darure buine feciorilor voștri, cu cît mai mult tată vostru, ce-i în cer, da-va darure buine cine ceare de la el. Obîrși-se luin aceasta prepodobiților⁹.

Zise Domnul: Tote ce pohtiți voi se vo facă omini, așa și voi se faceți lor. Aceasta iaste leage și proroci. Întrați pre strîmta porta, că larga porta și lata cale duce în paguba și mulți simt ce mîrg pre ea, ce îngusta porta și cu nevoia cale duce-i în viața și puțini simt de ceia ce o află.

Marți a doa dumineca¹⁰

Zise Domnul: Feriți-vo de minciunoși proroci ceia ce vien la voi în veșminte de oi, de lontru iară¹¹ simt lupi răpitori. De plodul lor cunoște-i-vreți. Au¹² culegeți de pre spini au¹³, sau de urzici smochine? Așa toți pomii buini plodure buine fac, iară pomo reu plodure rele face. Nu pote pomul bun plodure rele face, nece pom reu plod bun se facă. Toți pomi ce nu fac plodure buine taia-se-vor și în foc se vor arunca. Derept aceia den plodure lor cunoște-i-vreți.

BAR, Mc 556, fila 14r—16r.

Fragmentul ales face parte din sfîrșitul *predicii de pe munte* (Matei 7/1—20) și cumulează cîteva „sfaturi“ care, prinse în întelepciunea popoarelor, au îmbrăcat diverse forme (în basme, pilde, snoave, legende, fabule, proverbe etc.), tinzînd toate, de-a lungul veacurilor, la dirijarea ținutei morale a oamenilor. Distingem mai întîi judecata semenilor, care, în literaturile populare, a generat multiple variante, larg vehiculate. Formula *eadem mensura*, cunoscută în greacă, latină, franceză, italiană, spaniolă, germană, engleză, înveșmîntată aidoma sau în structuri diferite, își confruntă la noi vitalitatea între aceste prime sau mai tîrzii traduceri, între folclor și pagini originale, semnate de M. Costin, Golescu și alții (v. Zanne, *Proverbe*, V, p. 418, 421).

Reflecțiile următoare, „grele de conținut“, după cum spunea T. Vianu despre atari învățături morale, datează, ca foarte multe, din începuturile civilizațiilor; ele s-au perpetuat, „au prins“ și au dat naștere unui impresionant număr de „variațiuni pe aceleași teme“, pentru că precizează poziții filozofice sau atitudini de viață universal valabile, în formele artistice ale conciziunii sau ale ex-

primării figurate și sugestive (*Dicționar de maxime comentat*, ed. II, prefată). Așa este, de pildă, explicația plastică a unei parimii din textul de mai sus: ideea că orice răsplată trebuie să se dea pe merit (*Nu dați svînta cînilor, nece aruncați mîrgăritariul vostru nainte porcilor*). Tot astfel îndemnul de a-ți vedea mai întii propriile cusururi și apoi să-ți iei libertatea să le judeci pe-ale altora (*Ia ma[i] naint[e] birna dentr-ochiul teu*, v. și Zanne, *Proverbe*, V, p. 360, 361 ș.a.). Ideea din începutul zacealei 21, des folosită de noi (*Ce ție nu-ți place altuia nu face*) precum și recomandarea următoare, de-a alege în viață drumul cel mai drept și cinstit chiar dacă-i mai greu (*că larga porta și lata cale duce în paguba*), sau sfatul, metaforic redat, de-a nu te lăsa prins în mreaja mincinoșilor (*în veșminte de oi*), ci a-i judeca după faptele lor (*de plodul lor cunoște-i-vreți*) sînt „reguli de viață”, precepte cu sprijinul cărora omul dintotdeauna a tîns spre perfecțiune (v. și Zanne, *Proverbe*, VIII, p. 207, 331, 334 — 337 ș.a.).

Urmînd punctul de plecare, circulația și cuprinderea în anumite specii literare a poveștelor iscate din îndelunga experiență de viață a omenirii, Vianu constata: „Aceste întipăriri de limbă, adică învățăturile, normele și îndemnurile, selectate în împrejurările succesive ale unei societăți, intrate în circulația lingvistică și slefuite prin întinsa lor întrebuintare, aduse adică la exprimarea cea mai pregnantă, formează aspectul paremiologic al limbilor, proverbele lor, temelia populară a maximelor culte” (*Op. cit.*, p. 7).

TEXTE: *Evangheliarul slavo-român de la Sibiu, 1551—1553*, [Facsimile] Studiu introductiv filologic de Emil Petrovici. Studiu introductiv istoric de L. Demény, București, 1971; *STUDII*: I. Karataev, *Opisanie slaveano. russkikh knig, napeceatannih kirillovskimi bukvami*, Sanct-Petersburg, 1883, [extras din „Sbornik Otdeleniia Russkago Iazika i Slovesnosti Imperatorskoi Akademii nauk”, XXXIV, 1883, nr. 2]; Ioan Bogdan, *O evanghelie slavonă cu traducere română din secolul al XVI-lea*, în „Conv. lit.” XXV, 1891, nr. 1, p. 33—40; Ferenc Hervay, *L'imprimerie du maître Philippe de Nagyszeben et les premiers livres en langue roumaine*, în „Magyar Könyvszemle”, LXXXI, 1965, nr. 2, p. 119—127; id., *L'imprimerie cyrillique de Transylvanie au XVI-e siècle*, în „Magyar Könyvszemle”, LXXXI, 1965, nr. 3, p. 201—216; L. Demény, *Le premier texte roumain imprimé*, în RRH, IV, 1965, nr. 3, p. 385—412; id., *O tipăritură slavo-română precocesiană*, în „Studii”, revistă de istorie, XVIII, 1965, nr. 5, p. 1001—1038; Ion Gheție, *Considerații filologice și lingvistice asupra Evangheliarului din Petersburg*, în SCL, XVII, 1966, nr. 1, p. 47—79; L. Demény, *Primul text românesc imprimat*, în Rev. bibl., XIX, 1966, nr. 6, p. 344—349; Alexandru Mareș, *Observații cu privire la Evangheliarul din Petersburg*, în LR, XVI, 1967, nr. 1, p. 65—75; id., „Evangheliarul din Petersburg”, tipărirea unei mai vechi traduceri moldovenești?, în LR, XVII, 1968, nr. 1, p. 85—87; Ion Gheție, *În legătură cu localizarea „Evangheliarului din Petersburg”*,

în LR, XVIII, 1969, nr. 3, p. 279—281; Eva Mârza, *Un fragment din Evangheliarul slavo-român de la Sibiu (1551—1553)*, în LR, XXVII, 1978, nr. 2, p. 173—175; Ion Gheție, *Evangheliarul de la Sibiu și textele românești scrise cu litere latine și ortografie maghiară*, în LR, XXVIII, 1979, nr. 2, p. 165.

¹ Multă vreme apariția acestui evangheliar a fost datată la 1580 și atribuită lui Coresi. ² Textul consemnat anterior, în lucrările de specialitate, drept *Evangheliarul din Petersburg*, după locul unde se află, se citează azi sub numele de *Evangheliarul slavo-român de la Sibiu*, după locul unde se consideră că a fost tipărit. ³ Din grafiile cu care ne întîmpină textul *Evangheliarului* multe sînt comune majorității textelor secolului XVI și chiar XVII și începutul sec. XVIII (v. nota ediției) ca de pildă — în cazul de față — redarea vocalei *ă* din *cj. să* prin *e*; la fel în alte cuvinte: *pr. tău*, adj. *răi*; altelei *ă* este redat prin *a*: *masură*, *fraține* etc.; la pluralul unor masculine și al unor feminine — marcat prin ierul moale sau nemarcat prin nimic — traducătorii cred că pot nota pluralul articulat printr-un singur *-i*: *omini*, *pro-roci*; *u* neaccentuat redat prin *o*: *pomo* ș.a.; trebuie evidențiate însă cîteva particularități grafice care sînt mai rar sau deloc întîlnite în epocă: cea mai caracteristică este redarea lui *wau*, apărut încă în româna comună pentru evitarea hiatului, prin *v*: *luva*; sau lipsa distincției între *-u* (final) și *-i* (final) fiind redat aproape exclusiv prin ierul moale; *cj. și* este scrisă mereu *șă*; adesea, la sfîrșitul unei silabe se face anticiparea unui element palatal din silaba următoare, dînd naștere unor diftongi de tipul *ui*, *ăi*, *oi*: *buine*, *buini*; după labiale, aproape consecvent apare *o* în loc de *ă*: *rumpe-vo-vor*, *se vo facă* etc.; ⁴ *nodișor* desemnează infimul gunoi sau firavul pai, amintind de predilecția liricii populare pentru uzul diminutivelor; ⁵ *svînta* = cele sfînte; ⁶ *căltînd* = căutînd; ⁷ *obîrși-se* = se sfîrși; ⁸ ⁹ ¹⁰ indicații tipiconale, însemnînd zilele în care se citește zacealele respective; ¹¹ *iară* = dar, însă; ¹² *au* (adv. interog.) = oare; ¹³ omonimul cuvîntului explicat anterior ((lat. *au*) este de astă dată *auă* s. f. = strugure ((lat. *uva*).

CORESII

Numele lui Coresi, a cărui activitate a făcut „epocă” în revoluția culturală a neamului românesc, se înscrie cu „aldine” în istoria meșteșugului de a tipări în limba română.

Prin *Liturghierul*, scris slavonește de Macarie la 1508 — cea dintîi carte imprimată pe pămînt românesc — cultura noastră adopta tiparul, fiind, după cum se știe, a doua în Europa de sud-est care beneficia de miraculoasa invenție a lui Gutenberg.

Peste 36 de ani, începeau să iasă de sub teascuri sibiene cărți în graiul românesc (*Catehismul*, la 1544, și *Evangheliarul slavo-român*, la 1551—1553), care aveau să marcheze „majuscula” înaintea șirului următoarelor titluri de carte românească.

Printre aceste titluri, care ni s-au păstrat, 10 la număr vorbesc de rodnicia activității diaconului Coresi, continuatorul meșterilor tipografi care au lucrat la Tîrgoviște, veniți prin Muntenegru de la Veneția (ca Dimitrie Liubavici — nepotul vestitului Bojidar Vucovici — tipograful venețian).

Într-un răstimp de numai două decenii (1559—1581), Coresi a dat la iveală, în consens cu curente care propagau ideea naționalizării serviciului bisericesc, o serie de lucrări de bază din cuprinsul *Scripturii*: *Întrebare creștinească*, *Tetraevanghel*, *Lucru apostolesc*, *Tîlcul evangheliilor* (Cazania I), un *Molitvenic*, o *Psaltire românească* și un *Liturghier*, o *Psaltire slavo-română*, o *Pravilă* și *Evanghelie cu învățătură* (Cazania a II-a).

Punîndu-și priceperea de tipograf în slujba apariției unui mare număr de cărți, în slavonește și românește, pentru cele din urmă, la care s-a presupus că a participat de multe ori și ca traducător, avea să-și declare apartenența prin permanentul refren din fruntea, de la sfîrșitul sau chiar de pe parcursul lucrărilor: „mai toate limbile au cuvîntul lui Dumnezeu în limba lor, numai noi rumânii n-avăm“.

Să fi fost la baza întregii sale strădanii, după cum s-a afirmat uneori, numai rațiuni de ordin financiar? „Adeziunea“ amintită mai sus, laitmotivul din profesiunile de credință, ne sugerează, dacă nu limpedea conștiință patriotică din viziunea secolului XX, înscrierea prestigioasă a lui Coresi în contextul orientărilor progresiste ale vremii sale.

Dacă figura diaconului Coresi a dat naștere unei atît de bogate și adesea contradictorii literaturi, aceasta se datorește, în parte, și împrejurării că lucrările purtînd semnătura sa, sau cele care i-au fost atribuite, nu poartă indicații referitoare la persoana traducătorilor.

Oamenii de știință români s-au întrebat dacă Coresi a fost numai tipograful sau și traducătorul cărților sale.

Cercetările mai vechi și mai noi au dovedit că partea copleșitoare de contribuție a diaconului a fost imprimarea, admitîndu-se că adesea el a supus tipăriturile unei acțiuni de revizie și de prelucrare lingvistică (Al. Rosetti, B. Cazacu, I. Gheție).

Sigur că nu poate fi invocată la Coresi conștiința normării limbii literare, dar este unanim recunoscut că activitatea sa stă la baza dezvoltării românei literare.

În privința distingerii între tipărire și traducere, unii exegeți, urmărind cu minuție formulările din prefețe sau epiloguri (Florica Dimitrescu) au constatat că însuși Coresi ne ușurează sarcina, uti-

lizînd constant, cînd este vorba de tipar, verbele *a scrie* (cu tiparul) sau *a tipări*.

Mai puțin clară este folosirea verbului *a scoate*, cu sensul de „a traduce“, atunci cînd se referă, inexact, la propria lui activitate: „scrisu-v-am aceste psăltiri cu otveat, *de-am scos* den psăltirea sîrbească pre limbă rumânească“... (epilogul *Psaltirii slavo-române*).

Uneori, neconvenindu-i să apară ca traducător al unei lucrări cu idei contrare dogmelor ortodoxe, mărturisește că a găsit textul gata tradus (v. *Cazania I*).

Dacă ne vine greu să acceptăm „ortodoxismul“ lui, nu-i putem totuși reproșa lipsa de interes pentru difuzarea și receptarea muncii sale în rîndurile aceloră căroră le era destinată. Cărțile ieșite de sub teascurile tipografiei lui Coresi s-au răspîndit nu numai în Transilvania; ele au trecut peste munți, difuzîndu-se în toate ținuturile locuite de români (v. Fl. Dimitrescu, *Tetraevanghelul*..., p. 19).

Coresi a și supravegheat unele transpuneri (v. *Cazania a II-a* unde, e drept, în prefață, trece drept tălmăcitor), dar activitatea sa primordială s-a consumat în a scoate de sub tipar traduceri realizate de alții. Însăși rapiditatea cu care a lucrat diaconul face dificilă ipoteza după care tot el să fi fost și autorul traducerilor pentru efectuarea căroră se cerea o muncă îndelungată.

Despre viața lui Coresi se știu relativ puține lucruri. Documente ale timpului consemnează mai mulți Coresi, fapt ce a determinat pe unii specialiști să și alcătuiască o posibilă genealogie (N. Hodoș, Șt. Nicolaescu, L. Prădescu); familia, s-a presupus a fi de origine greacă; după alte voci — a fost considerat român. Ceea ce se știe sigur este că, — după cum mărturisea singur, cu formula asemănătoare aceleia din titulatura voievozilor noștri —, era originar din Tîrgoviște: „Eu diacon Coresi ot Tîrgoviște“, implicînd în maiestatea acestei intitulări o pronunțată marcă autohtonă. La fel de sigur se știe de existența fiului său Șerban, de asemenea tipograf. După 1583 se pare că diaconul nu mai era în viață.

STUDII: N. Sulică, *Coresi scriitor sau tipograf?*, în „Gazeta Transilvaniei“, LXIV, 1901, nr. 191, 192, 193, 195, 196, 197, 198, 202, 208, 211, 213, 214, 215, 217, 218; Nerva Hodoș, *Un fragment din Molitvenicul diaconului Coresi (1564)*, în *Prinos lui D. A. Sturdza*, București, 1903; Șt. Nicolaescu, *Diaconul Coresi și familia sa*, în RIAF X, 1909, p. 265—291; D. R. Mazilu, *Diaconul Coresi, Contribuții*, Ploiești, 1933; Lucian Prădescu, *Diaconul Coresi*, București, 1933; Dan Simonescu, *Diaconul Coresi, Note pe marginea unei cărți*, București, 1933; Francisc Pall, *Cu*

privire la activitatea de tipograf a lui Coresi, în SCB III, 1960, p. 267—272; Florica Dimitrescu, *Tetraevanghelul tipărit de Coresi*, București, 1963, p. 7—20; Ion Gheție, *Coresi și Reforma în lumina unor interpretări noi*, în SCL XVIII, 1967, nr. 2, p. 231—238; Petre Ștefan, *Tipograful Coresi logofăt pămîntean*, în LL, XVIII, 1968, p. 13—25; Alexandru Mares, *Note despre Coresi* în LR, XIX, 1970, nr. 3, p. 253—259; id., *Cînd a murit Coresi?*, în LR, XXI, 1972, nr. 2, p. 155—158; Arnold Huttman, *Date vechi și noi privind activitatea tipografică a diaconului Coresi*, în SCB XII, 1972, p. 41—49; Ion Gheție, *Coresi, traducător sau tipograf?* în LR, XXVIII, 1979, nr. 4, p. 325.

ÎNTREBAREA CREȘTINEASCĂ

[15 sept. 1559 — 3 mai 1560]

[Transilvania]

Este prima carte românească tipărită de Coresi, citată și cu numele de *Catehism* (lucrare care cuprinde explicarea doctrinei religioase). Titlul sub care ne-a parvenit explică nu atît conținutul cît mai degrabă maniera de prezentare: întrebare și răspuns.

Ni s-au păstrat din *Întrebare creștinească* 11 file (sfîrșitul prologului, decalogul, crezul, tatăl nostru, despre rugăciune și datul de har, botez, cuminecătură).

Cartea a fost descoperită în 1921 de către A. Birseanu și se află în BAR (ms. rom. 5032, fila 159—169, sau sub cota CRV 10 A).

Dacă în privința locului imprimării, anul stabilirii lui Coresi la Brașov (1558) a fost un reper mai sigur, în privința datării s-au emis mai multe păreri: că ar fi apărut în 1559 (deci înainte de *Tetraevanghel*), în același timp cu acesta, sau că i-a urmat — (deci după 3 ian. 1561); pare a căștiga teren prima ipoteză.

Drept izvoare ale traducerii s-au adus în discuție modele germane, maghiare și slave, sau compilări între un model și altul; unii cercetători au socotit catehismul coresian drept reproducerea fidelă a catehismului imprimat la Sibiu în 1544 (A. Birseanu), alții drept o reproducere parțială a acestuia (I. Gheție).

Cartea a cunoscut o largă răspîndire; grăitoare în acest sens sînt și două copii manuscrise: una din 1607, aparținînd lui popa Grigore din Măhaci, cunoscută sub numele de *Catehismul Sturdzan* (publicată, în 1879, mai întîi în chirilică și transliterație de B. P. Hasdeu — CDB II, p. 91—114) și alta rotacizantă, tot din sec. XVII, cunoscută sub numele de *Catehismul Marțian* (publicată pri-

ma oară în 1924, de Al. Rosetti, în transliterație — „Grai și suflet“, I, fasc. 2, p. 251—260). După 1900 a fost editat de mai multe ori.

PROLOGI

[...]* În peliță¹ den fată curată Mariia. Și învăță apostolii, tre-mease-i în toată lumea de² să spuie Evanghelia lu Hristos. Și zise Hristos apostolilor: „Cine va creade și se va boteza iertat va fi, cine nu va creade, nece se va boteza perit va fi.“ Și au ales 4 evanghelisti den limba ovreiască pre limba grecească de-au scris Evanghelia. De-acia sfinți[i] părinți Vasilie³, Grigorie⁴, Io Zlataust⁵, Atanasie⁶ și Chiril⁷ filosof și ei socotiră și scoaseră⁸ den cartea grecească pre limba sîrbească.

După aceia nește creștini buni socotiră și scoaseră cartea den limba sîrbească pre limba rumânească, cu știrea mării lu crai⁹ și cu știrea episcopului, Savei¹⁰, Tăriei Ungurești. Și scoasem sfînta Evanghelie¹¹ și Zeace cuvinte¹² și Tatăl nostru și Credința apostolilor¹³, să înțeleagă toți oamenii cine-s rumâni creștini, cum grăiaște și sfîntul Pavel apostol cătră corinteani, 14 capete¹⁴: „În sfînta be-searecă mai bine e a grăi 5 cuvinte cu înțeles, decît 10 mie de cuvinte neînțelease în limba striină“. După aceia vă rugăm toți sfînți părinți, ore¹⁵ vlădici, oare episcopi, oare popi, în cărora mină va veni aceastea cărți creștinești, cum mainte să cetească, necetînd să nu judece, nece să săduiască¹⁶, că nu e într-insele alte nemică, ce numai ce-au propoveduit sfînții apostoli și sfînții părinți. Și închinăm cinste și dăruim sfîntiei tale arhieru i mitropolit Efrem¹⁷ și creadem că va fi cu blagoslovenie sfîntiei[i] lu Isus Hristos, mîntuitoriul nostru — Amin!

BAR CRV 10 A 1^r—2^r.

Fragmentul de prolog păstrat furnizează o serie de date legate de contextul politico-cultural care a facilitat traducerea și tipărirea primelor cărți românești; catehismul și evanghelia, ca publicații oficiale, apărute sub tutela puterii supreme a statului și a bisericii aveau să autentifice introducerea limbii naționale în biserică. Cuvintele apostolului Pavel, prin care se subliniază acest postulat, devin, după cum vom vedea, un laitmotiv care revine aproape în toate tipăriturile românești ale lui Coresi. Îndemnul, adresat fețelor bisericești, pentru a citi cartea înainte de a o judeca, era garanția respectării dogmelor ortodoxismului, asigurînd astfel difuzarea lucrării.

Este cel dintîi prolog pe care-l înregistrează istoria noastră literară; cititorul face cunoștință cu o exprimare eliberată de constrîngerea la care e supusă traducerea, dar marcată totuși de fraza acesteia, prin stereotipia formulărilor preluate din textele religioase talmăcite, printr-o oarecare lipsă de claritate și concizie; apropierea de limba vorbită în epocă este însă mult mai simțită decît în traduceri, dar mai puțin evidentă decît în scrisorile oficiale și particulare.

ÎNTREBARE CREȘTINEASCĂ

Întrebare: Creștin ești?

Răspuns: Creștin.

Întrebare: Carele e omul creștin?

Răspuns: Omul creștin iaste acela om cine în Hristos creade și viiază¹⁸ cum sint tocmealele¹⁹ lu Hristos. Săva²⁰ acela om cine creade iertăciunea păcatelor de la tatăl sfînt, Dumnezeu, că i se va da în har pren Isus Hristos.

Întrebare: De la cine te chemi creștin?

Răspuns: De la Hristos!

Întrebare: Cu ce veri adevăra că ești creștin?

Răspuns: Cu aceaia că m-am botezat în numele tatălui și fiului și duhului sfînt și crez în Isus Hristos.

Întrebare: Cu mai mult cu ce veri adevăra?

Răspuns: Cu aceaia că știu rădăcina creștinătății!

Întrebare: Cite lucrure trebuiaște să știe omul creștin?

Răspuns: Cinci lucrure.

Întrebare: Carele-s acealea?

Răspuns: Dentii — zece porînceale ale lu Dumnezeu, a doa — credința creștinească, a treia — tatăl nostru, a patra — botezul, a cincea — cuminecătura.

Întrebare: Pre cine-ș deade Dumnezeu zece cuvintele sale afară?

Răspuns: Pre Moisi proroc pre doao table de piatră în vîrful muntelui de Sinae.

Întrebare: Zi ceale zece cuvinte.

Răspuns: Dentii: Eu sint Domnul Dumnezeu al tău pre lingă mine dumnezei striini să n-aibi. A doa: numele Domnului Dumnezeului tău în har să nu-l iai pren gura ta că nevinovat nu veri fi. A treia: sârbează dumeneca. A patra: tată-tău și mumă-ta cinsteaște-i să veri să aibi zile multe și bune pre pămînt. A cincea: să nu ucizi. A șase: să nu fii curvari. A șaptea: nu fura. A opta: să nu fii măr-

turie strîmbă vecinului tău. A noa: să nu poștești casa vecinului tău. A zeacea: să nu poștești vecinului tău nece muiare-i, nece fata-i, nece feciorul, nece boul, nece asinul, nece nemica ce iaste al lui.

BAR CRV 10 A, p. 3^r—5^r.

Ca instrument de educație religioasă, în special pentru tineret, catehismul era ușor receptat de masele largi prin forma sa dialogată, foarte bine cunoscută și simpatizată în literatura populară (v. balada *Cucul și turturica*, Hasdeu, CDB, II, p. 501—566). Folosirea cifrelor, în facilitarea reținerii unor noțiuni, adaugă, de asemenea, calități didactice textului; metoda, alături de versificație și repetiții, a fost și este încă în spiritul datinelor literare ale poporului nostru (v. *Povestea numerelor*, care, în comentariul lui B. P. Hasdeu, este o adevărată aritmetică poporană, ca „un catehism pus în versuri pentru înlesnirea memoriei“ (v., CDB, II, p. 567—608).

TEXTE: Andrei Birseanu, *Catehismul luteran românesc*, în „An. Acad. Rom.“, seria III, Mem. secț. lit., I, 1923—1924, p. 33—40; I. Bianu, *Întrebare creștinească*, în *Texte de limbă din sec. XVI*, I, București, 1925; I. Crăciun, *Catehismul românesc din 1544 urmat de celelalte catechisme româno-luterane*; Birseanu, Sturdzan și Marțian, Sibiu—Cluj, 1945—1946.

STUDII: Andrei Birseanu, *Catehismul luteran românesc*, în „Transilvania“, LII, 1921, nr. 10—12, p. 900—901; Al. Rosetti, *Les catéchismes roumains du XVI-e siècle*, în „Romania“, XLVIII, 1922, nr. 191, p. 321—334; N. Drăganu, [Recenzie la] I. Bianu, *Întrebare creștinească*, în DR, IV, 1924—1926, p. 1091—1101; D. R. Mazilu, *Diaconul Coresi, Contribuții*, 1933, p. 17—42; N. Sulică, *Catechisme românești din 1544 (Sibiu) și 1559 (Brașov). Precizări cu privire la izvoarele lor*, în *Anuarul liceului de băieți „Al. Papiu Ilarian“*, Tg. Mureș, 1936, p. 47—101; L. Onu, [Recenzie la] I. Crăciun, *Catehismul românesc*, în DR, XI, 1948, p. 286—295; Ion Ghetie, *Cîteva precizări în legătură cu datarea Catehismului lui Coresi*, în SCL, XVII, 1966, nr. 5, p. 547—553.

* Lipsă text; ¹ peliță = trup; ² de = ca; ³ Vasile cel Mare (cca 330—379), teolog creștin roman care a căutat să folosească filozofia și cultura antică pentru fundamentarea creștinismului; ca episcop în Cezareea (Asia Mică) a combătut erezia ariană; ⁴ Grigorie (332—398), părinte al bisericii, erudit a cărui operă cuprinde tratate dogmatice, comentarii ale *Sfintei Scripturi*, discursuri, panegirice, scrisori; ⁵ Ioan Hrisostom sau Gură de aur (347—407), patriarh al Constantinopolului, ale cărui scrieri s-au tradus în multe limbi; ⁶ Atanasie (298—373), patriarh al Alexandriei, părinte al bisericii, învingător al ereziei ariene în sinodul de la Niceea și autor de texte catinetice; ⁷ Chiril (376—444), patriarh al Alexandriei, părinte al bisericii; ⁸ scoaseră = traduseră; ⁹ Ioan Sigismund Zápolya, principe al Transilvaniei (1541—1551) (singur, după moartea mamei sale Izabela, 1556—1571), care urmărea cu interes traducerea cărților de cult în limba română, sprijinind și chiar tutelînd această acțiune; ¹⁰ Sava, episcop al Transilvaniei (1557—1569); ¹¹ este prima

indicație referitoare la data traducerii în românește a *Tetraevangelului*; v. p. 67; ¹² Zece cuvinte = cele zece porunci (decalogul); ¹³ Credința apostolilor = crezul (alături de tatăl nostru erau textele cele mai importante comentate în catehism); ¹⁴ capitolul 14 din epistola întâi către corinteni a sfântului apostol Pavel; ¹⁵ oare = sau; ¹⁶ să săduiască = să ponegrească; ¹⁷ Efrem, mitropolit al Țării Românești (1558—1566); ¹⁸ viază = trăiește; ¹⁹ tocmealele = rinduielile; ²⁰ săva = sau.

TETRAEVANGHEL

3 mai 1560 — 30 ianuarie 1561

Țara Românească

Este primul text românesc, tipărit în sec. XVI, de o mai mare întindere, păstrat și în exemplare intacte (Budapesta), cu datare și localizare certă.

Cuprinde traducerea din *Noul Testament* a celor patru evanghelii (Matei, Marcu, Luca și Ioan) și un epilog.

În privința prototipului traducerii s-au formulat mai multe opinii; s-a arătat că în alcătuirea versiunii acestui *Tetraevangel* s-a folosit textul românesc din *Evangheliarul de la Sibiu*, colționat cu un evangheliar slavon de tipul celui imprimat de Coresi în 1562 (probabil și acesta într-o traducere românească) și o tălmăcire rotacizantă; unele particularități nordice ale textului presupun localizarea moldovenească a traducerii.

Deosebiri între felul cum a fost tradus un evanghelist sau altul duc de asemenea la presupunerea existenței a cel puțin doi traducători.

Receptarea în epocă pare, după unii cercetători, a fi fost stînjinită de tutela sub care a apărut cartea (din indemnul și cu cheltuiala sașilor luterani), după alții, ar fi avut credit tocmai datorită acestei tutele; difuzarea pe tot teritoriul românesc poate fi presupusă totuși prin chiar locul unde au fost găsite exemplarele pe care le avem în țară: Transilvania, Țara Românească și Moldova.

Printre diversele copii posterioare, care reproduc mai mult sau mai puțin fidel textul lui Coresi, un loc aparte îl deține copia — directă sau printr-un manuscris intermediar — făcută în 1574 de Radu de la Mănăești; textul se păstrează în Biblioteca British Museum de la Londra, și a circulat la noi într-o primă reproducere sub numele de *Tetraevangelul diaconului Coresi din 1561 prelucrat de M. Gaster, București, 1929* (publicată cu titlu greșit).

[EPILOG]

Cu vreaarea Tatălui și cu ajutoriul Fiului și cu sfîrșitul Duhului sfînt, în zilele mării lu Ianăș¹ crai, eu, jupinul Hanăș Beagner² den Brașov am avut jelanie pentru sfintele cărți creștinești *Tetroevangel* și am scris³ aceste sfinte cărți de învățătură, să fie popilor rumânești să înțeleagă să învețe rumânii cine-s creștini, cum grăiaște și sfîntul Pavel apostol către corinteani, 14 capete⁴: „În sfînta besearcă mai bine e a grăi cinci cuvinte cu înțeles, decît 10 mie de cuvinte neînțelese în limbă striină“. După aceeaia vă rugăm toți sfenți părinți, oare vlădici, oare episcopi, oare popi, în cărora mină va veni acesteia cărți creștinești, cum mainte să cetească, necetind să nu judece, neci să săduiască. Și cu zisa jupînului Haneș Beagner scris-am eu, diiacon Coresi, ot Tirgoviște și Tudor diiac. Și s-au început în luna lu mai 3 zile și s-au sfîrșit în luna lu ghenuarie 30 zile, vî leato⁵ 7 mie 69⁶, în cetate în Brașov.

BAR, CRV 10, p. 249⁷.

Avem primul epilog al unei cărți românești vechi; ca și în cazul fragmentului de prolog de la *Întrebarea creștinească*, acesta prezintă caracteristicile scrierilor netraduse, cu aceeași specificație care pune alături toate textele care preced sau urmează scrierile religioase (v. *Catehism*, p. 64).

Mai întii o frază mare, în închegarea căreia cel ce o compune, reprezentant al clerului, începe cu invocarea treimii, continuă cu numele voievodului Transilvaniei sub care se face tipărirea, cu citatul din epistola apostolului Pavel care subliniază cauzele și scopul tipăririi; se adresează apoi fețelor bisericești (vlădici, episcopi, popi), avertisment către cititori, și, într-o scrupuloasă îndeplinire a practicilor religioase, repetă cucernic adjectivul „sfînt“: „sfîntul Pavel“..., „sfînta besearcă“..., „sfenți părinți“; cărțile de care se ocupă sînt însă: „sfintele cărți creștinești“, cu adjectivul (epitet exprimînd evlavie) antepus substantivului, iar cel ce dă atributul de canonicitate lucrării — postpus; ierarhizarea nu pare întîmplătoare în epocă.

Datele „laice“ de la sfîrșit (notificația) ne reamintesc formulele similare ale scrisorilor: scurte, clare, de certă legitimitate. Predominanța cuvintelor romanice a excursului atestă viabilitatea fondului latin al limbii (A. Nicolescu), chiar dacă acesta se împletește cu schemele slavone, încetățenite, de tipul: „ot Tirgoviște“.

Și aici, ca în prefața *Întrebării creștinești*, se pledează pentru introducerea limbii române în biserică, susținându-se folosirea cuvintelor ușor de înțeles pentru toți românii.

DENTRU MATHEI SFÎNTĂ BUNĂ VESTIRE
[PREDICA DE PE MUNTEJ 5/3—11]

Ferecați measerii cu sufletul | că acelora e împărăția ceriului.

Ferecați ceia ce plîngu-se | că aceia mîngîia-se-vor.

Ferice blînzii, | că aceia îndulci-vor pămîntul.

Ferice flămînzii

și însetații pentru dereptate | că aceia sătura-se-vor [...]

Ferice curații cu inima | că aceia Domnul vedea-vor

Ferice pace făcătorii | că aceia fii Domnului
chema-se-vor.

Ferecați goniții prentu

dereptate | că acelora e împărăția ceriului.

Ferecați seși cînd împuta-vor

voao și goni-vor pre voi

și zic tot reale cuvinte pre voi mînt pentru mine.

BAR, CRV, 10, p. 6^v—7^r.

În privința „virtuților” prozodice, unele părți ale *Noului Testament* din 1561 prezintă texte mai bine și [...] mai conștient ritmate decît traducerea modernă din 1938 (L. Găldi, *Introducere în istoria versului românesc*, p. 67).

Din construcțiile paralele, atît de caracteristice lirismului oriental antic, numeroase se întîlnesc în aproape fiecare din paginile *Tetraevangelului*. Socotit drept singura regulă prozodică certă a metricii ebraice, paralelismul a fost descoperit de englezul Robert Lowth (*De sacra Hebraeorum* — Despre poezia sacră a evreilor, 1753); întîlnit și în structura poeziei folclorice, literatura română modernă a preluat și ea tehnica paralelismului biblic (Gr. Alexandrescu, Alecu Russo, Zaharia Stancu — v. *Dicționar de termeni literari*, p. 319—320).

În versetele citate ne întîmpină un paralelism sintetic (dispunerea ideilor conform unui ritm simetric), al cărui efect e sporit de anafora (patru versuri începute cu „ferecați”, între care sînt intercalate alte patru începute cu „ferice”), precum și de clauzule (organizarea ritmică a cuvintelor de la sfîrșitul versurilor realizînd o agreabilă impresie acustică). Se rețin de asemenea și cele patru

rime, bazate pe inversiunea formelor de viitor, plasate între două fraze lungi care se termină cu clauzula: „că acelora e împărăția ceriului” (L. Găldi, *Op. cit.*, p. 66—67).

TEXTE: *Tetraevangelul diaconului Coresi*, reîmprîmat după ediția primă din 1560—1561, de Gherasim Tinuș Piteșteanu, cu o prefață de C. Erbiceanu, București, 1889; *Tetraevangelul tipărit de Coresi comparat cu Evangheliarul lui Radu de la Mănăstirea*, ediție alcătuită de Florica Dimitrescu, București, 1963. STUDII: Mario Roques, *L'evangeliaire roumain de Coresi (1561)*, în „Romania”, XXXVI, 1907, nr. 143, p. 429—434; P. V. Haneș, *Evangheliarul românesc din 1561 în comparație cu cel slavonesc*, în „Conv. lit.”, XLVII, 1913, p. 684—690; 988—1007; Ion Gheție, *Raportul dintre Tetraevangelul lui Coresi și Evangheliarul din Londra*, în SCL, XVIII, 1967, nr. 3, p. 313—324; id. ib. 1967, nr. 6, p. 641—650; Florica Dimitrescu, *Despre raporturile dintre Tetraevangelul lui Coresi (1561) și Evangheliarul manuscris din Londra (1574)*, în SCL, XVIII, 1967, nr. 4, p. 447—454; id. ib. XIX, 1968, nr. 1, p. 49—51; Alexandru Mares, *Precizări în legătură cu traducerea Tetraevangelului lui Coresi*, în SCL, XVIII, 1967, nr. 6, p. 651—667; Aurel Nicolescu, *Observații asupra limbii scriitorilor*, 1971, p. 33—38; G. Mihăilă, *Observații asupra manuscrisului slavo-român al popii Bratului (1559—1560)*, în SLLF, II, 1972, p. 329—330; Alexandru Mares, *O versiune rotacizantă a celor 4 evanghelii (Un izvor necunoscut al Tetraevangelului din 1561)*, în LR, XXIII, 1974, nr. 3, p. 217—222; I. Ionescu, *În legătură cu originalul românesc al Tetraevangelului coresian*, în LR, XXVIII, 1979, nr. 2, p. 207—208.

¹ Ioan Sigismund Zápolya; ² Iohannes Benkner; ³ am scris = (în accepțiunea lui Coresi) am tipărit; ⁴ *Epistola întâi către corinteni a sfîntului apostol Pavel*, capitoul 14; ⁵ *vă leato* (sl.) = la anul; ⁶ în așa numitul sistem de datare al erei bizantine, frecvent folosit în epocă, s-a considerat, în mod convențional, că ar avea 5508 ani mai mult decît era noastră; în cazul de față, scăzînd 5508 din 7069, rezultă anul 1561;

LUCRUL SFÎNȚILOR APOSTOLI

[1563 ?, 1567?]

[Transilvania]

Apostolul sau *Praxiul* lui Coresi, numit de el *Lucrul sfînților apostoli*, cuprinde „Faptele apostolilor” și „Epistolele”.

La baza textului se presupune un izvor tîlmăcit din slavonă și un altul românesc, tradus după versiunea luterană.

Data imprimării s-a stabilit în funcție de afirmația lui Coresi din epilogul *Tîlcului Evangheliilor*, unde se spune că atunci cînd încheia această lucrare avea deja tipărită *Evanghelia* și *Praxiul*;

cum însă cercetări ulterioare au demonstrat că *Tîlcul evangheliilor* a apărut mai degrabă în 1566 sau 1567 (v. p. 100) nici datarea, în 1563, a *Apostolului* nu mai poate fi acceptată cu certitudine.

Primul exemplar, foarte defectuos, de *Apostol* a fost descoperit în anul 1884.

Atenția specialiștilor s-a îndreptat mult timp asupra stabilirii legăturii dintre versiunea coresiană a *Apostolului* și cea din *Codicele Voronețean* (manuscris rotacizant).

Din punctul de vedere al conținutului traducerea *Praxiului* avea să găsească în inimile românilor interesul profund și larg pe care-l putea deștepta confirmarea — prin autoritatea cărților sfinte acum înțelese de toți — a cultivării virtuților sub aspectul incidenței dintre creațiile populare și textele biblice.

În privința expresiei românești în care este îmbrăcat acest conținut, sigur că exigențele cititorului de azi se cer amendate în funcție de realitățile acelor epoci, de scopul și mijloacele care le-au caracterizat. „Literatura română“, spunea Ovid Densusianu, „a fost considerată în epoca cea mai veche drept simplu mijloc de exprimare a ceea ce era închis în cărțile religioase. Dacă limba română ajuta pentru răspîndirea credinței religioase prin împlinirea nevoilor unei traduceri, gîndul nimănui nu mergea mai departe. Era un scop imediat, foarte simplu, foarte practic și în sens creștin“ (Ovid Densusianu, *Evoluția estetică a limbei române*, vol. II, p. 71).

De aici n-ar trebui să se înțeleagă, așa cum au afirmat unii istorici literari, că aceste texte citite în biserică ar fi fost, în întregime, tot atît de puțin înțelese de ascultători ca și textul slavonesc.

Fragmentul de mai jos, și nu numai acesta, nu-și păstrează, credem, „ermetismul“ pentru necunoscătorii de slovenie.

IEPISTOLA SFINTULUI APOSTOL IACOB, CAP. 2/1—26:
CREDINȚA, FĂRĂ DE FAPTE, MOARTĂ ESTE]

Frații miei, nu în fățarie¹ căutați să aveți credința Domnului nostru Isus Hristos, slăvitul! Că s-arî veni întru gloatele voastre bărbat, inel de aur portînd și în veșmintele luminate, veni-va acia și mișel în scîrnave veșminte. Și căutați spre cea ce poartă veșminte luminate și ziceți lui: „Tu șezi cicea bine.“ E mișelului ziceți: „Tu stă încoalea sau șezi cicea la podnojia² mea“. Și nușivă³ judecați întru sine ce seți⁴ judecători cugetelor reale. Ascultați, frații miei preaiubiți. Au nu Dumnezeu alease mișei lumiei, bogați în

credință și dobînditori în părăția ce-au făgăduit celor ce iubesc el? E voi ce ocăriți mișei! Și aceia tragu-vă la judeațe⁵. De nu aceia hulesc bunul numele ce e zis spre voi. E s-arî vrea amu leagea să se firșască⁶, împărăteasca, după Scriptură: iubeaște aproapele tău ca însuși tine, bine veri face. E să⁷ căutaret⁸ spre fățarie, păcat faci, oblicindu-te⁹ den leage că pristăpiși¹⁰. Și amu toată leagea vegheai, ce greși-veri întru una, fi-veri în toată vinovat. Că zice amu: preaiubire să nu faci, zice: și nu ucide. Să preaiubire nu face e însă uciseri, fuse și călcătoriu legiei. Așa grăiți, așa și faceți, că leagea slobodă va județ să primească, e județul amu fără milă nu face milă. Laudă-se mila la județ [...]. Carele folosu e frații miei, să credință grăiaște neștine¹¹ că are, e lucru¹² n-are. Au doară poate credința numai spăsi el? E să ș-arî vedea frate-său sau soru-sa goli fiind și lăsați de a zileci hrană fiind [...] oare zice-i-va neștine de¹³ voi: „Du-te cu pace, încăreaște-te¹⁴ și te satură“, ce nu-i va da ce arî vrea trupul, deaci ce folosu e? Așa și credința. Să lucru nu avure, moartă iaste de sineș. Că zice neștine: „Tu credință ai și eu lucru am. Arată-mi credința ta de lucrul tău și eu ție arăta-voiu credința mea de lucrul meu. Tu crezi că Dumnezeu unul iaste? Bine faci. Și dracii cred și spămîntă-se. Veri să înțelegi, o, ome deșarte, că credința fără lucru moartă iaste? Avraam, părintele nostru, au nu de lucru se dereptă că înălță Isac, fiul său, spre junghiare întru altar? Vezi credința ajutoriu iaste lucrului și de lucru sfirșăște-se credința¹⁵. Și sfirșăște-se scriptura ce grăiaște: „Crezu Avraam lu Dumnezeu și se meni lui în dereptate și soț lu Dumnezeu se zice“. Vedeți că de lucru dereptează-se omul, e nu credință numai una¹⁶ [...]. Ce ca trupul fără de suflet, mort iaste, așa și credința, fără lucru, moartă iaste.

BAR, CRV, 12, p. 134—138.

Condamnarea fățarniciei, a atenției exagerate acordate bogățiilor „cu veșminte luminate“, care, de cele mai multe ori „tragu-vă la judeațe“ sau „hulesc bunul numele ce e zis spre voi“, coincide cu înclinația ancestrală a oamenilor din popor către prețuirea a ceea ce este bine, frumos, drept.

Nu e de mirare că o formulare concisă și expresivă ca: „iubeaște aproapele tău ca însuși tine“ a circulat și circulă de veacuri, pe spații nelimitate de granițe statale, într-o unanimă adeziune etică. A-ți iubi aproapele însemnează a-i veni în ajutor, dacă-l vei afla „gol“ sau lipsit „de hrană“, nu cu sfatul, ci cu „lucrul“ [=cu fapta], pentru că „credința să lucru nu avure, moartă iaste de sineș“, sau exprimat mai convingător, printr-o sugestivă comparație,

ca în original, „ca trupul, fără de suflet, mort iaste, așa și credința, fără lucru, moartă iaste“.

Indemnul a fost dintotdeauna, desigur, către faceri de bine.

În *Panciatantra*, culegerea indiană de povești, fabule, parabole și sentințe, datînd de la începutul erei noastre (care a exercitat o mare înrîurire asupra fabulisticii orientale, ajungînd să influențeze, cu începere din evul mediu, prin intermediul unor versiuni arabe și persane și fabulistica europeană), ideea se formulează, aproximativ, în aceiași termeni ca în textele religioase: „Acela ale cărui zile vin și se duc, lipsite de fapte bune, ca și foalele unui fierar deși suflă nu trăiește“.¹⁷

Pildele moralizatoare menite să contribuie la conduita etică a oamenilor, la cultivarea respectului pentru muncă, adevăr, bună-tate, cinste, scrise și tipărite în limba poporului, vor avea ecou atît în folclor, cît și în tot mai multele pagini românești de factură laică.

„Fătăria“ disprețuită în proverbe, zicători, snoave, ca și în fragmentul citat, este incriminată de Miron Costin în *Letopisețul* său: „Nemică nu strică credința așe, celora ce scriu letopisețele, ca fătăria“ (cap. XIX, zaceala 6)¹⁸.

Întrebuițarea unor fonetisme și cuvinte răspîndite pe o rază teritorială mai întinsă a făcut, de fapt, din tipăriturile lui Coresi argumentul considerării acestora ca bază a limbii literare românești. Sigur că și în *Apostolul* coresian, unele aspecte fonetice, gramaticale, lexicale sau de topică nu dezic tributul plătit, cu prisosință, originalelor, din partea întîilor noștri tălmăcitori.

TEXTE: I. Bianu, *Texte de limbă din secolul al XVI-lea*, IV; *Lucrul apostolesc*, București, 1930; *STUDII*: Gr. Crețu, *Intîiul Praxiu sau Apostol românesc tipărit pe la 1570*, în *RIAF*, III, 1885, vol. V, p. 29—57; Al. Rosetti, *Lexicul Apostolului lui Coresi comparat cu al Codicelui Voronețean*, în „Grai și suflet“, I, 1923—1924, p. 100—106; C. I. Kărădja, *Despre Lucrul Apostolesc al lui Coresi de la 1563*, în „An. Acad. Rom.“, seria III, Mem. Sect. lit., II, 1924—1925, p. 545—555; Al. Rosetti, *Despre raportul dintre „Codicele Voronețean“ și „Apostolul“ lui Coresi*, în *Omagiu lui Iorgu Iordan*, 1958, p. 745—751; N. Corlăteanu, *În jurul unei controverse filologice (Raporturile dintre „Codicele Voronețean“ și „Lucrul Apostolesc“ al lui Coresi)*, în *SCL*, XI, 1960, nr. 3, p. 443—457; Al. Rosetti, *Din nou despre raporturile dintre „Codicele Voronețean“ și „Apostolul“ diaconului Coresi*, în *LR*, X, 1961, nr. 2, p. 133—134; Al. Măreș, *Cînd și unde s-au tipărit Tîlcul evangheliilor și Molitvenicul românesc*, în *LR*, XVI, 1967, nr. 2, p. 119; Mariana Costinescu, *Raportul dintre Codicele Voronețean și celelalte versiuni românești din sec. XVI ale Apostolului*, în *SCL*, XIX, 1978, nr. 1, p. 51—60; I. Ionescu, *Problema versiunilor moldovene din 1532, ale Evangheliei*

și *Apostolului*, în *LR*, XXVIII, 1979, nr. 1, p. 83—86; Mariana Costinescu, *Biblia lui Luther, unul din izvoarele Apostolului coresian*, în *LR*, XXIX, 1980, nr. 2, p. 127—137.

¹ fătărie = fățarnicie; ² podnojie = scăunel pentru pus picioarele; ³ nușivă (formă a pron. pers. de întărire, pentru pers. 2 pl.) = înșivă; ⁴ seți = sinteti; ⁵ este o omisiune în text, pentru care dacă apelăm la textul din *Codicele Voronețean* înțelegem că este vorba de: „au nu bogații nevolnicescu [= asuprescu] voi și aceia vă tragu spre giudecătoare?“; ⁶ firșască = desăvirșească; ⁷ sâ = dacă; ⁸ căutare = ai căuta; ⁹ oblicîndu-te = muștrîndu-te; ¹⁰ pristăpiși = mureși; ¹¹ neștine = cineva; ¹² lucru = faptă; ¹³ de = dintre; ¹⁴ încărește-te = încălzește-te; ¹⁵ așadar, fapta este cea care desăvirșește credința!; ¹⁶ mai explicit în *Codicele Voronețean*: „e nu de credință singură“; ¹⁷ *Panciatantra* (cele cinci cărți ale înțelepciunii), traducere din limba sanscrită și introducere de Th. Simenschy, București, 1969, p. 215. ¹⁸ Miron Costin, *Letopisețul Țării Moldovei de la Aron Vodă încoace*, ediție critică de P. P. Panaitescu, București, 1944, p. 159.

[LITURGHIER]

[1 iunie — 31 august 1570]

[Transilvania]

Este prima carte în limba română care cuprinde rînduiala slujbei liturghiei. Textul integral se rezumă la *Liturghia Sfîntului Ioan Gură de Aur* (precedată și urmată de alte texte care corespund diferitelor momente succesive ale liturghiei) și a fost descoperit de N. Sulică în 1927; se păstrează la biblioteca Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba Iulia și Sibiu.

Imprimarea lucrării s-a făcut la Brașov, în 1570, de către Coresi, după o traducere efectuată cu puțin timp înaintea tipăririi și revizuită.

La baza transunerii românești se consideră că ar fi stat o versiune slavonă, probabil alta decît cea tipărită de Macarie în 1508, și că ea s-ar datora unui traducător care ar putea să provină din regiunea Banat-Hunedoara sau din Transilvania centrală.

Unele texte din *Liturghierul* coresian se întîlesc în tipărituri românești anterioare anului 1570, ca, de pildă, rugăciunile *Tatăl nostru* și *Crezul* (în *Întrebare creștinească*) precum și *psalmul 50* (în *Molitvenic* și *Psaltire*).

Datorită *Liturghierului* lui Coresi, pentru prima oară în istoria poporului român slujba ortodoxă s-a putut desfășura integral în

limba română. Acest lucru a asigurat o largă și repede difuzare a cărții, așa încît în 1585 la Brașov nu se mai afla nici un exemplar nevîndut.

TOCMEAL[A] SLUJBEEI DUMNEZEIASCA INTRU EA ȘI DIAC[O]NSTVELE¹

De va vrea preutul să sfîrșască dumnezeiasca taină, datoriu iaste întii amu în pace să fie cu toți, nici să aibă ceva pizmă spre cineva și, inema citu-i va fi de tare, să-ș păzească cugetul de hitle-nie, să se postească puținel de cu searăș și să se trezvească pînă în vreama de slujbă [...]. Rugăciunea spre cădire [...]

Preutul zică rugăciunea darurilor ce sînt puse înainte-i: „Doamne, Domnul nostru, cela ce piinea ceriului mincare a toată lumea, Domnul nostru și Dumnezeu Isus Hristos, tremease spăsi-toriu și izbăvitori și dulce-dătătoriu² a blagoslovi și a sfinți noi; însuși blagoslovește darurile aceastea și ia-le spre a ceriului tău jărtăvnic³. Pomenește, ca un dulce și de oameni iubitoriu, aduce-rile⁴ ce drept eale aduseră și no[i] neosîndiți ferește întru sluj-i-rea dumnezeie[i] tale taină“. Strigă: „Că sfinți-se și preamări-se preacinstit și mare-frimșet⁵ numele tău, tatăl și fiul și sfîntul duh, acmu și pururea și în vécii de veac“. Și după aceaia să cădească⁶ însuși popa darurile, să facă otpust⁷ acolo. Și așa să ia diaconul că-delnița, să meargă și să cădească sfînta masă, cruce-obraz⁸, grăind cătră sineș acest tropari⁹: „În mormînt cu trupul, e întru iad cu sufletul, ca Dumnezeu, iară întru rai cu tîlhariul și în scaun erai, Hristoase, cu tatăl și cu duhul, toate le impluși, nescrisule“. ¹⁰ Și[i] după aceaia psalom 50: „Miluiaște-mă Doamne, după mar[e] mila ta și după mulțimele eftenșugurele¹¹ tale. Curățește fără-legile mele, mai vîrtos spală-mă de fără-legile mele și de greșalele mele curățește-mă, că fă[ră]-legile mele eu știu și greșalele mele înainte sînt pururea. Ție unuia greșiiu și hiclesug¹² înaintea ta fe-ciu, ca să dereptezi-te întru cuvintele tale și pîrî-veri cînd veri ju-deca. Iată amu întru fără-leage zimslit sînt și întru păcate feace-mă muma mea. Iată amu adevăr iubit-ai fără știrea și ascunsul a preaițelepciuneii tale ivitu-mi-ai. Stropiși-mă cu isopom¹³ și cu-rătescu-mă; spăla-mă-veri și mai vîrtos de zăpada innălbi-mă-voiu. Auzului meu dat-ai bucurie și veselie, bucură-se oasele¹⁴ plecate. Intoarce fața ta de greșalele mele și toate fără-legile mele cură-țește. Inemă curată zidește în mine, Doamne, și duh drept no-iaște¹⁵ întru zgăul¹⁶ meu. Nu lepăda mine de fața ta și duhul sfînt al tău nu lua de la mine. Dă-mi bucurie, spăsenia¹⁷ ta, și cu duhul despoietoriului¹⁸ învîrtoșază-mă. Învață fără-legiuitorii calea ta și

necurații cătră tine întorcu-se. Izbăvește de crunții, Doamne, Doamne, spăsenia mea; bucură-se limba mea dereptăției tale. Doamne, buzele-mi deschide și rostul meu vestește lauda ta. Că de vrea vrea jărtvă va vrea amu; toate arsele nu bine-vruși. Jărtva Domnului duh frîmt, inemă frîmtă și plecată Dumnezeu nu uraște. Fericează, Doamne, cu bună-vrearea ta Sionul și să se zidească pă-reții Ierusalimului. Atunce bine-veri jărtvă, dereptate, înălțările și toate arsele. Atunce va pune spre oltariul tău viței“. Să cădească oltariul tot și beseareca, să meargă acia în sfîntul oltariu și să că-dească sfînta masă și preutul. Cădelnița amu să o puie la locul ei. Însuș să meargă cătră popa și să stea împreună înaintea sfînteei mease, să se închine de trei ori, întru ei să se roage.

Facsimil ed. Al. Mares, p. 1r, 7v, 8v—10v.

Vestitul psalm de pocăință al lui David — psalmul 50 — păstrează în versiunea coresiană, atît în *Liturghier* cît și în tălmă-cirile psaltirilor, ceva din organizarea sistematică a membrilor fra-zei din poezia ebraică, organizare despre care s-a mai pomenit; este vorba de un paralelism de tip sinonimic (membrii frazei reiau aceeași gîndire în alte cuvinte), ca în versetele 1—3: „Miluiaște-mă Doamne, după mar[e] mila ta și după mulțimele eftenșugurele tale. Curățește fără-legile mele, mai vîrtos spală-mă de fără-legile mele și de greșalele mele curățește-mă“.

Dacă rugăciunile și psalmii recitați de preot sau de dascăl păs-trează pe cititor în limita expresiei binecunoscute a textelor reli-gioase traduse, în care interesul pentru redarea sensului e secundar, fraza, în indicațiile tipiconale, în care se dau îndrumări preoților cum să execute tradiționalul protocol liturgic, cîștigă în explicitate, folosind cuvinte din viața de toate zilele a oamenilor, pe care le rînduiește după modul exprimării populare. Aceste secvențe „laice“, întretesute cu cele de cult, deși traduse, dau impresia unor inter-venții originale, care, în afara vocabularului strict bisericesc, cu unele cuvinte sau expresii — calcuri după slavă — ieșite azi din uz (a cădi = a tîmîia, loc. vb. a face otpust = a se opri, loc. adv. cruce-obraz = în formă de cruce) reliefează cele două stiluri dife-rite.

TEXTE: Nicolae Sulică, *O nouă publicație românească din secolul al XVI-lea: Liturghierul Diaconului Coresi, tipărit la Brașov, în 1570*, Tg. Mureș, 1927; Spiridon Cîndea, *Primul liturghier românesc tipărit*, în Mit. Ard., IV, 1959, nr. 9—10, p. 722—771; Al. Mares, *Liturghierul lui Coresi*, text stabilit, studiu introductiv și indice de ~, București, 1969. STUDII: Dan Simonescu, *Precizări despre Liturghierul lui Coresi*, în LR, XI, 1962, nr. 4, p. 433—438; Florica Dimitrescu, [Recenzie la] Al. Mares, *Liturghierul lui Coresi*, în SCL, XXI, 1970, nr. 5, p. 610—614.

¹ Diaconstve = rugăciunile scurte pe care le spune diaconul; ² o serie de cuvinte compuse reproduc *mot-à-mot* termenii slavi; aici substantiv provenit dintr-un adj + substantiv; v. și mai jos *bună-vrere* sau *fără-lege* (< prep. + substantiv), sau un verb < adv. + vb.: *bine-vruși* = binevoși; ³ *jărtăvnic* = masă din altar pe care se pregătesc sfintele daruri; ⁴ *aducerile* = jertfele (este un substantiv provenit din schimbarea funcției morfologice a unui verb la infinitiv — v. mai jos: *arsele* din vb. la part.); ⁵ adjectiv în comparativ; ⁶ *să cădească* = să tămieze; ⁷ *să facă otpust* (loc. vb.) = să se oprească; ⁸ *cruce-obraz* (loc. adv.) = în formă de cruce; ⁹ *tropar* = scurtă cântare bisericească de laudă; ¹⁰ *nescrisule* (epitet în vocativ) = nemărginite; ¹¹ *estensugurile* = îndurările; ¹² *hiclenșug* = păcat, vicleșug, fățarnicie; ¹³ *isopom* = reproduce exact instrumentalul slav: „cu isop” după ce îl și tradusesse (punind prep. românească „cu”); ¹⁴ sensul fig. de „trup”, „ființă”, „făptură”; este un *pars pro toto*; ¹⁵ *noiaște* = înnoiește; ¹⁶ *zgău* = pintece; ¹⁷ *spăsenia* = ispășirea; ¹⁸ *despoieteriului* = stăpînului, atotputernicului.

PSALTIRE [ROMÂNEASCĂ]

6 fevr. 1570 — 27 mai 1570

Transilvania

Este prima psaltire tipărită în limba română, păstrată pînă în zilele noastre. Apariția ei se datora stimulativilui curent de traducere a cărților necesare naționalizării cultului ortodox, susținut, în cazul de față, prin Pavel Tordași.

S-a ajuns la concluzia că tălmăcirea psalmilor descinde din aceeași traducere primitivă ca și în cazul celor din *Psaltirea Scheiană* și *Voronețeană* (I. Gheție). În privința limbii, fonetismele ne duc spre un grai de tip nordic.

[EPILOG]

Cu mila lu Dumnezeu, eu, diacon Coresi, deaca văzui că mai toate limbile au cuvîntul lu Dumnezeu în limba lor, numai noi rumânii n-avăm; și Hristos zise, Mathei 109: „cine ceteaște să înțeleagă”; și Pavel apostol încă scrie la Corinți, 155, că „întru besecareă mai virtos cinci cuvinte cu înțelesul meu să grăiesc, ca și alaltși să învăt decît untunearc¹ de cuvinte neînțelease într-alte limbi”.

Începutu-se-au a se scrie aceste sfinte psăltiri în luna lu februarie 6 zile și se-au sfî[r]șit în luna lu mai 27 zile, în cetate în Brașov, vî leato 7078 [1570].

BAR, CRV, 16, p. 93v.

În scurtul epilog al cărții (al doilea epilog păstrat din tipări-turile lui Coresi — după cel al *Tetraevanghelului*) diaconul motivează, susținut de citate biblice, traducerea cărților sfinte în limba română, drept înscrierea noastră în acțiunea popoarelor ce-și croiau destine culturale proprii.

IN SFÎRȘIT ÎNTELEPCIUNEA FIUL LU COREU 41

În ce chip jeluiaste cerbul la izvoarele apelor, așa jeluiaste sufletul meu cătră tine, Doamne.

Însetoșă sufletul meu cătră zeul tare și viu;
cînd veni-voiu și ivi-mă-voiu feaței zeului?
Fură lacrămele mele mie piine zi și noapte,
cînd zicea mie în toate zile: „io² e zeul tău?”
Aceasta pomenii și vărsai spre mine sufletul meu,
că proidii³ pren loc coperit minunat pînă la casa zeului.
În glas bucuros și ispovedire⁴ sunetul sărbătoriului.
Derep ce scîrbît ești sufletul meu? și derep ce turburi-te?
Upovăiaște⁵ în zeul că ispovedescu-mă⁶ lui;
spăsenie⁷ feaței mele și zeul meu.
Cătră mine însumi sufletul meu sminti-se;
derept aceaia pomeniiu-te
den pămîntul Iordanului și Iermonului de păduri mici.
Fără-fund, fără-fundul chem în glas sloatelor tale.
Toate susurile tale și undele tale prespre mine trecură.
E în zi zise Domnul meserearea⁸ sa,
și noaptea cîntarea lui de mine.
Rugăciunea zeului viața mea;
Zic zeului: „ajutoriu mie ești, că ce mă ultași?
Și derep ce trist îmblu cînd dodeiaște⁹-mi dracul?
Cînd frîngea-se oasele mele, imputa-mi dracii miei
Cînd zicea-mi în toată zi: „io e zeul tău?”
Derep ce scîrbît ești sufletul meu? și derep ce turburi-te.
Upovăiaște în domnul că ispovedescu-mă lui;
Spăsenie feaței mele și zeul meu.

BAR, CRV, 16, p. 44v—46r.

Psalmistul evocă dorul de Sion în țară străină și dușmană; el imploră ajutorul divin. Cîntul său este o descărcare a sufletului într-un amestec de regret, dorință și speranță.

Imaginea cerbului sugerează, în simbolică animalelor, agerimea, iuțea — trăsături care complinesc firile optimiste, încreză-

toare; aspectul măreț al cervideului concură la amplificarea semnificațiilor. „Există, de altfel, un obicei de a înveli morții în piei de cerb, desigur datorită rolului de psihopomp al acestui animal“ (Mircea Eliade, *De la Zalmoxis la Genghis Han*, p. 152).

Izvoarele apelor căutate de cerbul însetat presupun ele însele vioiciunea, curățenia, promisiunea unei forțe crescînde.

Nădejdea reîntoarcerii, a revenirii la vechile bucurii nu mai lasă loc mîhnirii sufletului.

În dialogul cu *alter ego* repetarea: „Derep ce scîrbit ești sufletul meu? și derep ce turburi-te?“ apare ca într-o formă fixă simetrică, revenind ca un refren, mai jos. Tot ca refren care contribuie la adîncirea ideii poetice apare și: „io [unde] e zeul tău?“ Expresivitatea afectivă și valoarea estetică a acestei repetiții lexicale are și aici, ca în retorica antică, o funcție patetică.

Pămîntul părintesc este amintit prin apa Iordanului și munții Iermonului. Evocarea peisajelor natale dă noi puteri în învolburările la care este supus cel îndepărtat de țară.

STUDII: V. Mangra, *Psaltirea românească a diaconului Coresi*, publicată la 1570 în Brașov, în „Tribuna“ (Sibiu), VII, 1890, nr. 268, p. 1071—1073; Ion Gheție, *Coresi și Reforma în lumina unor interpretări noi*, în SCL, XVIII, 1967, nr. 2, p. 231—238; Al. Mareș, *Note despre Coresi*, în LR, XIX, 1970, nr. 3, p. 253—259.

¹ Untunearec = nenumărat; zece mii; ² io = unde; ³ proidii = trecui; ⁴ ispovedire = spovedire; ⁵ upovăiaște = nădăjduiește; ⁶ ispovedescu-mă = mă spovedesc; ⁷ spăsenie = ispășire; ⁸ mesereare = milă; ⁹ dodeiaște-mi = mă neliniștește.

[PSALTIREA SLAVO-ROMÂNĂ]

1577

Transilvania

Publicată la cîțiva ani după *Psaltirea românească*, această „psăltire, cu otveat“ [răspuns] (cu fragmente de text slavon urmate de traducerea în românește), va veni în sprijinul „preuților“ să le fie „de înțelegătură“ (deoarece tot mai puțini cunoșteau slavona), precum și „grămăticilor“; psaltirea își îndeplinea, așadar prin această ultimă destinație prefigurată de Coresi în epilog, și în cultura românească, ca în atîtea alte locuri, menirea didactică ce-i fusese con-

ferită de generații întregi, care au dobîndit primul meșteșug al cititului prin intermediul ei.

Psaltirea slavo-română, tipărită la 1577, se înscrie printre primele apariții bilingve ale cărților de uz general, păstrînd, cu mici modificări, versiunea românească de la 1570. Din punctul de vedere al traducerii deci, la fel ca și aceasta, descinde din aceeași tălmăcire primitivă ca și *Psaltirea Scheiană* și *Psaltirea Voronețeană*, cu o limbă marcată de fonetisme caracteristice dialectelor nordice (I. Gheție).

[EPILOG]

Cu mila lu Dumnezeu eu diacon Coresi, deaca văzui că mai toate limbile au cuvîntul lu Dumnezeu în limba [lor], numai noi rumânii n-avăm; și Hristos zise, Mathei 109: „cine ceteaște să înțeleagă și Pavel apostol încă scrie la Corint, 155, că „întru be-searecă mai virtos cinci cuvinte cu înțelesul meu să grăiesc, ca și alaltși să învăț decît untunearec de cuvinte neînțelease într-alte limbi“. Derept aceaia, frații miei, preuților, scrisu-v-am aceste psăltiri cu otveat¹ de-am scos den psăltirea sirbească pre limbă românească să vă fie de înțelegătură și grămăticilor. Și vă rog ca, frații miei, să cetiți și bine să socotiți că veți ve[de]a înșivă că e cu ade-văr. Vă leato 7085.

BAR, CRV, 19, p. 312v.

RUGĂCIUNEA LU MOISI, OMUL LU DUMNEZEU, 89

Doamne, nădeajde fuseși noao în rudă și în rudă.
Ainte pînă codri nu fură și să se facă pămîntul și toată lumea,
de veac și pînă la veac tu ești.
Nu turna omul în smerenie
și zis-ai: „Întoarceți-vă, fiii oamenilor“.
Ca o mie de anii între ochii tăi, Doamne,
ca zi de ieri ce trecu și straja nopției.
Și ocărirea lor încă va fi;
demîneața ca iarba treace-va.
Demîneața înfluri-va și treace-va,
e seara cade, vestejaște și usucă-se.
Că cumplimu-ne² cu minia ta
și cu urgia ta turburăm-ne.
Pus-ai fără-legile noastre între tine
și veacul nostru în luminatul feaței tale.

Că toate zilele noastre scăzură
 și cu minia ta cumplimu-ne.
 Anii noștri ca painjina învățară-se,
 zilele anilor noștri într-inși șaptezeci de ani;
 e să e în virtute, optzeci de ani,
 e mai mult de ei, munci și dureare.
 Că vine blinzie spre noi și învățamu-ne.
 Cene știe ținearea miniei tale
 de frica ta bășăul³ tău cură?
 Dereapta ta așa spune-mi
 și ferecății cu inema în mîndrie.
 Întoarce, Doamne, pînă cînd,
 și rugat fii spre șerbii tăi.
 Împlumu-ne demîneața de milostea ta, Doamne,
 și bucurămu-ne și veselimu-ne
 în toate zilele noastre. Veselimu-ne
 drept zile ce într-inse plecatu-ne-ai
 și anii într-inși văzum rău.
 Și caută spre șerbii tăi și spre lucrurile tale
 și dereage fiii lor.
 Și fie lumina Dumnezeuului nostru spre noi
 și lucrurile mîinilor noastre dereage spre noi
 și lucrul mîinilor dereage.

BAR, CRV, 19, p. 175^r—177^v.

Este socotit drept cel mai vechi psalm (dealtfel e și supranumit *psalmul vechimii*) avîndu-l drept autor pe Moise.

Profetul deplînge scurtîimea vieții omenesti, pe care o compară cu durata unei zile; dimineții — îi este substituită viața („Demîneața influri-va și treace-va”), iar serii îi este substituită moartea („e seara cade, veștejaște și usucă-se”).

Bossuet a avut probabil acest pasaj în memorie cînd a scris — în 1648 — incomparabila sa meditație asupra scurtîimii vieții.

Metonimic fragilitatea pînzei de păianjen desemnează nestatornicia anilor noștri.

Virstele — în putere — apar aici hiperbolizate (după unii comentatori, dintr-o nedeplină înțelegere a textului ebraic din partea celor 70).

În implorarea divinității, care pare a-i fi părăsit pe năpăstuiți: „Întoarce, Doamne, pînă cînd?”, se întrerupe brusc enunțul, fie din teama pronunțării lui în întregime (ca-n vechile tabuuri), fie pen-

trucă cititorul sau ascultătorul îl poate deduce ușor (suspendarea discursului datorîndu-se poate grabei).

Unii autori deosebesc în primul caz o *reticență*, în al doilea o *aposiopază*.

Procedeul este valorificat și în poezia modernă, în diverse literaturi (v. *Dicționar de termeni literari*, p. 371—372). La Eminescu în *Împărat și proletar*, proletarul își lasă în suspensie la un moment dat discursul:

„O! aduceți potopul, destul voi așteptarăți
 Ca să vedeți ce bine prin bine o să ias’
 Nimic...”

ȘEDEREA¹ 14. RUGĂCIUNEA MEASERULUI⁵ CIND OȚĂRAȘTE-SE⁶ ȘI ÎNTRE DOMNUL VARSĂ RUGĂCIUNEA SA, 101.

Doamne, auzi rugăciunea mea și strigarea mea cătră tine să viie.
 Nu întoarce fața ta de mine;
 în ce zi tînjesc, pleacă cătră mine ureachea ta.
 În ce zi chemu-te, curînd auzi-mă.
 Că periră ca fumul zilele mele
 și oasele mele ca uscarea uscară-se.
 Vătămat fui ca iarba și uscă-se inema mea,
 că ultai să mînînc pîinea mea.
 De glasul suspinilor mele, lepiră-se oasele mele peliței mele.
 Podobii-mă⁷ nesăturatul⁸ pustiiei.
 Fui ca de noapte corb în turn.
 Prevegheiu și fui ca pasărea ce însingură-se în zid.
 În toată zi imputară-mi dracii miei
 și ce lăuda-mă cu mine jura-se.
 Derap ce cenușe ca pîinea mîncai
 și bearea⁹ mea cu plîngere mestecai;
 de fața miniei tale și de urgiia ta,
 că rădicași, aruncași-mă.
 Zilele mele ca umbra trecură
 și eu ca finul secaiu.
 E tu, Doamne, în veac lăcuiști
 și pamentea¹⁰ ta în neam și în neam.
 Tu întru înviere miluiși Sionul
 că vreamea să miluiești el,
 că vine vreamea.

Că dulce vrură șerbii tăi pietrile lui
 și țărina lui miluiră.
 Și spămînta-se-vor limbile de numele Domnului,
 și toți împărații pămîntului de slava ta.
 Că zidește Domnul Sionul
 și ivește-se în slava sa.
 Și caută spre ruga plecaților,
 și nu trecu rugăciunea lor.
 Să se scrie acestea în neam altul
 și oamenii ce se zidesc laudă Domnul.
 Că plecă-se den naltul sfîinței sale,
 Domnul den ceriu spre pămînt caută.
 Să auză suspinele ferecăților.
 Să dezleage fiii omoriți.
 Spui în Sion numele Domnului
 și lauda lui în Ierusalim.
 Cînd aduna-se-vor oamenii depreună
 și împărații să lucreze Domnului.
 Răspunse lui în cale vîrtutea sa.
 Scădearea zilelor mele spune mie.
 Nu rădica mine în premiezare¹¹ zilelor mele,
 În neamul neamului anii tăi.
 Întru începute tu, Doamne, pămîntul urziși,
 și faptele minilor tale sînt ceriurile.
 Eale pier, e tu lăcuiești,
 și toate ca cămașa învechescu-se
 și ca veșmînt involbi-le¹² și schimbă-se.
 E tu acela ești și anii tăi nu scad.
 Fiii șerbilor tăi intra-vor
 și sămînța¹³ lor în veac derege-se.

BAR, CRV, 19, p. 193^r—195^v.

Psalmul 101 se distinge de la primul pînă la ultimul vers mai ales prin forma sa poetică externă; versiunea coresiană păstrează succesiunea de armonii care produc impresia unei închegări ritmice, ca-ntr-o compoziție muzicală; cadența picioarelor, a silabelor accentuate — produce un plăcut efect auditiv, complinit emoțional de mulțimea figurilor de stil care acționează atît asupra structurii formale a frazei (prin repetiții: „în ce zi tînjesc“... În ce zi chemute...“), cît și — în special — la nivelul structurii noționale a acesteia, a sensurilor ei (prin metonimie: „Și oasele mele ca uscarea uscară-se“, prin hiperbolă: „lepiră-se oasele mele peliței mele“,

prin comparații: „Că periră ca fumul zilele mele“... „Vătămat fui ca iarba“... „Fui ca de noapte corb în turn“... fui ca pasărea ce însingură-se în zid“).

Aceste semne exterioare nu sînt decît efectele și simbolurile amărăciunilor sufletești ale celui aflat departe de pămîntul patriei.

Psalmistul înțelege captivitatea ca pe o pedeapsă a lui Dumnezeu, și-n pocăința sa (psalmul 101 este inclus în cei 7 psalmi ai penitenței — v. și ps. 50, p. 74—75) privește antitetic veșnicia divină și existența scurtă, pasageră a omului:

„Zilele mele ca umbra trecură
 Și eu ca finul secaiu
 E tu, Doamne, în veac lăcuiaști
 Și pamentea ta în neam și în neam“ (v. și sfîrșitul psalmului).

Puterea de sugestie a antitezei a fost încercată de marile condeie ale literaturii culte. Eminescu folosește antiteza ca principiu de structurare a unor poeme (*Venere și Madonă*, *Împărat și proletar*) dar și ca figură de stil propriu zisă: „Ea un inger ce se roagă. — El un demon ce visează; Ea o inimă de aur — El un suflet apos-tat“... (*Inger și demon*). La Arghezi aflăm antiteza bazată pe o permanentă dualitate interioară: „Sînt inger, sînt și diavol, și fiară și-alte-asemeni. Și mă frămînt în sine-mi ca taurii-n belciug“ (*Portret*), care se extinde analogic la raportarea față de cosmos: „Eu veneam de sus, tu veneai de jos. Tu soseai din vieți, eu veneam din morți“ (*Morgenstimmung*) (v. *Dicționar de termeni literari*, p. 30—31).

Pentru captivi, în dorul de țară, sînt dragi pînă și pietrele Ierusalimului în ruină:

„Că dulce vrură șerbii tăi pietrile lui
 Și țărina lui miluiră“.

Se spune că irlandezii care se îndepărtează de patrie duc cu ei un bulgăre de pămînt din solul natal.

În literatura română G. Coșbuc dădea glas acestui tulburător sentiment:

„Și-ajuns în țară, eu te rog,
 Fă-mi cel din urmă bine
 Pămîntul țării să-l săruți
 Și pentru mine!“ (*Rugămînta din urmă*)

O piesă din dramaturgia contemporană românească confirmă emoția încercată, de cei ce și-au părăsit țara, la vederea pumnului de pămînt din glia străbună (v. *Un fluture pe lampă* de Paul Everac).

Finalul psalmului sugerează optimismul celor plecați: Dumnezeu etern — creator al universului („Întru început, tu, Doamne, pământul urziși“ ... „tu acela ești și anii tăi nu scad“) va reda copiilor patria lor și-i va menține neclintiți:

„Fiii șerbilor tăi intra-vor
și sămînța lor în veac derege-se“.

TEXTE: *Psaltirea publicată românește la 1577 de diaconul Coresi, reprodusă cu un studiu bibliografic și un glosar comparativ de B. P. Hasdeu. Textul. București, 1881; Coresi, Psaltirea slavo-română (1577) în comparație cu psaltirile coresiene din 1570 și din 1589. Text stabilit, introducere și indice de Stela Toma, București, 1976; STUDII: Al. Odobescu, Psaltire tradusă românește de diaconul Coresi și tipărită la Brașov la 1577, în „Revista română“, II, 1862, p. 107—120; I. Gheție, Cu privire la textele slavo-române cu traducere interliniară din secolele al XVI-lea și al XVII-lea, în LR, XVII, 1968, nr. 1, p. 75—78; id., Cea mai veche atestare a cuvintului „săpun“ și raportul dintre psaltirile românești din secolul al XVI-lea, în LR, XIX, 1970, nr. 3, p. 247—251.*

¹ Otveat = răspuns; ² cumplimu-ne = pierim; ³ băsău = minie; necaz, răzbunare, ocară; ⁴ ședere = catismă (fiecare din cele 20 de secțiuni în care este împărțită psaltirea); ⁵ measer = sărac; ⁶ oțărăște-se = se mîhnește; ⁷ podobii-mă = mă asemănai; ⁸ nesăturatul = pelicanul, ⁹ bearea = băutura; ¹⁰ pamentea = pomenirea; ¹¹ premiezare = înjumătățire; la jumătate; ¹² învolbi-le = le vei învăli, le vei face val; ¹³ sămînța = descendența, seminția, neamul.

PALIA [DE LA ORĂȘTIE]

14 noiembrie 1581 — 14 iulie 1582

Transilvania

Cu *Palia de la Orăștie* se face cea dintîi încercare de a tălmăci în limba română *Vechiul Testament*; traducerea cuprinde primele două cărți ale lui Moise (*Geneza* și *Exodul*) și a fost întocmită de cinci cărturari români transilvăneni: Mihail Tordași, Ștefan Herce, Efrem Zacan, Moise Peștișel și Achirie.

Cercetările (I. Popovici, M. Roques) au stabilit că traducerea s-a efectuat după o versiune maghiară a *Vechiului Testament* (*Pentateucul* lui Heltai Gáspár, tipărit la Cluj în 1551) și după un text al *Vulgatei* (într-o ediție corectată, asemănătoare cu aceea pe care a publicat-o, în 1573, Lucas Osiander la Tübingen). Frecvența unor cuvinte de origine slavă presupune și consultarea unui izvor slavon.

Împrimarea *Paliei* se datorește ucenicilor lui Coresi, Șerban și Marian, făcîndu-se cu știrea voievodului Ardealului, Sigismund Bathori, și sub patronajul episcopului calvin al bisericii românești din Transilvania, Mihail Tordași; cheltuiala a fost suportată de un magnat ungar, Geszty Ferenz.

Provenind dintr-o regiune mai slab reprezentată prin texte (Banat) textul *Paliei* este deosebit de interesant pentru particularitățile lingvistice, îndeosebi lexicale, neîntîlnite în alte manuscrise și tipărituri.

[PROLOG]

Cu bunăvoie și destoinică mila lu Domnedzeu aceste cărți creștinești [î]lasă orîndite după voia lu Domnedzeu, cu știrea mării lui Batăr Jigmon¹, voivod al Ardealului și a Țării Ungurești și cu știrea și cu voia a toți domnilor mari și sfeatnici ai Ardealului, pentru întrămătura beseareceei sfîntă a românilor, poftind tot binele, ispăsenie creștinilor români, care ispăsenie numai de la tine, Doamne, cearem printru singur sfînt fiul tău, Isus Hristos, domnul și ispășitoriul nostru. Amin.

Și se-au început aceste cărți luna noiembrie 14 și se-au săvîrșit în luna lu iunie 14. Vă leato 7090². Rojdestvo Hristovo.³

Aceasta e partea *Paliei* dentîi.

Amu cinci cărți ale lui Moisi prorocul, carele simt întoarse și scoase den limba jidovească pre grecește, de la greci sirbește și într-alte limbi, den acealea scoase pre limbă rumânească. Cărțile iară ce se cheamă Scriptură Sfîntă dentru rostul Domnului dzisă și grăită și se ținu în beseareca sfîntă, sintu aceastea numele lor. Dentîniu: 1. Bîtia⁴, 2. Ishodul⁵, 3. Levia⁶, 4. Cislă⁷, 5. Thorozacon⁸, [...]⁹.

Den aceastea toate, nu-s multe care n-au ieșit în limbă rumânească den ceale cărți sirbești și grecești, însă acmu, asupra de-aceastea, tipăritu-se-au ceastea doo cărți dentîniu a lu Moisi proroc [...]¹⁰.

După aceaste 5 cărți a lu Moisi noi folosul celor proroci mulți alaltî nu putum scrie, ce care om va ceti-le mai dulci vor fi în rostul lui decît stredie; psalom [118/72]¹¹ catizma, 17 [...].

Cu mila lui Domnedzeu și cu ajutoriul Fiiului și cu săvîrșitul Duhului sfînt, eu, Tordași Mihaiu, ales piscopul românilor în Ardeal și cu Herce Ștefan propoveduitoriul evangheliei lu Hristos în orașul Căvăran Șebeșului¹², Zacan Efrem, dascalul de dascălie a Șebeșului și cu Peștișel Moisi, propoveduitorul evangheliei în orașul Logojului și cu Achirie, potropopol varmigiei¹³ Henedoriei, ți-

num într-una pentru jelanie Scriptureei Sfinte, că vădsum cum toate limbile au și înfluresc întru cuvintele slăvite a lui Domnedzeu numai noi românii pre limbă nu avem. Pentru aceaia cu mare muncă scoasem den limbă jidovească și grecească și sirbească pre limbă românească 5 cărți ale lui Moisi prorocul și patru cărți ce se cheamă trstva¹⁴ și alți proroci cițva și le dăruim voo fraților rumâni și cetiți și nu judecareți necetind mainte, că veți cu adevăr a afla mare vistiiariu sufletesc. Noi pentru dragoste lui Domnedzeu am ustenit, n-au iară întors mină de inger, ce mină grea păcătoasă, să veți afla ceva greșit pre a ceriului Domnu, cum că el fie adevăratură că nu e cu voie noastră acea greșală, pentru aceaia cetind toți, vare în ce mină va sosi, blagosloviți cum și Domnedzeu să blagoslovească pre voi. Amin.

Den mila lu Domnedzeu în dzilele lu Batăr Jigmon, voivodă Ardealului, dăruim den aceste cărți scris[e] a noastre, ceaste doo dentiniu: Bitie și Ishodul, celui domn de steag și vestit viteadz Ghesti Freanți¹⁵, alesu hotnogiu¹⁶ Ardealului și Țăriei Ungurești, lăcuioriu în Deva, cum aceste doo cărți să fie pîrgă pînă Domnedzeu va și alalte tipări și scoate și măriia lu Ghesti Freanți fu cu tot agiutoriul și le-au scris în cheltuială multă și cu alți oameni buni încă lîngă sine și le-au dăruit voo, frați românilor. Pentru aceaia rugați pre Domnedzeu prentu mărie lui.

Den mila lui Domnedzeu, eu, Șerban diiacu meșterul mare a tiparelor, și cu Marien diiac dîndu în mîna noastră ceaste cărți, cetind și ne plăcură și le-am scris voo, fraților români, și le cetiți că veți afla întru eale mărgăritariu scumpu și vistieriu nesfîrșit. Cunoaște-veți folosul buneaților și plata păcatelor de la Domnedzeu întru ceaste cărți.

Scrisu-se-au ceaste cărți sfinte, anii 7090.

Po rojdestva Hristovo¹⁷, 1582, meșta¹⁸ iule, 14. În cetate în Orăștie.

BAR, CRV, 30, p. 1v, 2r, 3r, 4r, 6r—6v.

Nu putem scăpa din vedere cum, printre datele „de rutină“ ale prefetei (aprobarea și sprijinul înaltelor foruri, finanțarea, traducerea, imprimarea, perioada de lucru și cuprinsul lucrării) se detașează însuflețitoarele sentimente ale celor care au trudit la realizarea cărții („toate limbile au și înfluresc întru cuvintele slăvite a lui Domnedzeu numai noi românii pre limbă nu avem“, [...]) „ceaste cărți cetind [...] ne plăcură și le-am scris voo fraților români“, îndemnul la lectură precum și asigurarea satisfacțiilor spirituale pe

care aceasta le oferă („cetiți și nu judecareți necetind mainte, că veți cu adevăr a afla mare vistiiariu sufletesc“ sau „cetiți că veți afla întru eale mărgăritariu scumpu și vistieriu nesfîrșit, cunoaște-veți folosul buneaților și plata păcatelor de la Domnedzeu întru aceste cărți“); metaforele și epitelele urmăresc să dea măsura deosebitei valori a cărții („mărgăritariu scumpu“), ale cărei învățăminte sînt o necurmată, perpetuă comoară („vistieriu nesfîrșit“); comparația dulceții graiului național cu partea cea mai de calitate a mierii se formulează în sfera și cu mijloacele la-ndemînă oricărui om din popor: „care om va ceti-le mai dulci vor fi în rostul lui decît stredie“; ideea o găsim mai întîi în *Psaltirea românească* de la 1570, apoi în cea slavo-română de la 1577 (sfîrșitul psalmului 76) și reprodușă aidoma și-n același loc de Șerban Coresi în *psaltirea* din 1589.

BITIE 1

CARTEA LU MOISI

6 Cap.

[VESTIREA POTOPULUI. FACEREA CORABIEI]

[...] Ce deaca Domnul vădzu cum oamenilor răia¹⁹ multă pre pămînt și tot cugetul inimiei sta spre rău în toată vremea, căi-se el că au făcut pre om spre pămînt și fu dor într-inima lui. Și zise: „Pierde-voiu pre omul care am făcut den fața pămîntului, den oameni pînă la jiganii, den ceale ce se trag pre pămînt pînă la paserile ceriului, că mă căiesc că am făcut eale.“

Ce Noe află milă naintea Domnului.

Aceasta e ruda lui Noe. Noe era om bun și fără prepus²⁰ vie naintea Domnului în dzilele lui. Și făcu trei feciori: Sim, Ham și Iafet. Ce pămîntul strică-se înaintea Domnului și se împlu cu fărăleage. Atunce căută Domnul spre pămînt și iaca stricat era, că tot trupul era stricat calea sa spre pămînt.

Și zise Domnul lu Noe: „Sfîrșitul a tot trupului venit-au naintea mea, că se-au împlut pămîntul cu strîmbătatea și iacă pierde-voiu ei cu pămîntul. Fă ție o corabie de lemn de brad și fă cămări într-însă; cleiește cu rășină denlăuntru și denafara. Și o fă așa: de lung să fie trei sute de coți²¹, de lat 50 de coți, de înaltă 30. O fereastră în sus fă pre ea de un cot mare și ușă pren mijloc în

laturi veri pune; și să aibă trei podure: unul dedesupt, altul în mijloc, al treile în verhu.²²

Că iacă eu voi aduce potopul apei spre pământ, să pierz tot trupul în care duh viu iaste de supt ceriu, și toate ce sînt spre pământ să piară. Încă cu tine voi face tocmeală și tu veri intra în corabie cu feciorii tăi și cu muierea ta, și cu muierile ficiilor tăi. Și tu bagă în corabie de tot fealiul de jigăanii, den tot trupul cîte doao, bărbătuși și muieruși, cum să rămîne vii la tine. Den pa-seri după fealiul lor, den vite după fealul lor și den toți viermii pre pământ după fealiul lor și de toate să intre la tine cîte doao, cum să rămîne vii. Și tu ia de toate bucatele la tine ce se mîncă și veri stringe la tine cum să fie ție mîncare și lor acolo“.

Și făcu Noe toate ce porinci Domnedzeu lui.

BAR, CRV, 30, p. 14^v—15^v.

În ciclul traducerilor românești din sec. XVI *Palia de la Orăștie* ocupă un loc aparte, concretizînd efortul atîtor decenii, ce i-au premers, în căutările spre desăvîrșire a expresiei românești; lectura se face, în cea mai mare parte, fără dificultate; ea cucerește cititorul prin plasticitatea, armonia și vioiciunea transpunerii, sporînd popularitatea, sau dînd chiar naștere, unor „povestiri“ și teme răspîndite în creația populară.

La numeroase popoare a existat o tradiție relativă la o cutremurătoare catastrofă care a pustiit suprafața întregului glob și a distrus toată rasa umană — cu excepția unei singure familii.

Apărătorii Bibliei fixează această catastrofă ca petrecîndu-se cu aprox. 3000 de ani înaintea erei noastre, din mînia lui Dumnezeu pentru tot mai multe răutăți săvîrșite de oameni.

În legende biblice se vorbește de o uriașă revărsare de ape care ar fi inecat întreaga lume și toate viețuitoarele de pe pământ (afară de cele de pe corabia lui Noe, ales de Dumnezeu să supraviețuiască, împreună cu ai săi, deoarece „era om bun“). Răspîndite în tradițiile mitologiei grecești, în toată Asia occidentală, cele mai multe povestiri despre potop, după *Biblie*, circulă în foarte multe variante, unele generate de chiar varietatea spuselor biblice, altele rezultate din numeroasele modificări suferite de-a lungul secolelor, modificări corelate adesea cu note specifice din viața și credința diferitelor comunități umane.

Folclorul românesc înregistrează, pornind de la potop, fabulații care „sanctionează“ slăbiciuni, vicii, defecte fizice (*Boul ce vorbia*²³;

De cînd e corabia; De cînd e rachiul; Greșala lui Noe), altele explică anumite fenomene naturale (*De ce are hulubul picioarele roșii, De ce mîncă corbul hoit?*), obiceiuri (*De cînd e toaca*), răstălmăcînd, în țesătura de umor caracteristic popular, „motivele primare“, nu totdeauna cu un prea strîns respect pentru „canonicitatea“ lor.

De altfel, din chiar fragmentul ales, unde se păstrează nu numai suflul unei narațiuni moralizatoare, dar și cadența punctării culpelor pentru care vinovații se cer pedepsiți, amănunțita descriere a încărcăturii corăbiei (dezbătută de mulți comentatori ai *Bibliei*), încărcătură care de bună seamă o va face „supraponderabilă“, n-a scăpat atenției și inventivității populare (*De cînd sînt șoarecii, mîștile, oamenii pleșuvi*)²⁴; tot astfel o legendă, „brodată“ pe fondul unei închipuiri mitice privind pe Noe, explică nașterea călinului (*Viburnum opulus*), arbustul ale cărui fructe sînt niște boabe roșii, spunînd că e făcut din singele lui Noe care s-a tăiat la deget pe cînd lucra la corabie²⁵.

TEXTE: M. Roques, *Palia d'Orăștie (1581—1582)*, I, *Préface et livre de la Genèse*, Paris, 1925; Viorica Pamfil, *Palia de la Orăștie, 1581—1582*, Text, facsimile, indice; ediție îngrijită de ~ București, 1968; STUDII: Iosif Popovici, *Palia de la Orăștie*, în „An. Acad. Rom“, Mem., Sect. Lit. S. II, tom. XXXIII, 1911, p. 517—538; M. Roques, *L'original de la Palia d'Orăștie* în „Mélanges offert à M. Émile Picot“, Paris, 1913; V. Pamfil, *Elemente regionale în lexicul „Paliei de la Orăștie“*, în „Cercetări de lingvistică“, Cluj, III, 1958, p. 227—249; id., „Calcuri româno-maghiare, în „Palia de la Orăștie“, în „Cercetări de lingvistică“, Cluj, II (1957), p. 209—219; N. Drăganu [Recenzie la] Mario Roques, *Les premières traductions roumaines de l'Ancien Testament. Palia d'Orăștie (1581—1582). Préface et livre de la Genèse*, în DR IV, 1924—1926, p. 1107—1113.

¹ Sigismund Bathory, principele Ardealului (1581—1598, 1598—1599, 1601, 1601—1602); ²⁻³ (text sl.) = în anul 1582, nașterea lui Hristos; ⁴⁻⁸ numele slavone ale cărților Vechiului Testament = *Creațiunea, Ieșirea, Leviticul, Numerii, Deuteronomul* etc.; ⁹ sînt înșirate în continuare toate cărțile canonice ale Vechiului Testament; ¹⁰ se rezumă conținutul celor cinci cărți ale lui Moise; ¹¹ loc gol în orig.; ¹² Căvăran Șebeș = Caransebeș; ¹³ varmigiei = comitatului; ¹⁴ *prstva* = regii, Cartea regilor; ¹⁵ Geszty Ferenc, personaj cunoscut în istorie, comandant militar al Hunedoarei, care, deși violent și aspru, a sprijinit viața religioasă și culturală a supușilor săi; ¹⁶ *hotnogi* = căpitan; ¹⁷ (sl.) = după nașterea lui Hristos; ¹⁸ (sl.) = luna. ¹⁹ *răiia* = răutatea; ²⁰ *fără prepus* = neprihănit; ²¹ *cofi* = (la pl.) măsură de lungime egală cu lungimea brațului de la indoitura cotului și pînă la virful degetului mijlociu; ²² *verhu* = *virf*. ²³ *Datinele și credințele poporului român, adunate și așezate în ordine mitologică* de Elena Niculiță Voronca, Cernăuți 1903, p. 19—22. ²⁴ idem; ²⁵ idem.

Este prima traducere integrală a *Noului Testament* și a fost tipărită de mitropolitul Simion Ștefan la Alba Iulia.

Tălmăcirea a fost începută de ieromonahul Silvestru, după a cărui moarte a fost reluată și continuată de un colectiv de traducători, cu evidentă formație cărțurărească, ale căror nume nu se cunosc.

Lucrarea beneficiază de mai multe texte originale — expuneri ale traducătorilor —: 25 de prefete (fiecare evanghelie își are prefața sa; la fel *Faptele apostolilor* și epistolele), și de rezumate care preced fiecare capitol.

În primele două prefete se afirmă că traducătorii au folosit versiuni grecești, slavone și latinești. Unii specialiști sînt de părere că s-ar fi folosit și o versiune maghiară, chiar una ebraică și de asemenea vechile tălmăciri coresiene.

Cartea are o deosebită importanță pentru cultura românească în general, și, în special, pentru istoria limbii române literare. Reunind într-un singur tom o serie de traduceri care apăruseră separat, *Noul Testament* se prezenta cititorilor români într-o limbă clară, accesibilă, unitară, promovînd, în același timp, cîteva principii teoretice privitoare la limba literară: noțiunea de unitate a limbii, limba—instrument de circulație obștească, noțiunea neologismului (V. Predoslovie către cetitori).

Numeroasele glose marginale (care explică nu numai termenii străini: latini, maghiari, grecești, slavoni, ci și termeni existenți în limbă, dar considerați a fi mai puțin cunoscuți) se constituie într-un început de dicționar de sinonime cu un scop practic: accesibilitatea (G. T. Pop).

Tirajul cărții pare a fi fost considerabil, ea fiind răspîdită în toate regiunile locuite de români și păstrată în numeroase exemplare pînă în zilele noastre.

NOUL TESTAMENT

sau

Împăcarea, au legea noao a lui Isus Hristos, Domnului nostru, izvodit¹ cu mare socotință den izvod² grecescu și slovenscu pre limbă românească, cu îndemnarea și porunca, denpreună cu toată cheltuiala a mării sale GHEORGHE RACOTI³, craiul Ardealului, i

procia. Tipăritu-s-au întru a mării[i] sale tipografie dentiiu noou, în Ardeal, în cetatea Belgradului⁴.

Anii de la întruparea Domnului și Mintuitoriului nostru Isus Hristos 1648, luna lui ghenuariu 20.

PPREDOSLOVIE CĂTRĂ MĂRIIA SA CRAIUL ARDEALULUI

[...] Văzînd și înțelegînd măriia ta că noi rumânii carii sîntem în țara mării tale nu avem neci Testamentul cel Nou, neci cel Vechiu deplin întru limba noastră, măriia ta te-ai milostivit ca un craiu milostiv și mi-ai poruncit să caut în popii miei preuți cărțulari și oameni înțelepți carii să știe izvodi Testamentul cel Nou, a Domnului nostru a lui Isus Hristos din limbă grecească și slovenească și lătinească; carea văzînd porunca mării tale am și făcut și măriia ta încă te-ai milostivit de ne-ai adus meșteri streini de ne-au făcut tipografie și le-ai dat plată din vistiiariul mării tale. Și pentru că acest lucru bun și sfînt iaste început din sfatul și din demnătura⁵ și cu chelciugul⁶ mării tale pentr-aceaia să cuvine să iasă supt numele și suptu socotința și supt destoinicia mării tale pentru carele să aibă numele mării tale pomană neuitată în veaci. Derept aceaia noi încă pentru că ne-ai dat Testamentul cest Nou, tipărit în limba noastră, nu vom înceta a ruga pre Dumnezeu, pre tatăl domnului nostru Isus Hristos, să dăruiască pre măriia ta cu de toate bunătățile și trupești și sufletești și să-ți înmulțască anii mării[i] tale cum mulți și anii lui Ezechiil⁷ craiu și să-ți întărească Dumnezeu biruința în dereptate și în giudecată și în destoinicie și în biruire spre toți pizmașii mării tale, amin!

Slugă mai mică și plecată a mării[i] tale Simion Ștefan⁸, arhiepiscop și mitropolit scaunului Belgradului și a Vadului⁹ și a Maramurășului și a toată Țara Ardealului.

PREDOSLOVIE CĂTRĂ CETITORI

Cetitorilor într-această sfîntă carte, milă, pace și sănătate de la Tatăl, Domnul nostru Isus Hristos.

Începeniia ceshii sfînte cărți trebuiaște să știți și să înțelegeți despre ceaste lucruri carele sînt scrise pre rîndu.

Acest testament l-au început a-l izvodi iermonah Selivestru¹⁰ din porunca și chelșugul mării sale. Și el s-au ustenit cît s-au putut; și curînd îi s-au tîmplat lui moarte, iară noi socotind și luînd aminte găsit-am multă lipsă și greșeale în scriptura lui pentru neîn-

țelesul limbiei și cărții grecești. Pentr-aceaia noi am început dintîiu a-l posledui¹¹ și unde n-au fost bine am isprăvit și am implut și am toemît din cît am putut.

Ce numai aceasta să știți că noi n-am socotit numai pre un izvod, ce toate cite am putut afla, grecești și sirbești și lătinești, carele au fost izvodite de cărturari mari și înțelegători la carte grecească, le-am cetit și le-am socotit, ce mai virtos ne-am ținut de izvodul grecescu și am socotit și pre izvodul lui Eronim¹² carele au izvodit dintîiu din limbă grecească, lătinește și am socotit și izvodul slovenescu carele-i izvodit slovenește din grecească și e tipărit în Țara Moscului. Și socotind aceastea toate varecarea au îmblat mai aproape de cartea grecească, de pre aceaia am socotit, însă de cea grecească nu ne-am depărtat știind că Duhul sfînt au îndemnat evanghelistii și apostolii a scrie în limbă grecească Testamântul cel Nou și cartea grecească iaste izvorul¹³ celorlalte.

Aceasta încă vom să știți că noi în cest testamânt întîiu am pus șuma¹⁴ la toate capetele¹⁵ și în șumă sîntu stihuri¹⁶ carele arată mai pre scurtu lucrurile ce sînt scrise într-acel cap pentru să să afle mai în degrabă ce va vrea să caute și în toate capetele toate soroacele le-am pus cu număr, carele să chiamă slovenește stih. Pentru că mai în toate limbile vedem că au acest izvod¹⁷ de scriu cu stihuri pentru că foarte-i lesne a găsi în degrabă ce veri vrea să cauti în numărul soroacelor.

De aceasta încă vom să știți că vedem că unele cuvinte unii le-au izvodit într-un chip, alții într-alt, iară noi le-am lăsat cum au fost în izvodul grecescu, văzînd că alte limbi încă le țin așa, cumu-i sinagoga și poblican și gangrena și pietri scumpe, carele nu să știu rumânește ce sînt: nume de oameni și de leamne și de veșmente și altele multe carele nu să știu rumânește ce sînt, noi încă le-am lăsat grecește pentru că alte limbi încă le-au lăsat așa.

Aceasta încă vă rugăm să luați aminte că rumânii nu grăiescu în toate țările într-un chip, încă neci într-o țară toți într-un chip. Pentr-aceaia cu nevoie poate să scrie cineva să înțeleagă toți grăind un lucru unii într-un chip, alții într-alt chip. Au veșmînt, au vase, au altele multe nu le numescu într-un chip. Bine știm că cuvintele trebuie să fie ca banii, că banii aceia sînt buni carii îmblă în toate țările, așa și cuvintele acealea sînt bune carele le înțeleg toți; noi drept aceaia ne-am silit den cît am putut să izvodim așa cum să înțeleagă toți, iară să¹⁸ nu vor înțeleage toți, nu-i de vina noastră ce-i de vina celuia ce-au răsfirat rumânii printr-alte țări de¹⁹ ș-au mestecat cuvintele cu alte limbi de nu grăiescu toți într-un chip.

Mai apoi de toate rugăm pre cetitorii ceștii cărți să nu ne giudece numaidecît, pînă nu vor socoti izvoadele și veți afla pre ce cale am îmblat.

Adevăr și noi oameni sîntem și am putut și greși săva²⁰ că am silit den cît am putut să nu greșim.

Mai virtos de toate pre aceasta ne-am silit să ținem înțelesul Duhului sfînt că scriptura fără înțeles iaste ca și trupul fără suflet [..].

BAR, CRV 54.

Prefața, pornind de la ideea unității poporului român, formulează necesitatea unei limbi scrise comune pentru românii din toate provinciile, recomandă evitarea regionalismelor și utilizarea în schimb, potrivit criteriului circulației, a cuvintelor de largă răspîndire. Prin preluarea din original a cuvintelor fără corespondent în limba română, se propune o soluție și în problema neologismelor.

Un „împrumut“ (pe alt plan) — care tinde spre ridicarea nivelului științific al cărții românești — găsim și în tehnica de carte, tehnică menționată în cele câteva rînduri din prefață ce se constituie drept scurtă „notă asupra ediției“: pentru fiecare capitol în parte s-a trecut sumarul cu titlurile și trimerile la pagină: „pentru că mai în toate limbile vedem că au acest izvod [obicei] de scriu cu stihuri.“

În același sens, al sporirii responsabilității față de cuvîntul scris, trebuie înțelese și corecțiunile (un fel de erată) inserate la sfîrșitul tomului sub titlu „greșalele“, „săva că am silit den cît am putut să nu greșim“ — spune prefațatorul, parafrazînd parcă vechiul proverb latin *errare humanum est* — „adevăr și noi oameni sîntem și am putut și greși“, deci „Socotește cetitoriule (spune înainte de *corrigenda*) în ceastă carte pentru că n-au scris ingeri din ceriu, ce au scris mină păcătoasă den țărîna făcută“.

Ca stil, a doua prefață se deosebește de prima. Argumentele grupate pe puncte, după metoda scolastică, sînt redactate prin fraze scurte, clare; o expunere metodică, cu care ne vom întîlni și în celelalte texte originale similare de pe parcursul *Noului Testament* (v. mai jos: *Preadsloviia 1, la corintheani* și *Preadosloviia cătră colosaem*).

Cunoscuta comparație din epistola lui Iacob („ca trupul fără de suflet mort iaste, așa și credința fără lucru moartă iaste“ v. p. 71) apare extrapolată în această „profesiune de credință“, cu schimba-

rea unuia dintre termeni („scriptura fără înțeles iaste ca și trupul fără suflet“), în virtutea curente simbioze dintre formele preluate din textele religioase și limba vie a poporului — haina unor nevoi spirituale „mai lumești“; aici, credința că învățătura cuprinsă-ntr-un text de neînțeles nu folosește nimănui.

PILDA SĂMÂNĂTURII. MATHEI. CAP. 13.

[...] În ziua aceeaia ieși Isus din casă, ședea lângă mare. Și să adunare mulțime multă către-insul, atita câtă-i fu lui a intra în corabie să șază și toată dihania²¹ sta pre țarmure.

Și grăi lor multe în pildă, zicînd: iaca ieși sămănătorul să samente.

Și sămănînd el, unele căzură lângă cale și veniră pasările și le mîncară.

Dară altele căzură pre pietriș, unde nu avea pămînt mult și numaicît²² răsăriră pentru ce nu avea pămînt adînc.

Deci răsărind soarele să veștejiră și pentru ce nu avură rădăcină să uscară.

Altele iară căzură între spini și creșcură spinii și le înecară.

Dară altele căzură în pămînt bun și deaderă rod; una o sută, alta șasezeci iară alta treizeci.

Cela ce are urechi de auzirea să auză.

Atunci apropiîndu-să către el ucenicii lui zisă lui: că ce grăiești lor în pilde?

Iară el răspunse, zise lor: că voao dată iaste să știți taina împărăției²³ ceriului, iară aceloră nu li-e dată.

(Că cela ce are da-se-va lui și mai mult va avea, iară carele n-are, și ce are încă să va lua de la el).

Derept aceasta în pildă grăiesc lor, ca văzînd nu vor vedea și auzînd nu vor auzi, nece vor înțelege.

Și să să împle într-înși prorocia Isaiei carea zice: cu auzitul veți auzi și nu veți înțelege, și căutînd veți căuta și nu veți vedea.

Că s-au îngroșat inima acestor oameni și cu urechile aud cu greu; și ochii lor închisă, să nu cîndva vază cu ochii și cu urechile să auză și cu inima să înțeleagă și să se întoarcă, să-i vindec pre ei.

Iară ochii voștri fericiți-s că văd și urechile voastre că aud.

Că adevăr grăiesc voao că mulți proroci și derepți pohtiră să vază ce vedeți și nu văzură și să auză ce auziți și nu auziră.

Dară voi auziți pilda sămănătorului.

Că tot cine aude cuvîntul împărăției și nu înțelege, vine hitlea-nul și apucă ce e sămănat întru inima lui; aceasta-i sămănătura lângă cale.

Iară sămînța cea din pietriș, aceasta iaste carele aude cuvîntul și numaicît cu dragoste priimește pre el.

Și nu are rădăcină întru sine, ce timpuriu fiind iară scornindu-să fugă și răzmiriță pentru cuvînt numaidecît să smintească.

Iară sămînța ce-i sămănată în spini, acesta iaste carele aude cuvîntul, ce grija veacului acestuia și înșălăciunea bogăției²⁴ sugrumă cuvîntul și fără de rod iaste.

Dară sămînța ce căzu în pămînt bun acesta iaste carele aude cuvîntul și înțelege, carele aduce rod și face: unul o sută, altul șasezeci, altul treizeci.

BAR, CRV 54, p. 16v—17v.

[PILDA DESPRE LUCRĂTORII TOCMIȚI LA VIE. MATHEI. CAP. 20.]

Că aseamenea iaste împărăția ceriurelor omului căsătoriu²⁵ carele ieși dins[de]dimineată să tocmească lucrători în via sa.

Deci tocmindu-să cu lucrătorii cîte un denar²⁴ pre zi, trimise pre ei în via sa.

Și ieșînd la al treile ceas văzu pre alții stînd în tîrg fără lucru.

Și aceloră zise: „meargeți și voi în vie și ce ară fi drept voiu da voao.“

Dară ei mearsără. Iară ieși în al șasele, și al noale ceas feace așijderea.

Deci ieșînd în al unsprăzecele ceas află pre alții stînd fără lucru și zise lor: „ce stați acicea toată ziua fără lucru?“

Zisă lui: „că nime pre noi n-au tocmît“. Zise lor: „meargeți și voi în vie și ce va fi drept veți lua“.

Iară fiind sara zise domnul vici viiașului²⁵ său: „chiamă pre lucrători și le plătește lor plata, începînd de la cei de apoi pînă la cei dintîi“.

Și deaca veniră carii venisă în al unsprăzecele ceas și luară unul cîte un denariu.

Iară viînd și cei de întîi le părea că vor lua mai mult și luară și aceia cîte un denariu.

Iară deaca-i luară răpștiră²⁶ spre domnul casei zicînd: „aceștea de apoi un ceas lucră și i-ai făcut aseamenea cu noi, carii am purtat greutatea zilei și zăduhul“.

Iară el răspunzînd, zise unuia de ei: „soațe nu fac ție nedireptate. Au nu te-ai tocmit într-un dinar cu mine?

Ia-ți al tău și pasă²⁷ că voi eu să dau cestui de apoi ca și ție.

Au nu să cade mie să fac ce voi eu vrea den al meu? Au pentru-aceia iaste ochiul tău rău că eu bun sînt?

Așa vor fi cei de apoi întîi și cei dentii mai apoi, că mulți sînt chemați, ce puțini aleși.

BAR, CRV 54, p. 25^v—26^r.

O particularitate esențială a creației biblice este caracterul ei didactic și alegoric. „Pilda instructivă reprezintă latura cea mai evoluată a artei literare vechi ebraice, exprimată cel mai frecvent în parabole și fabule“ (M. S. Belenki, *Op. cit.*, p. 171).

Parabola este utilizată frecvent ca mod de inițiere a vulgului în adevăruri ezoterice, atît în religia budistă, cît și, mai apoi, în cea ebraică și mai ales în cea creștină. Ea cere inventatorului o imaginație bogată și strălucitoare și în același timp ascultătorului o mobilitate spirituală — aptă să sesizeze relația ideilor.

Poporul iubește acest limbaj care — ca în fragmentele de mai sus — se remarcă prin simplitate.

Dintre vechile texte religioase *Noul Testament* are cele mai multe parabole — unele devenite notorii prin raportarea la ele a unor evenimente, stări sufletești din viața de fiecare zi a oamenilor.

De aici justificata încorporare a parabolei în literatura beletristică. O imagine din *pilda sămănăturii* într-o poezie contemporană: „Veninul fiecărei Zile ne adapă, iar semințele speranței Au căzut pe piatră“ (Al. Căprariu, *Astfel ne-a fost dat*).

PREADSLOVIA 1, LA CORINTHEANI

Despre cartea la corintheani de prima trebuiaște să știm 5 lucruri:

1 Cine au scris aceasta carte?

Scriitorul acestii cărți iaste Pavel apostol [...]

[2] Căroră fu scrisă?

Scrisu-o-au corintheanilor. Corinteanii s-au chemat ahaei²⁸. Ahaii²⁹ iaste ținutul mai de în sus și mai frumos a lui Peloponis³⁰ carele să chiamă acum Morea, lîngă izmul grecesc, aproape de Atica³¹. În izmu au fost făcut Corinthul între doao mări, între Egheon³² și Ioniom³³. Pentru-aceia s-au chemat a doao mări, era loc de neguțatori mare și cu frîmseațe și cu bogăție multă și varecum era înfrîmțat în bogătate și în frîmseațe. Așa era vestit și

în slăbiciune și în multe fealiure de păcate. Era făcută în loc tare³⁴ între doao mări, pentru-aceia să zice că nu poate merge fietecine în Corint. Fost-au și răsipită de Mummio³⁵, împăratul Romei, pînă în pămînt, pentru că n-au priimit solii rimleanilor cu cinste. După aceeaia iarăși o au prenoit³⁶ Avgust³⁷ împărat și s-au întemeiat ca și mainte [...]

[3] Pentru ce i s-au tîmplat a scrie această carte?

Pentru doao lucruri. Întîiu [...]

[4] În această carte scrie apostolul de multe. În ceaste patru capete dentiiu ceartă pre corintheani pentru osebitura ce era întru ei, de să chiema unii petreani, alți pavleani, alții apoloneani, i procia. Și-i îndeamnă la unciune. Și iară mărturiseaște de blindeațele învățaturii lui și certînd pre apostoli înșălători pentru cuvintele lor ceale deșarte ce grăia cu măiestrie.

În 5, 6. Trei fealuri de păcate ceartă [...]

În 7. Dă răspuns despre cartea lor în carea scrisese despre căsători [...]

În 8, 9, 10. Ceartă pre cea carii supt slobozia creștinească sînt partnici³⁸ în jărtvele idolești [...]

În 11. Ceartă doao fealiuri de păcate: unul era despre frîmseața săborului, în carele greșia muierile și bărbații, muierile rugîndu-să cu capetele goale și prorocînd în săbor, iară bărbații împotriva cu capetele acoperite să ruga și prorocia, care lucru nu să cuvenia și era în aleanul năravului³⁹. Altul în cina Domnului, că fiind unii bogați făcea den cina Domnului ospăț pînă la beție, iară pre cei surumani⁴⁰ îi obidia și-i osebia și-i lăsa flăminzi [...]

[5] În ce vreamă și unde e scrisă această carte? [...]. Cărțile grecești zic că-i scrisă în Filipus⁴¹, însă să mai creeze că-i scrisă în Efes⁴² și într-aceasta țin cu noi Hrisostom și Athanasie⁴³ și Dionisie⁴⁴. De pre aceastea am scris mai mult la predoslovia rimleanilor.

BAR, CRV 54, p. 222^r—223^v.

Într-un stil didactic traducătorii dau interesante lămuriri de cultură generală, popularizează noțiuni de geografie și istorie antică. Aceste informații arată cultura lor umanistă și tendința de evadare, de cîte ori li se prezintă ocazia, spre domenii de un interes general și profan (G. F. Tepelea).

Cea mai caracteristică pentru formația umanistă a traducătorilor este:

La înțelesul aceștii cărți trebuiaște să știm ceaste 4 lucrure:

1. Cine au fost colaseanii cărora le-au scris Pavel. Și de orașul lor.
2. De îndemnătura scrisorii pentru ce s-au îndemnat a scrie această carte.
3. De șumma cărției.
4. De părțile aceștii cărți.

Cine au fost acești colaseani și unde au fost orașul lor, nu înțeleg toți cărtularii într-un chip; unii zic că au fost rodoseani, pentru că în acel ostrov⁴⁵ al Rodosului⁴⁶ au fost rădicat un stîlp de piatră înaltu și minunat soarelui, carele să chîmă colos⁴⁷ și acela-i unul de ceale 7 minuni din lume. De pre acel colos s-au chemat oamenii acelui ostrov colaseani, cum zic mulți [...].

BAR, CRV, 54, 267^v—268^v.

TEXTE (fragmente în *Crestomații și Istorii literare*). *STUDII*: I. Bălan, *Limba cărților bisericești*, Blaj, 1914, p. 138—148; G. T. Pop [= G. F. Tepelea], *Contribuții la studierea limbii și literaturii vechi. Sinonimele în Noul Testament de la Bălgrad (1648)*, în BOR 80 (1962), nr. 7—8, p. 742—757; G. F. Tepelea, *Cîteva precizări în legătură cu izvoarele și glosele Noului Testament de la Bălgrad (1648)*, în LR, XII (1963), nr. 3, p. 274—282; id., *Predosloviile Noului Testament de la Bălgrad (1648)* în LR, XIII (1964), nr. 2, p. 149—156; id., *Alte precizări în legătură cu predosloviile Noului Testament de la Bălgrad (1648)*, în BOR 83 (1965), nr. 1—2, p. 113—124; M. S. Belenki, *Despre mitologia și filozofia Bibliei*, București, 1982.

¹ izvodit = tradus; ² izvod = original, arhetip; ³ Gheorghe Rákóczi I, principe al Transilvaniei (1630—1648); ⁴ Belgrad = Alba Iulia (așezare dacică, orașul roman Apulum, centru slavo-român în evul mediu timpuriu și capitală a principilor Transilvaniei — sec. XVI—XVII); ⁵ demnătura = îndemnare, îndemn; ⁶ chelciug, chelșug = cheltuială; ⁷ Ezechil, unul din cei patru mari profeți evrei; ⁸ Simlon Ștefan (?—1656), mitropolit al Transilvaniei; ⁹ *Episcopia Vadului*, din Cîmpia Transilvaniei, a fost înființată de Ștefan cel Mare; ¹⁰ *Silvestru Taha*, tipograf al lui Matei Basarab, a trecut Carpații cu slove dăruite de domnitorul său pentru Transilvania, după ce tipărise în 1641 sinaxarul de la sfîrșitul *Psaltirii* slavone de la Govora (1638) și — sub controlul lui Udriște Năsturel — tradusese din slavona rusă *Evangelhia învățătoare*, tipărită, în 1642, tot la Govora; ¹¹ posledui = a confrunța, a compara; ¹² Eronim (Ieronim sau Hieronymus) (cca. 336—420 e.n.), unul dintre cei mai mari învățați ai bisericii latine. Aici este vorba despre versiunea latină tradusă de Ieronim din grecește — cunoscută sub numele de *Vulgata* și devenită prin hotărîrea Conciliului de la Trento (1545—1563) versiunea oficială a bisericii catolice; ¹³ izvor = sursă, origine; ¹⁴ șumă = sumar, cuprins, tablă de materii; aici: rezumat; ¹⁵ cap (pl.: capete) = capitol; ¹⁶ stihuri = versete; ¹⁷ izvod = (aici) datină, tradiție; ¹⁸ să = dacă; ¹⁹ de = în-cît; ²⁰ săva = chiar dacă, cu toate că; ²¹ dihanie = suflet, ființă vie; ²² numaicît = numaidecît; ²³ căsătoriu = stăpîn al casei; ²⁴ denar = monedă a cărei valoare a variat după timp și loc și care a circulat în trecut în diferite

țări; ²⁵ viaș = îngrijitor de vie; ²⁶ răpștiră = cîrtiră; ²⁷ pasă = pleacă; ²⁸ aheeni, uniune de triburi care au pătruns în Grecia la începutul mileniului II î.e.n. și s-au stabilit în Pelopones, întemeind puternice centre de civilizație; ²⁹ Ahaia, mic ținut în nordul Peloponesului, locuit de populațiile amintite; ³⁰ Pelopones (Moreea), peninsula în sudul Greciei, între Marea Egee și Marea Ionică; reprezintă terminația sudică a Peninsulei Balcanice, de care se leagă prin istmul Corint (explicațiile autorilor acestor fragmente sînt așadar absolut exacte); ³¹ Atica, provincie antică din sud-estul Greciei mijlocii, cu centrul la Atena; ³² Egheon, Marea Egee; ³³ Ioniom, Marea Ionică; ³⁴ loc tare = loc întărit, fortificat (aici: bine păzit prin formele de relief ce-l înconjoară); ³⁵ Mummio (Lucius Mummio), consul roman (146 î.e.n.) supranumit Achaius; a ars Corintul, reducînd Grecia la starea de provincie romană; ³⁶ au prenoit = au înnoit; ³⁷ August împărat (Caius Iulius Caesar Octavianus Augustus) (63 î.e.n.—14 e.n.), primul împărat roman, nepot al lui Iuliu Cezar; ³⁸ partnici = părtași (prima atestare în Dicționarul limbii române, la Dosoftei); ³⁹ în aleanul năravului = nu era conformă cu obiceiul, cu tradiția; ⁴⁰ surumani = sărmani; ⁴¹ Filipus, vechi oraș macedonean unde Sf. Pavel și-a început activitatea de predicator; ⁴² Efes, vechi și important oraș, în Asia Mică, puternic centru comercial și cultural, întemeiat de ionienii; ⁴³ Athanasie (Athenaios) (sec. al III-lea e.n.), scriitor și retor grec a cărui operă constituie o bogată sursă de informații asupra vieții și culturii grecești din acel timp; ⁴⁴ Dionisie, propagator al credinței; ⁴⁵ ostrov = insulă (în mare); ⁴⁶ Rodos, insulă grecească în Marea Egee care în epoca elenistică a cunoscut o remarcabilă înflorire culturală; ⁴⁷ este vorba de *Colosul din Rodos*, statuie uriașă din bronz (cca. 32 metri) reprezentînd pe Helios, zeul soarelui; statuia a fost ridicată de locuitorii orașului, între anii 292 și 280 î.e.n., pentru a comemora victoria asupra lui Demetrios Poliorketes.

III. LITERATURĂ OMILETICĂ ȘI POLEMICĂ

TÎLCUL EVANGHELIILOR

[1 febr. — 5 august 1567]

Transilvania

Este cea mai veche colecție de omilii în limba română; cuprinde cuvântări pentru tot anul, explicînd textul evangheliilor (care este aproape același ca în *Tetraevanghel*, în unele locuri îmbunătățit). Împreună cu *Molitvenicul*, publicat ca „supliment” la *Tîlcul evangheliilor*, cartea, cunoscută și sub numele de *Cazania*, I coresiană s-a tradus pentru români, se pare, de către români, din îndemnul și cu cheltuiala calvinilor. Coresi a imprimat-o după un text procurat și pus la dispoziție — probabil — de episcopul și superintendentul Gheorghe de Singeorz. La baza textului românesc al întregului volum, unii cercetători au presupus izvoare maghiare (Al. Piru); studii recente au adus corecțiuni în această privință, arătînd că este vorba de un original slavon (P. Olteanu), iar pentru cîntece, de texte maghiare (A. Popa, L. Onu); versiunea românească, pentru psalmi, a folosit probabil o traducere mai veche manuscrisă, dintr-o arie dialectală neprecizată, marcată de elemente nord-transilvănene și bănățene.

Analiza circulației filigranelor a fixat, în urmă cu un deceniu și jumătate, apariția *Cazaniei* cu cîțiva ani mai tîrziu decît 1564 (cum propusese mai întîi Sbiera), aproximativ în 1567 (Pavel Binder, Arnold Huttman, Al. Mareș).

Asupra locului imprimării s-a opinat pentru Alba Iulia, Teiuș, Aiud, Cluj și Brașov.

Scrisă într-o frumoasă limbă românească, fapt ce a determinat pe mulți specialiști să o considere, mai degrabă, o compilare decît o tîlmăcire, colecția de predici nu a beneficiat, în difuzarea ei, de pe urma acestei calități, datorită ideilor Reformei; fără a se fi răspîndit în celelalte provincii românești, chiar preoțimea transilvană a primit-o cu destule rezerve.

Ca fond lucrarea are meritul răspîndirii unor idei laice; conține cele mai multe elemente de critică socială; o luptă împotriva stăpînilor feudali, focalizată spre capii bisericii (papa de la Roma, patriarhul de la Constantinopol, popii și călugării), fățarnici, leneși, care-au scăzut prestigiul mănăstirilor — lăcașe de cultură —

devenind lacomi de averi, exploatare ai poporului: „sînt buni numai de-a cerere milă în țară de la mișelame”; la fel sînt criticați clericii erijați în stăpîni atotputernici pe pămînt, care au inventat cultul morților pentru a-și crea venituri: „Minciună e și aceeaia carei zice că pot folosi după moarte sufletelor, că nu se schimbă locul după ceastă viață, ce iaste scornit pentru lăcomia cărțularilor” (p. 116) (idee de-a dreptul progresistă, incriminatorie pentru nebulara credință în existența „umbrelor”, cu nevoi lumești, „de dincolo”, credință care — „a-ntunecat vederea” „mișelamei”, în multe locuri și pentru mult timp, pînă la irefutabilul: „căci morți sînt cei muriți” din Eminescu, *Împărat și proletar* — difuzat, cu precădere, de literaturile moderne. Se condamnă, de asemenea, imoralitatea, superstițiile, practicile obscure: „Noi nebunii deaca ne noi bolnăvim meargem la nescare muieri, carele pre noi descînt. Deaca una nu poate folosi, noi ispitim la zeace sau la doaozeci că nu gîndim cu eale nemica nu putem folosi cu fărîmătura, sau cu altă drăcie” (p. 236). Stilul, în atari pasaje, este polemic, vehement uzînd de ironie, persiflare.

Într-o altă manieră stilistică se laudă și se cultivă tăria, răbdarea, blîndețea, munca, cîntea, imprimînd respectul și admirația față de demnitatea omului înnobilit cu asemenea calități; sfaturile se dau ca-n biblicul decalog sau ca-n laicele, reguli de bună purtare: „nu fărîmăca, nu descînta, nu vrăji, nici mearge la acela carei fac așa” (p. 325); „nu te îmbăta nicidinioară [...] că prea multe reale den beție” (ib.).

O idee care se detașează net, repetîndu-se, mai mult sau mai puțin identic, este aceea circumscrisă în crezul calvinilor, dar căreia Coresi îi subsumează pe toate celelalte, a folosirii limbii poporului în biserică și în cultură; în afară de *Dojana cetitorilor* (epilogul *Tîlcului evangheliilor*) sau de *Polojenie* (prefața *Molitvenicului*) o întîlnim și pe parcursul explicării evangheliei lui Luca: „Întrebare: Derept [ce] lucrure merg oamenii la besearecă? Răspuns: Derept patru lucrure merg oamenii la besearecă. Cum acolo popa să spuie cuvîntul lu Dumnezeu, sfînta evanghelie, în limba pre carea grăiesc oamenii, să putem înțelege noi mișelamea. Ce folosu e lor deaca popa grăiaște în limbă strîină, rumănilor sîrbeaște de nu înțeleg sau pre altă limbă ce nu vor înțelege ascultătorii” (p. 263).

Dacă ideile și stilul acestor tîlmăciri nu aparțin lui Coresi, dacă chiar și „profesiunile sale de credință” s-au formulat, uneori total, alteori în parte, „sub imperiul” unor „modele”, atribuindu-i-se, cu certitudine, numai înlocuirea termenilor privitori la da-

tele legate de imprimare, atunci opțiunea, efortul depus pentru întocmirea tipăriturilor pe care ni le-a lăsat, pot fi considerate daltă definitorie în modelarea blocului de marmoră (cum numea G. Călinescu literatura veche românească), în care stăteau „încă nenăscuți Eminescu și Creangă, Caragiale și Sadoveanu“.

DOJANA CETITORILOR

Den mila lu Dumnezeu, eu, diiacon Corese, deaca-am văzut că mai toate limbile au cuvîntul lu Dumnezeu în limba lor, numai noi rumânii n-avem și Hristos zice Mathei 109: „Cine ceteaște să înțeleagă“. (Pavel apostol încă scrie la Corintom 155: că „întru besereacă mai virtos cinci cuvinte cu înțelesul meu să gră[ie]sc ca și alții să învăț, decît untunearec de cuvinte neînțelease într-alte limbi“), drept aceeaia am scris, cum am putut, Treteevanghelul și Praxiul rumâneaste. După aceeaia deaca am văzut jelanie a mulți preuți de Tîlcul evangheliilor, cum să poată și ei propovedui și a spune oamenilor învățătură după cetitul evangheliei, așa am aflat aceste tîlcure ale evangheliilor pre dumineci prespre an, scoase den scriptura prorocilor și apostolilor și celor sfinți părinți. Și deacam cetit, bine am ispitit și socotit și am aflat că toate tîlcuiesc, adeverează și întăresc cu scriptura sfîntă și mie tare plăcură și am scris cu tipariul voao fraților rumânilor să fie pre învățătură și vă rog ca frații miei să cetiți și bine să socotiți că veți vedea voi înșivă cum că e mărgăritariul și comoară ascunsă (Mathei 55). Veți afla într-inse desvătăt, în 20 de cărți atîta învățătură cheară¹ nu vreți afla ca în ceastă carte. Și cine va ceti pină la sfîrșit că va afla cu adevăr că e așa, că această carte arată-ne noao păcatele noastre și ne învață cumu ne turnăm și ne pocăim, și unde putem afla iertăciunea păcatelor noastre și pren ce putem merge la împărăția ceriului, și alalte mai toate ce trebuiaște a ști creștinilor. Ce frații miei, unde ceartă această carte pre vlădici, episcopi, popi, călugări și pre domni, nu ceartă pre cei buni, ce pre răi. Bunii să nu ia pre sine. Și carii vor fi cu vină certați ei se pocăiască și să lase răutatea și să îmble cu dreptate. Amin.

Chelciug și banii pre acest lucru înduratu-se-au a da jupînul Foro Miclăuș².

BAR, CRV 13, p. 453—454.

Coresi a consimțit deliberat la tipărirea „tîlcurelor“, după ce-a „cetit“, a „ispitit și socotit“, studiind deci atent, examinînd, cu de-amănuntul, conținutul lucrării pe care a găsit-o conformă cu

„scriptura sfîntă“; mai mult, declară că „tare îi plăcură“ și de aceea a scris-o „cu tipariul“ „fraților rumânilor să fie pre învățătură“; cunoscîndu-i tonul fulminant — „unde ceartă această carte“ — își avertizează cititorii că „nu ceartă pre cei buni, ce pre răi“. „Bunii“ să nu se simtă vizați, iar ceilalți — să se îndrepte.

Formula „voivodală“ din titulatura vechilor hrisoave emanate din cancelariile noastre domnești: „Den mila lu Dumnezeu, eu, diiacon Corese“ îl legitimează pe Coresi ca împămîntenit; el avea conștiința mării misiuni pe care o îndeplinea, iar ecoul acestei conștiințe este postura pe care și-o ia în părțile laice care deschid sau închid cărțile sale.

Îndemnul de a folosi limba națională în biserică (întemeiat, ca de fiecare dată, pe citarea textelor biblice) se va repeta în prefața *Molitvenicului* cu mai multă energie:

MOLITEVNIC RUMĂNESC [...]

Polojenie³

Rumânește am scris acest molitevnic cum să înțeleagă și popa ce zice însușu și oameni ce ascultă, că alte limbi înțeleg. Și Dumnezeu așa au fost lăsat, și prorocilor și apostolilor, să grăiască în limba cum înțeleg și grăiesc oam[enii]. Hristos încă așa ne învață, Mathei 55: „Înțeles-ați aceste toate“, și Mathei 60: „Auziți și înțeleageți“; Mathei 109: „Cine ceteaște să înțeleagă“, și Pavel apostol la Corinth 155, cum „mai bine în besereacă cinci cuvinte a grăi, cu înțeles, să învețe și alalți, decît untunearec de cuvinte în limba striină“. Și cu adevăr zice, cum în vînt grăiaște popa cînd nu înțeleage, au el, au oamenii. Încă și păcat cum zice Dumnezeu. La ishod 20 de capete: „Numele Domnului Dumnezeului tău să nu iai în deșert și bine-nu-socotit în gura ta că nebintetit⁴ nu veri fi“. Frații miei popi, cu bun înțeles și mare frică și cinste pomeniți numele Domnului. Nu boscorodiți că va bate voi Domnul.

BAR, CRV, 13, p. 455—456, 477*.

Adverbul „rumânește“ — cu care-și începe Coresi cuvîntul introductiv — iese în relief nu numai prin antepunerea sa față de verb, ci și pentru că împreună preced obiectul acțiunii. Ca într-o *ars bene dicendi* retorică — conținutul frazei se concentrează în debutul ei; susținerea, „sub pavăza“ trimiterilor la *Scriptură*, a propovăduirii în limba poporului, este sprijinită aici de și mai multe versete: „Dacă prin limbi nu veți da cuvînt lesne de înțeles, cum se va cunoaște ce ați grăit? Veți fi niște oameni care vorbesc în

vint" (Pavel, I, 14). Plasticitatea ultimei imagini („cum în vînt grăiaște popa cînd nu înțelege, au el, au oamenii“) a perpetuat, în înțelepciunea noroadelor, zădărnicia oricărui efort fără ecou.

TEXTE ȘI STUDII: I. G. Sbiera, *Miscări culturale și literare la românii din stînga Dunării în răstimpul de la 1504—1714*, Cernăuți, 1897, p. 57—59; N. Hodoș, *Un fragment din Molitvenicul diaconului Coresi (1564)*, în *Prinos lui D. A. Sturdza*, București, 1903, p. 235—276; E. Dăianu, *Un molitvenic calvinesc pentru români*, în „Răvașul“, 6 (Cluj, 1908), p. 168—181; Vl. Drimba, *O copie din sec. al XVII-lea a Tilcului evangheliilor și Molitvenicului diaconului Coresi*, în SCILF IV, 1955, p. 535—571; id., *Un fragment inedit din Cazania I a lui Coresi*, în SCL XI, 1960, nr. 4, p. 871—880; Pandele Olteanu, *Les originaux slavo-russes des plus anciennes collections d'homélies roumaines*, în Rsl IX, 1963, p. 163—193; id., *Presupusul original unguresc al Cazaniei I din 1564 a diaconului Coresi, corectarea unei erori*, în *Omagiu Rosetti la 70 de ani*, București, 1965, p. 645—651; Ferenc Hervay, *L'imprimerie cyrillique de Transylvanie au XVI-e siècle*, în „Magyar Könyvszemle“, LXXXI, 1965, nr. 3, p. 206; P. Olteanu, *Postilla de Neagovo în lumina Cazaniei I a diaconului Coresi (cca 1564)*, în Rsl XIII, 1966, p. 105—131; Atanasie Popa, *Originalul cîntecelor din Molitvenicul tipărit de Coresi în 1564*, în LR XV, 1966, nr. 3, p. 255—265; Pavel Binder și Arnold Huttmann, *Cu privire la datarea și geneza Cazaniei I tipărită de diaconul Coresi*, în LR XVI, 1967, nr. 2, p. 109—117; Alexandru Mareș, *Cînd și unde s-au tipărit Tilcul evangheliilor și Molitvenicul românesc*, în LR XVI, 1967, nr. 2, p. 119—130; Ion Gheție, *Unde s-a tradus întîia cazanie coresiană*, în LR XIX, 1970, nr. 2, p. 121—127; Gernot Nussbächer, *Coresi — Druck aus Klausenburg?*, în „Karpaterundschau“, IV (XV), 1971, nr. 22 (998), p. 9; Pavel Binder, *Un fragment necunoscut al Molitvenicului coresian*, în LR XXII, 1973, nr. 4, p. 301—304; Liviu Onu, *Precizări în legătură cu cîteva fragmente găsite recent din Molitvenicul lui Coresi*, în LR, XXII, 1973, nr. 5, p. 453—466.

¹ cheară = clară; ² Forró Miklós de Háporton, nobil secu, trecut la calvinism, finanțează tipărirea Cazaniei; ³ polojenje = argument editorial; ⁴ nebintetuît = nepedepsit; * broșat greșit, și apoi paginat.

EVANGHELIE CU ÎNVĂȚĂTURA

14 dechemvrie 1580—28 iunie 1581

Transilvania

Cazania a II-a coresiană, cum mai numesc specialiștii această evanghelie, este o impunătoare carte veche românească, cuprinzînd cuvîntări pentru toate duminecile și sărbătorile anului.

Editată din inițiativa și pe cheltuiala judeului Brașovului, Lukács Hirscher, a fost tradusă de Coresi și ucenicii săi, preoții Iane și Mihai din Șchei, și imprimată de diacon în atelierul umanistului Johannes Honterus.

Investigații mai noi au dus la concluzia că „luminata carte“ (de care se vorbește în predoslovie) care avea să stea la baza versiunii românești, procurată de „jupînul Hrăjil Lucaci“ de la Tîrgoviște, era un intermediar slavon, tipărit la Zabludov, în 1569, după o variantă grecească a colecției bizantine de omilii a patriarhului Constantinopolului, Ioan XIV Caleca (1334—1347) (P. Olteanu).

După unii cercetători, Coresi ar fi revizuit numai textul, ale cărui particularități fonetice și lexicale (care nu se pot explica prin graiul din zona Tîrgoviște — Brașov, de unde era Coresi și ajutoarele sale — preoții Iane și Mihai) îndrituiesc posibilitatea folosirii unor traduceri manuscrise bănățene și nord-ardelene ale unora dintre omilii, dacă nu cumva popa Iane ar fi fost originar din Banat (I. Gheție).

Cunoscînd soarta primei cazanii, care n-a fost bine primită de români, fiind suspectată de a propaga unele idei contrare ortodoxismului, editorii acesteia au ținut, în predoslovie (reprodusă, cu mici modificări, după textul slav — v. P. Olteanu), să prezinte cartea cu toate garanțiile de autenticitate ortodoxă: avea girul a doi mitropoliti, a „mult cliros de preuți“ și „sfeatnici“.

Textul, destinat să înlocuiască limba slavonă în biserică, nu numai în Transilvania ci și în celelalte provincii locuite de români, va cunoaște o mult mai mare răspîndire decît *Tilcul evangheliilor*; Lukács Hirscher, inițiatorul tipăririi, scrie judeului Bistriței — Gaspar Budacker — recomandîndu-i *Cazania* — despre care afirma că se vinde foarte bine în Moldova și Țara Românească (v. Doc. Hurm. XI, p. 656); s-au descoperit de altfel exemplare în locuri îndepărtate de reședința imprimării: la mănăstirea Bistrița din Oltenia și în Moldova.

Încadrîndu-se în lupta atît contra Reformei, cît și contra turcilor, prin întărirea ortodoxiei, nu vom întîlni, aici, atacuri la adresa clerului ortodox.

Stilul, în respectul față de izvorul după care s-a făcut tălmăcirea (care la rîndul său păstrează stilul principalului izvor bizantin), va fi cînd polemic, vehement, cu fraze de o respirație mai mare, cînd sentențios, sacadat, cu propoziții scurte, exclamative sau interogative, cu comparații sau asocieri din natură, cu sinonime de

complinare a înțelesului unor termeni (procedeu frecvent și în textele originale), fapt care-i conferă o notă lipsită de artificialitatea ce caracterizează, de regulă, transpunerile dintr-o altă limbă.

Cartea ce se cheamă Evanghelie cu învățătură den tuspătru evanghelisti aleasă și den multe dum[n]ezeiești scripturi și dată be-seariceii lui Dumnezeu în toate duminici a se ceti; așijdere și la dumnezeieștile praznice și la ale altor sfinți. Spre învățătură creștinilor oameni cătră dreptarea sufletului și trupului și cu ajutoriul lu Dumnezeu tipărită această sfintă carte, Evanghelie cu învățătură, în anii și în zilele măriei lu Batăr Criștov¹, cu mila lu Dumnezeu Voevod în toată Țara Ungurească și în Ardeal și în toți săcuii și în zilele marelui de Dumnezeu luminat, arhiepiscopului Ghenadie² ce-au fost spre tot despusul³ măriei lui cu mila lu Dumnezeu cîrmitoriu legiei creștinească. Atunce era despuitoriu în toată Țara Rumânească bunul creștin și dulce Mihnea Voivod⁴ și spre despusul domniei lui, cîrmitoriu legiei creștine, marele Serafim⁵ arhiepiscopul. E cu ajutoriul lu Dumnezeu și cu voia acestor tuturor și a sfatului meu și al altor, cu jupînul Hrăjil Lucaci⁶ județul Brașovului și a tot ținutul Birsei, jăluii și ded de le tipării în lauda Tatălui și Fiiului și Duhului sfînt în cetatea ținutului domniei mele în Brașov. Și se-au început această carte a se tipări după întruparea Fiiului și cuvîntul lu Dumnezeu, la o mie 580 a ot bitia⁷ 7088, în luna lu dechemvrie 14 dni⁸ și se-au săvîrșit lucrul la o mie 581 a ot bitia 7089, în luna lu iunie 28 dni.

BAR, CRV 29, p. 3.

Acest titlu, larg, face cunoscut cititorilor: cuprinsul și destinația cărții, sub ce auspicii s-a tipărit și perioada de imprimare.

PREADISLOVIE

[...] Derept aceaia eu, jupînul Hrăjil Lucaci, județul den cetatea Brașovului și a tot ținutul Birsei, foarte cu inimă fierbinte și cu jale aprinsă, demult jeluia la această luminată carte. Derept aceaia în multe părți am întrebat și-am căutat până o am aflat în Țara Rumânească, la arhimetropolitul Serafim, în cetate în Tîrgoviște. Iară după ce o am oblicit⁹, iară eu foarte m-am bucurat și cu multă rugăciune cerșutu-am de la sfinția lui și mi-o au tremis. Iară eu deaca o văzuu, ce învățătură dumnezeiască și cu folos sufletului și trupului iaste întru ea, iară inima mea se îndulci. Și foarte mă sfătuii cu luminatul mitropolitul, marele Ghenadie, den

tot ținutul Ardealului și al Orăziei, și cu mult cliros de preuți ce le trebuia această carte, încă și cu toți sfeatnicii miei. Și cu voia tuturor acestora, și cu voia mitropolitului, marelui Serafim, noi o deadem lu Coresi, diaconul, ce era meșter învățat într-acest lucru, de o scoase den cartea sirbească pre limba rumânească, împreună și cu preuții de la beseareca Șcheailor, de lingă cetatea Brașovului, anume popă Iane și popa Mihai. Derep ce că vrum să se înmulțească, în multe părți și chipuri, cuvîntul lu Dumnezeu și să se adaugă spre învățatura legiei creștinească. Deci deacă văzuî că e lucru dumnezeiesc iară eu nu mai cruțai, den aveare ce-mi era dăruită de Dumnezeu, a da la acest lucru, ce ded lui și ucenicilor lui de să tipărească această carte, Evanghelie cu învățătură, întii spre cinstea și lauda sfintei Troiță, un Dumnezeu, și spre învățatura legiei oamenilor creștini. C-am fost cugetat și aceasta ca să fie mai lesne și mai iușor a ceti și a înțelege pentru oamenii cea prostii¹⁰. Ș-am avut foarte grije mare de aceasta, ca să se tipărească cum am sfătuit, ca nemunii să fie acoperită, ce să fie mai lesne spre înțeles și cătră cetit cu folos și cu îndemnătură. Mai virtos celora ce vor ceti cu grijă și cu socotință¹¹, ce vor vrea să caute, ei vor afla. Derept aceaia voi, iubiților creștinii lu Dumnezeu, cu dragoste și cu inimă bună să priimiți această carte.

Derept aceaia și noi, greșiții și nedestoinicii și ticăloșii¹², carii ne-am trudit acicea, noi ne rugăm și ne milcuim¹³ fiecăroră carei veți ceti acicea, sau veți propovedui altora, sau veți scrie dentru ea ceva, și unde să veți afla ceva neisprăvit bine, sau greșit, iară voi să dereptați, să nu blăstemați. Că ne-am nevoit și-am trudit, iară mintea noastră și firea doară nu se-au de toate domirit. C-am avut și noi minte nedestulă și întunecată, cum doară și pre voi puteți socoti, derep ce că și voi înșivă sinteți oameni cu inimă de țarină, ca și noi, și cu fire nepreceptătoare de toate. Derept aceaia mulțemiți și blagosloviți, nu proclețireți¹⁴ ca și voi blagoslovenie să aveți de la Domnul Dumnezeu și să vă spodobiți¹⁵ de-a dereapta judecătoriai derept a sta cînd va zice: „Veniți, blagosloviții de părintele meu, de moșteniți ce iaste gătită voao împărăție“. Și iară: „Dulce rob și credincios, pasă în bucuria Domnului tău!“ Și aceii dulceți și noi, pentru rugăciunea voastră, să ne spodobim cu voi, slăvind Tatăl și Fiiul și Duhul sfînt, în vecia veacului, amin!

BAR, CRV 29, p. 8—10.

După cum se vede, la fel ca și în *Cazania I*, și aici se promovează aceeași idee ca orice carte să fie scrisă în limba poporului și pe înțelesul lui: „să fie mai lesne și mai iușor a ceti și a în-

țeleg pentru oamenii cea proștii“ [...] „nemunii să fie acoperită, ce să fie mai lesne spre înțeles“.

Dorința de a face un lucru „cu folos și cu îndemnătură“, deci util și stimulator se vedește nu numai din respectarea canonicității textului ci și din expresie, prin grija pentru explicarea unor termeni, fie prin perifraze, fie prin compliniri aduse de sinonime juxtapuse ori legate prin copule.

Prefetele le-am putea considera ca pe genurile literare fixe; ele au fost dintotdeauna și au rămas — după cum le definesc dicționarele — „cuvînt către cititori așezat la începutul unei cărți, care conține lămuriri, explicații etc. legate de opera respectivă“. Dacă structura lor e aproximativ identică, „originalitatea“ ne-o dau detaliile, mai mici sau mai mari, legate *strict* de lucrarea pe care o avem în acel moment sub ochi și la a cărei elaborare trebuie înțeles și „asentimentul“ semnatarului. Dacă această prefată reproduce pe cea a textului slavon — ea semănînd însă foarte mult cu altele neidentificate în tipare străine — este pentru că expresia ei „coincidea“ cu atitudinea diaconului Coresi, cu intențiile, cu scopurile sale; dacă ideea nu i-ar fi angajat conștiința, ce justificare ar putea avea prezența permanentă a „refrenului“: „am scris cum am putut“ pentru că „mai virtos cinci cuvinte cu înțelesul meu să grăiesc ca și alții să învâț, decît untunearec de cuvinte neînțelease într-alte limbi“?

NEDEALEA 3. EVANGHELIE OT MATHEA. GLAVA 18¹⁶

Zise Domnul: Lumina trupului iaste ochiul. Să amu ochiul tău prost fi-va, tot trupul tău luminat va fi. E să ochiul tău hitlean fi-va, tot trupul tău întunecat va fi. E să amu lumina ce e întru tine întunecată iaste, acia întunearecul cu citu e! Nimea nu poate a doi domni lucra: că să unul va iubi, iară alaltul va urî, și unul va ținea, iară altul a nu-l socoti va înceape. Nu puteți lu Dumnezeu lucra și lu Mamon¹⁷. Derept aceaia grăiesc voao: Nu vă grijireți sufletele voastre ce vor minca sau ce vor bea; nece trupurele voastre în ce vă veți îmbrăca. Au nu sufletul mai bunu e de hrană, și trupul de veșmintele? Căutați spre pasările ceriului, că nu seamănă, nece seacără, nece adună în jîtnițe, și tatăl vostru den ceri hrănește eale! Au nu seți voi mai buni de eale? Cine de voi grijindu-se poate-ș adauge crescutul lui un cot? Și de veșminte ce vă grijiti? Socotiți crinul satelor cum crește neustenindu-se, nece toarce! Grăiesc voao, că nece Solomon, întru toată slava lui, învești-se că unul de-acealea. E să finul seliștilor — astăzi fiind, e

demineată în cuptori aruncă-se — Dumnez[e]u așa-l învește, cu cît mai virtos voao, [cei cu] puțină credință? Nu vă ciștigareți amu grăind: ce vrem minca? sau: ce vrem bea? sau: în ce ne vem îmbrăca? Toate amu acealea limbile cer. Știe tatăl vostru den ceriu că trebuiaște-vă de acealea. Ceareți mainte împărăția Domnului și dreptatea lui și acealea toate adauge-se-vor voao. Koneț nedealea.¹⁸

INVATATURA DEN CEASTA SFINTA EVANGHELIE SLOVO¹⁹ 23

Mai virtos de iubirea argintului nemică nu iaste alta mai rea. Și de iubirea avuției nemic mai iute nu iaste. Că multe case pierdu și cetăți den temeiu le sparse și multe războaie mari rădică. Și frați unul pre alalt minie, și tatăl spre fecior rădică, și blinziia firei omenească sălbătăcește-o, și mii și de alte reale face. Iubirea argintului, marele Pavel zice-i, că e rădăcina a tuturor realelor, și a doa slujire de idoli meneaște-o, că face oamenii spre avuție să nădăjduiască [...]. Ce însă, fraților, să ne nevoim de acea neputință, ca o rădăcină a tuturor realelor, den rădăcină să o tăiem den sufletele noastre [...] (tîlc) Va Domnul să slobozească pre noi den păcatele iubirei de argint [...]. După aceaia și altă pildă aduce, grăind că „lumina trupului iaste ochiul“, că cum iaste ochiul în trup, așa iaste și mintea întru suflet. Că de iaste ochiul sănătos, luminează trupul, iară de e beteag, întunecă-l [...]. (tîlc) A doi domni protivire, zice-le-se, că nimea nu poate sluji. Ce pre unul să îndrăgească și acestuia voia să o săvîrșască, că altul, să știe că are a-l părăsi, și unul a-l iubi. De nu va urî pre alalt, nu va nici putea lu Dumnezeu a sluji și avuției. Derep ce că iubirea aurului nu numai de Dumnezeu desparte pre noi, ce și lu Mamon învață pre noi. Că Mamon iaste toată nedereptatea, că den nedereptate amu mai virtos adună-se avuția [...] că nedereptatea amu pohtește să răpească marha²⁰ striinului [...] iară Dumnezeu și cealea ce sînt ale noastre și al nostru, zice să le dăm celora ce le trebuiaște. Și învață pre noi să ne facem întregi de minte și să părăsim sațiul pîntecelui [...]. (tîlc) Pasările pomenește Domnul ca să ne arate, că și decît acealea fără de minte sîntem. Și rușinează pre noi. Deacia iară ce au și pasările pre fire-ș, de nu se grijesc, iară aceasta noi cu vrearea noastră stringem [...] că nu mîncarea multă crește trupul, ce și neputincios mai virtos face-l [...]. (tîlc) Nu numai cu pasările rușinează pre noi Domnul, ce și cu florile ce veștejăsc [...] iară noi cît să ne văm grijii de mult, fraților, încă nu ne văm putea înfrîmșeta ca florile [...]. Derept aceaia tot omulu e ca iarba și toată slava omenească ca floarea. Și seacă iarba și floarea-i cade.

BAR CRV 29, p. 245—253.

Dacă temele sînt cele comune în începuturile culturilor, expresia, chiar cea a tălmăcirilor, le poate îndepărta sau — dimpotrivă — apropia de cititor sau ascultător, stăgîndu-le sau asigurîndu-le difuzarea.

În fragmentul reprodus, comunicarea este aproape orală, cu propoziții simple, nealambicate; întrebările și exclamațiile nuanțează parabolele, dînd impresia că alegoria se constituie *ad hoc*, dar, în același timp, sub cenzura permanentă a retoricii, cu argumentație bogată și riguroasă; poate de aceea se pierde uneori din vedere ideea de dependență subsidiară a acestui text de original; impresia se amplifică în „învățăturile evangheliilor” cînd tonul didactic se confundă cu sfătoșenia vechilor povestitori de basme, cînd vocativele „rup” șirul unui excurs ce poate deveni monoton, cînd întîmplări ce par luate din viața de toate zilele, relațiile dintre oameni, aspirațiile lor, sînt relatate în comparații cu elementele naturii înconjurătoare.

TEXTE: Sextil Pușcariu și Alexie Procopovici, *Diaconul Coresi, Carte cu învățătură* (1581), vol. I, Textul, București, 1914; STUDII: Vasile Grecu, *Izvorul principal bizantin pentru Cartea cu învățătură a diaconului Coresi. Omiliile patriarhului Ioan XIV Calea. Text grecesc, traducere și introducere*, București, 1939; G. I. Koliada, *Ivan Feodorov și tiparul în unele țări din răsăritul Europei*, în „Probleme de istorie. Traduceri din revistele sovietice de istorie”, III, 1958, p. 42—44; Maria Rădulescu, *Originalul slav al Evangheliei cu învățătură a diaconului Coresi. Versiuni și redacții ale colecției de omilii a patriarhului Ioan Calea*, București, 1959; Arnold Huttman și Pavel Binder, *Geneza Cazaniei a II-a (1581) și legăturile diaconului Coresi cu tipografia latină din Brașov*, în SLLF, București, 1969, p. 243—258; Ion Gheție, *Contribuție la localizarea Cazaniei a II-a (1581) a lui Coresi*, SCL XXIII, nr. 2, 1972, p. 147—157; Pandele Olteanu, *Cazanica a doua (1581) a diaconului Coresi*, în *Sintaxa paleoslavei*, București, 1974, p. 327—349.

¹Kristof Bathory (frate al lui Ștefan Bathory și tatăl lui Sigismund Bathory), principe al Transilvaniei între 1576—1582; ²Ghenadie I, mitropolit român în Transilvania (cca 1579—1585); ³despusul = stăpînirea, puterea; ⁴Mihnea II (Turcitul), domn al Țării Românești (1577—1583); ⁵Serafim, mitropolit al Ungrovlahiei (1577—1584); a hirotonit și pe Ghenadie ca mitropolit al Ardealului (1578); ⁶Lukács Hirscher, primarul Brașovului; ⁷ot bitia (sl.) = de la geneză; ⁸dni (sl.) = zile; ⁹am oblicit = am aflat; ¹⁰proști = simpli; ¹¹cele două substantive (grijă, socotință) legate prin copula „și” exprimă aici aproximativ același lucru; ¹²seria celor trei sinonime nu numai că conturează ideea, dar imprimă și o oarecare metrică expunerii; ¹³ne milcuim = ne rugăm (acoperă) aproximativ același sens ca și cuvîntul care-l precede; v. și mai jos: *neisprăvit bine sau greșit*, ori: *ne-am nevoit ș-am trudit*; ¹⁴nu proclețireți = nu blestemați; ¹⁵să vă spodobiți = să vă învredniciți; ¹⁶(text sl.) „Dumineca a treia. Evanghelie de la Matei, zaceala 18”; ¹⁷Mamon = diavol; ¹⁸(text sl.) „sfîrșitul duminicii”; ¹⁹(sl.) = cuvîntul; ²⁰marha = agoniseala.

FLOAREA DARURILOR

[1592—1604]

[Moldova]

Una dintre primele cărți populare laice care au pătruns în literatura noastră este *Floarea Darurilor*. Deoarece cel mai vechi manuscris românesc datează de la sfîrșitul secolului al XVI-lea, și el nu reprezintă prima formă a traducerii românești, această scriere poate fi încadrată între primele texte literare din cultura românească veche, fiind totodată și una dintre primele atestări certe ale contactelor literaturii române cu umanismul italian. Originalul italian al cărții românești datează din secolul al XIV-lea și în el sînt manifeste unele dintre tendințele umanismului european: prețuirea culturii antice, elogiul rațiunii, eliberarea ființei umane de bigotism, toate conducînd la cea mai însemnată cucerire a umanismului în plan filosofic: *antropocentrismul*. În plan cultural, contribuția filologiei umaniste este decisivă pentru configurarea patrimoniului antic al literaturii universale, ceea ce înțelegem astăzi prin acest concept fiind în fapt, cel puțin pentru spațiul culturii greco-latine, rezultatul activității învățaților umaniști din secolele al XIV-lea și al XV-lea și al filologiei de tradiție umanistă din secolele următoare. Direcția laică a mișcării umaniste nu a constatat însă în negarea absolută a scrierilor religioase, care la rîndul lor păstrau multe dintre tradițiile literaturii antice precreștine, ci în valorificarea tendințelor raționale și a învățăturilor morale existente chiar în scrierile sacre.

În acest sens antologia de proverbe și exemple *Floarea Darurilor* (*Fiore di virtù* în originalul italian) este o scriere reprezentativă pentru concepția umanistă. Prin circulația ei europeană în numeroase ediții și manuscrise italiene, ca și prin traduceri latinești, grecești, slavone ș.a., care au circulat nu numai în mediul monahal, ci mai ales în cel laic, cartea aceasta a avut un rol însemnat în democratizarea culturii.

În literatura română veche ea a circulat atît în manuscrise, cit și în ediții, prima ediție a cărții, tipărită de Antim Ivireanul la Snagov în 1700, încadrîndu-se în seria cărților de comportament și de educare morală, dar punînd în slujba acestui scop, ca și predicile acestuia, virtuți stilistice remarcabile. Manuscrisele anterioare tipăririi lui Antim, deși au avut și ele un rol similar, fiind chiar folosite, cele bilingve slavo-române, în procesul didactic (Șt. Ciobanu), sînt într-o limbă mai greoaie, cu multe formulări peri-

frastice pentru o serie de concepte, dar manifestă totuși, cum se va vedea și din fragmentul reprodus mai jos, tendința către realizarea unor formulări parimistice pregnante. Ele oferă totodată măsura posibilităților lexicului românesc din secolul al XVI-lea în a echivala noțiuni etice și filosofice, ca și pe cea a limbii literare românești în echivalarea faptelor de stil ale originalului italian.

[DARUL PREVEDEARII]

Prevedearea iaste cînd va omul să facă vrun lucru și va întiiu să prevază cum i vâ fi lucrul pînă apoi și, de va să grăiască, să vază unde-i razimă cuvîntul și de bine e au de rău e și atunce să înceapă să facă și să grăiască. Cum și Tulie¹ dzis[ă] că sînt trei lucrure: întiiu iaste să ție omul minte, a doa iaste minte omului cum să aleagă lucrurele ce va să facă, ce faci să fie de bine și binele să aleagă den rău, și a treia iaste prevedearea ca să cunoști dentiiu lucru ce veri să faci. Aceaste trei darure vin într-alte doao: svatul și nevoința.

Aristotel² dzis[ă]: Poate să se închipuiască darul prevedearei furnicieii ce iaste lucrător stăjit³ vara, ca să afle să gătească cu ce trăiaște iarna. Și ține minte cea iarnă ce-au trecut, dreptu aceaia adună vara ca să-i fie la iarna ce va veni, că vara află de ce-i trebuiaște și-i preveade de cunoaște vreamea ce va veni. Și sparge în mijloc de pămîntu și-ș face răpaos ca să nu-l strice cea vreame cu nevoie ce vine. Drept aceaia în bun locu-și pun lăcuia ca să nu le ajungă ploaia. Și așa fac căce au dar de prevăd și cunosc vreamea înainte.

Solomon⁴ dzis[ă]: Mai bună e învățătura decît avuția lumiei toată.

Iisus Sirah⁵ dzis[ă]: Vinul și piinea veselește inema omului, iară darul lu Dumnădzău iaste învățătura omului. Și iarăș: Robul înțeleptu cu credință lucrează domnu-său. Și iarăș: Întru tinereatele tale învață meștersug că-ț va trebui la bătrîneate. Și iarăș: Toată învățătura vine de la Dumnădzău.

David dzis[ă]: Începutul mîndriei⁶ — frica lu Dumnădzău.

Senac⁷ dzis[ă]: Eu s-aș fi cu um picior în groapă, iară-mi tri-buiaște învățătura.

Arsie⁸ dzis[ă]: Și lumea aceasta și alaltă piarde cine nu știe învățătura, iară cine iaste înțeleptu, el înțelege și nu poate să piard-ză, nice sărăcește.

Senac dzis[ă]: Învățătura doarme la inemă, e⁹ nu întru cărți zace.

Aristotel dzis[ă]: Înțelege de poartă omul cela mîndrulu¹⁰ ar-mele dreptu toată protivitura și nebunu e omul cela ce gice¹¹ că narocul dă omului veri¹² bine, veri rău, ce minte lui i dă.

Alexandră¹³ dzis[ă]: Noaptea se-au făcut ca să socotească omul ce va face prespre dzi.

Aristotel dzis[ă]: Lucrurile ce-u petrecut dau minte omului, ce mai bine e întiiu să-ți fie ca rușine, decît apoi să te căiești.

Solomon dzis[ă]: De toate lucrurile te svătuiaște și apoi nu te căi. Încă sînt trei lucrure protivnice svatului: nevoința și mînia și scumpeate.

Și iarăș svatul de pripă, apoi are cîință. Încă: iaste zăbava grea, iară face omul înțelept¹⁴.

Sedechia¹⁵ dzis[ă]: Cînd veri să te svătuiești, caută cui-ți veri da svatul, ca să ție mai bine de tine și să-ți ascunză taina și să-ți întărească svatul.

Alexandră dzis[ă]: Toate lucrurile se întăresc den svat și iarăș întru lucrure svătuite se cade să aibă omul frică și în svat să se zăbăvească, să nu se pripească.

Teopract¹⁶ dzis[ă]: Nece un lucru nu poate ținea înaintea stă-jitului¹⁷.

Sostis¹⁸ dzis[ă]: Și apa ce cură, încă are venin.

Drept darul prevederei, cum am dzis, cine va să-ș aducă aminte de cealea de apoi, în țara Rimu[lu]i încălecă împăratul odată și se duse la vînat.

Și trecînd el prentu pădure află un filosof. Și învăța el. Și strigă împăratul și el nu răspunse. Și împăratul deca vădzu așa, el mearse la el și întrebă de cel lucru ce face. Și aciiș grăi filosoful: Eu învățu învățătura. Și împăratul grăi: Învăță și pre mine ceva.

Și filosoful luo condeiu și scrise așa: Ce-ți vine se faci, pă-zează-te și-ți adu aminte ceaia de apoi ce ți se va veni.

Și împăratul luo hîrtia ceaia și se întoarse în Rim. Și dzis[ă] de lipi hîrtia ceaia desupra porției casei împărăteș[ti]. Și stătu acolo neșcită vreame. E unii dentru boiari ai cetăției făcură svat se taie pre împăratul. Și făgăduiră unii barbiru¹⁹ alu împăratului mulți florinți ca să taie capul împăratului cîndu-l va rade. Și-i fă-găduiră să-l scoată și den moarte. Și într-o zi merse barbirul ca să rază pre împăratul. Și mergînd el văzu cartea ceaia lipită desupra ușiei, unde scriia: „Ce veri să faci, adu-ți aminte ceaia de apoi ce-ți va veni“.

Și aciiș barbirul de tot se întunecă și socoti că împăratul știe ce vor ei să facă și drept ceaia o au pus cartea desupra ușiei, că

știe ce vor împăratului să facă boiarii. Și atunci merge la împăratul și cerșu iertăciune de cătră-nsul și-i spuse de toate. Și împăratul nu știia nemică de acestea și s[ă] miră. Și trimise de adu-seră pre boiarii aceia ce-au fost la svatul morții lui și dzise de le tăiară capetele. Și iertă moartea barbirului. Și atunci trimise pân-tru filosoful cela ce-i dedeae cartea aceea și nu-l lăsă să se mai ducă de lingă elu și-i făcu cinste mare.

BAR, ms. rom. 4620, f. 520—528.

Capitolul reproduș mai sus după cel mai vechi manuscris românesc cunoscut pînă acum al acestei scrieri este ilustrativ pentru principiile după care s-a făcut antologarea sentențiilor cuprinse în *Floarea Darurilor*. Alături de citatele biblice (Solomon, Isus Sirah), apare un număr destul de mare, predominant, de citate din filosofii și oamenii politici antici (Aristotel, Seneca, Cicero, Alexandru Macedon ș.a.). Citate precum cele din Seneca: „Eu s-aș fi cu un picior în groapă, iară-mi tribuiaște învățătură” sau cel din Arsie: „Și lumea aceasta și alaltă piarde cine nu știe învățătură...” se constituie într-un elogiu ardent, tipic umanist, al înțelepciunii. Felul cum apar traduse în românește conceptele de *prudencia*, *consilium*, *sapientia* prin *prevedere*, *învățătură*, *înțelepciune* (în *Codex Neagoeanus* găsim chiar traducerea *hiclenie*) este semnificativ pentru echivalarea acestor concepte care de fapt încercau substituirea, încă din originalul italian, a ideii liberului arbitru divin prin elogiul efortului de cunoaștere umană.

Începutul capitolului conține *definiția* darului (virtuții) prevederii, după care urmează o pildă, o *asemănare*, luată de obicei din *Fiziolog* (sau din corespondentele acestuia pe teren occidental, *Bestiarele moralizate*), scriere cu care *Floarea Darurilor* este structural congeneră, apoi o serie de *maxime* selectate, cum am văzut, atît din scrierile religioase, cît și din filosofii antici, finalul capitolului fiind menit să illustreze conceptul etic printr-o scurtă povestire, un *exemplu*, extras cel mai adesea din colecția foarte populară în Evul Mediu în întreaga Europă *Gesta Romanorum*.

Structura armonioasă pe care o găsim în cadrul fiecărui capitol caracterizează și cartea în ansamblul ei. Capitolele sînt dispuse opozitiv, fiecărei *virtuți* corespunzîndu-i un *viciu* (capitolului de față îi corespunde capitolul XIV *Păcatul nebuniei*), ultimul capitol, cel de al XXXV-lea în versiunea care, prin intermediar grecesc, a stat la baza majorității textelor românești, fiind consacrat *Darului măsurii* (*moderazione* în originalul italian).

Intrucit cartea a slujit și unor scopuri didactice (v. și N. Car-tojan, *Fiore di virtù în literatura românească*, 1928, p. 73—74), multe dintre formulările parimistice au o structură ritmică, adecvată rațiunilor mnemotehnice. Unele structuri ritmice au chiar caracter de versuri (v. infra, capitolul *Literatură versificată*). *Asemănările* sau *comparațiile* care ilustrează conceptele etice au numeroase legături cu pildele despre animale din folclor, dar, intrucit corespondențele cu folclorul pot fi generate nu numai de circulația *Florii Darurilor*, ci și de cea a fabulelor, a *Fiziologului* sau chiar de interfe-rențele pe cale orală ale unor credințe populare, este foarte difi-cil a stabili exact căile circulației acestor *locuri comune* literare. În privința comparației animaliere din capitolul de față ne mîrgi-nim a arăta că sursă cultă antică este indicată exact chiar în text.

Cît privește povestirea care ilustrează capitolul, aceasta provine din *Gesta Romanorum* și conține și ea un motiv cu mare circulație, un *topos*, o ilustrare a ambiguității formulării parimistice care, prin generalitatea ei poate intra în diverse sisteme de referință, de unde și dese transgresiuni între genul parimistic și cel enigmistic (v. și textul *Proorocirea Sibilei*, infra pp. 217—221). Se observă că fluența textului este mult mai mare în cadrul acestei povestiri fi-nale decît în partea parimistică a capitolului, ceea ce, pe lîngă difi-cultățile de echivalare a unor concepte, de care aminteam în intro-ducere, arată și că formulările parimistice au structuri specifice et-nic, destul de stabile datorită tradiției folclorice.

TEXTE: 35 de manuscrise, românești și bilingve, descrise în *Bibl. ana-lit. a lit. rom. vechi*, vol. I, partea a II-a, p. 265—299; un ms. copiat în Transilvania în sec. al XVIII-lea după tipăritura din 1700, păstrat la Bibl. Mitr. Sibiu și, în microfilm, la Bibl. Fil. Acad. Cluj-Napoca; ms. copiat de Constantin Bălăcean, tipograf al Ungrovlahiei, în 1715, (re-prezintă o versiune anterioară tipăriturii lui Antim), v. *Bibl. analit. a lit. rom. vechi*, vol. I, partea a II-a, p. 305; *EDIȚII, STUDII*: *idem*, p. 299—306. Pentru filiația și localizarea mselor, v. Al. Roman Moraru în *Cele mai vechi texte românești*, 1982; pentru datare, v. Al. Mares în LR, 3, 1983.

¹ Tulie, Marcus Tullius Cicero, om politic și orator latin (106—45 î.e.n.); ² Aristotel (384—322 î.e.n.), *De animalibus historiae*, liber I; ³ stăjit = gră-bit (aici: vrednic); ⁴ Solomon în *Vechiul Testament, Pildele lui Solomon*, 3, 14; 3, 15; 8, 11; 16, 16. Tot din acest capitol sînt și cuvintele atribuite lui David: 1, 7 — v. infra, nota ⁶; ⁵ Isus Sirahi 3, 12 (?); ⁶ *mindrie* = înțelep-ciune; maxima îi aparține lui Solomon, *Pildele*, 1, 7. În *Psaltire*, ps. 19, vers. 9—10 și ps. 119, vers. 127 se referă numai la frica de Dumnezeu; ⁷ *Se-neca* (4 î.e.n. — 65 e.n.) filosof roman; ⁸ *Arsie* — în orig. italian, *Assaron*, în ediții *Persio*; ⁹ *e* = și; ¹⁰ *mîndrulu* = înțeleptul; ¹¹ *gice* = zice; ¹² *veri* = ori; ¹³ Alexandru Macedon; ¹⁴ *Pildele lui Solomon* 1, 32—33; în orig. italian,

ultimele două îi sînt atribuite lui Socrate; ¹⁵ *Sedechie* — în orig. italian *So-dechi*; ¹⁶ *Teopract* — în orig. italian *Teobrasco*; ¹⁷ *stăjit* = grabă, repezi-ciune; ¹⁸ în orig. italian *Santo Xisto*; în textul slavon *Sistos*; ¹⁹ *barbiru* = bărbier.

VARLAAM

? — 1657

Răzeș de origine, Varlaam a fost un reprezentant strălucit al bisericii ortodoxe din sec. XVII, deținînd demnități însemnate, de la egumen pînă la mitropolit. De personalitatea sa sînt legate cîteva momente de semnificație majoră pentru cultura românească: înființarea unui colegiu, pe lîngă Trei Ierarhi, după modelul celui de la Kiev; introducerea tiparului în Moldova; introducerea limbii române în biserică și răspîndirea cărții românești; susținerea curentului de luptă declanșat în Moldova împotriva presiunilor, exercitate în Transilvania, pentru atragerea românilor înspre alte confesiuni; elaborarea și difuzarea, în rîndurile poporului, a unor cărți structurate pe conceptele dominante la acea dată. Cărțile lui Varlaam au urmat tradiția bizantină, dar au remodelat trecutul în funcție de fondul de idei și de necesitățile social-politice ale colectivității vremii. Ele s-au bucurat de o largă audiență la public și, în același timp, au contribuit la dirijarea gustului, la reorganizarea vieții cotidiene și la consolidarea schemei mentale ce domina epoca.

SCARA

1602—1613

Moldova

Scara raiului sau *Leastvița* este o operă mistică provenită din partea asiatică a imperiului bizantin, scrisă înainte de anul 600 de Ioan Climax, starețul mănăstirii Sinai. Ea aparține lucrărilor cu caracter isihast, mai precis celor ce tratează disputa dintre suflet și trup și promovează un adevărat program de elevare spirituală a omului.

Opera lui Ioan Climax s-a bucurat, în timp, de o largă popularitate: s-a copiat în limba greacă, s-a tradus în siriacă, în latină, în spaniolă, în slavonă. Difuzarea manuscriselor slavone ale *Leastviței*, pe teritoriul țării noastre, încă din sec. XV se explică prin receptivitatea culturii românești față de modelul bizantin. Varlaam alege, în vederea traducerii, acele lucrări ce corespund atît viziunii dominante în epocă, despre om și univers, cît și propriei sale viziuni morale. *Scara* lui Ioan Climax, tradusă de Varlaam se înscrie

în cadrul cultural românesc al Evului Mediu dominat de puterea monahismului și a bisericii. Deși a păstrat concepte specifice doctrinei teologice, lucrarea lui Varlaam se distinge printr-un suflu umanist: este o lucrare de *atitudine* orientată în direcția sprijinirii luptei pentru păstrarea integrității noastre spirituale și teritoriale în fața pericolului islamic. Așadar, în viziunea lui Varlaam, conținutul *Scării* lui Ioan Climax devine o modalitate de luptă. În felul acesta, lucrarea poartă pecetea propriei gândiri a autorului. Ea este scrisă într-o limbă vie, populară, din nordul Moldovei.

Cea dintîi traducere a scrierii *Leastvița*, în limba română, realizată de Varlaam se păstrează în ms. rom. nr. 6024 din BAR, descoperit de arhiereul Neofit la mănăstirea Neamț, în anul 1843. Mult timp, textul a fost considerat, începînd cu Aron Densușianu, drept autograful lui Varlaam. Cercetări recente au condus la concluzia că el este doar o copie realizată direct după originalul care s-a pierdut (Florentina Zgraon). Textul apare pe două coloane paralele ce reprezintă redacțiile în limba română și în limba slavonă ale *Leastviței*. Prin metoda filologiei comparate în studierea izvoarelor operelor lui Varlaam s-a demonstrat că textul slavon reproduce un manuscris mai vechi, realizat după originalul grecesc al lui Ioan Climax, iar cel românesc continuă originalul neogrec al lui Maximos Margunios, cunoscut la noi prin filieră slavă (Pandele Olteanu). *Scara* tradusă de Varlaam pe cînd era egumen la mănăstirea Secu, deși nu s-a tipărit, a avut o largă circulație în copii manuscrise.

[PREDOSLOVIE]

Ca de mult preț și sufletului de folos aciastia carte ce o au agonisit cu trudă fericitul acela și svîntul egumenul de svînta mănăstirea Sinaei. Părinți și frați întru Hristos, numai pentru numele aceștia cărți ce să chiamă *Leastvița*, adevă *Scară* poate priceape fiecare împărțirea sufletului omenesc de lucrurile pămîntești și suirea minței întru ceale cerești. Căci că aciastia carte are întru sine o îndireptare oarecare ca să fugă tot omul de pohte și să cerce lucruri bune; aduce la mijloc povești de folos a oameni svinți și pilde și învățături di în taina Sventelor Scripturi. Și cum dzice pre scurtu: arată ca o icoană cu suflet toată viața creștinească și mai vîrtos dă chip călugărilor celor ca petrec oare în lavră, oare în săhăstrie și nevoiaște spre viața cea dumnedzăiască. Deaci cine va lua întru nevoiața sa învățăturile acestii cărți minunate ca să le facă, acela poate lucra pre îngăduința lui Dumnedzau întru mărirea svinției sale și întru rîvna smereniei și altor creștini. Că și eu smeritul și

nedestoinicul pentru iubovul ce-am avut cătră această svintă carte însă mai virtos pentru datoriia talantului ce am carele mi s-au dăruit dintru mila lui Dumnedzău m-am nevoit după puțină putearia mea ca să mă plec osirdiei meale ce-am avut spre acest lucru. Dreptu aceia nice pentr[u] aceasta să nu-mi prepuie neștine căci că mai denaintea vreame au avut oamenii osirdie mare spre învățătură și au fost dascăli și știutori și înțelegători scripturilor și învățăturilor lui Dumnedzău și cu acesta lucru ca cu o lumină au luminat lumea și au îndireptat spre lucrure bune domnii și împărații. Iară în vreamia de-acum s-au stînsu și s-au întunecat osirdiia aceia de nice știm pre noi învăța nice pre alții. Derept aceia am vrut să scriu această carte largu și pre lungu ca să poată înțelege cine va citi însă și așa nu cu leane ce cu nevointă și în vreame multă să citească cine va vrea să înțeleagă. Căci că scrie cu meșteșug și cu taină de tocmala sufletului și a trupului și învață că lucrurile sufletului simtu darure și cununi. Iară a trupului simtu munci și osinde și de aceia îndireptează pre toți spre ustovul călugăesc ca să poată scăpa dintr-adîncul valurilor și grijilor lumiei și să suie întru liniștea ceriului, acolo cu ingerii să dănuiască. Dereptu aceia mă rog să priimiți acest dar ce v-au dăruit Dumnedzău cu mene nedestoinicul și să vă rugați pentru mene în ruga voastră și să vă sp[ă]șiți.

BAR, ms. rom. 6024, f. 2r—3r.

În prefață, Varlaam pune în lumină sensurile și semnificațiile încifrate ale cărții *Scara raiului* ca emblemă a spiritualității creștine. Ea reprezintă un îndreptar ascetic ce înfățișează, simbolic, urcușul „sufletului” și al „minții” către desăvîrșire, către asimilarea cu divinitatea. Varlaam se concentrează asupra „conceptelor — cheie” și a imaginilor dominante care ilustrează ideea de om, de univers. În acest fel, urmînd modelul cultural bizantin, el transmite în epocă un ideal de viață: aspirația către divinitate, dar nu în scopul atingerii nirvanei ca în misticismul oriental ci, în acela al mobilizării la luptă, în numele credinței strămoșești pentru apărarea valorilor culturii autohtone. Viziunea sa corespunde mentalității colective; imaginile sfinților purtători de cunună ca simbol al desăvîrșirii spirituale („lucrurile sufletului simtu darure și cununi” precum și cele ale păcătoșilor supuși caznelor („iară a trupului simtu munci și osinde”) sînt larg răspîndite în literatura apocaliptică sud-est europeană (vezi, *Apocalipsul Apostolului Pavel, Călătoria Maicii Domnului la iad* etc.). Varlaam se mai referă la teoria emanatistă, difuzată de același model de umanitate, prin care Dumnezeu ca lumină reprezintă o energie formativă și informativă și revelează

adevărul: „... și cu acesta lucru ca cu o lumină au luminat lumea și au îndireptat spre lucrure bune domnii și împărații”. Așadar, în viziunea lui Varlaam, deificarea individului este și necesară pentru perfecționarea sa morală și, posibilă, în același timp, prin urcarea treptelor unei scări, similară scării ce atingea cerurile, din visul lui Iacob. După cum se știe, această concepție despre autodesăvîrșire este foarte veche în conștiința omenirii și se leagă de simbolismul „centrului sacru”; fiecare civilizație avea un număr nesfîrșit de centre sacre, considerate centre ale lumii unde se intersectau Cerul, Pămîntul și Infernul. Cetățile, templele, palatele considerate centre ale lumii nu sînt altceva decît imagini arhaice ale cîte unui arbore al lumii, ale cîte unui munte cosmic sau ale unui stîlp central (Mircea Eliade, *Images et Symboles*, Collection „Les Essais”, IX, Paris, 1970, p. 110—140). „Suirea minții întru ceale cerești” despre care vorbește Varlaam în prefață, prezintă similitudini interesante cu călătoria prin sferile planetare din mithraism, cu zikkuratul sau piramidele din Ur și Babilon pe ale căror trepte de piatră urcau preoții, în procesiune, pentru a stabili legătura între zei și muritori. Taborul, Golgota, Sinaiul, Ceahlăul etc. sînt munți sacri care oferă posibilitatea comunicării cu divinitatea. Varlaam a beneficiat deci de datele transmise de mentalitatea tradițională și a contribuit la conturarea unui model de umanitate cu largă audiență la public, pe teritoriile românești. Tema scării paradisului este zugrăvită pe pereții exteriori ai mănăstirilor Sucevița și Rîșca; este cunoscută și în arta populară sub denumirea de „scara pisicii”, mai ales în sculptura stîlpilor de la case sau pe ouăle încondeiate (I. D. Ștefănescu, *Arta veche a Maramureșului*, București, 1968, p. 65.) Pornind, așa cum am văzut, de la ideea străveche după care întreaga existență concretă se datorează emanației divine, deci de la înțelegerea „luminii ca dar”, specifică epocii medievale românești, Varlaam introduce, în finalul prefeței, și conceptul cărții ca „dar”; rolul scriitorului, este așadar de simplu intermediar între divinitate și umanitate: „... mă rog să priimiți acest dar ce v-au dăruit Dumnedzău cu mene nedestoinicul...”

TEXTE: Varlaam, *Cela ce-i întru svenți părintele nostru Ioan, egumenul și mai marele călugărilor din mägura Sinaei, scară raiului de învățătură creștinească, cu care învață pre fieșicare creștin cumu să cade să viețuiască pentru ca să să suie întru desăvîrșitul călugăriei și vieței creștinești*, BAR, ms. rom. 6024, 289 f.

STUDII: Gh. Ghibănescu, „Leastvița” lui Ioan Scărariul, traducere de Varlaam mitropolitul Moldaviei către 1618, Iași, 1915; N. Corneanu, *Contribuția scolasticilor la înțelegerea „Scării” Sfințului Ioan Climax*, Mitr. Mold., 1957, nr. 8—9, p. 602—606; T. Bodogae, *Mitropolitul Varlaam ca*

teolog, Mitr. Mold., 1957, nr. 10—12, p. 775—790; N. Șerbănescu, *La 300 de ani de la moartea mitropolitului Varlaam al Moldovei*, BOR, 1957, nr. 10, p. 1025; G. Strempele, *Copiști de manuscrise românești până la 1800*, București, 1959, I, p. 200; Paul Mihail, „Leasvîța” (*Scara raiului*) — traducerea lui Varlaam de la Secu, într-o nouă redacție, BOR, 1964, nr. 11—12, p. 1069—1084; Pandele Olteanu, *Metoda filologiei comparate în studierea izvoarelor și identificarea versiunii neogrecești a operei Scara tradusă de Mitropolitul Varlaam*, Mitr. Olt., 1970, nr. 5—6, p. 551; *Izvoare, originale și modele bizantino-slave în operele mitropolitului Varlaam*, BOR, 1970, nr. 1—2, p. 117—151; Florentina Zgraon, *Considerații filologice asupra primei traduceri manuscrise a Scării lui Ion Sinaitul*, LR, 1976, an XXV, 1976, nr. 3, p. 275—289.

CARTE ROMÂNEASCĂ DE ÎNVĂȚĂTURĂ

1643

Moldova

Lucrarea reprezintă *prima tipăritură* ce se realizează la Iași și este o sinteză a limbii române literare bazată pe varianta literară moldovenească (vezi particularitățile fonetice ca: *hîrea, hîți, giudeț, gîos, dzi, astădzi* etc.). Ea se încadrează în curentul de luptă al clericilor-cărturari pornit în secolul al XVII-lea împotriva tendințelor, manifestate în epocă, de atragere a românilor spre Reformă sau spre catolicism. Slujind deci, interesele majore de atunci ale societății noastre și urmărind ca învățătura ei să se difuzeze cât mai larg în rîndurile întregii „seminții românești” această operă, „umanist-civică” a lui Varlaam trasează liniile unui adevărat program național și colectiv.

Pentru realizarea *Cărții românești de învățătură*, Varlaam se folosește de surse bizantine, aparținînd unor scriitori neogreci, umaniști-renascentiști (Calist, Damaschin Studitul, probabil Maximos Margunios, Simeon Metafrastul), de cultura slavonă, de cea rusă și ucraineană, de tipăriturile românești ale lui Coresi și de alte traduceri.

Lucrarea, structurată pe trei compartimente — omiletică, liturgică, hagiografică — conține numeroase elemente folclorice (obiiceiuri, credința ritualuri de înmormîntare) și legendare (miraculoase, fantastice) provenite din temele predilecte ale spiritualității universale, cum ar fi: „facerea lumii”, „păcatul strămoșesc”, „coborîrea unei divinități în infern”, „căderea îngerilor”, „șarpele ca ademenitor”, „viziunea raiului”, „sfîrșitul lumii”, „judecata de apoi”, „teomahia”, „deșertăciunea deșertăciunilor”, „amărită turturea”,

„lauda crucii”, „tema luminii” etc. Pildele morale și religioase cuprinse în carte sînt orînduite după sărbătorile anului. Fiorul de cald patriotism ce străbate lucrarea transpare, așa cum s-a dovedit recent, încă de la *Stihurile la stema domniei Moldovei (de fapt, primele versuri românești tipărite)* ce deschid cartea, unde vibrează sentimentul de mîndrie al lui Varlaam pentru protecția acordată țării de către „sămnuț” „capului de bui”. În *Carte românească de învățătură* sînt cuprinse și trei poeme omagiale (două pe teme religioase și unul dedicat domnitorului Vasile Lupu) ce se încadrează în primele încercări de versificare cultă în limba română.

Prin conținutul ei, prin profunzimea sentimentelor pe care le exprimă prin frumusețea graiului, *Carte românească de învățătură* (cunoscută în literatura de specialitate și sub titulatura de *Cazanie*), reprezintă *prima proză artistică românească tipărită în Moldova*. Sub raport stilistic, Varlaam a suferit înrîuriri baroce (D. H. Mazilu). În realizarea operei, se folosește de o serie de mijloace artistice precum: comparația, metafora, tautologia, anafora, ritmul interior, repetiția. Lucrarea se mai distinge printr-o aleasă ținută grafică. În gravurile cu temă iconografică executate de meșterul ucrainean Ilia (ce învățase arta miniaturistică de tip baroc la Kiev și Lvov) se împletesc armonios motive bizantine și apusene.

Cazania a cunoscut o largă răspîndire, chiar și în copii manuscrise, pe toate teritoriile românești (Țara Românească, Oltenia, Banat, Crișana, Maramureș, Transilvania); ea a constituit baza celor peste 15 cărți de predici apărute ulterior (*Evanghelia învățătoare*, 1644, *Chiriadodromionul*, 1699; 1732; 1765 etc.). Prin *Carte românească de învățătură* Varlaam a contribuit la apărarea credinței strămoșești, la întărirea legăturilor dintre românii de pretutindeni, la formarea limbii literare, la îmbogățirea culturii noastre în limba română, la unificarea limbii, la dezvoltarea conștiinței naționale românești.

[PLINGEREA MAICII]

[...] Cînd fu veneri de cătră sară, după ce-și dede Domnul Hristos sufletul în mînule părintelui său, cînd fugiră toți ucinicii lui și de frica jidovilor să ascunsă și toți cunoștinții lui stătură de parte di însul, numai sîngur rămasă pre cruce răstignit între doi tîlhari. Atunce veni Iosif ce era din Arimatei, om bogat și de nainte din svatul jidovilor, credincios întru Domnul Hristos. Acesta deaca vădzu despuitoriul și învățătoriul său pre cruce răstignit și de toți părăsit, atunce să obidui² și să dusă la Pilat de grăi: Dă-mi

Pilate, mortul acela ocăritul și uritul, ce iaste ca un vinovat răstignit și ca un strein părăsit. Dă-mi săracul acesta și răstignitul, ce-au avut ucinici și l-au părăsit de-au fugit. Nemică lucru mare nu ceiu, ce puțină rugămente mă rog. Dă-mi trupul lui Isus cel bătut și fără de milă ucis, și schiuopit³, și cu cunună de spini încununat, cu oțăt și cu hiare adăpat și cu cuie pre cruce pătruns. Sosește-i, doamne Pilate, muncile. Sosește-i moartia ce-au luat. Iată să potoli zavistiia jidovilor și să ostoî minia fariseilor și să implu voia cărtularilor. Dă-mi acest trup fără de păcate a lui Isus, ce-au îmblat pre mare ca pre uscat, și vin dintr-apă au făcut și cu puțină piine pre mulți au saturat. Dă-mi trupul acesta ce-au făcut orbii cu ochi, ologii cu picioare, dracii din oameni au gonit și morții au învins. Ascultă puțină rugămente și-mi dă golul acesta, că pentru noi să goli; dă-mi mortul acesta că pentru noi muri; dă-mi necunoscutul acesta că eu îl cunosc cine iaste“.

[...] Acolo era atunci și preacurata Fecioara Maria, maica Domnului, de multă jeale și de mare obidă cuprînsă pentru toate muncile fiului său, ce le vădzusă toate însăși cu ochii săi. Că numai svenția sa ce fu la toate muncile lui Hristos, ca o maică ce o doare inima de fiul său. Pentr-aceia mult amar și dureare avu cînd pogorîră pre Hristos de pre cruce. Vădzînd ranele lui și moartea rre și groadznică, să implu de durere inima și trupul ei și cu jeale începu a plînge ș-a grăi:

O, iubit fiul meu, unde lași maica ta? Într-a cui casă mă tremiți? Lași-mă de-acmu, fiul meu și de astăzi mă despart de tine. Dară pre cine voiu avea agiutoriu? Pre cine voiu avea mîngîiere? Că pre tine, fiul meu, am avut nediajde, pre tine tată și îmă și Dumnedzău, de agiutoriu și de folosire. Dară de-acmu pre cine voiu avea în locul tău, fiul meu? Amar mie, singurata de mene! N-am tras nediajde, fiul meu, cînd te-am născut, de una ca aceasta. N-am așteptat să trag atita scîrbă și dosadă, fiul meu, nice atita amar și duriare. Cînd te-am născut, fiul meu, n-am simțit duriare, iară acmu cumplită dureare simț într-ânama mea. În loc de bucurie, fiul meu, iau scîrbă; în loc de veselie, amar; în loc de desvătare, nevoe; în loc de iușurare, greutate; în loc de dzi bună, fiul meu, vădz dzi rea și cumplită; în loc de cit bine am nedejdut să aiub, fiul meu, pentru nașterea ta, acmu atita rău și duriare am. Unde iaste Gavriil arhanghel ce mi-au dzis să mă veselesc? Să-l vădz încai acmu să grăiesc cătr-îns puține cuvente. Că el mi-au dzis că mă voiu veseli, iară eu acmu, fiul meu, mă amărăsc și mă dosădăsc. Dzis-mi-au că împărăția ta nu va avea svîrșit, iară eu te vădz, fiul meu, nu ca un-părat, ce ca un vinovat. Dzis-au că

împărăția ta nu va avea svîrșit, iară eu, fiul meu, te vădz mort și cuvîntul lui nice aicia pre pămînt nu s-au implut. O, iubitul meu fiu, dulce lumină ochilor miei, nedejdia și veselii mia, deschide-ți ochii și vedzi maica ta ce plînge; deschide-ți svîntul rost⁴ și mîngîie maica ta. Ascultă, fiul meu, suspinile mele; caolă de vedzi lacrimile mele. Unde ți-s ucenicii? Toți te lăsară acmu. Unde ți-s priiatinii? Toți te părăsiră. Unde-i Petr-ucenicul tău, ce dzicia că-și va pune capul pentru liubovul⁵ tău, iară acmu nice el nu să află să plîngă cu mene? Toți m-au lăsat, toți m-au părăsit. Numai Ioan, cel mai tînăr de toți, acela te iubeaște și acela-ți iaste astăzi ucenic. O, iubitul meu fiu, sabia cia di îmbe părțile ascuțită, de care-mi spunea Simeon stareț, astăzi pătrunsă inima mia și trecu prin trupul meu, că te vădz mort, fiul meu cela ce înviai morții, și minule tale cealia ce tîmăduia bolnavii le vădz pătrunse cu cuie și rănite, și rostul tău cel cu învățătură scumpă și dulce acmu-i închis și tăcut, și frămșiata fiatei tale ponegrită⁶ și schimosită⁷.

O, ceriu și pămînte, plîngeți cu mene pentru moartea cea cu obidă a fiului meu! Plîngeți cu mene, maici, că fiul meu și lumina ochilor voștri să stînsă acmu! Glășiți cu mene, fecioare că mirele sufletelor voastre gropiei să dă! Plîngeți, vonici, că frămșiata voastră să schimosi, și voi bătrini, cu amar tînguți, că tăriia voastră slăbi! O, pămînte și tu soare, întrestați-vă și vă spămîntați de minunată minune, că tvorețul⁸ vostru dzace mort și ziditorul vostru în groapă să îngroapă! O, ceriu, deschide-ți porțile tale, și voi îngeri, plecați-vă ochii voștri și căotați de vedeți pe tvorețul și împăratul vostru pre pămînt în mijloc de rod⁹ păcătos, lăsat și părăsit în ocară mare și fără de milă ucis și omorit! O, vicleșugul jidovilor și vrăjmășiia și fără de omenia lor! O, rod rău și îndărăpnic, că nice ca pietrile nu simteți! Că acealia deaca cunoscură pre tvorețul lor că-i răstignit, iale să despicară și să răsipiră, iară voi nu priciapeți nice atite. Catapeteazma besearecei să rupsă pre mijloc, iară voi nu vă umilit. Gropile să deschiseră, și inima voastră nu să obidui. Soarele și luna întunecară, și voi nu înțeleaset că iaste Dumnedzeu. Ce voi după lucrul vostru veți lua și vă veți duce în locul cel de munci, unde-i gătat vouă împreună cu Iuda, carele vîndu fiul meu și Dumnedzăul său, și acolo în veaci vă veți munci pentru faptele voastre ce-ați făcut asupra Dumnedzăului vostru. Iară fiul miei iaste împărat și biruitoriu, și va zdrobi capetele diavolilor în iad. Pentr-aceia, fiul meu, cătră tine ca cătră un mort grăiesc: Du-te în iad, de izbăviaște sufletele strămoșilor noștri și învii a trei dzi, cum ai dzis cu svîntul tău rost, ca să te vădz iarăși și să mă mîngîi și eu și ucenicii tăi. Înviai, Doamne, că tu ești împărat

în veaci. Biruiaste moartea, calcă puterea diavolului, zdrobește capul Satanei și iară să te arăți cătră maica ta. Că măcar și pentru spăsenia oamenilor te-ai răstignit, fiiul mieu, și-ai murit, iară pre mene m-ai lăsat în scribă și în amar mare; și măcar numai trei dzile ce veri pesti¹⁰ în iad, fiiul mieu, iară mie-mi pare vreamă de ai mulți. Pentr-aceia, iubitul mieu fiiu invii a treia dzi, cum ai dzis de multe ori. Deci Preacista așa tîngui și plînsă după fiiul său, și trupul lui Hristos fu îngropat de Iosif și de Nicodim.

[...] Cu unele ca acestia fu îngropat trupul lui Hristos, iară [i]ladul gios, de frică și de spaimă sta și se întresta de periria sa că să apropiia să piardză sufletele ce le avia ținute și înghițite în 5500 de ai. Și ce fură cuvenetele lui? Bine iaste, după cum scrie svîntul Epifanie¹¹, să pomenim și noi den cuvenetele lui: Oh! oh, mare nevoie! Vai, vai, mare greutate! Amar, amar de Isus Nazareul, feciorul Mariei [...]. Înghițitu-l-am pri îns ca pre un mort, și mă cutremur di îns ca de un fără-de-moarte. Înghițitu-l-am ca pre un om, și mă tem di îns ca de un Dumnedzeu. Apucat-l-am ca pre un slab și mă întrestedz ca de un puternic. Luatu-l-am ca pre un vinovat, și mă spariu di îns ca de un giudeț. Înghițitu-l-am pri-îns, ca pre un rob, și mi-i frică di însul ca de-un împărat. Pentr-aceia, slugile miale, dimoni, încuiati porțile iadului, închideți-le și le încuiati cu râteze¹² și cu lacăți, că iată vine, iată sosi periria noastră. Ce, cum pricep eu, acesta nu iaste altcineva ce iaste Dumnedzau, și va strica și porțile și va zdrobi rătiazeele și va călca puteria noastră. Ce pină cînd ne vom feri? Pină cînd ne vom străjui? Pină cînd ne vom păzi? Iată veni vremea svrîșitului nostru. Iată sosi pierdzare noastră. Ce veniți să ne ascundem într-adîncul [i]ladului. Veniți să ne pogorîm în locurile acele ascunse și neștiute.

Iară vorovind aceastia cuvenete în iad, diavoli, adecă sosi și Domnul Isus Hristos la [i]lad, cu slavă multă, cu cîntări de îngeri, cu laudă de arhangheli. Inaintea lui cădzură porțile [i]ladului cele de viaci, și râtezele să zdrobiră, și încuietorile să răsipiră [...].

BAR, CRV 45, f. 113v—121r.

Această omilie este una dintre cele mai izbutite creații ale genului oratoric bizantin și cunoaște o largă răspîndire, în lumea slavă și în literatura noastră veche, prin scrierile lui Epifanie din Cipru (sec. IV) și Damaschin Studitul (sec. XVI). Ea nu este o simplă transpunere, în limba română, după alte texte, ci o operă individuală rezultată din îmbinarea armonioasă, originală a izvoarelor bizantine cu elemente ale limbajului figurativ și elemente ale oralității, proprii culturii noastre populare. Omilia poartă pecetea

viziunii doctrinale și morale a autorului și, în același timp, constituie expresia întregii mentalități colective, specifice epocii medievale românești. Ea este structurată pe teme de circulație universală care dobîndesc, sub condeiul lui Varlaam, amprenta specificului nostru național.

Tema sacrificiului („săracul acesta răstignit“, „bătut și fără de milă ucis“, „cu cunună de spini încununat“...) cunoscută în epocă nu numai prin religia creștină ci și, din universul credințelor populare se împletește, cu cea larg răspîndită a *minunilor săvîrșite de erou* („au îmblat pre mare ca pre uscat“, „și vin dintr-apă au făcut“, „orbii cu ochi“, „ologii cu picioare“ etc.). Pentru a evidenția tragismul actului înfăptuit de erou, Varlaam se folosește de *anaforă*: („dă-mi Pilate mortul“...; „dă-mi săracul“...; „dă-mi trupul lui“...). Așadar, printr-un mijloc artistic propriu literaturii (P. Olteanu, *Sintaxa*) Varlaam reușește să realizeze un adevărat refren muzical ce se compune din elemente de măsură și tact, specifice cîntecelor populare bizantine.

În această omilie, Varlaam dezvoltă, mai mult decît predecesorii săi (Epifanie din Cipru, Grigore Țamblac, Damaschin Studitul, Chiril din Turov) *tema*, de origine bizantină, *plîngerea Maicii*. Ea este foarte frecventă în pictură, în broderie și în decorația epitaforilor din perioada medievală a culturii românești. Pictura murală din Transilvania dovedește că această temă este prezentă pe teritoriile noastre încă din secolele XIV—XV și în varianta occidentală *Pietă*.

Bocetul mamei din omilia lui Varlaam, străbătut de un lirism impresionant, nu aparține planului divin ci, celui uman; el împlinește necesitatea dialogului între cel rămas și cel care pleacă. După unele opinii, la baza „plîngerii Maicii“ se află corespondentul occidental *Stabat mater dolorosa* (Gáldi László). După altele, omilia lui Varlaam are ca punct de plecare textele originale din care provin unele intermediare slavone pe de o parte și, creația noastră populară, pe de alta (P. Olteanu, *op. cit.*). Analizînd *bocetul maicii* din omilia lui Varlaam, în lumina riturilor și a simbolurilor țărănești (O. Bîrlea, *Metoda de cercetare a folclorului*, București, 1969, p. 31), se va vedea că el respectă regulile și stereotipia bocetului popular românesc. Acesta este alcătuit din *întrebări* ce nu primesc răspuns, din evocări biografice ale celui mort (în acest caz, începînd cu nașterea Domnului) și din *reamîntirea împrejurărilor în care a murit* (aici, răstignit, datorită trădării lui Iuda), *din durerea pricinuită celor rămași* („o, iubit fiiul mieu, unde lași maica ta?...“). În omilia realizată de Varlaam se împletesc elemente precreștine, speci-

face spațiului carpato-danubian, cu elemente creștine, proprii culturii de tip bizantin. *Bocetul Mariei* prezintă similitudini cu temele *maica bătrână* și *plinsul oilor* din balada *Miorița*. Aceasta din urmă a fost interpretată ca o substituție a străvechilor lamentații funerare (Mircea Eliade, *De la Zalmoxis*) în timp ce, episodul mamei care-și caută fiul este tipic creștin; el amintește de acele producții folclorice referitoare la peregrinările Fecioarei în căutarea lui Hristos. Dorința de a prelungi clipele despărțirii dă naștere, în bocetul nostru popular, *invocației către zori sau către soare*. Maria, din omilia lui Varlaam, invocă, din aceleași rațiuni, cerul și pământul, pământul și soarele. Mama îndurerată se adresează nu numai fiului ei, ci și elementelor naturii prin *vocative* ce conferă textului valori afective („o, iubit fiul meu“, „o, ceriu și pămînte“, „o pămînte și tu, soare...“). Prin proiectarea misterului hristologic asupra întregii naturi, durerea Mariei dobîndește dimensiunile unui „creștinism cosmic“, tipic, cum s-a afirmat, creștinismului țărănesc al românilor și Europei Orientale (M. Eliade, *op. cit.*).

Anafora urmată de *antiteze semantice* („[...] în loc de bucurie [...] scîrbă“, „în loc de veselie, amar [...]“) și, în special, *tautologia* („minunată minune“, „în groapă să îngroapă“ etc.), inexistentă, așa cum s-a dovedit în textele ce au servit drept model, conferă paginilor lui Varlaam ritmicitate și originalitate. (P. Olteanu, *op. cit.*).

În poezia românească a ceremonialului de înmormîntare moartea nu reprezintă un sfîrșit ci, o *trecere* din lumea terestră în „lumea de dincolo“. De aceea, și în omilia lui Varlaam, moartea este concepută ca o lungă *călătorie*, o *trecere*. Îndemnul Maicii adresat fiului ei „[...] du-te în iad [...] și învii a trei dzi [...]“, izvorăște din acel scenariu mitico-ritual foarte frecvent în lumea mediteraneană și asiatică în care ocultăția și epifania unei ființe divine, dețin un loc central. Să nu uităm că în cultul lui Zalmoxis obținerea imortalității era posibilă cu ajutorul unei inițieri compuse din „moarte rituală“ și „renaștere“ (Mircea Eliade, *op. cit.*). Faptul este confirmat și de Dimitrie Cantemir: „Dachii sînt mai viteji decît toți varvarii [...] căci ei nu cred, precum moartea să fie sfîrșitul vieții, ci socotesc ca cum ar fi o trecere la alte lăcașuri noă“ (D. Cantemir, *Hronicul*). Trecerea se realizează prin *adjuvanți* ca în basme, în cazul acesta prin personaje specifice mitologiei creștine („sosi și Domnul Isus Hristos la iad cu slavă multă, cu cîntări de îngeri, cu laudă de arhangheli“). Pogorîrea în iad este o temă frecventă în iconografia ortodoxă. Actul mîntuirii oamenilor prin sacrificiul lui Isus Hristos este înfățișat simbolic, de cele mai multe ori,

prin călcarea de către Isus a porților iadului și eliberarea lui Adam și a Evei. Episodul realizat de Varlaam cu privire la *pogorîrea lui Isus în iad* corespunde viziunii populare: „cădzură porțile [i]adului, cele de viaci și rătezele să zdrobiră și incuietorile să răsipiră.“ Prin folosirea inversiunilor sintactice („înghițitu-l-am“, „apucatu-l-am“, „luatu-l-am“ etc.). Varlaam conferă textului ordine interioară și expresivitate.

LEGENDA LUI TEODOR TIRON¹³

Întru dzilele lui Maximian¹⁴ și lui Maximin¹⁵ împărat, ce era elini și păgîni amîndoi aceștia împărați, atunci multă frică și nevoie era întru creștini. Căci că trimiseră în toată lumea cărți cu minie și cu cărțile tremiseră și domni răi pretutindire: care creștini să va lepăda de Hristos mare cinste să dobîndiască de la împărați, iară cine va petreace în credința sa și nu va vria să să închine bodzilor¹⁶, răutăți și munci multe să pață. Deci unii din creștini să ducia și inaintia tuturor mărturisea de Hristos cum iaste Dumnedzau adevărat și cu multe munci muriia. Alții iarăși să temia și de frică mergia și să lepăda de Hristos și să închina bodzilor. Iară ciți nice cutedza să mărturisască, nice vrea să să închine bodzilor fugiia preîn munți și preîn pustii, de să ascundia. Alții iarăși la arătare ținea păgînește, iară într-ascuns era creștini.

Unul dintr-aceia era și marele măcenic Teodor, carele să prădznuiaște astădzi. Creștin era și el într-ascuns și gîndia să ispitiască în vrun chip, să vadză care hi-va voia lui Dumnedzau să mărturisască. Și cînd fu vreame de oaste, să purceadză cu domnul lor, căci că era și el ales pentru mente și pentru bărbăția lui în ceata ce să chema tironi, adecă cum dzicem noi hotnogi¹⁷, deci să sculă și purceasă cu domnul lor și să dusără la Anadoli într-un loc ce să chiamă Evhaita. Aproape de acel loc era o pădure mare. Și într-acia pădure era ascuns un șearpe mare și de multă vreame lăcuia acolo, pînă se făcuse bălaur strașnic. Și nimeni nu cutedza să triacă pre cialia căi, că și copacii aceia păduri era roși și beliți, pre unde să trăgea acel șearpe, cit și mulți oameni de frica lui-ș lăsase țarinele și viile ce era aproape de acela loc. Și mult rău păția tot locul acela de acela șearpe.

Atunci svîntul Teodor, vrînd să ispitească și să vadză oare iaste voia lui Dumnedzau să mărturisească de Hristos, să dusă într-aceia pădure și îmbla de căota să afle pre șearpele acela. Iară îmblînd călare prin pădure, să trudi căci că mult loc îmblase de-l cercase. Deci să deade în lături puținel de la pădure și descălecă să să odih-

nească, și acolia odihnind, adormi. Iară o muiare giupiineasă, ce o chema Evseviia, să timplă într-aceia vreme de trecea pre cel loc și, deaca vădzu svîntul că doarme, să dusă de-l deșteptă și cu lacrimi dzise: „O, vonice, scoală și fugi de-aiicea de ți-i voia să hii viu, că aicia lăcuiaște un șearpe mare și groadznic, și nime nu cutează să imble pre icia. Dară tu cum ședzi într-acesta loc? Atunci grăi svîntul și dzise: „Cine ești tu?“ Iară ia răspunsă: „Eu simt creștină și am avut aicia ocină¹⁸ de pre părinții miei; iară de frica acestuia șearpe eu voi să o părăsesc, căci că mulți oameni am vădzut cu ochii miei unde i-au omorît acesta șearpe.“ Și dzise cătr-însa svîntul: „Giupiineasă, nu te teame, nice plînge, că Domnul meu Isus Hristos va călca puteria acestuia șearpe și vă va idzbăvi de supăraria lui. Și pentru bine ce mi-ai făcut de m-ai deșteptat, Dumnedzău să-ți dia iarăși moșia ta ce-ai avut.

Așia grăii svîntul și îndată-ș făcu cruce, și încălecă pre cal și iară purciase în pădure. Și cît intră în pădure așia și audzi sunetul șarpelui. Și strînsă calul către sunet și vădzu unde iase șearpele cu totul groadznic, și pară și foc eșia din gura și din ochii lui. Iară svîntul, deaca-l vădzu, iș feace cruce și îndată strînsă calul asupra lui și rădică sulița și-l lovi tocma în cap și-l pătrunsă de trecu sulița pentr-îns. Iară șearpele de duriare să idzbi foarte tare și să colăci de făcu chipuri groadznice și așia muri acolo. Atunci svîntul ieși vesel din pădurea aceia și cunoscă că iaste voia lui Dumnedzău să mărturisască de Hristos. Că cum au biruit acel șearpe strașnic, așia gîndia că va birui și pre diavolul ce iaste șearpe nevădzut.

Și așia idzbăvi acela loc de șearpele acela, iară svîntul să dusă iară în locul unde era adunată oastia.

BAR, CRV 45, f. 442^r—451^r

Fragmentul prezentat mai sus este centrat pe *teomahie* și pe *simbolica șarpelui*. Prin date istorice exacte cu privire la împărații romani care persecutaseră creștinismul se vedește intenția autorului de a înfățișa un fapt veridic; dar traseul eroului, cîteva situații tipice (lupta) și unele soluții previzibile (uciderea șarpelui), introduc textul în universul ficțiunii, specific basmului popular. Tiron, eroul povestirii, fiind în taină creștin se dovedește a fi un *inițiat*. Cadrul în care se dezvoltă acțiunile eroului este fabulos: o pădure mare, pustie, cu copaci „roși și beliți“ în care se cuibărise un șarpe „mare și groadznic“ ce devenise, între timp, „bălaur strașnic“. Actul uciderii balaurului este o *probă a vitejiei* eroului. În acțiune intervine și un *adjuvant* — jupîneasa Evseviia — care împlinește funcțiile zînelor ocrotitoare sau cele a Sfintei Duminici, a Sfintei

Miercuri din basme. Chemarea îndurerată a Evseviiei debutează prin *vocativ* („o, vonice...“) care, în scrierile lui Varlaam reprezintă un mijloc stilistic de exprimare, cu valoare afectivă, pentru descrierea unor situații dramatice. Gestul lui Teodor — de a-și face semnul crucii — îndeplinește o funcție cu caracter ritual. Voinicul dobîndește puteri miraculoase și izbutește să ucidă balaurul („Iară svîntul deaca-l vădzu iș feace cruce și îndată [...] rădică sulița și-l lovi tocma în cap și-l pătrunsă de trecu sulița pentr-îns“).

Balaurul are atribute fantastice, ca în basme: „cu totul groadznic și pară de foc ieșia din gura și din ochii lui“. Legenda lui Teodor este reprezentată și iconografic. De obicei, episodul uciderii balaurului este atribuit Sfîntului Gheorghe. Chiar în această Cazanie apare drept frontispiciu o icoană ce reprezintă lupta Sfîntului Gheorghe cu balaurul. Textul *Cărții românești de învățătură* dobîndește culoare în prelucrarea lui Varlaam prin folosirea unor termeni specifici realității social-istorice românești din sec. XVII ca: „ocină“, „moșie“ sau prin utilizarea unor expresii populare precum: „strînsă calul cătră sunet“.

TEXTE: Varlaam, *Carte românească de învățătură, dumenecile preste an și la pradznicie împărătești și la svînți mari*, Iași, Mănăstirea Trei Ierarhi, 1643; Varlaam, *Cazania 1643*, (ediție îngrijită de J. Byck), București, 1943; ed. 2, București, 1966;
STUDII: Ștefan Dinulescu, *Notițe despre viața și activitatea mitropolitului Moldovei Varlaam (1632—1653)*, Cernăuți 1866; Gr. Scorpan, *Locul Cazaniei lui Varlaam în vechea noastră literatură omiletică din secolul XVI și XVII*, Cercet. ist., Iași, XIII—XIV, 1940, nr. 1—2, p. 89—120; Atanasie Popa, *Cazania de la Iași, 1643. Prezentare grafică*, Timișoara, 1944; Leca Morariu, *Cazania lui Varlaam*, Rîmnicu Vilcea, 1945; Gh. Papuc, *Principii ermeneutice în cazaniile românești*, BOR, LXXIII, 1955, nr. 3—4, p. 311—324; Gabriel Strempel, *Sprîjinul acordat de Rusia tiparului românesc*, SCB, I, 1955, p. 15—42; Nicolae Șerbănescu, *La trei sute de ani de la moartea mitropolitului Varlaam al Moldovei*, BOR, LXXV, 1957, p. 1012—1035; Victor Vlăduceanu, *Mitropolitul Varlaam al Moldovei*, Mitr. Ban., VII, 1957, nr. 10—12, p. 127—144; I. Lupaș, *Contribuția „Cărții românești de învățătură“ de la 1643 la procesul de evoluție istorică a limbii noastre literare*, Mitr. Mold., XXXIV, 1958, nr. 11—12, p. 931—933; Liviu Onu, *Observații cu privire la contribuția lui Varlaam la dezvoltarea limbii române literare*, De la Varlaam la Sadoveanu, București, 1958, p. 35—60; Gáldi László, *Inceputurile prozei ritmice românești*, LR, X, 1961, nr. 5, p. 462—473; Paul Mihail, *Știri noi privind circulația Cazaniei mitropolitului Varlaam*, BOR, LXXXII, 1964, nr. 3—4, p. 372—389; I. D. Lăudat, *Circulația Cazaniei lui Varlaam*, Mitr. Mold., XLI, 1965, nr. 7—8, p. 428—429; Pande Olteanu, *Izvoare și versiuni bizantino-slave ale omiliei lui Varlaam despre „Inmormîntarea lui Isus Hristos“*, Studii de slavistică, II, București, 1970, p. 57—91; I. C. Chițimia, *Din vechea răs-pîndire a cărții românești în Țara Oltului*, Mitr. Olt., XXII, 1970, nr.

5—6, p. 533—542; Octavian Șchiau, *Circulația Cazaniei lui Varlaam în Transilvania*, Mitr. Olt., XXII, 1970, nr. 5—6, p. 524—532; Pandelescu, *Sintaxa și stilul paleoslavei și slavonei*, București, 1974, p. 151—152; 207—208; 231 și 336—340; Dan Horia Mazilu, *Barocul în literatura română din secolul al XVII-lea*, București, 1976, p. 136—137.

¹ *despuietor* = stăpîn, atotputernic; ² *obidui* = a obidi, a se tîngui, a se văicări; ³ *șchiuopit* = scuipat; ⁴ *rost* = gură; ⁵ *liubov* = iubire; ⁶ *po-negrit* = înegrit, întunecat; ⁷ *schimosit* = pocit, stîlcit; ⁸ *tvoreț* = creator; ⁹ *rod* = neam, gîntă; ¹⁰ *pesti* = zăbovi; ¹¹ Epifan (Epiphanius) din Cipru: (315—403) episcop de Constantia și scriitor, sanctificat; ¹² *râteze* = zăvoare; ¹³ Sf. Teodor, se sărbătorește în prima zi a postului mare; ¹⁴ Maximian, împărat roman cu care, în anul 286 împăratul Dioclițian și-a împărțit puterea; ¹⁵ Maximin (tracul), împărat roman (235—238); ¹⁶ *bodz* = idol; ¹⁷ Varlaam adaptează terminologia bizantină cu unele neconcordanțe; *dă ambilor termeni (tiron și hotnog)* același sens, deși: *tiron* = soldat tînăr la romani; *hotnog* = comandantul unei oștiri; ¹⁸ *ocină* = bucată de pămînt moștenită; proprietate, moșie.

RĂSPUNS ÎMPOTRIVA CATIHISMUSULUI CALVINESC

1645

[Moldova sau Țara Românească]

Se tipărește, după unele opinii la Iași iar, după altele, la mănăstirea Dealu (Tîrgoviște). Este o scriere polemică îndreptată împotriva *Catihismului calvinic* tipărit în 1642 în satul Prisac din Transilvania, în traducerea românească a clericului Gheorghe de Secul, după o ediție de la Heidelberg din 1563, la inițiativa superintendentului Șt. Géléry care sprijinea planurile de calvinizare a românilor ale principelui Rákóczi I.

Varlaam își axează replica pe combaterea tuturor dogmelor calvine cărora le opune principiile fundamentale ale bisericii ortodoxe referitoare la: păcatul originar, dreptul omului de a se mîntui prin botez, prin fapte bune, prin virtuți alese, cultul sfinților, al icoanelor, semnul crucii.

Pentru a-și realiza dezideratul, Varlaam se folosește atît de tradiția noastră bisericească, cît și de modele ce aparțin curentului umanist-renascentist de luptă, grecesc ori slavon împotriva presiunilor reformator-calvine, a celor unioniste-catolice, precum și împotriva jugului otoman.

Cercetările din ultima vreme descoperă, în lucrarea lui Varlaam, numeroase particularități baroce, sub raport stilistic. Însă, prin scopul ei, prin informația bogată, prin ideile ei majore, ea se

încadrează în curentul umanist al unei mari epoci de cultură. Este o lucrare de atitudine deschisă, specifică spiritului românesc, în care se manifestă un mod elevat de a lupta pentru patrie: apărarea credinței strămoșești.

Cartea carea să cheamă Răspunsul împotriva Catihismusului calvinesc se păstrează în două exemplare: unul la Biblioteca Szécsenyi din Budapesta iar, celălalt în BAR sub cota CRV 48 A, compactat împreună cu *Învățătura creștinească* apărută la Rîmnic în 1746. O copie a acestei scrieri se păstrează în *Codicele pribeagului Gh. Ștefan, voievodul Moldovei*, ms. rom. 306 aflat actualmente la Cluj-Napoca, Biblioteca filialei Acad. R.S.R. A fost copiată de Antonie, arhimandritul mănăstirii Moldovița, apoi de Grăjdean din Birlad. O fotocopie a acestui manuscris se găsește la BAR.

PREDOSLOVIE

Varlaam, cu mila lui Dumnedzeu, Mitropolitul Suciavei și Arhiepiscopul Țării Moldovei către creștinii din Ardeal:

Credincioși pravoslavnici și adevărați fii svintei ai noastre besereci apostolești, iubiți creștini și cu noi de un niam români, pre-tutinderea tuturor ce să află în părțile Ardialului ce sînteți cu noi într-o credință, cu dreptatea Dumnedzăului și-a mîntuitorului nostru, lui Isus Hristos, dar vouao și pace să să înmulțască întru cunoștința domnului nostru lui Isus Hristos, eară de la smerenia noastră ca nește fii iubiți întru Hristos, blagoslovenie, rugă și iertăciune și de vecie de la Dumnedzeu iertare de toate păcatele. So-cotind eu diregătoria cia păstoriască carea mi s-au dat de la Dumnedzeu și aducîndu-mi aminte de cuvintele vasului celui ales, fericitului Pavel, carele cu episcopii efeseilor poruncește noao tuturor de dzice: „socotiți-vă pre sine și toată turma întru carea pre voi duhul svînt v-au pus episcopi, ca să pașteți besereca lui Dumnedzeu carea o au răscumpărat cu sîngele său“. Aducîndu-mi aminte, dzic, de datorita cia nenumărată ce am să lupt și să propovăduiesc, să întăresc svînta Evanghelie și poruncile și tainele beserecei noastre carele sînt date de scriptura cea de duhul svînt suflată, de la propovedanicii lui Dumnedzeu, fericiții apostoli, și de la acei luminați de duhul svînt, cinstiți și svînți părinți, și în toată lumea învățători ce au tocmit cu duhul svînt și au dat la șapte săboară credincioasă și sufletească obicină a beserecii noastre cei apostolești. Aducîndu-mi aminte de datoriiia mea cia mare, nevoiesc, uestenesc, Dumnedzeu vede numai cu toată puteria mea și cu toată us-

ridia lucrdez după neputința mea cea omenească ca să cresc și să adog talantul ce mi-i dat cînd și vr-un păcătos și de turma lui Dumnedzeu depărtat voi putea să-l întorc să să spodobască a fi destoinic și spăsit petrecînd întru poruncile ceale pravoslavnice a beserecei noastre carile din bătrîni sint date dintr-nțiu și din început acelea să le întăresc. Să nu cumva să se tîmple să fie neștine svătuit și amăgit de vicleșugul șarpelui, adecă a ereticilor să cadză și să se depărtedze de acea alinată și cu pace și fericită curte, be-seareca noastră cea pravoslavnică, cînd ei pentru acest lucru de folos să vor acoperi mulțimea păcatelor mele [...].

Pentr-aceia iubiții miei fii, tîmplîndu-mi-se est timp a fi în părțile Țării Românești cu trebe domnești și a norodului în Tirgoviște, cu cel mai de frunte și mai de-a firea vorbind, mai vîrtos cu oarecare boiarin cinstit și slovesnic și a toată destoinicia și înțeleagerea harnic, dreptpravoslavnic creștin al doilea logotet și frate doamnei și bunului credincios și luminatului domn Ioan Matheiu voevod¹ cu mila lui Dumnedzeu, domnul Țării Românești, dumnea-lui Udriște Năsturel², carele ca un iubitoriu de învățătură și socotitoriu credinței ceii drepte, în mijlocul altor cărți noao, ce mi-au arătat, adusu-mi-au și o cărțule mică în limba noastră românească tipărită, și deacă o am citit am vădzut semnul ei scris Catihismus creștinesc, carea o am aflat plină de moarte sufletească de care lucru, iubiții miei fii, mărturisesc înaintea lui Dumnedzeu cu firea mea, că mare grijă și multă scirbă au cuprins sufletul și inima mea, pentru care lucru îndată am chemat și am strîns sobor dintr-amin-doao părțile, și din Țara Românească și din Țara Moldovei, nu atîta, că doară să poată ei clăti inima voastră, ce-i întărită și rădăcinată pre temelia cea bună și tare a beserecei noastre pravoslavnice, cît cuget și socotesc, cînd ai cu aceste minciuni și amăgituri, cu care cearcă și ispitesc în tot chipul, să poată afla pre neștine prostan și neștiutoriu, să-l sparie cu mărturia svintei scripturi, care fără de cale le-au pus și rău tălcuiesc spre a lor perire. Pentru aceia am socotit, că am o datorie mare, să fac răspuns și să arăt strîmbătătura și tilcul cel rău al lor, ce tilcuiesc rău și strîmbeadză scriptura svintă. Și aciasta nu că doară prepuii ceva întru făpturile cele pravoslavnice ale creștinătății voastre; că știu foarte bine și sint adevărit, cum credința voastră ce ați apucat de întii și din început, nici unul de voi cărțile cele ereticești și învățătura lor în număr nu le socotiți ci numai pentru să arăt întunearecul și neînțelegerea lor, ce au întru scriptura svintă carea o tilcuiesc pre voie și pre volnicia lor.

În 1644, aflîndu-se la Tirgoviște, cu misiunea de a negocia împăcarea între Vasile Lupu și Matei Basarab, Varlaam află de la eruditul Udriște Năsturel despre manevrele calvinilor din Ardeal de atragere a românilor la Reformă și de apariția *Catehismului calvinic* din 1642. Ca urmare, Varlaam a convocat soborul fețelor bisericești din ambele țări, în scopul alcătuirii unui răspuns argumentat care să devină o armă de luptă a creștinilor ortodocși, în fața încercărilor prozelitismului calvin. Dezbaterile care au avut loc, cît și hotărîrile care s-au luat în acea memorabilă adunare a prelaților din ambele țări românești, au avut un răsunet deosebit în epocă. Răspunsul sinodului, fundamentat pe credința strămoșească și mentalitatea românească, a fost socotit drept un act măreț și unic în toată istoria noastră. Misia de a difuza prin scris, în slovă românească, răspunsul soborului celor două țări, i-a revenit mitropolitului Varlaam. După cum se vede, în predosloviea cărții, autorul își expune profesiunea de credință: ca prelat, se consideră investit cu dreptul și îndatorirea de a se situa pe poziții de luptă pentru apărarea ortodoxismului împotriva atacurilor declanșate de curentele eretice. Pentru a-și împlini țelul, Varlaam se adresează, ca un adevărat umanist, convins de unitatea noastră de neam și de limbă, românilor de pretutindeni. Apelul său la toți credincioșii bisericii ortodoxe de a apăra credința strămoșească, devine un imperativ al vremii și contribuie la dezvoltarea conștiinței naționale. Autorul optează pentru interpretarea textelor teologice în spiritul tradiției. După părerea sa, elementele ce pot asigura menținerea integrității noastre spirituale sint: izvoarele bizantine ale sfinților părinți, învățăturile apostolilor și credințele strămoșești. Tălmăcirile ce nu se întemeiază pe aceste rădăcini sint „pline de otravă“, „de moarte sufletească“ și în disonanță cu „firea“, cu mentalitatea românească. Pentru o explicare mai clară a intențiilor ereticilor care cu „minciuni și amăgituri [...] cearcă și ispitesc în tot chipul“, Varlaam se folosește de motivul *șarpelui ademenitor* precum în metafora: „Să nu cumva să se tîmple să fie neștine svătuit și amăgit de vicleșugul șarpelui...“ Faptul că ortodoxismul se sprijină, în formularea dogmelor, pe principiul sinodalității, spre deosebire de protestantism, care tăgăduiește infailibilitatea sinoadelor ecumenice, este considerat de Varlaam un argument în favoarea menținerii neștrămutate a credinței ortodoxe. Așadar, în viziunea umanistă a lui Varlaam, „iubiții creștini și cu noi de un niam români“ au datoria morală de a lupta pentru păstrarea valorilor autohtone, aceasta fiind una din căile fundamentale de apărare a românilor în fața celor ce „rău tălcuiesc, spre a lor perire“.

RASPUNSUL SABORULUI A DOAO TĂRI:

Și ne mirăm că nice are început, nice svârșit, ce împlă împiedecindu-se și acățându-se de toate scripturile și nice unul la cap nu o scot, cum are hi nește beați sau somnuroși, cînd vor să stea în picioare, atunce cad, și de ce să ating, tot să vatămă. Așa ș-aceștia. Unde află în svînta scriptură un cuvînt pre voia lor, alt cuvînt mai de sus sau mai de jos, pentru ca să se arate un adevăr nu-l pomenește, ce îndată lasă și fuge la altul și de la cela nu-i sporește.

BAR, CRV, 48, f. 29^v—30^r.

Varlaam explică metoda de lucru a calvinilor care aleg din mulțimea cărților sfinte numai acele texte ce se pot remodela după principiile lor, fără să țină cont de un anume context și de o anume evoluție a ideilor. Varlaam respinge modul individualist al calvinilor de interpretare a fenomenului religios. Metafore personificatoare ca: beați sau somnuroși“ conferă textului culoare și valori expresive.

RASPUNSUL SABORULUI A DOAO TĂRI:

Pentr-aceia scripturilor dumnedzăiești a Svinților Apostoli și a Svinților oteți, tălcul și propovedania tot creștinul cu mintea curată să creadză și cu gura să propeveduiască și cu glas mare să mărturisească și pînă la datul sufletului tare și neclintit să ție această credință. Întîiu. Cugetul a trei feațe și într-o fire și într-o dumnedzeire unul Dumnedzeu iaste, ca să-l cunoască și să-l creadză toți. Întru el să nedejduiască și să iubască, dup-aceia să iubască de-aproapele său. Să aibe credință vie și lucrătoare, fapte bune pentru ca să hie moșneni împărăției ceriului. A doa, săvai vii, săvai deacă murim a lui Dumnedzeu sîntem, în mîna și în puteari lui, pentru care lucru sîntem datori a mulțami și voia lui a face. A treia. Cum noi am fost feciori miniei pînă la botedz, iară deaca ne-am botedzat sîntem fiii lui Dumnedzeu și uricași lui Hristos semenția svîntă, împărătească, preuțască, oameni aleși, lucrurilor lui Hristos și svinților apostoli pentru plinirea poruncilor lui Dumnedzeu. A patra. Pocăința pentru greșeale noastre și spovedanie, cum ne învață Svînta Scriptură să facem și ajutor ca lui Dumnedzeu să cearem ca să putem face datul pentru păcatele noastre, după învățătura părinților și duhovnicilor noștri. A cincea. Să știe tot creștinul cum Domnul nostru Iisus Hristos iaste sol între noi și între Dumnedzeu pă-

rintele, pentru cîstit singele lui cu care ne-am descumpărat din blestemul leagei vechi ș-a strămoșilor lui Adam ș-a Evei, la carele cu credința și cu nedejdia și cu liubovul cătră el și cătră de-aproapele său cu plinirea voci lui Dumnedzeu și cu amărăciunea trupu-lui să cade a să apropia hie cine cătră împăcatoriul său Hristos carele au chinuit p[entru] noi și noao au lăsat chip ca să urmărm urmele lui cum dzice svîntul Pătru. A șcasia. Așijderea să știi că în izvodul credinței noastre a noa parte mărturisim și credem întru una svîntă și săbornică și apostolească besearecă, adecă întru cela ce iaste ei cap, Domnul nostru Iisus Hristos, la care cap să află împreunate mădulare curate și svinte și vii și sănătoase, adecă credincioșii și toți svinții cari să chiamă și iaste trupul lui beseareca, pre care lucru cu noi într-agiutoriu ruga a prea curatei a lui Maică și a tuturor svinților cătră dînsul și pentru spăsenia lumiei, giunghem mieluse-lul, Domnul nostru Iisus Hristos, ca să solească pentru besearecă către Dumnedzeu părintele, pentru că să chiamă sol lui Dumnedzeu și oamenilor. A șaptea. Mărturisim și credem cum Dumnedzeu pentru slujba cuiva sau pentru vr-un lucru bun să hie făcut firea omenască sau altcineva, numai pentru mare și nemăsurata mila sa ne-au izbăvit, de păcatele ce-au fost nainte asupră moșilor, și de blestemul leagei vechi, și de muncile iadului s-au gătat mai denainte, fapte bune ca să împlăm adică să viețuim într-însa, fără de carele numai cu credința nime nu să va spăsi. A opta. Ne închinăm svintei cruci pre carea s-au vărsat cîstitul singele său, Domnul nostru Iisus Hristos că de-au fost atîtea de vestit așternutul lui Eli-sei prooroc, cît și mortul au înviat, dară cu cît mai vîrtos așternutul lui Hristos pre carele au murit, adeca svînta cruce. A noua. Cînstim pre svînta și pre curata Fecioară [neterminat]

BAR, CRV, 48, f. 31^v—32^v.

În expunerea crezului ortodox Varlaam combate, în primul rînd, cel mai de seamă principiu al protestantismului — *sola fide* — (după care mintuirea omului căzut în păcat este posibilă numai prin credință, nu și prin împlinirea faptelor bune). Mitropolitul opune acestui principiu calvin dragostea, rugăciunea, nădejdea și credința în autodesăvîrșire. Autorul dezvăluie idealul bisericii ortodoxe care constă în formularea și înțelegerea adevărului relevat prin participarea, pe de o parte, a tradiției teologice, iar, pe de alta, a rațiunii omenești iluminată de credință. Subliniind importanța botezului în transfigurarea omului, relevînd însemnătatea săvîrșirii faptelor bune în desăvîrșirea sa spirituală, elogiînd crucea, simbolul jertfei pentru umanitate, arătînd că dragostea și aspirația către gnoză constituie temelia creștinismului, Varlaam se dovedește a fi un

adevărat „mărturisitor“ al credinței ortodoxe, al cărui crez devine un adevărat program și o veritabilă chemare la lupta pentru apărarea credinței strămoșești.

TEXTE: Cartea carea să cheamă Răspunsul împotriva catihismusului calvinesc, făcută de părintele Varlaam, Tîrgoviște, 1645; STUDII: Ep. Melchisedec, *Biserica ortodoxă în luptă cu protestantismul, în special cu calvinismul, în veacul al XVII-lea, și cele două sinoade din Moldova, contra calvinilor*, An. Acad. Rom. mem. sect. ist., tom XII, 1889—1890, p. 1—116; N. Drăganu, *Codicele pribeagului Gh. Ștefan Voevodul Moldovei*, An. Inst. Ist. Cluj., 1924—1925, p. 181—254; Vasile Mangra, *Cartea carea să cheamă Răspunsul împotriva Catehismului calvinesc, „Biserica și școala“*, XVII, 1903, nr. 21—22, p. 165—166; Petre V. Haneș, *Răspunsul mitropolitului Varlaam, „Preocupări literare“*, V, 1940, p. 173—174; N. I. Chițescu, *Trei sute de ani de la Răspunsul lui Varlaam la Catehismul calvinesc 1645—1945*, BOR, LXIII, 1945, nr. 11—12; p. 618—638; Alexandru Mares, *Data tipăririi „Catehismului calvin“: 1640 sau 1642?*, LR, XXIII, 1974, nr. 6, p. 541—542; Mi-rela Teodorescu, *Unde a fost tipărită lucrarea lui Varlaam: Răspunsul împotriva Catihismusului calvinesc?*, LR, XXVIII, 1978, p. 163—172.

¹ Matei Basarab, domn al Țării Românești (1632—1654); ² Udriște Năsturel (sec. XVII), boier cărturar din Țara Românească, mare logofăt în timpul domniei lui Matei Basarab.

CELE ȘAPTE TAINE

1645

Moldova

Este o traducere din slavonă realizată de Eustratie logofătul. Se tipărește la Iași. Mitropolitului Varlaam îi aparțin stihurile la stemă de la începutul cărții și Predoslovie. Cartea se adresează clerului. În ea sînt explicate tainele bisericii ortodoxe, normele de ritual și canoanele fixate de sinoade pentru cei ce se abat de la norme; în note sînt descrise unele superstiții larg răspindite în folclor. Lucrarea a pătruns și în Transilvania, unde s-a difuzat prin copii manuscrise precum cea din 1708 aparținînd copistului Vasile Sturdze Moldovanul, sau cele din 1720 și din 1820.

PREDOSLOVIE

cu mila lui Dumnedzeu Ioan Vasilie Voevoda¹
domnul Țării Moldovei

De iaste lumina carea iase și purceade de la soare, de luminează și arată lucrurile pre lume, mai vîrtos prețul mărgăritariului și a pietrilor celor scumpe, prea luminate și cinstite milostive

Doamne, cu mult mai vîrtos lumina și soarele cel drept domnul nostru Isus Hristos au luminat beseareca sa, înaintea ochilor a tot rodul omenesc, cum ca să poată vedea și să cunoască fiecare prețul odoarălor ei, nu de mărgăritariu și de pietri scumpe, ce-s lucrure moarte, ce de lucrure vii ce-s mai scumpe decît mărgăritariul și pietrile cele scumpe, carile nu numai ochii trupești ce și ochii sufletești veselesc cu veselie vecinică și netrecută și deștiaptă pre om întru viață fără de moarte. Pre șapte stilpi iaste întărită casa înțelepciunii, că șapte ceate sînt a besearicii, cum le numără Pavel Apostol: întii apostolii, ai doi proorocii, a treia învățătorii, a patra, făcătorii de ciudese², a cincea, vendecătorii de boale, a șesia îndireptătorii, a șeptia talmacii limbilor. Dup-aceea de șapte ori într-o dzi să laudă Dumnedzău, cum spune David prooroc, cu șapte buține, în șapte dzile cădzură zidiurile Erihonului³, șapte cuconi născu Ana cea stearpă, maica lui Samoil prooroc. Așia, într-acela chip șapte ceate făcu beseareca, șapte roade rodește duhul svînt, cum dzice Pavel Apostol: liubovul, bucuria, pacia, îndelung răbdăria, credința, blîndețele, oprirea voci. Șapte daruri sînt a duhului svînt, cum spune Isaia prooroc; dar de înțelepciune, de înțelegere, de știință, de credință, de tărie, de svat, de frica lui Dumnedzău. Și sveaștnicul besearicii legii vechi șapte fufeadze⁴ și șapte făclii avea de ardea. Într-acela chip și beseareca lui Hristos șapte taine are, cu carile ca cu niște lumini luminează și arată toate lucrurile și toate trebele besearicei noastre, fără de carele tot omul iaste întunecat și nu știe pre ce cale împlă. Că aceaste șapte taine sînt șapte darure și șapte făclii, de ard și luminează în beseareca lui Hristos pre tot creștinul cătră cunoștința credinței ceii drepte, carile nu sînt de la altcineva, ce-s de la domnul nostru Isus Hristos arătate și de la svinții apostoli date în svînta besearecă. Cu adevărat lucru iaste că răsare soarele zaria și lumina lui, nainte lovește în munții cei mari: în turnurile și copacii cei înalți luminează, de-aci șesurile și văile. Așia, într-acela chip Domniia Mării Tale, cu aceaste șapte taine carile le-ai scos și le-ai dat în tipariul Mării Tale, întii agiunge întru ciata cia înaltă sufletească, întru arhieriei și în preoți, de luminează și în diregătorie cea lumască, în domni și în boiari; d-aci și întru cei mai mici ajunge lumina și căldura, de luminează și încăldzește pre toți cătră voia lui cea svîntă, pentru carile cinstia și nărocul cel de sus și de netrecut agiung împreună cu gloatele tuturor svinților întru slava ceriului, împărăția cea vestită și bogată, ce nicedănăoară nu-i schimbată, acolo unde împărătesc toți împreună, cu domnul nostru Isus Hristos, a căruia-i slava, cinstia și măriria întru veaci, Amin.

BAR, CRV, 48 A, f. 2v—4r.

Intenția autorului, exprimată în această predoslovie este de a prezenta concepția creștină despre superioritatea frumuseții morale perene dată de divinitate („vecinică și netrecută“) față de cea perisabilă văzută ca deșertăciune (a „mărgăritariului și a pietrilor celor scumpe“). Pentru a-și susține ideea, Varlaam se folosește de mistica numerelor. Sistemul căutării valorilor tainice ale cifrelor a fost practicat încă de egipteni, iar în lumea greacă de Pitagora și pitagoricieni și a fost dezvoltată, în mod deosebit de gnostici. Cifrele reprezentau, în concepția acestora, începutul și esența lucrurilor. Creștinismul a preluat concepția despre lume și a raportat-o la divinitate. În viziunea creștină lumea este frumoasă, are măsură și număr datorită lui Dumnezeu. Cifra *șapte* este sfântă. Ea simbolizează unirea cifrei „trei“ care reprezintă *perfectiunea divină* cu cifra „patru“ care reprezintă *ordinea lumii*. Deci cifra *șapte* este simbolul comuniunii dintre divinitate și creația sa. În predoslovie tipăriturii *Șapte taine* Varlaam explică tainele bisericii ortodoxe în lumina simbolicii cifrei *șapte*. În viziunea acestuia, în deplină concordanță cu cea a spiritului medieval, perfectiunea divină este sinonimă cu conceptul de *lumină*. De aceea *lumina* deține, în paginile scrierilor lui Varlaam, un loc central. Lexicul predominant al predosloviei la *Șapte taine* cit și cel al omiliei *Plângerea Maicii din Cartea românească de învățătură* exprimă trăirea unei adevărate incandescențe spirituale. Laitmotivul *lumină* are, în lucrările lui Varlaam funcții simbolice. Comparațiile „Dumnezeu cea ce-i îmbrăcat cu lumină ca cu un vestmînt“, metaforele „ca cu niște lumini luminează“, „focul dumnezeirii“, „păcatul ars“, „șapte făclii avea de ardea“, „răsare soarele zaria și lumina lui“, epitetele ca: „soarele cel drept“, simbolizează ideea de puritate de măreție a divinității și evidențiază sentimentele autorului față de divinitatea văzută ca pildă, în consonanță cu sensibilitatea românească specifică întregului ev mediu românesc. Predoslovie lui Varlaam poartă, de asemenea, *pecetea filosofiei emanatiste* a lui Pseudo-Dionisie care se inspirase din Plotin: „lumina carea iase și porceade de la soare de luminează și arată lucrurile pre lume...“. „... lumina lui nainte lovește în munții cei mari: în turnurile și copacii cei înalți luminează, de aci șesurile și văile [...]“; „[...] aceste șapte taine [...] adăune într-o ciata cea înaltă sufletească, într-o arhierie și în preoți [...] în domni și în boiari; de aci și într-o cei mai mici“. După cum s-a mai observat și în alte rînduri în concepția lui Varlaam există și o egalitate a claselor (Al. Piru, *Istoria*). Cu toate că această idee despre egalitatea claselor este văzută doar în sfera doctrinei creștine, ea constituie totuși un progres pentru gîndirea românească din seco-

lul XVII-lea. Emanția „frumosului“, a „luminii“ asigură, în viziunea lui Varlaam, ca la toți precursorii săi din evul mediu, ordinea lumii. „Frumosul“ participă deci la crearea „frumuseții“. El luminează totul și constituie principiul armoniei universale care se fundamentează pe cifra *șapte*. „Casa înțelepciunii“ este constituită din șapte trepte: „apostolii“, „proorocii“, „învățătorii“, „făcătorii de ciudese“, „vindecătorii“, „îndreptătorii“, „tălmăcii limbilor“. Calitățile morale sînt tot *șapte*. Tainele bisericii creștine sînt *șapte*. Dealtfel și înțelepții Greciei antice preocupați de politică, de reforma legilor, de explicarea lumii, erau tot în număr de *șapte*. Contopirea frumuseții divine cu armonia lumii înlesnește cunoașterea, comuniunea dintre divinitate și creație: „... adăune împreună cu gloatele tuturor svinților într-o slava ceriului, împărăția cea vestită și bogată [...], acolo unde împărătesc toți împreună cu Domnul nostru Isus Hristos.“

Prin predoslovie la tipăritura *Șapte taine a beseareicii*, bazată pe tradiția bizantină, Varlaam oferă colectivității din vremea sa o sumă de argumente, în sfera doctrinară, ce vin în sprijinul luptei conștiente a românilor pentru apărarea integrității lor spirituale, amenințate de tendințele expansioniste ale vecinilor calvini și catolici.

TEXTE: Varlaam, *Predoslovie la Șapte taine a beseareicii*, Cu mila lui Dumnezeu, Ioan Vasilie Voevoda, domnul țării Moldovei, Iași, 1645; STUDII: Nicolae Șerbănescu, *La trei sute de ani de la moartea mitropolitului Varlaam al Moldovei*, BOR, LXXXV, 1957, nr. 10, p. 1012—1035; Teodor Bodogae, *Mitropolitul Varlaam ca teolog*, Mit. Mold., XXXIII, 1957, nr. 10—12, p. 775—790.

¹ Vasile Lupu, domn al Moldovei (1634—1653); ² ciudese = minune; ³ Ierihon, orașul de pe malul vestic al Iordanului, considerat de către unii drept cel mai vechi oraș din lume; distrus încă înainte de pătrunderea israeliților în Canaan; ⁴ fufează = brațul sfesnicului.

[CUVÎNTUL DIACULUI TOADER¹]

[1639]

[Moldova]

Textul cuvîntării diacului Toader la moartea Sofroniei Ciogolea reprezintă unul dintre primele discursuri autonome din literatura română.

Diacul Toader, originar din Bistrița (Transilvania), din satul Feldru de pe Someș, a fost dascăl lui Pătrașco și Miron Ciogolea, fiii boierului moldovean Pătrașco Ciogolea din Calafendesti (Suceava). Revenit în Transilvania, lucrează un timp în serviciul sfatului orașenesc de la Bistrița, pentru ca apoi, prin 1635—1637, să fie chemat din nou de către Pătrașco Ciogolea ca dascăl al nepoților acestuia. La moartea soției lui Pătrașco Ciogolea, Sofronia, rostește, la 17 martie 1639, o cuvîntare cu caracter moralizator și consolator. Textul acesteia s-a păstrat în BAR, ms. rom. 167, precum, și într-o variantă din 1668, în BAR, ms. rom. 279. Cele două variante au fost publicate de V. Pârvan care socotește textul „printre cele mai vechi monumente de limbă literară românească”. Deosebiriile dintre cele două variante sînt minore, ținînd mai ales de domeniul lexicului; opinia lui Pârvan că autorul variantei din 1668 ar fi dorit o identitate literară proprie nu credem că se poate susține.

Genul în care se încadrează discursul este cel al *consolației*. În literatura antică greacă și latină *consolațiile* erau cultivate cu precădere de filosofi (de ex. Seneca, *Consolatio ad Polybium*) care încercau prin argumente din domeniul dialecticii și din cel al eticii să „consoleze”, să susțină rudele îndurerate la moartea unui membru al familiei. Genul își va continua cariera și după triumful creștinismului, dar argumentele folosite vor fi acum mai ales de natură religioasă. Totuși persistă în operele unor scriitori creștini și unele motive care aparținuseră antichității păgîne, de pildă motivul egalității în fața morții, indiferent de rangul social.

Toate faptele cite-s pre pămînt și în ceastă lume, și ceriul și pămîntul, și sorele și luna și stealele pre ceriu, și copacii cei sterpi și cei roditori pre pămîntu, numai cu cuvîntul au dzis Dumnădzău să fie și toate din nemică s-au făcut. Așijderea și fierile și dobitocele numai cu cuvîntul au dzis și au ieșit din pămîntu toate odată cu trupul și cu sufletul. Pentr-aceaia cîndu mor iarăși cu o dată mor și cu trupul și cu sufletul. Iară cîndu au făcut Dumnădzău omul, întîiu au luat lut din pămîntu de l-au zidit singur cu mînele sale, dup-aceaia au suflat într-îns suflet de viață. Pentr-aceaia, cîndu more omul, trupul, cumu-și iaste din pămîntu, mearge iară în pămîntu, iară sufletul, cumu-și-i lucru din ceriu și de la Dumnădzău suflat, mearge iarăși la Dumnădzău. Și nu că doră au făcut Dumnădzău omul să moră; nu l-au făcut să moară, ce dintîiu au făcut pre om fără de morte, fără bole, curat, fără păcate, bun, dreptu, cu de toate darurile dăruit. Și l-au pus în raiu, într-acel loc frumos și dulce, și toate au plecat suptu mîna și supt putearea lui, cît

David proroc și împărat să miră de atita cinste ce-l cinsti Dumnădzău și dzisă: „Doamne, ce iaste omul că-l pomeniși pri-nsul. Cu slavă, și cu cinste-l cununași pri-nsul și toate plecași suptu picioarele lui: dobitocele pămîntului și peștii apelor, încă și hierile munților și a cîmpiilor și paserele văzduhului, toate aceastea, plecate și ascultătore, le dedeși omului, iubitoriu de omeni, Domne!”

Puținel că iaste mai mic omul decît îngerii, toate deade Dumnădzău pre voia omului, preste toate-l pusă mai mare și împărat. Iară deaca greși omul și călcă dzisa lui Dumnădzău, de-aciia cădzu în toate boalele și în toate neputințele și fu osîndit de la Dumnădzău să moară și într-însul noi toți murim. Că mortea altă nemică nu mai iaste, fără numai plata păcatului și sâmnul osîndei lui Dumnădzău carea iaste pre tot rodul omenescu. Moartea iaste o cale pre carea să petreace toată firea omenească, de domni nu să teame, de boiari nu să stidească², de bătrîni nu să rușinează, pre frîmseate nu caută, tinerețele nu le cruță, de unul-născut nu i-i milă, ce pre toți vine într-u[n] chip. Și moartea nu iaste rea, cum dzise Iov, că mortea iaste odihnă omului, că treace din trudă în odihnă, din scîrbă în bucurie, din valuri în liniște, din tunearec în lumină. De iaste omul dreptu, el să duce să-ș ia plata sa din mîna lui Dumnădzău, iară de iaste păcătos, el părăsească de-a facerea păcate. Mortea iaste o mutare din ceastă lume cătră a doa lume. Mortea iaste o porță fără de carea nu poate intra nime, nice pote treace din ceastă lume trecătore cătră viața cea netrecută. Pentr-aceaia mortul îi petreacem cu cîntări dumnădzăiești de arătăm că mulțemim lui Dumnădzău; cu veșmente albe îmbrăcăm mortul de închipuim înnoirea veșmîntului celui fără de morte; cu lumini-l petreacem de arătăm că din tunearecul aceștii lumi să duce în lumina lui Dumnădzău; cu fața cătră răsărit îl îngropăm de sâmnăm Învierea, că cum apune sorele și iară răsăre, așea și mortul apune în pămîntul și iară să vor scula. Pentr-aceaia noi să creadem că va fi învierea, să nu plîngem mortul prespre măsură, ca aceia ce n-au nădeajde să învie; așelora să cade să plîngă. Păgînii, necredincioșii să plîngă morții săi, iară noi să creadem că va veni un ceas cîndu vor audzi morții glasul fiului [lui] Dumnădzău și ceia ce vor audzi vor învie, cum dzice și Isaia proroc: „Învie-vor morții și să vor scula ceia ce-s în gropi”. Dece pentru că să vor scula morții, să nu facem lucrure schimosite pentru morți, să nu ne rumpem hainele, ce mai virtos inimile, că și pre noi aceasta morte ne aștapță. Să nu ne dirăem³ obrazele și să ne rumpem părul, să nu cumva facem necredință învierei. Să nu grăim cuvente de răpștă⁴ spre Dumnădzău, să nu

cumva stricăm și noo și mortului, ce să mulțemim lui Dumnădzău celuia ce au murit pentru spăsenia noastră. De veri să agiuți mortului, dă milostenie, că bună soție iaste milosteniia într-aceaia cale; dă lumină, fă leturghii pentru dinsul.

Să meargem să petreacem mortul mainte pînă nu ne petrec pre noi alții și să vedem lucru mare și minunat, să vedem cea ce-s în gropi. Putea-vei să spui carele-i împărat și carele-i rob, carele-i frumos și carele-i grozav⁵, carele-i tinăr și carele-i bătrîn, carele-i de rudă bună și mare și carele-i de rudă prostă? Au nu-s toți lut? Au nu-s toți țărînă? Vedeți, creștini blagosloviți, lucru cu obidă și plin de spaimă, vedeți și vă întrestați și de păcate să vă părăsiți! Vedeți și unul altuia nu zavistuireți, nice vă învrajbiți! Vedeți și poftete lumii să urîți! Vedeți trupul mortului dzăcîndu, iară sufletul să grijească pre calea aceaia ce n-au călătorit nicedînoară, că veade altă lume, altă împărăție, alte slugi, altu giudeț, altă tocmală, alte lucruri carele niciodînoară nu le-au vădzut. Pentr-aceaia numai de sine să grijească, cum va da răspunsu de faptele sale. Deci și noi carii știm că fără de greș ni-i a merge pre aceaia cale, să agiutorim mortul cu ruga cătră Dumnădzău și să gicem: Domne, cela ce biruiești cu morții și cu viii, răpăosadză robul tău carele acmu ai vrut de l-ai mutat dintru noi, odihnează-l în locuri frumoase, în locuri luminate, în locuri cu pace și fără de grije, întru ceata dreptilor tăi, în hrana svinților tăi, întru veselie aleșilor tăi, în curțile ceale veacinice, întru lăcașurile ceale nerăsipite, întru împărția ta cea dumnădzăiască, unde nu-i grije, nice scîrbă, nice suspin, nice lacrimi, nice bole, nice morte, fără numai bucurie și veselie neîncetată.

Pentru aceaia și dumile-voastre, cîți ceareți și voi iertăciune de la Dumnădzău, să iertați și voi pre acest răpăosat de toate, că au greșit ca un om în ceastă lume ce au petrecut cu dumile-vostre de preună și să giceți toți: „Dumnădzău-l iarte!“. Așijdirea de va fi greșit vrunuia de voi, ore cu cuvîntul, ore [cu] lucrul, ore întru ceva nu va fi putut îngădui cuiva de voi, iarăși să-l iertați de la totă inima și gîlcelți toți: „Dumnădzău-l iarte!“! Și cîți nu s-au tîmplat aicea la pogrebul⁶ dumisale acestui răpăosat, iarăș acestu cuvîntu să le spuneti și aceia toți să-l iarte și să dzică: „Dumnădzău-l iarte!“.

BAR, ms. rom. 167, f. 1^r—5^v.

Sursele de inspirație folosite de diacul Toader în cuvîntarea sa sînt scrierile sacre creștine. Autorul își începe cuvîntarea cu evocarea forței creatoare a logosului divin și cu elogiul armoniei fi-

rești. Ordinea și armonia naturală sînt considerate expresii sensibile ale logicii acestei forțe creatoare. Natura duală a omului nu contrazice logica actului creator. În ciuda faptului că tendința întregului discurs este de a arăta compatibilitatea morții omenesti cu logica creației divine, pentru a-i determina pe ascultători să nu grăiască „cuvente de răpștă spre Dumnădzău“, autorul nu poate să nu recurgă la explicația apariției morții prin „păcatul originar“, astfel încît moartea este considerată totuși „sămnu osindei lui Dumnădzău carea iaste pre tot rodul omenescu“. Între acest punct al discursului și cel în care moartea este considerată „odihna omului“, trecerea din „scîrbă în bucurie, din valuri în liniște, din tunearec în lumină“ se desfășoară linia persuasivă a discursului. Argumentele nu sînt, firește, originale, ideea egalității în fața morții fiind în fond un topos precreschin, dar felul cum se înlanțuie ele, în concordanță deplină cu *caracterul consolator al discursului* denotă, pe lîngă buna cunoaștere a surselor, cunoașterea procedeelelor oratorice și, mai ales a artei compoziționale. Argumentele cu care operează autorul nu sînt luate numai din arsenalul logicii creștine, ci, unele, sînt de sorgine populară. În mod ciudat diaconul nu face nici o referire la Isus Hristos, deși dovada reînvierii se face la creștini invocîndu-se precedentul lui Isus care, de obicei, apare, relaționat și cu toposul „păcatului originar“, drept „călcător al morții“. Argumente precum apusul și răsăritul etern al soarelui, deși apar și la scriitorii creștini, au în scrierile acestora o funcție alegorică, soarele fiind și simbol cristic. La diaconul Toader nu întîlnim tîlcuirea alegorică a acestei imagini, așa cum apare tîlcuit ritualul înmormîntării, semn că imaginea avea o valoare în sine destul de puternică în fața unui auditoriu mai familiarizat cu observarea fenomenelor naturale decît cu textele canonice. Astfel de imagini au rolul de a convinge auditoriul asupra realității reînvierii. Caracteristica lor este simplitatea și caracterul popular. Limba discursului atestă o mînuire sigură a construcției frazei și a vocabularului.

Primul editor al textului, V. Pârvan a arătat că unele părți ale discursului, mai ales începutul și sfîrșitul sînt preluate direct din *Cazanie*, dar că definiția morții și tîlcuirea ritualului de înmormîntare nu își găsesc analogii în *Cazanie*. Caracterul moralizator al discursului, evident în partea sa finală, apropie textul acestui discurs de literatura omiletică, acest fapt fiind o consecință firească a evocării imaginii morții egalizatoare, foarte frecventă în didahii. Modelul compozițional al discursului este însă diferit de cel întîlnit în didahii, asigurînd specificitatea acestuia în cadrul literaturii

omiletice. Acest discurs inaugurează o direcție care va avea străluciți continuatori în secolele următoare prin *Didahiile* lui Antim Ivi-reanu sau prin *Propovedaniile* lui Petru Maior.

TEXTE: (Cuvînt la înmormîntarea Sofroniei Ciogolea) în V. Pârvan, *Un vechi monument de limbă literară românească*, „Conv. lit.”, an. XXXVIII, 1904, p. 919—946 și 979—1000. STUDII: V. Pârvan, *idem*; M. Anghelescu, *Preromantismul românesc*, București, 1971, p. 58.

¹ În original titlul în limba slavonă; ² *stideăște* = rușinează; ³ *dî-răem* = zgîriem; ⁴ *răpștă* = ocară; ⁵ *grozav* = urît; ⁶ *pogrebul* = înmormîntarea.

IV. LITERATURĂ AULICĂ

1. Literatură parenetică

INVĂȚĂTURILE LUI NEAGOE BASARAB CĂTRE FIUL SĂU TEODOSIE

Țara Românească

Dintre operele literaturii noastre medievale, asupra *Invățăturilor* lui Neagoe Basarab (1512—1521) s-a scris probabil cel mai mult, discutîndu-se o vreme mai curînd problema paternității decît a conținutului. Dar „chestiunea homerică a literaturii române” se limpezește dacă (pornind de la o bună cunoaștere filologică a textelor) se raportează opera la condițiile istorice materiale și la felul de a gîndi al oamenilor din mediul care a produs-o.

Pentru a-l defini pe Neagoe Basarab, s-au făcut erudite trimiteri la Xenophon, Vasile Macedoneanul, Vladimir Monomahul, Machiavelli, „Marc Aureliu”. S-au făcut trimiteri la Renaștere, Umanism și Baroc. S-a spus că *Invățăturile* ar fi o simplă compilație fără valoare, sau că — dimpotrivă — modalitatea de selecție și îmbinare conferă textelor consacrate un suflu nou. În plus, părțile neîndoielnic „originale” nu rămîn cu nimic mai prejos de cele preluate de la înaintași, adevărate puncte de referință ale literaturii de tip bizantin.

Selecția fragmentelor pe care le prezentăm în continuare am făcut-o din convingerea că Neagoe Basarab a alcătuit varianta slavonă și că specificul ei se datorează nu unor intervenții ulterioare ci unei anumite modalități de gîndire. Voievodul român considera că „a cunoaște — a înțelege — a acționa” sînt trei momente ale unui proces de modelare desfășurat după norme riguroase, stricte. Învățînd să se stăpînească în primul rînd pe sine însuși, omul avea concomitent îndatorirea de a interacționa cu semenii și cu mediul natural și social, astfel încît să le valorifice energiile pozitive, nu să le distrugă. Voievodul nu pune în discuție — evident — dreptatea orînduirii sociale în care trăiește, însă, cu un specific dar al măsurii, încearcă să-i atenueze deficiențele. Între soluțiile extreme: meditație și acțiune, întristare și veselie, risipă și zgîrcenie, asprime și îndurare, vitejie și meșteșug diplomatic, el propune o cale a bunului simț, aleasă cu luciditate și discernămint.

Traducerea *Invățăturilor* în limba română s-a făcut în prima parte a domniei lui Matei Basarab (1632—1654) care se considera

urmaş al lui Neagoe Basarab şi acţiona preluându-i modelul. Pentru că manuscrisul iniţial s-a pierdut, am reprodus textul după o copie tîrzie, desemnată însă de specialiştii ca cea mai apropiată de izvor.

PLÎNGERE LA MORMÎNTUL LUI PETRU

Pentru aceea, cu multă umilinţă şi cu mare jale şi dor grăiescu şi cătră tine, fiul meu Petru, că tu erai stîlparea mea cea înflorită, de carea pururea să umbrea şi să răcorea ochii miei de înflorirea ta; iar acum stîlparea mea s-au uscat şi florile ei s-au vestijit şi s-au scuturat, şi ochii miei au rămas arşi şi pîrliţi de jalea înfloririi tale. O, iubitul meu fiu Petru, eu gîndeam şi cugetam să fii domn şi să veseleşti bătrîneţele mele oarecînd cu tîneretele tale şi să fii biruatoriu pămîntului. Iar acum, fiul meu, te văzu zăcînd supt pămînt, ca un trup al fieştecăruia sărac. Într-o vreme îm-erai drag, iară acum eu te-am urît; într-o vreme îm-era milă de tine, iar acum mie nu-m-iaste milă şi n-ai nici o dragoste de la noi. Într-o vreme erai bogat, iar acum tu eşti sărac. Într-o vreme, fătul meu, te vedeam pre pămîntu, iar acum eu te văzu suptu pămîntu. Şi în puţinea vreme te arătaşi ca o floare frumoasă înaintea ochilor miei, iară apoi numaidecît, iar te supuseşi supt pămîntu. Că eu pohteam să vezi tu pre mine supt pămîntu, iară acum, dragul meu fiu, eu văzui întîi pre tine îngropat. O, fătul meu, căci nu acoperi mai bine pre mine pămîntul decît pre tine, ce mă lasă la bătrîneţele mele. Şi cînd fu vremea bătrîneţelor mele să s-odihnească pentru tine, tu atunce n-ai nici o grijă de mine şi m-ai lăsat să fie totdeauna inima mea arsă şi aprinsă de jalea ta şi ochii miei să fie la bătrîneţele mele tot plini de lacrăme zioa şi noaptea. Că eu aş fi dat traiul şi zilele mele, ca să fii tu viu. Şi eu îţi gătteam haine domneşti, ca să te îmbraci cu dinsele şi să te împodobesti, ca să veseleşti inima mea şi să usuci aceste lacrăme multe din ochii miei. Iar acum trupul tău să dăzbracă de hainele care i-am gătit eu şi să îmbracă în pămîntu, dintru care au fost luat, după cum zice Dumnezeu, „că din pămîntu eşti şi iar în pămîntu te vei întoarce“.

Bibl. Fil. Acad. Cluj, ms. 109, f. 125—126.

Pentru a da glas întristării profunde de care se simte copleşit, Neagoe Basarab foloseşte expresii venite deopotrivă din literatura omiletică şi din bocetele orale. Un sentiment real şi puternic intră astfel de la început în tiparul imaginilor consacrate, care, îmbinate cu înseşi cuvintele lui Neagoe, dau una din acele pagini mereu ac-

tuale din *Învăţături*. Remarcăm efectul stilistic al antitezelor, înşiruite ascendent şi transformate într-un adevărat factor de cristalizare a comunicării.

PRIMIREA SOLILOR

Pentr-aceea trebuie să te sfătuieşti cu boiarii în tot ceasul, măcar de sînteţi şi domni şi puternici. Că domnul să socoteşte ca un deal mare şi nalt, cînd are nişte păzitori foarte buni de-l păzesc şi-l curătescu de toate uscăciunile şi secăturile şi de alte lucruri care nu sînt de treabă. Deci, pin îl curătescu păzitorii şi-l păzescu di toate răutăţile şi primejdiile, el creşte frumos şi face multe feliuri de flori şi să înălţează minunat şi frumos şi să laudă numele lui preste tot pămîntul, iar numele păzitorilor lui nimeni nu le mai pomeneşte. Iar deaca-l părăsesc păzitorii şi nu-l mai păzescu, el se pustiaşte şi nici locul nu i să cunoaşte şi numele lui piiare şi trece ca o umbră. Aşa şi domnul: pină îl păzescu sfetnicii şi boiarii lui cei bătrîni cu sfat bun şi-l curătescu de toate sfaturile cele rele şi de năravurile cele rele, lauda lui şi înţelepciunea i să întinde spre faţa a tot pămîntul, şi numele lui cel bun să proslăveşte pre toate ţările, şi zic toţi: „Tu eşti mai vrednic şi mai înţeleptu decît toţi“. Iar nu zic că fac boiarii voştri acele sfaturi, ci laudă tot pre domn şi numele lui proslăvescu. Iar boiarii, măcar deşi fac ei sfaturile cele bune, nimeni nu-i ştie, nici îi laudă. Pentru aceea iaste bine să priimiţi sfaturile cu bucurie [...].

Însă iar vă întrebaţi: „Iată că sfatul l-am făcut şi l-am întocmit; dar acum cum să cade să cinstim solul? Ospăta-l-vom întîi, au dărui-l-vom, au da-i-vom răspunsul, au cum vom face?“ Iar ei, deaca vor zice: „Ba, doamne, mai nainte să cade să-l ospetezi bine şi frumos, după aceea îi vei da răspunsul şi-l vei dărui“, deacii voi, iubiţii miei, vă tocmiţi păharnici, scoateţi păhară de argint frumoase şi siliţi să aşezaţi toate frumos, ca să se mire şi solul de acea podoabă şi rînduială bună, care să nu o fie văzut el la stăpînă-său niciodată, ci să laude pretutindinea ce au văzut şi să povestească. Pentru că şi aceasta iaste o cinste a domnului aleasă şi laudată. Aşijderea şi masă să găteşti frumoasă şi să faci multe feliuri de bucate şi să aducă tot pe rînd, unile dupre altele. Şi băuturi să scoţi de unde vei avea mai bune şi mai dulci [...].

Şi deaca vei găti acestea ce sînt de treabă toate şi le vei tocmi îţi învaţă boiarii cum să vor cinsti. Şi să nu treacă de ici colea, sau de colea ici, ci să stea toţi întocma. Apoi cheamă cîţiva voinici, oameni frumoşi şi de folos, şi-i trimite să cheme solul. Şi deaca va

veni, tu îl pune la masă cu boiarii tăi și-l cinstește bine, cum iaste legea și obiceiul. Și să nu-l silești cu vinul, ca să-ți vază și el în-țelepciunea. După aceea, iar să-l petreci cu cinste pînă la gazdă. Deacii gătește cîțiva din slugile tale și-i trimite dar cu mare cinste. Și iar să-l chemi și-i dă răspunsul de toate pre rînd. Și de-ți va fi zis el ție cu minie, tu-i zi lui cu blîndețe; sau de-ți va fi grăit cu scandălă, iar tu să-i răspunzi cu cuvinte de pace. Și-i spune tot pre amăruntul și-i zi: „Pentru cutare lucru iată, ce răspunsu dăm, și pentru cutare, iată ce“. Și te nevoiaște să fie toate răspunsurile tale mai bune și să fie stăpînului solului ca niște săgeți, deaca le va auzi.

Iar de-ți vor zice boiarii tăi toți că „nu trebuie să-l ospetezi pre acel sol, doamne, ci-l dăruiaște numai și-i dă măriia ta răspunsul și să meargă sănătos!“; tu, fătul meu, să te nevoiești să-i gătești dar și să-i trimiți iar pre slugile tale. Și să-l chemi la tine și să-i dai răspunsul tot cu blîndețe, precum iaste obiceiul și cum te-am învățat și țe-am arătat și mai sus.

Bibl. Fil. Acad. Cluj, ms. 109, f. 157v—158, 160—161.

Vorbind despre modalitatea de primire a solului unui stăpînitor european (deosebită profund de primirea unui sol al turcilor sau tătarilor), Neagoe Basarab demonstrează cît de necesare sînt însușirile a căror neîntreruptă educare constituie una din temele de bază ale cărții: stăpînirea de sine, continua concentrare a atenției la cele ce se petrec „înăuntru“ și la cele ce se petrec „înafară“, cumpătarea, starea de receptivitate la opiniile celor din jur (preluate însă cu discernămint).

Domnia asemănată cu o grădină sau cu un deal (munte) „minunat și frumos“ ne amintește de formulări asemănătoare din *Alexandria* (ed. 1963, p. 40 și p. 41), sau din *Letopisețul* lui Miron Costin (ed. P. P. Panaitescu, p. 135). La fel de elocvente sînt și cuvintele: „el să pustiiaste și nici locul nu i să cunoaște și numele lui pîlare și trece ca o umbră“. Miron Costin, Constantin Cantacuzino, Dimitrie Cantemir și alții încă au dat acestor vechi imagini o nouă încărcătură emoțională. Prezența unor astfel de topoi ne interesează mai puțin pentru dezvoltarea unor surse literare (ar putea aparține circulației curente) și mai mult pentru dezvoltarea unei mentalități comune.

Receptiv la subtilități filosofice, Neagoe Basarab nu acordă mai puțină atenție amănuntelor concrete. Dorința de măsură, rînduială, perfecțiune — izvorită din aceeași cultură care a făcut posibilă ri-

dicarea capodoperei de la Curtea de Argeș — determină și comportarea față de detalii: „să așezați toate frumos, ca să se mire și solul de aceea podoabă și rînduială bună“ (să ne amintim că pe atunci cuvîntul „frumos“ avea un sens cu mult mai bogat decît cel din sfera esteticului); „să nu treacă de ici coala sau de coala ici, ci să stea toți întocma“.

DESPRE PACE ȘI DESPRE RĂZBOI

Iar de vor fi păgînii aceia cu oști mai multe și cu putere mai mare decît voi, iar voi întii să vă plecați lor cu cuvinte bune și blînde. Deci de vă veți putea împăca cu acele cuvinte bune, să știți că iaste aceea din ajutorul lui Dumnezeu; iar di nu vor vrea să s-împace cu voi cu acele cuvinte bune, pentru necredința lor, voi să le dați și bani cît veți putea. Iar să nu iubiți răzmirițile și războaiele, nici să vă ducă mintea să vă bateți cu dinșii. Măcar de v-ar îndemna cineva și din priiatenii voștri spre vrajbă, voi să nu-i ascultați, văzînd că acela au putere mai multă decît voi. Că și sveltii Varlaam zice: „Ce pricepi că nu vei putea face, să nu să apuce mîna ta să faci, că vei greși. Și cuvîntul cel mincinos să nu-l crezi, și deaca faci bine, nu-ți pară rău“.

Deci de vor veni asupra voastră vrăjmașii voștri și veți vedea că sînt cu putere mai mare decît voi, iar priiatnicii voștri vă vor îndemna să mergeți asupra lor fără de vreme, sau vă vor sperea ca să ieșiți afară din țara voastră, să pribegiți, pre acei priiateni și îndemnători ai voștri să nu-i credeți, că nu vă voiescu binele. Că și eu însumi am fost pribeag, pentr-aceea vă spui că iaste trai și hrană cu nevoie pribegia, și ești de toți oamenii dosădit, încă și de copiii cei mici, și de carii sîntu mai răi. Pentr-aceea să nu faci așa, că mai bună iaste moartea cu cinste, decît viața cu amar și cu ocară. Nu fireți ca pasărea ceea ce să cheamă cucu, care-ș dă oală dă le clocescu alte pasări și-i scot pui, ci fiți ca șoimul și vă păziți cuibul vostru. Că șoimul, feții miei, are altă pildă și are inimă vitează și bărbată întru sine și multe pasări oblăduiaște și biruiaște și nici de una nu-i iaste frică, nici să teme și vinează în toată vremea. Și vinînd el așa, odată prinse o pasăre să-i fie lui de mîncare și umbla de zbura cu dînsa prin văzduh. Și zburînd să luo după dînsul altă pasăre mare și puternică fără de seamă, carea să chiamă vultur. Și începu a-l goni să-i ia vînatul. Iar șoimul deaca îl văzu, zise în inima lui: „Mie nu-m iaste frică de acest vultur, că eu multe pasări biruiescu; și pre el îl văz mare și puternic și zlobiv, iar inima lui o știu că iaste fricoasă. Ci nu-m iaste frică de dînsul, nici îl bag în seamă;

că de-ași vrea eu, numai ce mi-ași lovi în arepi o dată și m-ași înălța tocma pîn la cer, deacii m-ași lăsa asupra-i și l-ași dăspica cu unghile, că-l știu cine iaste. Ci numai mă întristez de mărirea lui cea multă. Pentr-aceea nu mă voi bate cu dînsul, ci mai bine să împarțu vinatul mieu și să-i dau și lui și voi fi în pace. Iar eu, deaca nu mă voi satura cu ce-m va mai rămînea, nu voi muri, ci voi trăi pîn iar voi mai vîna ceva și voi minca de mă voi satura“. Și-i dede dentr-acel vînat ce prinsese citva și să împacă cu dînsul. Așa și voi, fraților, sinteți ca și șoimul și multe biruiți, și iaste vinatul în mîinile voastre, adec-avuțiia. Deci, de veți vedea pre niscare limbi păgîne să se pornească asupra voastră cu oști grele și cu putere mare, voi nu vă potriviți lor și să vă bateți cu dînșii într-acel ceas, ci socotiți ce le veți slobozi din unghile voastre vînat, adec-avuție, să le dați să mănince, ca să să părăsească de voi, cum și vulturul lăsă pre șoimu.

Iar deaca veți vedea că nu vor să s-întoarcă, voi nu vă temeți de dînșii, nici de oștile lor cele multe [...].

Deacii să-ți tocmești toate tunurile și oștile tot pre cete, cum le va fi rîndul. Iar mai virtos să te rogi lui Dumnezeu ca să-ți fie tocmirea și orînduiala ta de la dînsul. Pentr-aceea să-ți rădici gîndul și mintea la cer, să-ți pogoare și să-ți fie Dumnezeu într-ajutor. Iar tu să mergi dreptu față la față spre vrăjmașii tăi, fără nici o frică; iar căci vor fi ei mulți, nimic să nu te înfricoșezi, nici să te îndoiești. Că omul viteaz și războinic nu să spare de oamenii cei mulți; ci cum răsipește un leu o cireadă de cerbi, și cum omoară un lup o turmă de oi cit de mare și cum răshiră un glonțu de tun multe cete de ostași, nu căci iaste el mic, ci căci că vine cu mare rane și cumplire, pentr-aceea răshiră și răsipește multe cete de oameni, așa și omul viteaz și bărbat și hrăbor nu să înfricoșează de oameni mulți. Că omului viteaz, toți oamenii îi sînt într-ajutor, iar omului fricos, toți oamenii îi sîntu dușmani, și încă și de ai săi iaste gonit și batjocorit și hulit. Și de aceasta, fătul mieu, încă te învăț să nu umbli cu oamenii cei fricoși, ca să nu cumva să pierzi cîntea mea și moșiia ta, că din moarte nimeni nu te va putea izbăvi, fără numai unul Dumnezeu.

Bibl. Fil. Acad. Cluj, ms. 109, f. 169^v—171, 171^v—172^v.

Neagoe Basarab formulează — în limbajul epocii — definiția războaielor de apărare în opoziție cu cele de cîmpire. Fără teama de a fi acuzat de lașitate, domnitorul își arată preferința pentru viața pașnică, obținută chiar și cu prețul unor sacrificii materiale.

În același timp, în termeni ce amintesc suflul eroic al *Cronicii* lui Ștefan cel Mare sau al inscripției de la Războieni, îndeamnă la vitejie și jertfă de sine, atunci cînd lupta nu mai poate fi evitată.

În rîndurile citate se îmbină firesc amănuntele concrete date de voievod cu raportarea continuă la divinitate, într-un fel caracteristic întregii civilizații europene medievale, și chiar antichității. A elimina invocațiile și trimiterile la ideologia vremii, ar echivala cu a scoate din *Iliada* sau *Odiseea* pasaje referitoare la zei.

Neagoe Basarab, urmînd un obicei consacrat, asociază noțiunilor abstracte imagini pilduitoare (îndeosebi din simbolica animalelor) care să impresioneze pe cititor sau ascultător și să-i rămîină înscrise în memorie. Nu se cerea ca aceste imagini să fie originale, ci — dimpotrivă — să fie culese din cărți deosebit de îndrăgite; în cazul de față: *Varlaam și Ioasaf* — sfaturile din pilda privighetorii —; *Alexandria* — „că mai bună este moartea cu cinste“, „cum omoară un lup o turmă de oi“ —; probabil *Fiziolog* — pasajul despre cuc sau cea „altă pildă“ cu șoimul și herețul (pentru aceasta din urmă a fost adusă în discuție și *Fiore di virtù*).

SFATUL DIN URMA

Că văzu ochii voștri plini de lacrimi și inimile voastre acum sînt săgetate cu multă jale și obidă pentru mine. Și văzu, iubiții miei, că de-ar fi vreo putere, voi mi-ați folosi într-această vreme de nevoie și toată viața voastră ați da pentru binele meu, ci nu puteți nimic să-mi folosiți, nici voi mie, nici eu voao. Că iaste vremea ceea să mă desparțu eu de voi și voi de mine și ați rămas dintr-această zi.

Și de acum veți începe a sluji altui domn, necunoscut și strein, care nu vă cunoaște pre voi, nici voi pre dînsul. Deci, boiarii miei și slugile mele cele dragi și iubite, eu voi să vă învăț și de aceasta. Domnului sau stăpînului neștiut și necunoscut, nevoie îi iaste a-i sluji sluga pîn îi va afla obiceiul lui. Că sluga ceea ce îndrăznește cătră stăpînul neștiut și necunoscut, acela iaste ca omul cela ce să razimă pre frunza care plutește pre fața apei. Deci cînd va să s-apuce de dînsa și să-i folosească, atunci să îneacă și piare. Așijderea și voi, pîn veți afla firea și obiceiul domnului acelaia, multă minte vă trebuiaște să aveți. Că mintea iaste cap și învățătură dulce tuturor bunătăților și sfîrșitul ei foarte iaste proslăvit. Mintea iaste avuție și comoară netrecătoare, care nu să cheltuiască niciodată. Mintea cea curată să urcă mai pe deasupra cerurilor și soleşte dreptățile sufletului și ale trupului înaintea atotîntoriului împărat. Min-

tea iaste viața prietenilor și împăcare fraților. Mintea trează iaste priiaten mai bun și mai cinstit împăraților și domnilor decit toată avuția și bogăția lor cea multă. Un bărbat înțelept mulțime de oameni stăpînește, iar un bărbat nebun și făr de minte mulțime de oameni piarde. Mintea cea bună iaste cercare înaintea domnilor celor necunoscuți și trup nevătămat și față nerușinată și neînfruntată, cum zice prorocul: „Cinstiți înțelepciunea, ca să împărățiți în veci“.

Bibl. Fil. Acad. Cluj, ms. 109, f. 239v—240v.

Cel din urmă capitol din partea a doua a *Învățăturilor* este construit ca o amplificare și o adaptare la o realitate personală, a *Pildei celor trei prieteni* din *Varlaam și Ioasaf*, reprodusă integral către sfîrșitul părții întii și întregită acolo prin pagini de o frumusețe antologică din Ioan Hrisostom și Efrem Sirul. Deși pornit „pre calea cea de întristăciune“ și gata să intre „prin ușile strîmtării“, voievodul mai are un ultim gînd de grijă pentru soarta „prietenilor“ săi și — semnificativ — acest din urmă sfat este un elogiu adus minții luminate, ecou al modelului bizantin, așa cum întîlnim și în alte pagini ale lui Neagoe (*Cuvînt de învățătură către două slugi credincioase ale sale și dragi*), precum și în multe alte locuri din literatura română.

Modalitățile de expresie, de la construcțiile sintactice simetrice pînă la repetițiile ascendente sau la acea dramatică imagine a fragilității „frunzei... care plutește pre fața apei“, dezvăluie rafinamentul stilistic al autorului, care stăpînea perfect cultura vremii sale.

TEXTE: *Învățăturile bunului și credinciosului domn al Țării Românești, Neagoe Basarab-voevod către fiul său Teodosie voevod*, ed. Ioan Eclesiarhul, București, 1843; *Slova nakazatelinnia voevodi valașskogo Ioanna Neagoia k sinu Feodosiju*, ed. și pref. P. A. Lavrov, Petersburg, 1904; *Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie*, ed. și pref. N. Iorga, Vălenii de Munte, 1910; *Învățăturile lui Neagoe Basarab domnul Țării Românești*, ed. și pref. Vasile Grecu (textul grecesc), București, 1942; *Cronicile slavo-române din sec. XV—XVI*, publicat de Ioan Bogdan, ed. revăzută și completată de P. P. Panaitescu, București, 1959; *Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie*, text ales și stabilit de Florica Moisil și Dan Zamfirescu, cu o nouă traducere a originalului slăvon de Gheorghe Mihăilă. Studiu introductiv și note de Dan Zamfirescu și Gheorghe Mihăilă, București, 1971. **STUDII:** Ioan Bogdan, *Luptele românilor cu turcii pînă la Mihai Viteazul. Cultura veche română*, București, 1898; P. Sîrcu, *K voprosu o podlinnike Poucenii valașskogo gospodaria Ioanna Neagoia k sinu Feodosiju*, „Izvestija otdelenija ruskogo iazika i slovesnosti imperatorskoi Akademii nauk“ (IORIAS), V, 1900, nr. 4, p. 1284—1307; A. I. Iați-

mirski, *Valașskii Mark Avrelii i ego Poucenija*, IORIAS, 1905, X, fasc. 4, p. 339—374; Demostene Russo, *Studii bizantino-române*, București, 1907; Stoian Romanski, *Mahnreden des Walachischen Woywoden Neagoe Basarab an seinen Sohn Theodosios*, Leipzig, 1908; Demostene Russo, *Studii și critice*, București, 1910; Demostene Russo, *Critica textelor și tehnica edițiilor*, București, 1912; pentru opinia contrară vezi volumele de istorie a literaturii publicate de N. Iorga; Demostene Russo, *Studii istorice greco-române*, vol. I, București, 1939, recenzat de N. Iorga în „Rev. ist.“, XXVI, 1940, p. 13—14; Vasile Grecu, *Manuscrisul din 1654 pretins pierdut al Învățăturilor lui Neagoe Basarab*, „Conv. lit.“, LXXII, 1939, nr. 10—12, p. 1851—1865; C. Noica, *Pentru o altă istorie a gîndirii românești. În marginea Învățăturilor lui Neagoe Basarab*, „Saeculum“, Sibiu, I, 1943; Vasile Grecu, *Și totuși Învățăturile lui Neagoe voievod*, „Conv. lit.“, LXXVII, 1944, nr. 4, p. 477—481 și nr. 7, p. 740—767; P. P. Panaitescu, *Autenticitatea Învățăturilor lui Neagoe Basarab*, „Conv. lit.“, LXXVII, 1944, nr. 7, p. 733—739; idem, *Învățăturile lui Neagoe Basarab. Problema autenticității*, București, 1946 (extras din „Balcania“, V, 1942); P. Ș. Năsturel, *Învățăturile lui Neagoe Basarab în lumina pisanilor minăstirii de la Argeș*, „Mitr. Olt.“, XII, 1960, nr. 1—2, p. 12—23; Pompiliu Teodor, *Două manuscrise copiate pentru biblioteca lui Ștefan Cantacuzino*, „An. Inst. Ist. Cluj“, V, 1962, p. 229—232; Dan Zamfirescu, *Învățăturile lui Neagoe. Problema autenticității*, Rsl, VIII, 1963, p. 341—401; I. C. Chițimia, *Considerații despre Învățăturile lui Neagoe Basarab*, Rsl, VIII, 1963, p. 309—339; P. P. Panaitescu, *Învățăturile atribuite lui Neagoe Basarab. O reconsiderare*, Rsl, VIII, 1963, p. 403—424; Virgil Cîndea, Dinu C. Giurescu, Mircea Malița, *Pagini din trecutul diplomației românești*, București, 1966; Al. Duțu, „Le miroir des Princes“ dans la culture roumaine, RESEE, VI, 1968, p. 437—479; N. Stoicescu, *La politique de Neagoe Basarab et ses Préceptes pour son fils Theodosie*, RRH, IX, 1970, nr. 1, p. 19—42; Leandros Vranoussis, *Les „Conseils“ attribués au prince Neagoe (1512—1521) et le manuscrit autographe de leur auteur grec*, in *Actes du IIe Congrès international des études du sud-est européen*, (Athènes 7—13 Mai 1970), vol. IV, *Linguistique et littérature*, Atena, 1978; Neagoe Basarab (1512—1521), București, 1972; Dan Zamfirescu, *Neagoe Basarab și Învățăturile către fiul său Teodosie. Probleme controversate*, București, 1973; P. Ș. Năsturel, *Remarques sur les versions grécque, slave et roumaine des Enseignements du prince de Valachie Neagoe Basarab à son fils Théodose*, „Byzantinisch-neugriechische Jahrbücher“, XXI, 1975, p. 249—271; Pavel Chihaia, *De la Negru Vodă la Neagoe Basarab*, București, 1976; Cătălina Velculescu, „Alexandria“ aus der Sicht von Neagoe Basarab und Antonio de Guevara, „Synthesis“, VIII, 1981, p. 105—112; Gheorghe Mihăilă, *Gîndire politică și expresie literară în Învățăturile lui Neagoe Basarab*, RITL, XXX, 1981, nr. 3, p. 163—170.

2. Literatură juridică

De origine bizantină, cele mai vechi legiuri scrise erau folosite de români în versiuni slavone după *Sintagma alfabetică* a lui Matei Vlastares (1335), ca *Pravila grămăticului Dragomir* (Țara Românească, 1451), sau *Sintagma* copiată de Gavril Uric (1472).

Pravilele în limba română au cunoscut trei tipuri: 1) Culegeri rezumative de pedepse pentru diferite abateri, norme pentru reglementarea raporturilor familiale și sociale și măsuri de îndreptare a vieții morale (*Pravila sfinților oteți* imprimată de Coresi, la Brașov, 1560—1562, *Pravila ritorului Lucaci*, 1581, *Pravila Popii Toader* din Rîpa de jos, 1610, *Pravila din Codex Neagoianus*, 1620 și *Pravila de ispravă oamenilor*, de la începutul secolului al XVII-lea); 2) dispoziții de drept canonic comentate și amplificate cu noțiuni doctrinare, învățături și sfaturi morale (*Pravila de la Govora*, 1640); 3) corpuri ample de canoane și norme cu caracter penal și civil (*Cartea românească de învățătură*, 1646 și *Îndreptarea legii*, 1652).

PRAVILA [RITORULUI LUCACI]

8 iulie 1581

Moldova

Este cel mai vechi manuscris juridic românesc și cel mai vechi text literar moldovenesc, cunoscut și sub numele de *Nomocanonul* sau *Pravila de la Putna*; a fost alcătuit de „ ritorul și sholasticul Lucaci“, dascăl de retorică și logică la mănăstirea Putna.

Originalul versiunii românești (păstrată la BAR, ms. sl. 692) este necunoscut, dar Lucaci a îmbunătățit această versiune pentru scopuri didactice. Probabil că ritorul s-a folosit de o pravilă slavonă și de o traducere românească (nemoldovenească) din care a și lăsat un fragment sub această formă. Textul pravilei (354 file) este în cea mai mare parte slavon, 134 pagini text slavon cu tra-

ducere românească interliniară și 10 pagini — *Pravila sfinților oteți* — text exclusiv românesc.

Cuprinsul *Pravilei* este variat: o învățătură despre Trinitate, text doctrinar după Sf. Ioan Damaschin, *Pravila svînților oteți după învățătura a marelui Vasilie*, sfaturi pentru spovedanie (text pastoral), învățătură despre căsătorie, pentru evitarea amestecării de sînge, învățătură despre postul lăuntric, text ascetic, cu citate din *Pateric* (*Cartea părințească*, sau *Apophthegmata patrum*), *Spîte de semînție* și de nunta cu leage etc.

[POPA ESTE UN VRACI MĂIESTRU]

Iară popa să caute și să socotească cîndu va veni omul să se ispovedească; și de va fi omul mult păcătos, iară popa se nu-l îngreoiadze foarte cu pocanie¹ dentîiu, ce se dea cîte puținel dreptu să nu se spămenteadze, ce să-i dea cît va pute birui în pocanie și se-l imblîndească și să-i aducă amente de corabie: cîndu împle corabiia de treace de măsură, ea se afundă; iară de-i deșartă ea gioacă; și de e în vreamă împlută bineșor păra unde-i iaste ei măsura; ce se-i vie lui înțelepciune și adevară² credință. Cu învățătura cade-se popei să fie ca u[n] vraci măiestru [...]. Iară cîndu va fi omul puțin greașit și va fi înțeleptu, să-i dai bură învățătură, iară de va fi omul pre[a] păcătos și va fi cu puțină mente, să-i dai pocanie cîte puținel dreptu să nu piară.

BAR, ms. sl. 692, p. 210^r—210^v.

[POSTIREA LAUNTRICA]

Să fie la știre și de aceasta a tot creștinului că să află și aceastea învățături dintru dumnezăieștile Scripturi: a nu se posti numai de bucate, cum dzisem mainte, ce mai cu deadins fiecine să se nevoiască a feri postul cel den lontru. Direp ce cum iaste și omul îndoit, cum ai gice sufletul și trupul, așa i să cuvine și lucrurile să aibă îndoite. Cum „iaste trupul mort fără suflet“, așa și chipul lucrurilor oamenilor din afară, fără de ferirea din lontru mort i, adevăr. Ce arată și dumnezeiescul apostolul Pavel amîndoao de gice: „Lucrul fără de credință mort iaste, așa și credința fără lucrure moartă e“. Deaci chipul trupului din afară cu nevoința să arată, iară credința să împle cu ferirea omului ceaia din lontru. Însă toate cîte vrem face noi, eale să fie după simțirea celui om din lontru. Dire[p]t ce au întreat și u[n] frate pre un părinte de ceaia

din Cartea părințească, ce au vrut să știe folosul și lucrurile amin-duror, el i-au răspuns de i-au dzis așa: „Omul cela ce va face lucrure din afară fără de socotire de la inimă el iaste aseamenea unui pom ce e vearde la frundză și frumos, iară de poame e sterp. Și iară: omul cela ce ferește socotința ceaia den lontru cu lucrure din afară, elu e aseamenea unui pom ce are frundze frumoase și poame într-ins dulci și cu bună mirezmă”³. Așa au dzis și altul dintru sfinți de aceasta, că trebuiaște omului la toate lucrurile să aibă ferire și fără de aceasta socotință nu iaste puteare cu nece un lucru să-și ducă viața bine. Deaci aceste s-au dzis de la sfinți de ferirea din lontru și mai virtos însuși Dumnedzău gice în sfinta evanghelie, că „împărăția ceriului iaste între voi”. Direp cea cum dzisem și mainte trebuiaște omului să nu ținie numai post din afară, ce să ținie și cela din lontru să să ferească și să fugă de toate cea-lea ce nu-s de folos, cum învață pre noi și marele apostol Pavel de gice: „Cela ce să ferește, gice, de toate să să socotească”. Și altul dintru sfinți arată mai bine de aceasta de gice așa, că să cuvine omului a să feri la postul său, nu numai de bucate, ce să se ia amente pururea de toate și de alte greșeale, cum am gice să postim cu pîntecele și cu limba să ne depărtăm de clevete, de menciuni, de cuvente deșearte, de ocară, de minie și drept spuind de toate greșealele ce ies cu limba. Asemenea să postim și cu ochii, să nu cău-tăm fără sființă pre neștine. Așjdere minule și picioarele a le apă-ra să nu cură⁴ într-aseași, ce să se veaghe de toate lucrurile ceale hi-cleane. Așa postind, cum grăiaște marele Vasilie, post iubit, de-părtîndu-ne de toate răotățile cealea ce să facu cu simțirea noastră, noi vrem veni cătră sfinta dzua învieriei oameni noi, curați, destoi-nici sfinteei cumenecături, slujbeeii lui Hristos.

BAR, ms. sl. 692, p. 234^v—238^r.

Primul fragment denotă o profundă experiență psihologică și cuprinde cele mai vechi indicații de psihoterapeutică din litera-tura noastră (confesorul este un medic, un vraci, omul păcătos o corabie prea plină). Asemenea pasaje dovedesc că și alcătuitoarii primelor pravile au simțit nevoia să adauge prevederilor canonice seci și autoritare, lipsite de justificarea pedepselor, explicarea ros-tului acestora precum și o serie de învățături morale și spirituale care dădeau acestor miscelane și o funcțiune educativă.

Se remarcă preocuparea conciziei extreme, a notării esențialu-lui. Stilul este aproape oral; ca și în cîntecele populare se folosesc diminutive (*puținel*, *bineșor*) cerute de caracterul delicat al spove-daniei.

Al doilea fragment este o pledoarie împotriva formalismului, pentru o comportare întemeiată în primul rînd pe autocontrol. Por-tretul omului sobru, calm, moderat în gesturi, priviri și cuvinte evocă idealul kalokagathiei antice și recomandările stoicilor. Reușită sub raport literar este comparația dintre omul „cela ce ferește so-cotința ceaia den lontru” și pomul roditor, îndemn împotriva ipo-criziei. Tonul este sentențios, ca în literatura sapiențială, autorul se întemeiază frecvent pe autoritatea citatelor biblice și patristice.

TEXTE: *Pravila ritorului Lucaci*, text stabilit, studiu introductiv și indice de I. Rizescu, București, 1971; *STUDII*: Al. Mares, *Prima pravilă bisericească tipărită în limba română și raporturile ei cu cele mai vechi versiuni ale „Nomocanonului” prescurtat*, în SLLF, I, 1969, p. 269—293.

¹ *pocaanie* = pocăință; ² *adevară* = adevărată; ³ Citate din *Pateric*, opera ascetică fundamentală din literaturile medievale ale Europei de răsă-rit și Orientului Apropiat; ⁴ *să nu cură* = să nu fugă.

PRAVILA DE LA GOVORA

1640

Țara Românească

Se remarcă prin caracterul educativ mai pronunțat decît în pravilele din prima categorie; ea cuprinde pe lîngă obișnuitele liste de abateri, pedepse și interdicții, comentarii menite să facă legea înțeleasă de cei ce cădeau sub incidența ei.

Pravila de la Govora este o compilație tradusă printr-un inter-mediar slavon după unul din nomocanoanele grecești care au circu-lat în variante numeroase în culturile ortodoxe medievale. Tradu-cătorul, Mihail Moxalie (autorul *Cronografului românesc* din 1620) s-a folosit și de textul — mai scurt — al *Nomocanonului la Marele Trebnic*, alcătuire slavonă datorată cărturarului moldovean Pamvo Berînda, scrisă la Muntele Athos și care cunoscuse, după 1620, nu-meroase ediții în Ucraina și Rusia.

Inițiativa editării *Pravilei de la Govora* a avut-o Matei Basa-rab: cu „porunca lui” s-a tipărit cartea, cu semnele heraldice ale Țării Românești și cu versuri slavone alcătuite de Udriște Năsturel, în care e preamărită vitejia, noblețea și guvernarea pașnică a voie-vodului. Este vorba de un act al politicii lui Matei Voievod de or-

dine și reorganizare a țării care cunoscuse, după domnia lui Mihai Viteazul, trei decenii de mari tulburări.

O ediție pentru Transilvania cu o predoslovie în numele lui Ghenadie, arhiepiscopul și mitropolitul de Alba Iulia a fost imprimată concomitent, ceea ce dovedește o conștiință de unitate spirituală românească.

Pravila de la Govora este o operă de seamă a afirmării conștiinței naționale prin scrisul românesc.

PREDOSLOVIE CĂTRA TOȚI NASTAVNICI¹ SFINTEI BISEARECI

[...] Socotit-am că mai toate limbiale au carte² pre limba lor, cu aceai cugetaiu și eu robul domnului meu lui Isus Hristos să scoț ceastă carte, anume pravilă pre limba rumânească, sfinților voastre frați, duhovnici rumânești carii sinteți păstori oilor celor cuvântătoare a turmei lui Hristos. Carea are întru sine multe fealiuri de vindecări sufletelor creștinești, celor ce sint rănite cu păcate. Însă mai virtos și cale la împărăția ceriului.

Însă mă rog sfinților voastre cu mare milă la care mină va cădea această sfintă carte, acela să aibă a o ținea în mare cinste, și să se învețe dentru ea în taină, cum va vindeca sufletele oamenilor de păcate. Iară întru mină de mirean³ să nu se dea, nice la măscărici, să nu fie tocmealele sfinților apostoli și a sfinților părinți batjocurite, că apoi milostva⁴ ta ver da samă, frate duhovnice. Eu nu voi avea treabă.

Cela ce primeaște gândurile omenești datori iaste întru scriptură învățat a fi, să se oprească de pohte, smerit și cu lucrure bune, pre tot ceasul să se roage lui Dumnezeu ca să-i dea cuvânt de înțelepciune ca să îndirepteaze pre ceia ce scapă cătră dinsul. Iară într-alt chip însuș datoriu iaste a posti miercurea și vinerea prespre tot anul cum porîncesc sfintele și dumnezeieștile pravile. Cum de carele va avea însuș să o dea și altora a face.

Iară de va fi însuș neștiutoriu și nepostnic, cum va învăța pre alții a face lucrure bune, și cine e neînțelept va asculta pre el de carele va grăi văzînd pre el fără tocmală, și bețiv și învățînd pre alții să nu se imbeate, sau alt vreum lucru bun a petreace, carele singur nu au făcut? [...]

BAR, CRV 39, p. V—VI.

Predoslovia românească, purtînd numele mitropolitului Teofil al Ungrovlahiei, nu este decît traducerea unei predoslovii slavone semnată de mitropolitul moldovean al Kievului Petru Movilă, în ediția

sa de *Pravile* din 1629. Se reține obligativitatea exemplului personal al duhovnicului (metaforic: al „păstorului oilor celor cuvîntătoare“...).

ÎNVAȚĂTURĂ DE PACATELE CELORA CE UCIG

[...] Să neștine va prinde un fur furînd și-l va ucide pre dinsul, ucidere mare se cheamă, pentru ce că cu mina l-au prins, ca să se cearte ș-alții cu certare. Iară pentru ce ucizi prinsul, fie măcară și sărac. Că de foame fură, incăi așa să-și sature trupul lui [...]

BAR, CRV 39, p. 41^r—41^v.

[IARTĂ PE LUPTĂTORUL ÎNVINS]

Ce voinic va ieși la războiu și se va lovi cu alt voinic și-l va birui și-l va pleca supt dinsul și acela va ști că va să ia moarte de la dinsul și de va zice: „Dau-mă, frate, nu mă ucide, iată că sint pre voia ta“, iară acesta va fi nemilostiv și-l va ucide, să se lepede de creștinătate și pocanie 20 de ai și metanii cite 1000 în zi. Deci pentrucă-l plecași supt tine și întru voia ta fu, pentru ce, ticăloase, l-uciseși?

BAR, CRV 39, p. 55^r.

[ÎNGRIJIREA ȘI BUNA EDUCARE A COPIILOR]

Oarecine va naște feciori și nu-i va socoti, nice-i va hrăni pre dinșii cum se cade, ce va vrea să-și lase tinerii să meargă să se tunză⁵, anathema acela. Și și cela ce-l va tunde pre dinsul. Cene nu va griji de feciorii lui, să-i cearte pre ceia ce i-au născut, și frica lui Dumnezeu nu-i va învăța pre dinșii ca se umble pre calea cea adevărită, creștinească, ce se vor lăsa și se vor înstriina întru toate căile ceale întoarse⁶, în curvie, și în furtișag, și în răpire, și în jucări, și în plesnete și întru toate nedireptățile, anatema niște părinți ca aceștia.

BAR, CRV 30, p. 81^r.

Ca toate pravilele românești, cea de la Govora oferă tabloul unei societăți cu relații complexe. Se degajă din carte insistența bisericii de a menține poporul pe calea cea dreaptă, prin prescripții

canonice, tendința timpului fiind, dimpotrivă, aceea de laicizare a raporturilor sociale și de liberalizare a moravurilor, tendință pe care clerul încearcă să o reprime. Pravila este tradusă într-o limbă cursivă, — „pe-nțeles“, dat fiind caracterul ei didactic, și reprezintă un notabil progres în evoluția scrisului în română. Descrierea delic-telor reprezintă adesea adevărate miniaturi ale vieții sociale sau de familie, permițând să se surprindă concepții și atitudini caracte-ristice.

TEXTE: *Pravila bisericească, numită cea mică, tipărită mai întâi la 1640, în mănăstirea Govora; publicată acum în transcripțiune cu litere latine de Academia Română, București, 1884; Pravila bisericească (nu-mită cea mică) tipărită în monastirea de la Govora la anul 1640 și Pravila lui Matei Basarab cu canoanele sfinților apostoli intitulată (In-dreptarea legii) tipărită la Tîrgoviște în anul 1652, Editor: Ioan M. Bu-joreanu, București, 1885; STUDII: Gh. Cront, Pravila de la Govora din 1640, în „Studii“, 13 (1961), nr. 5, p. 1211—1226.*

¹ *nastavnici* = conducători, șefi ecleziastici; ² *carte* = știință, învățătură; ³ *mirean* (fig.) = profan, incompetent; ⁴ *milostva* = îngăduință; * Paginația originală fiind greșită, trimerile s-au făcut la paginația continuativă de pe exemplarul aflat la BAR; ⁵ adică să se călugărească; se condamnă intrarea în monahism forțată de părinții care își abandonau astfel copiii; ⁶ *întoarce* = rătăcite, greșite.

CARTE ROMÂNEASCĂ DE ÎNVĂȚĂTURĂ

1646

Moldova

A treia categorie de pravile, adevărate corpuri juridice, elabo-rate pe baza tradiției legislative bizantine (*Legea agrară*) și a prac-ticii occidentale contemporane autorilor (Prosper Farinaccius) este inaugurată prin *Carte românească de învățătură de la pravilele împărătești și de la alte giudeațe*, tipărită la Iași în 1646, cunoscută și sub numele de *Pravila lui Vasile Lupu*.

Este prima legiuire laică oficială și codificată a Moldovei care așază acest stat înaintea multor țări europene în ceea ce privește istoria legiuirilor tipărite.

Deși compilată, cuprinzînd norme de drept adoptate din teoria și practica juridică de cîteva secole a societăților din Mediterana orientală (din Bizanțul medieval pînă în Italia umanistilor și negu-țătorilor) pravila respectivă este o operă de gîndire practică — po-

litică, legislativă, morală — românească. Principalul merit pentru o asemenea inițiativă juridică îi revine, în istoria gîndirii sociale și a instituțiilor românești, lui Vasile Lupu, și lui Eustratie Logofătul și rămîne titlul de întii alcătuitor al unei legiuri moderne în istoria poporului nostru.

Scopul cărții, după cum arată în prefață alcătuitorul ei, Eus-tratie Logofătul, a fost așezarea judecăților în Moldova pe o bază legislativă unitară.

Raritatea, datorată probabil unui tiraj mic, a fost remediată prin copii manuscrise efectuate în Moldova, dar și în Țara Româ-nească, unde după șase ani este în întregime folosită la redactarea pravilei muntene, *Îndreptarea legii*. Viabilitatea pravilei (fiind în vigoare vreme de aproape două sute de ani) se justifică nu numai prin calitatea sa de a da „învățături“ judecătorilor, atît în pricinii agrare cît și în penale (fără a înlătura obiceiul pămîntului), cît și în faptul că ea reprezintă totodată și un remarcabil monument al limbii și culturii românești din prima jumătate a sec. XVII.

Toți ceia ce simt creștini pravoslavnici, cine va ceti ca să înțeleagă.

Cum izvorăsc și ies toate apele den mare și împărțindu-să să rășchiră pren toate vinele pămîntului de adapă tot pămîntul, așa într-acesta chip și svintele scripturi izvorăsc și ies dentru înțelepciune dumnedzăirei și alte toate învățăturile ceale bune; drept aceaia iarăși cum vedem pre toți înțelepții și putearnicii lumii cu mare osirdie și nevointă și cu multă cheltuială cearcă și sapă pămîntul și meștersuguiesc de găsăsc de aceale vine de izvor de apă și, daca le găsăsc, bucurîndu-să foarte, iscusit cu mare meștersug silesc de scot acel izvor pănă în fața pămîntului pentru binele și răpaosul a mulți ce lăcuiesc pre acel loc; așa iaste și izvorul svintelor scrip-turi [...].

Pentru că cum nu poate nime a lăcui în ceastă lume fără de apă, așa nu poate fi nice fără învățătură, cum dzice Isaiia proro-cul: „Zavistiia cuprinde pre oamenii cei neînvățați“. Drept aceaia și al nostru prea luminat întru creștinătate și drept întru credință Ioan Vasilie voevoda¹, domnul și biruatoriul țării Moldovei, urmînd urma celor buni și înțelepți domni, socotind neputința și slăbiciu-nea acestui loc și împuținarea izvoarelor svintelor scripturi și altor învățături și cunoscînd nevoia ce va veni și scădearea asupra oame-nilor, ce vor fi lăcuiitori în țara Moldovei, fiind fără învățătură, vor fi de pururea însătați și lipsiți ca și cum arc fi într-un loc secetos fără de apă, și mai vîrtos vădzînd nedreptățile și asuprealele mișei-

lor carele fac cei neînvățați și neînțelegători, diregătorii și giudea-
țele de pre la toate scaunele Moldovei, drept aceea cu multă osir-
die s-au nevoit măriia sa de-au cercat pre multe țări, până l-au in-
direptat Dumnedzău de-au găsit oameni ca aceia, dascali și filosofi,
de-au scos den cărți elinești și lătinești toate tocmealele ceale bune
și giudeațele celor buni creștini și svinți împărați, carile ca o lu-
mină luminează și arată tot lucrul celor întunecați și proști și ne-
învățați ca să cunoască strimbătatea tuturor și să giudece pre di-
reptate: carele să cheamă acnu Pravilele împărătești. Aceastea în-
țelepciuni și aceastea învățături ne-au dat și ne-au lăsat noo tutu-
ror rodului românesc, ca să ne fie noo de pururea izvor de viața
în veaci nescădzut și nesvîrșit.

După tocma și nevința mării[i] sale domnului datu-s-au învă-
țatură și mic unui mai mic și nice de o treabă a mării[i] sale rob, Ev-
stratie biv logofet, de am scos aceaste pravile și le-am tălmăcit den
scrisoare gracească pre limbă românească ca să poată înțeleage toți.

BAR, CRV 50, prefața.

Prefața cu care Eustratie însoțește textul și prezintă pravila în-
cepe cu o parabolă (formă în care am văzut că sînt îmbrăcate —
de cele mai multe ori — învățăturile cuprinse în *Evangelii*) în
care scripturile sînt comparate cu captarea izvoarelor de apă de că-
tre „înțelepții” care le „scot” spre folosul „a mulți”.

Ca mesaj *Pravilele împărătești* depășesc hotarele Moldovei nu
numai prin titlul de *Carte românească* dar și prin declarația că
„acestea înțelepciuni” s-au dat pentru tot rodul [= neamu] româ-
nesc.

[DATORIA DE A DA AJUTOR]

Macar că are fiecine voie să agiutorească pre cel asuprit și unde
va vedea că stau cu războiu asupra lui, să-i scoată capul și să-l
mîntuiască den moarte; iară acest lucru nu iaste nemăru dat cu
vreo silă, cum să fie datoriu să facă acest agiutoriu; de multe ori
și cu cuvîntul poate să agiutorească neștine pre altul, până-l va
izbăvi de vrăjmașul carele-i face asupreală; dară nu iaste nime da-
toriu cu de-a sila să-l facă să facă aceasta, și de vreme ce va fi
om strein, iară nu de rodul lui și de sîngele lui, ce să dzice frate.

Feciorul iaste datoriu să agiute tătine-său, cînd va vedea că stau
cu războiu asupra lui, să-l izbăvească de moarte.

Slujiitoriul iaste datoriu să agiute căpitanului său.

Robul cel cumpărat iaste datoriu să agiute domnu-său; nămitul,
stăpînu-său; mularea, bărbatului său; cei de loc, giudețului său.

Țara să cade să-ș socotească și să-ș priiască, și să acopere de
asupreale pre oamenii pămîntului său.

BAR, CRV 50, fila 65^r—65^v.

[LUPTA CINSTITĂ E CU ARME EGALE]

Cînd să va prileji de va fi un cucon micșor și slab și va veni
asupra lui vreun bărbat mare și mai tare la toate puterile decît
acela, atunce iaste volnic să să bată cel mai mic și mai slab cu mai
mare arme decît cum sînt a celuia ce vine asupra lui. Iară de să
va afla că cela ce vine asupra lui și înceape el svada iaste mai mic-
șor decît dîns și mai slab, atunce n-are puteare cel mai mare și mai
tare să scoată mai mare armă să să bată cu celalalt sau și tocma,
pentru ce de să va prileji să scoată mai mare și să va tîmpla de-l
va ucide pre acest micșor și slab, să va certa, macar de-are fi și
început războiul cel micșor și slab.

BAR, CRV 50, fila 66^r.

De remarcat limpezimea textului caracteristică stadiului atins
de scrisul românesc spre mijlocul secolului XVII. Deși text didactico-
juridic, alcătuitorul este preocupat de efecte literare comune crea-
ției populare: repetiții, diminutive, epitete.

TEXTE ȘI STUDII: *Cartea românească de învățătură*, editată de Gheor-
ghe Sion, Botoșani, 1875; Ioan M. Bujoreanu, *Colecțiune de legiurile
României vechii și cele noi*, vol. III, București 1885; S. G. Longinescu,
Legi vechi românești și izvoarele lor, vol. I, *Pravila Moldovei din vre-
mea lui Vasile Lupu* (cu o traducere în limba franceză de A. Patrognat),
București 1912; *Carte românească de învățătură*, (de acad. Andrei Ră-
dulescu și colaboratori), București (1961).

¹ Vasile Lupu, domn al Moldovei (1634—1653).

ÎNDREPTAREA LEGII

1652

Țara Românească

A fost publicată la Tîrgoviște în 1652 și este cea mai amplă pra-
vilă românească alcătuită pînă la legiurile moderne de la sfîrșitul
sec. XVIII, dar, în același timp, prin conținutul său bogat și variat

este o adevărată enciclopedie a gândirii, moralei, normelor de conviețuire și raporturilor juridice din societatea românească a veacului precedent. Numită în literatura de specialitate *Pravila lui Matei Basarab*, cartea este de fapt o inițiativă a lui Ștefan, mitropolitul Ungrovlahiei.

Traducerea a făcut-o călugărul Daniil Panoneanul (Daniil Andrean), cărturar din Transilvania, ajutat de doi cunoscuți învățați greci, pe atunci profesori la școala greco-latină, recent înființată la Țirgoviste de Matei Basarab, și anume Ignatie Petritzis și Pantelimon — Paisie Ligaridis, amândoi originari din insula Hios.

Indreptarea legii este o realizare culturală care depășește, ca intenție și cuprins, sfera juridică laică și bisericească. Momentul alcătuirii cărții și personalitatea cărturarilor care au tălmăcit-o și publicat-o explică mesajul ei umanist și civic. *Pravila* participă la programul de organizare și ordonare a țării realizat de Matei Basarab, ea așează „leage și legătură și hotară” tuturor membrilor societății, de la mari la mici, mireni, sau clerici. „Aceștia *Indreptări de leage* — arată Ștefan în prefață —, cine-i va zice de obște vrăciuitoare nu va greși, pentru că amestecă ierbele și leacurile de le dă bolnavilor de tămăduiaște pe fiecarele de fiecă boală”. (De remarcat limbajul figurat în alcătuirea cărui autorul se folosește de elemente din credințele și din vocabularul activ al vorbitorilor de rînd).

Țara avea nevoie de *lege*, de norme atât juridice cît și morale, așadar, Ștefan dă o definiție a conceptului:

Părinții au pus numele răspunsurilor și învățăturilor lor canon sau pravilă adică numele de la lemnul cela ce lucrează meșterii, carele se chiamă îndreptariu, cînd lucrează leamne sau pietri, fiind nodoroase, strîmbe și colțoroase și neneatede. Punînd acel dreptariu, le tocnesc și le netezesc și așa le alcătuiesc una cu alta; Pravilă se chiamă și alte meștersugure multe ale meșterilor dascali, adică carii au meștesugit grammaticchia, filosofia și vrăciuirea și carii au meștesugit cîntarea; și nu numai acealea ce încă și ceia ce au tocmît leagea împărătească pusu-le-au numele pravile.

BAR, CRV 61 (prefața II), fila 4v.

Se observă din fluența frazei, preocuparea pentru claritate, explicitate. Ștefan al Ungrovlahiei — care mai tipărise cărți în limba română (*Pogrebania preoților* în 1650 și *Mystirio sau Sacrament* în 1651, aceasta din urmă tradusă de el însuși) a fost un promotor al introducerii graiului poporului în practica bisericească și în cul-

tură, convins de uriașa însemnătate a limbii vernaculare în educație și în creația spirituală a neamului său. Aceasta explică, desigur, și laudele pe care i le aduce, în închinarea lui, Daniil Panoneanul, el însuși un ales cărturar, cea dintîi pledoarie pentru ideea umanistă a înnobilării prin cultură și literatura noastră:

Mulți oameni socotesc pentru omul cela ce, cînd se naște într-o cetate cu mulți oameni și vestită, den părinți de bună rudă și vestiți, ei zic că iaste vreadnic și dăstoinic unul ca acela să fie lăudat și să se ciudească¹ și să se mire pentru moșia lui și pentru înălțarea rudeniei lui. Ce unii ca aceia greșesc fără seamă și fără de socoteală chibzuiesc, pentru că bunătatea nu vine nici se trage dă pre moșneani și dă pre strămoși; așijderea și răotatea și viața cea rea nu mearge să vie să se pogoare pe strenepoți, ce fieșcine den lucrurile sale (după cuvîntul stăpînului nostru) sau se rușinează, sau se slăvește. Pentru că omul cît de-ară fi să se tragă de părinți și de rudă de oameni mari, vestiți și îmbunătățiți, iară lucrurile lui să fie proaste și fără de ispravă dă nemica și grozave, aceluia atîta de mult i se cuvine batjocorire și urgisire. Și iarăș (împotrivă), cînd răsare o odraslă de bună rudă și creaste într-un sat prost² și dă nemica, dentru niște oameni oarecum, și să se facă cu nevoința lui și cu multa socotință și luarea aminte, minunat întru lucruri și întru îndreptări și să procopsească³ întru bunătăți, atunce mai vîrtos se cade unul ca acela să fie lăudat dăstoinicește, cum se cade, de toți, și luminat să fie lăudat.

BAR, CRV 61 (prefața I) fila 1v.

TEXT: *Indreptarea legii*, 1652. Ediție de acad. Andrei Rădulescu (și colaboratorii), Buc., 1962.

¹ să se ciudească = să se minuneze; ² prost = simplu, oarecare; ³ să procopsească = să propășească, să progreseze.

V. LITERATURĂ LAICĂ ȘI APOCRIFĂ

1. Romane populare

ALEXANDRIA

[ante 1620]

[Transilvania]

Unul din complexe narrative cu cea mai largă răspîndire este alcătuit din relatările despre viața lui Alexandru Macedon. Acestea au circulat sub forma unor lungi scrieri cu existență autonomă, dar și ca scurte povestiri incluse în alte opere literare sau istorice; tradiția orală le mai păstrează încă amintirea și le întîlnim urmele în artele plastice. Dar întîmplările ce i se atribuie și semnificația lor diferă după timpul și poporul care și le-a asumat. Contribuția fiecărei culturi constă tocmai în accentuarea cu mijloace artistice proprii a unor anumite însușiri ale împăratului macedonean.

Românii au cunoscut „istoria” lui Alexandru Macedon din manuscrise redactate în slavonă; mai mult decît paginile din cronografe, le spunea *Alexandria*, reflex îndepărtat al romanului ce fusese alcătuit în Egipt în secolul III î.e.n. Una din formele sirbești ale variantei denumite „Pseudo-Callisthenes” a fost tradusă în limba română; cunoaștem doar o copie tirzie, făcută în 1620 de popa Ioan Românul — „Vlahul” — probabil din Transilvania.

Pentru a reconstitui semnificația atribuită de români povestirilor despre regele macedonean, trebuie să comparăm numeroasele manuscrise ale *Alexandriei* cu știri din cronici, cronografe, însemnări ale cititorilor și copiștilor, cu mărturii ale culturii orale ajunse pînă la noi și cu ilustrații de manuscrise, picturi murale, picturi pe lemn etc. Alexandru-împărat nu apare nici ca un cuceritor însetat de glorie și stăpînit de patima puterii, nici ca un perfect cavaler, ci ca un personaj de basm, plecat în lume să-și îplinească soarta, lipsit de „hybris”, devenind — pe măsură ce acțiunea înaintea — tot mai sigur de apropierea sfîrșitului, refuzînd să transforme în deznadejde umbra de tristețe ce-l însoțește pretutîndeni. De la o epocă la alta și chiar în aceeași epocă, de la un cititor la altul, romanul îndeplinește funcții diferite. El poate fi pilda nestatorniciei „ceștii lumi deșarte și mîngîinoase”, dar poate fi și un îndemn la rezistență antiotomană (perșii lui Darie, desemnați cu numele de „turci”, sînt învinși, deși se credeau invincibili, de un popor balcanic). Alteori pe prim plan trece frumusețea drumului străbătut de Alexandru după

ce „ieși din lumea mirului și ajunsă le pustie, la locul gadinilor sălbateci”, frumusețe izvorită din asocierea unor vechi motive, cu o semnificație necunoscută cititorului contemporan, dar intuită de cititorul sau ascultătorul din vechime, educat în lumea unei culturi orale pe care o recunoaște în paginile cărții.

SFÎRȘITUL LUI DARIE ȘI NUNTA RUXANDREI

Darie văzu oastea lui spartă și plecă a fugi. Și plîngea cu jale mare și grăia:

— O, nevolnice Darie, cum te potrivii ai lui Dumnezeu din cer, iar astăzi nici unui om de pre pămînt nu te potrivești. Ci cum fuseși împărat a toată lumea iar acumă nici la moșia ta nu ți să va prinde a muri.

Și-l ajunseră doi boiari ai lui, pre'nume Candracos și Răzvan. Și-l loviră amîndoi cu sulile și-l junghiară și-l surpară jos de pre cal și-i luară tot ce găsiră la el. Și zăcea Darie în pulbere.

Alixandru zise lui Filon:

— Să goniască pre indii și să strige să nu fugă, ci să să închine mie! Și deaca să vor închina mie, să le iai caii și armele și să-i dezbraci și să-i lași.

Și începu Filon a-i goni și le strigă să nu fugă, „că toț veț peri!”. Și-i ajunse Filon și stătură indii și să închină lui Filon. Iar Filon le luă caii și armele și le zise Filon deaca-i slobozi:

— Să ziceț lui Por împărat să nu mai dea ajutoriu altuia, că nu-i va mai vedea.

Și să duseră la Por făr arme și făr cai, ciți rămaseră de sabiia lui Alixandru.

Iar Alixandru gonii pre perși. Iar Darie văzu pre Alixandru și-l strigă din pulbere și zise:

— Nu trece, Alixandre, nu lăsa pre Darie împărat să zacă în pulbere, supt picioarele cailor, că nu ești așa nemilostiv.

Alixandru auzi pre Darie strigînd și să abătu și-l văzu zăcînd pre Darie în pulbere. Alixandru zise:

— Cine ești tu?

Darie zise:

— Eu sînt Darie împărat, cela ce să potrivii ai lui Dumnezeu și să văznesii pînă în cer. Și acumă mă pogoriiu jos pînă la iad și zac în pulbere. Eu sînt Darie, cela ce eram mărit de multe mii de oameni. Astăzi sînt supt picioarele cailor. Eu sînt Darie, soarele persilor. Eu sînt Darie împărat, cela ce eram împărat a toată lumea, iar astăzi nici la moșia mea nu mi să prinse moarte. Eu sînt Darie

împărat al persilor, cela ce eram slăvit de multe limbi și de mulți oameni. Eu sînt Darie împărat, iar astăzi sînt junghiat de persii miei. Ce și tu, Alixandre, adu-ți aminte și nu mă lăsa să zac eu așa pe pămînt gol. Și tu nu ești așa nemilostiv și văzut-ai împărăția mea.

Alixandru descălecă și-l găsi cu puțintel suflet, și-l luo în brațe și-l puse în carita lui de aur și-l șterse cu mährama lui și-l învăli cu plașca lui și-i zise:

— De nu vei muri, mare cinste-ț voi face!

Și zise:

— Să-l aduceț încătenel pînă la Persida cetate.

Iar Alixandru mergea după oștile lui Darie și striga persilor să nu fugă, „ci să să închine mie, că Darie au perit“. Și stătură oștile și să închinară lui Alixandru. Și merșeră toți persii pînă la Persida cetate, la scaun. Și intra Alixandru în cetate; și șazu în jățul lui de aur; și-s puse stema de aur în cap, și-s luo toiagul de aur în mină. Și merșeră persii cu machidonenii denpreun și să închinară toți lui Alixandru și ziseră:

— Mnoga leata,¹ Alixandre, împăratul persilor!

Și aduseră și pre Darie împărat, cu puțintel suflet și văzu pre Alixandru șazînd în jățul lui. Darie zise să aducă pre fata lui, pre Ruxanda, „și pre împărăteasa mea“. Și aduseră pre Ruxanda și merse la Darie. Și o apucă pre fie-sa Ruxanda în brațe, Darie, și o sărută dulce și plînsu cu jale și zise:

— O, dragul meu suflete și inima mea și lumea ochilor miei, draga mea, Ruxando! astăzi cîștigași bărbat fără de nădejde de la Machidonie, nu cu voia mea. Iar eu nu cugetai a-ț face nunta așa degrab, ci vream eu să fac și să strîng la veselii ta toți craii și toți domnii, de la răsărit pînă la apus. Iară astăzi cîștigă-ț ție Dumnezeu bărbat pre cela ce l-au pus Dumnezeu împărat persilor și a toate împărățiile noastre. Și la nunta ta mult sînge să vîrșă machidonescu și al persilor. Și astăzi persii cu machidonenii să înfrățiră ca frații. Iar Dumnezeu nu vru cum vru eu. Ce-ț zic eu ție, fata mea, Ruxando: de astăzi înainte să cinstești împăratul tău și să-l iubești ca sufletul tău pre Alixandru, cum să cade, ca pre un soț al tău și pre domnul tău.

Și o luo pre Ruxanda de mină și o duse la Alixandru și zise:

— Priimește, Alexandre, sufletul meu și fata mea, Ruxanda, și inima mea, dar de la mine. Și să știi că iaste bună și înțeleaptă și frumoasă. Ție împărăteasă să-ț fie, că iaste milostivă. Și cu jale ți-o dau. Și să-ți fie soț pînă la moarte.

Și zise lui Alixandru:

— Să cinstești pre socră-ta, ca pre mumă-ta Olimbiada.

Și sărută Darie pre Ruxanda de trei ori și o dade lui Alixandru. Și o luo Alixandru de mină și o sărută dulce și o pusă lingă dînsul în jătu de aur al lui Darie. Și puse stema lui în capul ei; și scoase inelul lui și-l puse în degetul ei. Și luo Alixandru stema ei și o puse în capul lui; și luo inelul ei și-l băgă degetul lui.

Și zise Alixandru:

— Iată, Darie, de astăzi-nainte iaste fata ta împărăteasa mea! Darie văzu așa și zise:

— Împărățiți cu Dumnezeu, că eu mergu la iad, unde mergu toți, den veac. Iar pre Candracos și pre Răzvan să-i judeci cum va fi cu dreptul. Și rămîneț cu Dumnezeu și fiți sănătoși.

Și muri marele împărat Darie, iar Alixandru petrecu-l pînă la mormînt și cu toți persii și cu machidonenii și-l îngropară cu mare cinste. Și să săvîrși marele Darie împărat și muri în luna lui Avgust, în 15 zile, la Persida cetate și-l petrecu.

Alixandru chieamă pre Candracos și pre Răzvan și le zise „că ei uciset² pre domnul vostru, pre Darie, cela ce v-au boierit și v-au miluit și v-au făcut mult bine? Dar mie, strein ce nu v-am făcut nici un bine, ce-m-veți face mie?“

Ei ziseră:

— Moartea lui Darie te puse pre tine împărat persilor.

Alixandru zise:

— Să-i spînzure!

Și zise:

— Proklet să fie cela ce va hrăni ucigătoriul de domni și curva din casă și vînzătoriul de cetate. Ce să zice: „să ucizi pre răul sau să-i scurtezi răutatea“.

Alixandru șazu acoloa în scaunul lui Darie, împărat al turcilor și al Persidii tot.

BAR, ms. rom. 1867, f. 71v—75.

Se presupune că această parte a narațiunii se găsea chiar în forma inițială a romanului. Cele trei fire principale (Răzvan și Candracus — Candracus în transcrierea unor copiiști români — își trădează șiucid împăratul, dar sînt neîndurător pedepsiți de Alexandru; Darius, considerat invincibil, pierde bătălia cu macedonenii; Alixandru o ia de soție pe Ruxandra, fata lui Darius) au găsit fiecare în parte o rezonanță deosebită între cititorii români.

Idea că „domnul, bun sau rău, de la Dumnezeu este“ și nu trebuie să-l trădezi, se naște nu numai ca o consecință a credinței în investitura divină, ci și ca o necesitate de a asigura stabilitatea nucleelor sociale. Ea a fost afirmată de numeroase ori — sub forme

diferite — în cronicile române; o haină evident apropiată de cea din *Alexandria*, îmbracă în *Cronica lui Mihai Viteazul* și în poemul închinat aceluiasi domnitor, de Stavrinus. Mai importantă chiar decât în literatură, este prezența acestei atitudini în viața reală a lui Mihai (care, asemeni lui Alexandru, i-a pedepsit pe ucigași, apoi și-a îngropat cu deosebire semne de cinste adversarul, pe cardinalul Andrei Bathory).

Prin victoria asupra lui Darius, numit când împărat al perșilor, când împărat al turcilor, Alexandru cel Mare devenea în ochii cititorilor români prototipul domnitorului luptînd pentru libertate. Neîndurător în bătălii, el se pleacă înțeleghător spre suferința dușmanului care, odată învins, devine un simplu om ce se chinuiește, pildă grăitoare a nestatorniciei gloriei.

Cît despre Ruxandra, oferită de tatăl ei ca soție învingătorului pentru a salva ceva din măreția familiei și a imperiului, ne amintește de soarta multor domnițe române, îndeosebi a unei alte Ruxandre, fata lui Petru Rareș, soție a lui Alexandru Lăpușeanu.

Cuvîntul de jale al lui Darius pus în față cu propria sa prăbușire, cu prăbușirea regatului și cu soarta tristă — deși în aparență strălucită — a fiicei lui, aduce acel aer de sensibilitate față de sentimentele omeniești, specific *Alexandriei* „sîrbești“, care va fi sunat impresionant în țările române silite mereu să facă față războaielor și năvălirilor. Această parte din copia lui Ion Românul s-a pierdut, deci am reprodus textul unei copii ulterioare care derivă din aceeași traducere.

OAMENII CU UN PICIOR ȘI CU O MINA

Și de acolo purcese și merse 10 zile nainte și ajunseră la o țară cu nește omeni cu un picior și cu o mînă și cu un ochiu și cu code de oie; și sărie diîn pîiatră în pîiatră [...] Și prinseră oștile de ace mulți și-i duseră l-Alexandru. Și grăiră omeniește:

— Împărate, ce veri cu noi? Iacă că sîntem nește omeni neputernici și slabi și ne bat tote gadinele și pintru ace am fugit noi din lume la postie, și ne hodonim aicia, și ne hrănim cu nevoie; ce te milostivește, împărate, și ne slobozește.

Alexandru, dacă auzi așa, el să milostivi pre ei și-i slobozi. Și să duseră și să suiră pre un munte nalt. Iar Alexandru, pîntru morte lui, zise că tot omul fuge de morte. Iar acee omeni cu un picior, ei să strînseră mulți și stătură pre munte și strigară tare:

— O, Alexandre împărat, cît fusesi de mîndru și noi te înșelăm. Alexandru stătu și zise:

— Întrebați-i cumu mă înșelară.

Și întrebără:

— Cum înșelat pre împăratul?

Ei grăiră:

— Carne noastră este mai dulce de totea cărnile pre lume; și piele noastră nice un fier nu o pote tăia, nici pușca nu o trece; și mațele nostre pline sînt de mîrgăritariu și de pietri scumpe; și inima noastră este cît oul de gînsă, pîiatră nestemată.

Iară Alexandru rise și zise:

— Adevăr, toată pasăre pîntru limba ei piere.

Și zise Alexandru oștilor să ocoliască muntele calarași; iar pe-destrașii să se suie pre munte cu 10000 de lei și cu pardoși și cu sampsoni și cu ogari și cu cotei. Și să suiră și prinseră 100000 de acee; și puse tabără și-i beliră. Și găsiră mațele lor pline de mîrgăritariu și de pietri verzi; s-inima lor, cît oul de gînsă, pîiatră năstemată. Și le pune în sulită și lumina nopte priîn oști ca zioa. Și carne o dede tătarilor de o mîncară; și ziseră că mai dulce de toate cărnurile pre lume; și pieile lor, deca să usca, nice sabie nu o tăia, nice pușca nu o trece; și-și făcură velințe, și-și învăliră pavățele și sulite cu pieile acele.

BAR, ms. rom. 3821, f. 22v—24v.

Episodul despre „oamenii cu un picior și cu o mînă“ face parte din adăugirile tîrzii, de după secolul VIII, la romanul grecesc, și exprimă într-un chip elocvent gustul pentru fantastic ce a determinat asamblarea în partea a doua a cărții a unor relatări (cu circulație anterioară independentă) despre locuri și ființe ireale. Aceste relatări sînt construite de obicei pe aceeași schemă: unui element cu posibilă existență istorică (aici: deprinderile canibalice ale unora din contemporanii lui Alexandru), li se adaugă foarte vechi motive epice, cu valoare simbolică (aici: monstrul om-animal; pietrele prețioase din măruntaiele unor vietăți; epiderma impenetrabilă). Sensurile primare ale acestor motive se estompează cu trecerea timpului: pe de o parte, fiecare popor le apropie de propria sa epică (populară sau cultă); pe de altă parte, accentul trece treptat de la simbolic la pitoresc.

Exprimarea simplă, în fraze scurte, fără subtilități stilistice, cu o tehnică a dialogului ce amintește epica populară, se diferențiază clar de modalitatea de expresie a celui alt roman popular, la fel de îndrăgit ca și *Alexandria*, *Varlaam* și *Ioasaf*. Mai mult decât faptul că traducerea s-a făcut în medii culturale deosebite, intervine adecvarea stilului la conținut, hotărîtoare din moment ce nu se fac simplificări în copiile din mediile populare ale romanului *Varlaam* și *Ioasaf*.

TEXTE: *Istoriia a Alexandrului celui Mare din Machedonia și a lui Dariu din Persida Impăraților*, Sibiu (tipografia Petru Bart), 1794 (cu numeroase reeditări ulterioare); *Alexandria-Esopia*. Text revăzut de Mihai Sadoveanu, pref. I. C. Chițimia, ed. II-a, București, 1966.

STUDII: N. Cartoian, *Alexandria în literatura românească*, București, 1910; idem, *Alexandria în literatura românească. Noi contribuții (Studii și text)*, București, 1922; M. N. Botvinic, I. S. Lurie și O. V. Tvorogov, *Aleksandria*, Moscova—Leningrad, 1965; I. C. Chițimia, *Romane populare românești pătrunse prin filieră slavă: Alexandria*, Rsl, XIII, 1966, nr. 13, p. 93—103; R. Marincovici, *Srpska Aleksandrida*, Belgrad, 1969; G. Tepelea, *Studii de istorie și limbă literară*, București, 1970; Ines Köhler, *Der neubulgarische Alexanderrman*, Amsterdam, 1973; Al. Cizek, *Metamorfozele unui erou și ale unei cărți populare: Viața lui Alexandru Macedon*, „St. lit. univ.”, XVIII, 1974, p. 100—108; Mihai Moraru, *Structuri narrative în literatura română veche*, RITL, XXV, 1976, nr. 1, p. 5—19; Willem Noomen, *Aspects of the Narrative Speech of the „Alexandria” (1620)*, „International Journal of Romanian Studies”, 1, 1976, p. 63—80; Helmut van Thiel, David J. A. Ross, Ines Köhler, Rudolf Schenda, *Alexander der Große*, în *Enzyklopädie des Märchens*, Berlin, New-York, 1975—1977, vol. I, col. 272—291; Alexandru Duțu, *Modele, imagini, priveliști*, Cluj-Napoca, 1979.

¹ mnoga leata = mulți ani; ² uciset = uciserăți.

VARLAAM ȘI IOASAF

[1649]

Țara Românească

Afirmația aproape general acceptată că romanul *Varlaam și Ioasaf* ar deriva dintr-o culegere de legende despre viața lui Budha a fost recent reluată în discuție și pusă sub semnul întrebării. Se pare că locul de naștere al romanului se situează mai curînd în Asia Mică. Prezența unor motive din cultura indiană denotă asemănări, nu dependențe, pentru că astfel de motive fie au călătorit din India spre Europa prin Asia Mică, fie s-au format independent la diferite grupări omenești, înainte de a se stabili un contact direct sau indirect între ele.

Însuși punctul de plecare al romanului (fiul unic, născut după o îndelungată așteptare, stînd sub semnul unei preziceri ce-i neli-niștește pe părinți) coincide cu începutul multor basme. Urmează izolarea într-un loc greu accesibil (turn, cetate, ținut pustiu), izolare depășită prin călcarea interdicției și contactul direct cu „primejdia”. La acestea se adaugă o mulțime de teme sau motive întilnite în epica populară: călătoria în „lumea cealaltă”; raclele al căror conținut le contrazice înfățișarea; cetatea (sau insula) perfec-

țiunii; fața unchiașului cea înțeleaptă; disputa — sau ghicitoarea — al cărei preț este viața ori moartea; proba purității (prin piatra nestemată, prin puntea îngustă etc.); craiul călătorind incognito, mai ales noaptea (vezi ciclul despre Harun al Rașid); drumul în Y, la a cărui bifurcație eroul trebuie să ia o hotărîre decisivă pentru soarta sa; etc.; etc.

Discuțiile filosofice, rezumînd de fapt un întreg sistem, erau ușor receptate la orice nivel cultural, pentru că se integrău unui adevărat compendiu de literatură populară. Noțiunile abstracte se asociau cu o imagine concretă care ajuta nu doar memorarea, ci și acțiunea lor continuă în mintea celui care le citise sau auzise.

Motivele de narațiune populară sau cultă incluse romanului capătă o valoare nouă (prin întinderea, accentul, semnificația ce li se acordă) și se leagă într-o operă unitară, în care prezența lor apare ca o necesitate, nu ca o îngrămădire întâmplătoare.

S-au păstrat manuscrise slavone din țara noastră, cele mai vechi datînd din sec. XV. Grăitoare pentru răspîndirea romanului este reflectarea lui în artele plastice (pictură murală, pictură pe lemn, ilustrații de manuscrise), în cultura scrisă (să ne amintim doar de *Învățăturile* lui Neagoe Basarab) ca și în toponimie, onomastică sau în cultura orală.

Prima traducere în românește i-o datorăm învățatului Udriște Năsturel (la mijlocul sec. XVII), traducere răspîndită apoi în numeroase copii. În sec. XVIII a circulat o altă variantă (provenită, se crede, dintr-un izvor bielorus).

Tot dintr-un izvor est-slav vine și textul din *Viețile sfinților* tipărite la Neamț în 1811. Versiunile datorate lui Vlad Boțulescu și Samuil Micu au rămas izolate.

Reproducem în continuare fragmente din cea mai fidelă copie a lui Fota Grămăticul după traducerea lui Udriște Năsturel, traducere care a circulat cu funcția de carte populară.

PILDA CU FATA MOȘULUI CEA ÎNTELEAPTĂ

— De ver face aceasta, potrive-te-ver unui voinic tînăr, foarte chipzuit, de carele auzit-am cum să fie fost de în oamen bogat și slăviți, căruia tată-său fostu-i-au logodit o fată, a unu-om foarte mare și de rudă, și de avuție; și fata foarte frumoasă. Dîci, făcînd cuvînt de nuntă cătră coconul lui, ca un tată ce avea grijă de feciorul lui, fusease-i spus de logodna aceea. Iară el, auzînd, așa împinse și lepădă acel lucru (adecă însurarea) ca cum ară fi un lucru de lepădat și fără de cale, și fugi de lăsă pre tată-său. Dîci, mergînd el pre o cale, găzdui în casă unui unchiaș sărac, vrînd să se

răpaoase de zăduhul zilei. Iară fata unchiaşului, carea-i era numai aceea una născută, ea şedea-naintea uşii, de lucra cu miinile, iară cu gura neîncetat binecuvînta şi lăuda. [...] Iară acea cîntare auzindu-o, tinerul zise:

— O, muiare, ce poate fi aceasta a ta nevoinţă? Păntu ce, fiind tu aşa de mică şi de săracă, mulţumeşti ca de neşte darure prea mari, cîntînd dătătorului?

Iară ea răspundea cătră dînsul:

— Dară nu ştii că de multe ori o mitiutea ierbăsoară, de mari boale izbăveaşte pre om? Aşa şi de ceale mici a mulţemi lu Dumnezeu, face-se tocmeală a mari bunătăţ. Şi eu dară, fiind fată acestui sărac unchiaş, mulţumesc de aceste mici; şi binecuvîntez pre stăpînul, ştiund că cela ce au a dat acestea, poate da şi mai mari [...]. Însă acestea sînt de ceale denafară, nu de-ale noastre [...].

Iară intru ceale ce sînt mai de treabă şi mai bune ale lu Dumnezeu darure, foarte de multe şi mar-îndulcitu-m-am, cari nu-ş au nici într-un chip număr [...].

Dară deaca nu voiu aduce şi această puţinea cîntare dăruitorului, ce răspuns aş avea?

Iară tînărul, mult mirîndu-se de înţelepciunea ei, chemă pre tată-său şi-i zise:

— Dă-m (zice) pre fie-ta, că foarte îndrăgiu mintea ei şi creştinătatea ei.

Iară unchiaşul zise:

— Nu ți se cade a o lua, că iaste fată de sărac, iară tu ești fecior de părinți bogați.

Iară tînărul numaidecît zise:

— Ba eu adevărat (zice) o voiu lua, numai de nu te veri sfii tu de mine. Că mie-mi era logodită o fată a oamen de bună rudă şi bogați, iar eu pre aceea nu o am vrut şi am plecat fuga. Iară pre fata ta, eu o îndrăgiu păntu buna a ei credință ce are cătră Dumnezeu, şi păntu chipzuita minte şi pohtiiu a mă împreuna cu dînsa.

Iară unchiaşul zise cătră el:

— Nu-m-iaste cu puteare a ți-o da să o duci în casa tătiine-tău şi de lîngă sînul meu să o dezlipești, că mi-e una născută (cum ară zice: „numai pre dînsa am“).

Ce tînărul zise:

— Crez eu cu voi voiu să fiu şi traiul vostru voiu să iau.

Şi aşa se dezbracă de haine luminate ce avea şi cerşu la unchiaş de se îmbracă ca dinşii, sărăceaşte. Iară unchiaşul ispitindu-l mult şi în multe chipuri cercînd gîndul lui, deaca-l cunoscă că iaste

vîrtos şi stătător în cugetul lui, şi deaca pricepu că nu-i ceare el fata căce că doară fu cuprins de pohta nebuniei, ce păntu dragostea creştinătății vru a trăi în sărăcie iubind pre dînsa (adeacă pre fata lui) mai mult decît cîntea lui şi decît rudeniia lui cea mare, luă-l de mină unchiaşul şi-l băgă în ascunzătoarea lui şi-i arată multă avuție ce zăcea acolo, şi galben — mulțime fără număr — atîtea cît niciodată nu era mai văzut tinerul. Şi zise cătră dînsul:

— Fătul meu, acestea toate ție le dau, de vream ce voiş a fi moştnean avuției mele.

Dici, luînd tînărul acela acea moştnenie, întrecu şi covîrşi pre toţi slăviții şi pre toţi bogații pămîntului cu slava lui.

BAR, ms. rom. 598, f. 141—144v.

În povestirea despre „femeia înțeleaptă“ a fost inserat motivul „căsătoriei refuzate“ (întîlnit şi într-o altă carte populară: *Viața sfîntului Alexe*) şi cel al „probei pețitului“ (prin aparentă sărăcie). Cu ajutorul acestei pilde se dă o formă concretă, uşor de înțeles şi de reținut, ideii că înțelepciunea şi bogăția sufletească aparțin îndeosebi celor cu viață materială săracă şi aspră, priviți pe nedrept cu dispreț de cei ce dețin puterea şi avuția într-o societate.

Dintre însușiri, mai presus de toate este prețuită „chipzuita minte“, pe care omul „vîrtos şi stătător în cugetul lui“ şi-o păstrează mereu atentă la „cele dinlăuntru“ şi „cele dinafară“.

Întîlnim şi aici două enunțuri fundamentale din *Învățăturile* lui Neagoe Basarab: elogiul adus rațiunii (în terminologia epocii) şi îndemnul de a descoperi adevărul sub aparențele înșelătoare.

Udriște Năsturel, traducătorul, aparținea mării boierimi şi este unul dintre umaniștii erudiți ai secolului XVII. Dar formația lui intelectuală a izvorît deopotrivă din literatura scrisă ca şi din cultura locală orală, a cărei pecete se recunoaște — între altele — în rezonanța populară dată echivalențelor românești pentru cuvintele slavone: „tată-său fostu-i-au logodit o fată“, „mititutea ierbăsoară“, „puținea cîntare“, „păntu buna a ei credință“.

FORMAREA PROASTELOR DEPRINDERI

Derept aceea nici într-un chip nu lăsa să te oblăduiască obiciaul cel rău. Ce încă fiind tu tînăr, rumpe-ț de în inemă rădăcina cea rea, ca să nu crească şi să-ș-întinză rădăcinile într-adînc, că apoi în multă vreamă şi cu multă trudă-ț-va fi a te osteni să o dăzrădăcinezi.

Pântru aceea, pururea păcate mai mari intră în noi și fac silă sufletelor noastre, căce socotindu-le noi că sînt mici (iată ca cum sînt: cugetele reale, cuvintele ce nu se cad, vorbele deșarte fără de folos) cu acelea nu se poate agonisi îndreptarea.

Că cum iaste și în trupur carii nu grijesc de nește bube mici, apoi putrejițiune aduc, încă de multe ori se întimplă de le aduc și moarte.

Așa iaste și de suflete: cari suflete, patimele ceale mici, ce se zice pohte, nu le bagă în seamă, la mar păcate le aduc. Și deaca vor intra păcatele ceale mai mari la dînsele (adecă la suflete), sufletul de-acia elu-ș-ia nărav și obiceiui, și deprinzîndu-se într-însele (adecă în păcate) cade într-u negrije, de nu mai grijaște. Cum au zis oarecine că „necuratul deaca intră în adîncul răotăților nu grijaște; ce de-acia ca porcui ce se îndulcește, tăvălindu-se în tină”. Așa și acela suflet ingrupat fiind cu realele năravur, nu simte putoarea păcatelor. Ce încă mai vîrtos place-i și se îndulcește, ca de nește bine fiindu-se de răotate.

Iară de se va și rîdica vreodată, tîrziu, să-ș vie într-u simțire, însă cu multă trudă și sudoare se slobozește de într-acele rele năravuri, căroră de a lui voie se-au închinat robi.

Derept aceea cu toată putearea te delungă de tot gîndul și de tot cugetul cel rău și de tot năravul cel blăstămat; și mai vîrtos te deprinde în bunătăți; și într-u obiceiul lor fii și te poartă cu lucrure.

BAR, ms. r. 588, f. 171—172.

Dincolo de terminologia neobișnuită pentru un cititor contemporan, înțelegem ușor că aceste rînduri descriu procesul de formare a proastelor deprinderi și dau sfaturi de înlăturare a lor.

În vremea cînd s-a alcătuit romanul — și chiar multe secole mai tîrziu, cînd s-a tradus în românește — scopul cărții era nu „delectarea” și „zăbava”, adică petrecerea plăcută a timpului, ci formarea personalității umane. Pe atunci însăși lectura se făcea într-un fel anume: cititorul nu parcurgea în mare grabă, de la un capăt la altul, paginile ce-i stăteau în față, ci se oprea asupra fiecăreia, încercînd să o înțeleagă și — pe cît posibil — să o folosească în viața practică.

Doar amintindu-ne aceste amănunte de tehnică a lecturii, înțelegem însemnătatea pasajului de mai sus, în care exprimarea necruțătoare și colorată slujea unui scop etic, deși noi, cei de astăzi, sîntem înclinați să-i receptăm mai ales potențialul estetic.

Dici, deaca șezu împăratul în scaun-nalt și prea înălțat, porunci și fiiu-său să șază cu sine. Iară el, cu smerenie, și cu cinste ce făcea tătiine-său, nu vru să facă acel lucru, ce șezu pre pămînt, aproape de dînsul [...]

Ștînd de-acia aceștia toț înainte, zise împăratul ritorilor (sau urătorilor) lui și filosofilor — sau mai bine le-am zice prelăstitorilor de oameni și nechipzuiților într-înimă:

— Iacătă că vă zace înainte nevoință; și nevoință nu mică, ce mare. Acum, de în doao, una vă caută să faceți: sau ale noastre întărîndu-le și învîrtoșîndu-le, pre amăgetorul Varlaam de împreună cu carii sînt cu dînsul să-l biruiți, și de la noi și de la toți boiiarii noștri mare slavă să nemeriți și cu cunună de biruință să vă cununăți. sau, de vă vor birui, cu toată rușinea cea rea, rău să fiți omoriți. Că pomana voastră de tot se va șterge de pre pămînt, că trupurile voastre da-le-voiu mîncare gadinelor, iară pre feciorii voștri face-i-vor robi nescumpărați. Fîind acestea grăite de împăratul într-acesta chip, fiiu-său zise:

— Judecată direaptă ai judecat, o, împărate! Întărească Domnul voie ca aceasta a ta! Că și eu ca acestea zic dascălului meu.

Și se întoarse cătră Nahor cela ce se făcea că e Varlaam, și-i zise:

— Știi, Varlaame, într-u ce slavă și dezmiardăciune m-ai aflat. Și cu multe cuvinte m-ai plecat a mă dezlipi de legea și de dumnezeii părinților și a sluji a Dumnezeu necunoscut. Și cu făgăduințele a unor nespuse bunătăți de veac, tras-ai mintea mea a mearge pre urma poruncilor tale și a minia pre tatăl și domnul meu. Acum dară așa să te gîndești cum că stai în cumpănă. Dici de ver birui acest războiu ce-ț zace înainte și învățăturile tale ce mai învățat, adevărate le ver arăta, și pre aceștia ce vor să se pîrască cu noi astăzi vădi-ver că sînt prelaștiți, așa te ver slăvi ca nimea de în cei de demult ce-au fost, și te ver chema propoveduitor adevărului. Și eu într-u învățătura ta voiu trăi și voiu sluji lu Hristos, cum mi-ai predecăluit, pînă la ieșitul sufletului meu.

Iară de ver fi biruit, săvai cu vreo înșelăciune, săvai cu adevărul, și-m-ver fi astăz întocmîtoriu de rușine, eu însumi-m-voiu izbîndi ocară mea. Că mă voiu pune cu picioarele mele pre pieptu-ți, și cu mîinele mele rumpe-ț-voiu și inema, și limba, de le voiu da ciinilor, împreună cu alalt trup al tău. Ca să se înveațe cu tine toți a nu mai înșela pre feciorii împărătești.

Iară Nahor, auzînd cuvinte ca acelea, era scîrbit foarte și trist, văzîndu-se că au căzut în groapa ce au făcut și fu vinat cu cursa

ce ascunsease. Și înțelegînd că-i intră arma sa într-inemă, gîndi întru sine și cunoscă a fi mai bine să se lipească de feciorul împăratului și să întărească lucrurile lui și așa să scape de nevoia ce-i era gîndită.

BAR, ms. r. 588, f. 212—213v.

Proba înțelepciunii prin întrecerea în iuțea și corectitudinea cu care se răspunde la întrebări-cheie, des întîlnită în epica populară, alcătuieste schema multor cărți venite din Asia Mică sau Egipt. Din cele cunoscute la noi să ne amintim *Sindipa* sau *Archirie și Anadan*, ca și unele pasaje din *Viața lui Esop*, sau — pentru o epocă mai tîrzie — *Bertoldo*. Prețul cîștigării (sau pierderii) acestei probe este nu o dată viața (sau moartea) celor implicați; de aici tonul dramatic, în ciuda „stagnării” acțiunii. Disputele pe teme de religie au avut de altfel și o existență reală, cu urmări tragice pentru cei considerați învinși.

Subliniem că, în timp ce varianta românească a *Alexandriei* se caracterizează prin formulări simple, în traducerea romanului *Varlaam și Ioasaf*, făcută de Udriște Năsturel, s-au păstrat fraze bogate și savante — presărate însă pe alocuri cu expresii populare.

CUVINT ÎMPOTRIVA IDOLILOR

Dară nu vă e rușine, blăstămaților, ceia ce sînteți mîncare focului neadurmit, chip neamului haldeesc, nu vă e rușine a vă închina moartelor și scobitelor lucrur a miini omenești? Că scobind voi pîiatra, sau ciopliind lemnul, chematu-i-aț dumnezei. De-acia, luînd de în cireada boilor vițel sau altceva de în dobitoace, pus-aț parte aceluî lucru mort, nebunilor. Mai de cîinste iaste acea vită junghiată, decît idolul tău [...].

Ce chemi Dumnezeu pre carele mai dăunăz vedeai-l cu fiiară bătut, și foc turnînd preste dînsul și cu ciocanul lovit; pre carele cu argint și cu aur învescîndu-l, de la pămînt rîdicatu-l-ai și în loc nalt pusu-l-ai. După aceea, căzînd tu naintea lui la pămînt, zaci, o, pîiatră, mai blăstemat decît pîiatra, închinîndu-te aceluia, iară nu lu Dumnezeu, ce lucrurilor miinilor tale, făptuirilor moarte și fără suflet. Și încă nici mort nu e cu dreptul a se chema idolul, crez cum ară fi mort carele niciodată viu n-au fost. Ce se-ară cădea să i se afle oarecum un nume deșert și vreadnec de atîta nebunie. Că cel de pîiatră, el se zdrobeaște; iară cel de lut, el se sfărîmă; iară cel de lemn, el putrezeaște; iară cel de aramă, mănîncă-l rugina; cel de aur și de argint, topeaște-se și se varsă și se sleiaște.

Și sînt și vînduț dumnezeii tăi; unii în preț mai de jos, alții cu preț mai mult. Că nu dumnezeirea le dă să fie de mult preț, ce materia de în carea sînt făcuț [...].

Rușinează-te, nebune, lăudînd unele ca acestea!

BAR, ms. r. 588, f. 248r—v.

Cu exprimarea tăioasă, care nu ocolește cuvîntul dur, se întîlneau adesea românii în traducerea din literatura bizantină (sau din izvoarele ei), dar și în alcătuirile unor oratori ai locului, avînd vorba neiertătoare (cum ne apare Ștefan al Ungrovlahiei — contemporan cu Udriște Năsturel — sau urmașul lui de mai tîrziu, Antim Ivireanul). Această modalitate de a scrie corespundea unei trăsături temperamentale a înaintașilor noștri, de vreme ce o regăsim la autori care altfel se dușmănesc de moarte, precum Stoica LuDESCU și Radu POPESCU sau — în alt context — la Neculce și la nu puțini alții.

Prezent încă la scriitori din secolele I—II e.n., acest *Cuvînt împotriva idolilor* (al cărui prototip se găsește în *Psalmul 113*; vezi vol. II. Crestomație: Psaltire 1651) a circulat în variante de diferite dimensiuni, fiecare prelucrător împrumutîndu-i ceva din îndemînarea (sau neîndemînarea) sa în arta oratoriei.

TEXTE: Manuscris român din secolul XVII. *Viața sfinților Varlaam și Ioasaf* (traducerea lui Udriște Năsturel), ed. P. V. Năsturel, București, 1904.

STUDII: I. D. Ștefănescu, *Le roman de Barlaam et Joasaph illustré en peinture*, „Byzantion”, VII, 1932, fasc. 2, p. 345—369; Dan Simonescu, *Incerări istorico-literare*, Cîmpulung Muscel, 1926; Emil Turdeanu, „*Varlaam și Ioasaf*”, *Istoricul și filiațiunea redacțiunilor românești*, „Cercet. lit.”, I, 1934, p. 1—46; idem, *Varlaam și Ioasaf*, BOR, LII, 1934, nr. 7—8, p. 477—481; *Zywot Barlaama i Ioasafata*, ed. critică Sebastian Piskorki, studiu introductiv de Jan Janów, Lwow, 1935; Emil Lăzărescu, *O icoană puțin cunoscută din secolul al XVI-lea*, SCIA, „seria artă plastică”, XIV, 1967, nr. 2, p. 187—199; Dan Horia Mazilu, *Udriște Năsturel*, București, 1974; Radu Crețeanu, *L'influence des livres populaires sur les beaux-arts en Valachie*, „Synthesis”, III, 1976, p. 101—120; Irmgard Lackner, *Barlaam und Josaphat*, în *Enzyklopädie des Märchens*, Berlin, New-York, 1975—1977; Pavel Chihaia, *Sfîrșit și început de ev*, București, 1977, p. 37—69; Felix Karlinger, Irmgard Lackner, *Romanische Volksbücher*, Darmstadt, 1978 (*Barlaam und Josaphat*, p. 23—97); Cătălina Velculescu, *Parable of the Unicorn and the Man who yearns for apples*, „Synthesis”, 1979, VI, p. 139—144 (vezi și RESEE, 1980, nr. 4; 1981, nr. 3); Amita Bhose, *From Bodhisattva to Ioasaph. A historic and comparative study*, RITL, XXX, 1981, nr. 2, p. 223—232; Cătălina Velculescu, *Les copistes de Transylvanie et les paraboles de Barlaam*, RESEE, XIX, 1981, nr. 4; Dan Horia Mazilu, *Varlaam și Ioasaf. Istoria unei cărți*, București, 1981.

2. Literatură istoriografică

CRONOGRAFUL LUI MOXA

1620

Țara Românească

Cronograful lui Mihail Moxa (semnează și Moxalie) este prima scriere istoriografică în limba română. Pe deasupra este singura din literatura românească veche care s-a păstrat în întregime în autograful autorului. Manuscrisul, încheiat în 1620, la mănăstirea Bistrița din Oltenia, a intrat în 1845 în mâinile cercetătorului rus V. Grigorovici. Dus de acesta în Rusia, a fost depus la Muzeul „Rumianțev” din Moscova (azi în Biblioteca „Lenin” de aci, Fondul V. I. Grigorovici, nr. 64). Manuscrisului îi lipsește fila de titlu, încît nu se știe care îi era exact titlul. Cuprinsul s-a păstrat însă integral. Peste un veac s-au descoperit două copii din secolul al XVIII (și ele fără început), una în 1943, la Coțofeni-Dolj, de către C. Nicolaescu-Plopșor (actualmente la Muzeul Olteniei din Craiova, nr. 52), alta, datată precis 1728, fiind semnalată de Klaus-Henning Schroeder în Biblioteca Centrală Universitară din Iași, nr. III 20 (vezi „Limba română”, 5/1971, p. 527).

Valoarea literară particulară a textului nu a fost remarcată în mod special. Cu oricîtă varietate, stilul istoriografic românesc, cu rădăcini chiar în începuturile slavone, s-a impus printr-o anumită sobrietate și echilibru de exprimare literară. În tot acest context, Moxa face notă aparte, printr-un limbaj degajat, total liber, anecdotic și burlesc, în exprimare populară nudă, uneori aparent vulgară. Este un limbaj viu, cu forme regionale și vocabular din cel neuzitat încă în scris, pentru a plasticiza ideea în spiritul și vorba localnicilor. Meritul lui este, după cum vom vedea, folosirea unor culori verbale noi. Autor și al traducerii *Pravilei de la Govora* (1640), probabil că a deprins unele libertăți de exprimare din literatura juridică, unde, fără nici un ocol, se spune noțiunilor pe nume.

În general, *Cronograful* lui Moxa este un amestec de legendă, pamflet, comedie bufă și dramă, într-un stil personal. Fragmentele reproduse mai jos invederează acest lucru. Deși a avut ca izvor, pentru scrierea sa, *Cronograful* lui Constantin Manasses, în versiune slavonă, Moxa l-a concentrat și prelucrat într-o nouă structură, în partea finală întrebuintînd alte izvoare, identificate de Ioan

Bogdan. Alte date, inexistente la Manasses, fac dovada culturii lui mai mari decît s-a crezut de către unii cercetători. A cunoscut și alte cronografe și scrieri.

În fine, trebuie precizat că, în smerenia lui de călugăr, n-a lăsat date despre viața sa, iar în cronograf n-a fost interesat de istoria lumii, ci de istoria bisericii, intrată în încercări grele pe vremea împăraților bizantini iconoclaști, pe care îi satirizează crud. Oricum, au rămas de pe urma lui pagini de literatură memorabilă.

DE ÎNCEPUTUL RÎMLEANILOR

Să începem a scrie de acum tăriia și putearea rumânilor¹, de unde s-au început și au ținut pămîntul tot și țări. Deci după prada Troadei, Enia, ginerele lu Priam Crai, s-au scăpat² sau-l deslobozise³ oștiani⁴. El se mută cu toată ruda⁵ lui, cu cîți scăpase, în Țara Veneției. Deci Enea cu cîți notase⁶ cu nunsul⁷ feacără vraje⁸ și luură plăzuit⁹, că le zise script¹⁰: să noate de acolea spre apus pînă vor sosi la un cîmp și de se va umplea masa lor de hrană, acolo să descălece țară, iară unde va muri o vită fugînd de ostenită, acolea să facă cetate. Și luură acest plaz¹¹ [...].

Deci vrură să facă sfară¹², cu scroafă groasă, iară ea se zmici de în mina Eniei. El o goni tocma 4 mile pînă osteni. Și scroafa obosi de căzu. Și născură¹³ odată 30 de purcei. Enia înțelease că se vor mulți¹⁴ pre acolo. Și auzi glas de-i zise să zidească acolea cetate.

Deaca începu a zidi, tîmplă-se de văzu foc de-ntru acel loc. Și venè un lup den pădure și purta gătejii¹⁵ de băga în foc, iară un vultur bătea cu arepile și aducea vînt¹⁶ de-l ațîța. Iară o vulpe hitleană nemeri de-și uda coada în apă și scutura pre foc de vrea să-l stingă: ei-l aprindea, iară ea stîngea; însă apoi biruiră ei, iară ea fugi.

Deci pricepu Enia că, cu multe svade¹⁷ și îndelungată vremea, ei se vor înălța pre alte limbi¹⁸. Și zidi Cetatea Albă și Lungă¹⁹, ș-altă cetate, anume Leon²⁰. Și au avut sfadă multă cu domnul latinesc, cu Latin, Favno și Turnos Savaitul, și cu alți domni de împrejur. Și totu-i²¹ bătea Enia. Apoi se împăcară și împărțiră loc de țară.

Deaca muri Enia, el, stătu domn fiiu-său Ascanie, născut de în Creusa, fata lui Priam Crai. Dup-însul stătu fiiu-său Tever²², și era mîndru și muri necat. Deacii rămaseră doi feciori, Nemitor și Amulie. Nemitor luă domniia, Amulie avuția. Și se sculă Nemitor de ucise feciorii lui Amulie toți²³, iară pre o fată el o puse popă²⁴. Și puse leage: featele ce vor fi popi să nu se mărite. Iară ea se ames-

tecace cu oarecine²⁵. Deaca auzi Nemitor că e grea, puse de o păziia pînă cînd născură doi gemeni. Deci pre densa o băgară în temniță, iară pre coconii-i lepădără cu un cin²⁶ în apa Tiveriei, să piară. Iară Dumnezeu-i cruță, că-i găsi un porcariu, anume Festul, și feace bine că-i duse acasă-și. Iară muiarea lui, Lupa, născuse un cocon mort [...]. Deaciia-i puse sugași, în loc de feciori. Deaciia le zise nume: Rom și Romil. Deaca crescură, lor le era viața cu porcarii, de păștea turme și fura. Cu neștiutul, stricară turma lu Amulie, ce le era moș, tată mini-sa²⁷. Deaci-i prinseră și-i duseră la Amulie. Elu-i văzu voinici și frumoși și află că-i sînt nepoți. Și adunară gloate de scoaseră pre Nemitor den domnie și deaderă lu Amulie domnia. Iară Amulie deade avuție multă nepoților, de rădicară oști și dobîndiră domnii și țări.

După aceeaia zidi Romil cetate prea²⁸ mare și frumoasă, (de la Adam pînă s-au făcut Rimul: 4708 de ai²⁹). Și cu glas de bucin ură: să asculte toată lumea de cetatea ce i se puse numele Rim. Deci cîți ies de acolo, ei se cheamă rumâni.

Hasdeu, *Cronica*, 354—355.

Deși Moxa nu insistă asupra originii latine a neamului românesc, el sugerează clar această idee prin unificarea numelor de *romani* (rimleni) și *rumâni*, atît la începutul cît și la sfîrșitul capitolului, ceea ce este semnificativ și, firește, nu putea să existe și nu există în *Cronograful* lui Manasses. În același timp, timbrul primelor lui cuvinte, de-a dreptul inspirate: „Să începem a scrie de acum tăriia și putearea „rumânilor“, de unde s-au început și au ținut pămîntul tot“, pare că sînt ieșite de sub pana lui Miron Costin în *De neamul Moldovenilor*: „Începutul țărilor acestora și a neamului moldovenesc și muntenesc, și cîți sînt în țările ungurești cu acest nume români pînă astăzi, de unde sînt și din ce semînție etc.“

Observăm că Moxa introduce date inexistente în Manasses, deci din alte surse, precum conflictul lui Enea cu „Latin, Favno și Turnos Savaitul“, fiind vorba de Latinus, regele Latiumului (erou mitologic eponim), fiul lui Faunus (Favno din text). De fapt, Latinus l-a primit bine pe Enea, i-a oferit mîna fiicei sale Lavinia, și regatul. Cu pretenții la mîna Laviniei, Turnus, regele rutulilor, a pierit în luptă cu Enea.

Informația lui Moxa, din alte surse, se vede și din citarea numelor proprii. El zice *Cetatea Albă și Lungă* (pentru Alba-Longa), iar Manasses are numai *Grad Alva*, el vorbește de *Festul* „porcariu“ (Faustulus), iar Manasses de *Festil*.

Pentru legenda întemeierii Romei, autorul nu reține din Manasses partea întia cu alăptarea copiilor Rhea Silviei, Romulus și Remus, de către o lupoaică (probabil ca neverosimilă, deși nu o dată asemenea fiare s-au dovedit ocrotitoare față de copiii rătăciți), ci partea a doua a mitului, cu hrănirea lor de către soția păstorului Faustulus (în text Festul), motivul copiilor, aruncați în apă într-o albie, fiind de circulație folclorică.

Limba este plină de elemente vii populare și tradiționale, de la lexic la structuri sintactice: *plaz*, *sfară*, *găteji*, *ai* (ani), *script*; „tată mini-sa“; „împlă-se de văzu foc“; „și veni un lup den pădure“; „ei-l aprindea, iară ea stîngea (focul), însă apoi biruiră ei, iară ea fugi“ etc.

Cu toată influența textului de tradus, Moxa se desprinde de el și-l toarnă frecvent în forme autentic românești, uneori de grai regional.

¹ Identificarea intenționată a *românilor* cu *romanii* („rimleani“), ca o vie conștiință a descendenței; ² *s-au scăpat* = s-au salvat; ³ *deslobozise* (în text Hasdeu: *de slobozise*) = eliberase; ⁴ *ostașii greci*; ⁵ *rudă* = neam; ⁶ *notase* = înotase, navigase; ⁷ cu *nunsul* = cu dînsul; ⁸ *feaceră vraje* = consultară oracolul, zeii; ⁹ *plăzuit* (la Ploșor: *plăzuită*) = răspunsul (oracolului), proorocie; ¹⁰ *script* (la Ploșor: *scriptă*) = în scris; ¹¹ *plaz* = plăzuit (v. n. 9); ¹² *sfară* = jertfă; ¹³ *născură* = născu (folosirea frecventă a pl. în loc de sg.); ¹⁴ *mulți* = înmulți (multe formații fără prefix); ¹⁵ *găteji* = surcele; ¹⁶ *aducea vînt* = făcea vînt; ¹⁷ *svade* = certuri, lupte; ¹⁸ *pre alte limbi* = peste alte neamuri; ¹⁹ *Cetatea Albă și Lungă* (în Manasses: Grad Alva) = Alba-Longa (ridicată în fond de fiul său Ascanius); ²⁰ Leon (Manasses: Leum) = Lavinium (aceasta ridicată, se zice, de Enea); ²¹ *totu-i bătea* = tot îi bătea; ²² *Tever* = Tiberinus, domnitor mitic al Albei (socotit, de fapt, fiul lui Capetus), înecat în riul Albula, numit după aceea Tiberis (Tibru); ²³ Acțiunea este în realitate inversă: Amulius persecută pe urmașii lui Numitor, Rhea Silvia etc. (greșit și în Manasses); ²⁴ Rhea Silvia făcută vestală (în Manasses *ierei*, de unde „popă“); ²⁵ cu zeul Marte; ²⁶ *cin* = luntre, albie; ²⁷ „moș, tată mini-sa“ le era Numitor, confuzia deci continuă, dar aci Manasses vorbește de Numitor, nu de Amulius); ²⁸ *prea* = foarte; ²⁹ *ai* = ani (anul 4708 greșit; exact: 4755, adică 753 î.e.n.).

IMPĂRĂȚIA LU COSTANTIN, FIUL LU LEU, ȘI MAICĂ-SA IRINA¹

Leu² trecu curînd den lume. Irina soața lui, și fiu-său Costantin, născut dentr-însa, lăsă-i împărăția. Însă el era atunce tinerele, deci purta Irina cîrma.

Acesta adună săbor a toată lumea, în Nicheia, 318 părinți sfinți. Deci mărăcinii ceia ce dăria³ sfintele icoane den rădăcină-i zmulseră și noiră pămîntul țelenit [...].

Iară deaca răsăriia musteața coconului, atunce se apropiară de-nsul nește arumitori⁴ hitleani și-l măglisiră⁵ de-și goni pre mumă-sa împărăteasa de la dins, de luo el cîrma de împărăție. Deacii se întoarse în lucrure nepotreabnice⁶ și-și călugări muiarea și se amestecă cu alta [...]; însă se deșteptă [...] și iarăși chemă pre mumă-sa să îndărăpteaze tocmealele împărătești. Deci petrecea fiul cu maică-sa în tot binele depreună.

Atunce veniră mulți șcheai⁷ de prăda Rumele⁸. Și eși împăratul de se bătu cu dinșii și-l biruiră și periră mulți greci și boiari. Deacii se loviră grecii cu armeanii și-i biruiră și prinsesă mulți armeani. Și cu aravleanii⁹ încă au făcut luptă și-i biruiră. Iară Kardam¹⁰, domnul șchienesce, tremease la împăratul de-i zise: „Curînd să-m tremiți haraciu, sau voi veni de voi prăda țara pînă la Țarigrad“. Elu-i răspunse: „Bătrîn ești; nu te osteni, ce voi veni eu la tine că sînt tînăr“. Deacii eșiră unii la alții cu oști, ce nu se loviră, că se spăriară șcheai de fugiră [...].

Iară Irina bătea să fie însăși cîrmitoare¹¹. Deacii află nește oameni hlapi¹² de-i îndemnă: cînd durmiia împăratul amiazăzi, ei intrară și-l prinseră de-l orbiră. Și deaciia fu Irina însăși împărăteasă.

Întru vremea aceeaia [...], după moartea lu Leont¹³, el, stătu papă unul ce venise cu Carul den Spania¹⁴, de-l chema Formos¹⁵. Acela scoase întăiu eresa¹⁶ latinească. Și de atunce s-au lepădat grecii de rimleani. Și deacii au avut sfadă multă, maica cu fata, de au intrat între iale sabiia, de s-au împărțit¹⁷ și s-au tăiat.

Iară împărăteasa Irina, după ce-și orbi pre fiiu-său, multu se căiia și multă milostenie da săracilor, ca să poată urni minia lu Dumnezeu de la dinsă [...]. Și-i trăi puțin putearea și beu păhar amar și pelinat.

Și domniră de tot, cu fiiu-său, 14 ani¹⁸.

Hasdeu, *Cronica*, 381—382.

De data aceasta Moxa folosește un stil epic stăpînit și fără izbucniri, cu figuri stilistice pe măsura evenimentelor dramatice, în care tînărul împărat își gonește mama de pe tron (fiind regentă), ea la rîndu-i îl orbește mai tîrziu și-i ia tronul, imperiul este atacat de neamuri străine, începe lupta între biserici etc.

Autorul aduce în scris noi expresii populare cu care improspătează limba: *arumitori*, *a măglisi* (azi, *a miglîși*), *a durmi* etc. El plasează iscusit ironia în exprimare românească, cînd împăratul îi răspunde căpeteniei bulgarilor, Kardam, care amenință cu prădarea imperiului pînă la Țarigrad, de nu i se trimite haraciul: „Bătrîn

ești, nu te osteni, ce voi veni eu la tine că sînt tînăr“. Oștile s-au întîlnit, dar „viteazul“ Kardam a luat-o la fugă.

Pentru că împăratul și mama sa au revenit la cultul icoanelor, autorul le trece cu vederea orice faptă urită, chiar și crima Irinei de a-și fi orbit fiul ca să-i ia tronul, spunînd doar că devenise milostivă și se căia, încheind expresiv: „și-i trăi puțin putearea și beu păhar amar și pelinat“ (termenii și la Manasses, dar nu în aceste culori vii).

Și în acest capitol există date în plus față de scriitorul bizantin (deși condensează narațiunea), ceea ce dovedește informația mai largă a autorului.

Moxa întrebuintează un scris variat de la capitol la capitol.

¹ Konstantinos VI, 780—797 (a restabilit cultul icoanelor prin sinodul de la Nicheia din 787); Eirene (Irena), 797—802; ² *Leu* = Leon IV, 775—780; ³ *a dărî* = a dirii, a scrijeli, a rade; ⁴ *arumitori* = înșelători; ⁵ *a măglisi* = a miglîși (pop.), a linguși; ⁶ *nepotrebnice* = ne la locul lor, de nimic, rele; ⁷ *șchei* = bulgari; ⁸ *Rumele* = Rumelia; ⁹ *aravleni* = arabi; ¹⁰ *Kardam*, 777—802, căpetenie bulgară; ¹¹ *cîrmitoare* = cîrmuitoare; ¹² *hlapi* = netreb-nici (social); ¹³ *Leont* = papa Leon III, 795—816 (a proclamat pe Carol cel Mare împărat în 800); ¹⁴ *Carul den Spania* (Manasses: knjaz Karul) = Carol cel Mare; ¹⁵ *Formos* = papa Formosus, 891—896; ¹⁶ *eresa* = erezia; ¹⁷ *s-au împărțit* = s-au despărțit (schizma din 1054); ¹⁸ inexact (vezi n. 1: 22 de ani împreună).

IMPĂRĂȚIA LUI THEOFIL¹

Theofil, cînd vrea tată-său Mihail² să-l însoare, el adună feate frumoase de pren toată țara într-o casă și mearse să-și aleagă. El văzu o fată prea frumoasă și înțeleaptă. Deci grăi cătr-însa cu ispită:

— Pentru muiare au venit răul în lume.

Ea răspunse cătr-însul:

— Adevăr iaste, și pentru muiare au intrat binele în lume, cum ai zice: «pentru Eva răul și pentru Precista Mariia binele».

Auzi împăratul și se miră, de zise:

— Eu mai înțeleaptă muiare de mene nu voi lua; și deade mă-rul cel de aur, ce era semn de nuntă, unii feate, anume Theodora.

Casiia zise cătră Theodora:

— Dobîndiși împărăția lumească; și eu voi nevoi să fiu împărăteasă.

Deacii se făcu călugăriță și s-au închis într-o chilie [...]. Theodora se cunună cu Theofil. De aimintrea era om bun și nu iubiia

strîmbătățile [...], iară icoanelor nu se închina³. Și pre ceia ce se închina, elu-i vâluiia⁴ [...].

Așa-i era lui Theofil viața încremenită de a se închinare icoanelor, iară dreptate avea. Că veni o muiare văduo de jelui pentru un boiarin că ș-au făcut casă și i-au astupat ferestrele cășcioarei de șade în întunearec. Împăratul cercetă de află bine. Deci zise de răsipiră⁵ casa lui Petrov⁶ boiarinul pînă la temelie. Și pre-nsul scoaseră în mijloc de tîrg de fu bătut foarte.

Altă încă să spunem cum nu avea lăcomie pre avuție. Că pre-viia pre mare dentr-un foișor. El văzu o corabie viind prea încărcată. Veniia cu mare nevoie. Și știu că iaste negoțul împărăteasei. Și o chemă atunceși de o certă și-i zise:

— O, împărăteasă! În ce viață ești cu cinste! Și cununată⁷ de împărat! Au nu-ți sosește⁸? Ci ai luat hrana săracilor de negoțorești și precupești!

Și zise de aprinseră corabiia și arse cu totul negoțul.

De va vrea neștine să se adeverească eftenșugul⁹ lui, să auză:

Căzu odată o iarnă prea geroasă de îngheță marea pînă într-adînc și curînd veni căldură de se dejgheță. Deacii se rupseră sloii și se ezi marea lîngă cetate. Și se nălțară sloi pre sloi pînă covirșia turnurile. Și era trăsnete și urlate de-ți părea că piare lumea. Cînd se sloboziră în jos [sloii], ei sparseră o bucată mare den zidul cetăției. Iară Theofil atunce abātu¹⁰ de nu căuta să rămîie ceva avuție-și, ce păzi de noi¹¹ acea spărtură de cetate [...].

Și au domnit Theofil 12 ani.

Hasdeu, *Cronica*, 385—386.

Acest capitol evidențiază și mai bine deosebirea lui Moxa față de Manasses, căci legenda cu care începe (cunoscută sub numele de *Legenda Casiei*) nu se află în cronograful acestuia din urmă.

N. Cartoian a spus lucrul acesta prima dată (*Fiore di virtu*, 11) și tot el a afirmat, pe bună dreptate, că opera lui Moxa nu este o traducere, ci o prelucrare a lui Manasses (*Legendele Troadei*, 38). În orice caz, cronograful lui este o scriere mai personală.

Nefiind în Manasses, legenda se găsește în unele redacții și versiuni ale cărții populare *Fiore di virtù* (*Floarea darurilor*), precum și în unele cronografe bizantine. S-a arătat (Psichari) că motivul mărului de aur, oferit la alegerea miresei, ține de mituri antice, fapt neîndoielnic (mărul de aur acordat de Paris Afroditei, spre mînia zeitelor Hera și Atena, care se răzbună asupra Troii).

Sîntem deci în plină literatură cu această legendă, dar și cu celelalte relatări din domnia lui Teofil, în structură narativă de

poveste populară românească (veche), ca fonetisme (*răsipi*, *neștine*, *atunceși*), dialog sau asocieri de vocabule, uneori de inventivitate proprie: „așa-i era viața încremenită“ (îndărătnică); „și era trăsnete și urlate de-ți părea că piare lumea“ etc.

În general scrisul este evoluat spre limpezime față de o serie de capitole anterioare.

¹ Theophilos, 829—842; ² Michael II, 820—829; ³ Revenirea lui Teofil la iconoclastism, îndepărtat de tatăl său Mihail II; ⁴ vâluiia = învăluia, izola; ⁵ a răsipi = a distruge; ⁶ Petrov, în realitate Petrona (Manasses, 165: Petronas); ⁷ cununată = încoronată; ⁸ nu-ți sosește = nu-ți ajunge; ⁹ eftenșug = omenie, echitate; ¹⁰ abātu = se abātu, alergă; ¹¹ de noi = de înnoi.

IMPĂRĂȚIA LUI NICHIFOR FOCA¹

Nichifor era voinic și cu îndrăznire bună, tare în mini² și miostiv. Și se lipi de Theofana împărăteasa³. Pre coconii lui Roman, pentru liubovul⁴ lui, elu-i ținea cu cinste. Avea Nichifor pre lîngă bărbăția trupască și cea sufletească, că avea împreună dragoste cu sveti Athanasie den Sveta Gora Athonului⁵ [...]. Și multe oști și războaie cu multe limbi au bătut [...].

Așa era Foca de toate bun, ce numai ce-l smintia că ținea⁶ muiare pre Theofana și-i era cumătră⁷ [...].

Foca aruncă urgie pre Țimishi⁸ pentru că-l vădise oarecine cu niște cuvinte reale, deci îl goni de la dins. Iară împărăteasa foarte tinjia dup-îns, de nu-i vrea vedea fața săva o zi. Deacii rugă cu hitlenșug pre Foca de-l chemă iară. Și era prea voinic și frumos Țimishi; deci vrea să moară Teofana de nu-l vedea. Și Foca foarte se păzia de Dumnezeu [...]. Și așternutu lui era de olovirne⁹, el se culca jos pre rogojină; și psaltirea nu-i trecea în zi; la muiare-și mergea rar. Ce nu-i plăcea așa [Teofanei], deci se însoți cu Țimishi și sfătuiră¹⁰ rău pre împăratul, ca Dalida pre Sampson și Tindarida bărbatuluiși. Deacii-l păziră de-l găsiră durmind jos pre un țol și-l jungheară acoloa.

Și domni Nichifor Foca 6 ani.

Hasdeu, *Cronica*, 393—394.

Capitolul conține romanul popular din evul mediu, al lui Nichifor Focas păstrat în copii slavone, cu răspindire în sud-estul Europei: Macedonia, Serbia, Bulgaria, România, Rusia. El se înscrie în tema femeilor infame care și-au ucis bărbatii sau amanții, deveniți indezirabili (vezi între altele *Istoria secretă* a lui Procopius din Caesarea).

Drama lui Focas „de dragoste, intrigi, purpură și sînge“ (E. Turdeanu, *Le dit de Nicéphore*) a trezit interes literar și științific. Pe lingă scrierile vechi, s-a creat pe acest subiect teatru dramatic modern, mai ales grecesc, între altele, la noi, piesa lui Mircea Rădulescu, *Bizanț* (1924).

Prin comparație cu Manasses, Moxa îi face domniei tragice a lui Focas o prezentare concentrată, însă plină de expresivitate prin punctarea limbajului cu note particulare: „împreună dragoste“; „numai ce-l smintia (strica) că ținea mulare pre Theofana“; „împărăteasa foarte tinjea“ (după Tzimiskes).

Totul sună ca un fragment de roman criminalier.

¹ Nikephoros II Phokas, 963—969; ² tare în mini = cu mină tare; ³ Teofana, soția împăratului Roman II (959—963), decedat; ⁴ liubovul (sl.) = dragostea, devotamentul (față de Roman); ⁵ Sveta Gora Athonului = Sfîntul Munte Athos; ⁶ ținea = avea (autorului i-a stat în minte locuțiunea populară „a se ține cu cineva“); ⁷ cumătră = (aici) nesinceră, cutră; ⁸ Timishi = Joannes Tzimiskes (împărat, 969—976, după uciderea lui Foca); ⁹ olovirne = materie scumpă de olfir, purpură (dar el se culca pe rogojină, ca un schimnic); ¹⁰ sfătuiră rău = puse gînd rău.

IMPĂRĂȚIA LUI MANOIL PALEOLOG

Stătu în loc fiu-său Manoil împărat¹. Atunce se sculă multă mulțime de turci și începură a prăda și a lua țări și cetăți. Luară și Amorea² și Draciul³ pînă la Dalmatiia și toată țara arbănașilor⁴. Și începură a scădea putearea creștincască, că nu avea nime puteare să le stea înainte. Deacii se duseră și la sirbi și feaceră acolo război mare⁵. Și mult sînge s-au vărsat, și mulți fără număr au perit atunce. Un voinic, anume Miloș Kobilici⁶, viteaz și bărbat bun, deci meștersugui de se apropie și spintecă cu un hangeariu pre Murat-beg⁷, și așa peri. Pre acea vreme ucise și Șuşman⁸, domnul șcheailor, pre Dan voievod⁹, domnul rumănesc [...].

De-acii se rădică Baiazit cu turcii spre rumâni. Deci se lovira cu Mircea voievod și fu război mare, cîtu se întuneca de nu se vedea văzduhul de mulțimea săgeatelor, și mai pierdu Baiazit oastea lui cu totul. Iară pașii și voievozii periră toți¹⁰. Atunce peri Constantin Dragovici și Marco Kralevici. Așa de se vărsa sînge mult, cît era văile crunte¹¹. Deci se spărî Baiazit și fugi de trecu Dunărea. Și puse scotitori pre la toate vadurile, și prinse pre Șuşman, domnul șcheailor, de-l tăie, ani 6903 [1395].

Atunce luară turcii țara șcheailor cu totul, 6905 [1397].

Jicmon, craiul unguresc¹², adună toată tăriia despre Apus: domnii, voievozii, boiarii, neamții și frincii, și pre uscat și pre Du-

năre, cît nu se vedea apa de mulțimea corabiilor; Mircea voievod cu rumânii, și de la Manoil Paleolog veniră corabii multe, pline de voinici den Țarigrad, și den Veneția 30 de corabii. Deci mergea craiu pre uscat în jos, pre Dunăre, cu hvală mare și cu oști tocmită, împlătoși, poleiți, și scripiia de-ț părea că răsare soarele. Și cînd sosi la cetatea de Necopoe, el vrea să ia Necopoa. Iară Baiazit strînse turcii cu totul despre răsărit. Și păzira curînd de se lovira fățișu cu cei despre apus, și fu sfadă mare, în multă vreme, ce învinseseră turcii pre unguri, iară craiu scăpă într-o corabie. Iară Baiazit i-au gonit pînă la Dunăre și mulți se necară în Dunăre. Deci craiu cu cîtă hvală venise, cu mai mare rușine se întoarse, că-și pierdu voinicii cu totul și lăsă oase de oameni, cît nu-și putea ara oamenii pre acei cîmpi [...].

Hasdeu, *Cronica*, 402—403.

De această dată, Moxa scoate știrile din alte izvoare decît Manasses. Se folosește în special de *Cronica bulgară*, descoperită și publicată de I. Bogdan. Deși pusesse capăt cronografului (sau cum se exprimă el frumos „odihnă condeiului“) mai de vreme (1078), autorul reveni și-l completă cu noi evenimente sud-est europene, pînă spre sfîrșitul secolului al XV-lea (1489).

Între relatări cuprinde și domnia lui Manuil Paleolog în Bizanțul răvășit de expedițiile musulmane, înscriind și pe cea a lui Baiazid de la Rovine (1394), prezentată în culori excelente („Și fu război mare, cîtu se întuneca de nu se vedea văzduhul de mulțimea săgeatelor“ etc.); tabloul a fost reluat magistral de Eminescu în *Scrisoarea III*, după cum au subliniat la timp I. G. Sbiera (*Miscări culturale*), N. Cartoian (*Ist. lit.*, ed. II, 244) și E. Turdeanu (*Litt. bulgare*).

Dealtfel, întregul fragment are calități literare prin limba fluentă și armonios structurată sintactic (nu se mai întîlnesc poticnelile din alte capitole de pînă aci), prin figurile de stil de plasticitate avansată: „văi crunte“ (pline de sînge); „deci craiul [Sigismund de Luxemburg] cu cîtă hvală venise, cu mai mare rușine se întoarse“, pentru că își „pierdu voinicii cu totul“ pe cîmpiile Dunării, la Nicopole, unde le rămăseseră „oasele de nu-și puteau ara oamenii acei cîmpi“. Lexicul și el este descărcat de elemente neviabile, afară de unele arhaisme (*crunt*, *hvală*), care mai mult dau culoare.

Deși *Cronograful* se înscrie între primele scrieri încercate de Moxa (1620), din îndemnul episcopului Teofil al Rimnicului, autorul lui nu se împotmolește în transpunerea izvoarelor, ci de la început preface textul avut în față și-l toarnă într-o limbă autentic românească, folosind mereu și progresiv tot felul de expresii vii

populare. Moxa nu este un chinuitor al limbii române, de studiat filologic, ci un literat care are darul cuvîntului potrivit pentru a istorisi, pentru a blasfema sau lăuda.

În prima jumătate a sec. XVII, Moxa este, prin teme și motive, prin asocierea episoadelor și prin prospețimea și naturalitatea limbajului, un scriitor cu merite de luat în considerație.

TEXTE: V. Grigorovič, *O Serbii v ee otnošenijach k sosednim deržavam*, Kazan, 1859, pribavlenie I, p. 1—45 (partea finală); B. P. Hasdeu, *Cronica lui Mihail Moxa*, în *Cuvente den bătrîni*, t. I, București, 1878, p. 337—443 (text integral: p. 345—406, restul introducere și comentarii); M. Gaster, *Chrestomația română*, t. I, Leipzig—București, 1891, p. 56—62 (cîteva capitole după Hasdeu); B. P. Hasdeu, *Cuvente den bătrîni*, texte alese, introd. și note de J. Byck, București, 1937, p. 25—45 (fragment); *Hronograful lui Moxa*, introd., text și note de N. Simache și Tr. Cristescu, Buzău, 1942; C. S. Nicolaescu-Plopșor, *Hronograful lui Moxa*, în „Oltenia”, IV, 1943, p. 1—28 (copia publicată de Plopșor conține numai o primă parte din cronograful lui Moxa, pînă la Iulian Apostatul); *Cronica lui Constantin Manasses* (traducere mediobulgară), text și glosar de Ioan Bogdan, prefată de I. Bianu, București, 1922; Hasdeu, *Cuvente*, ed. G. Mihăilă, t. I, p. 304—400.

STUDII: I. Bogdan, *Ein Beitrag zur bulgarischen und serbischen Geschichtschreibung*, în „Archiv für slavischen Philologie”, XIII, 1891, p. 481—543 (studii și texte); Margareta Ștefănescu, *Cronica lui Manasses și literatura româno-slavă și română veche*, Iași, 1927 (extr. din „Arhiva”); N. Cartoian, *Legendele Troadei în literatura veche românească*, în *Anal. Acad. Rom.*, mem. sect. lit., seria III, mem. 3, 1925, p. 36—38 (raporturile cu Manasses); idem, *Fiore di virtù în literatura românească*, *ibidem*, t. IV, m. 2, 1928, p. 9—11; K. Krumbacher, *Kasia*, în „Sitzungsberichte der Akademie der Wissenschaften zu München”, secția filosofică-filologică și istorică, t. I, 1897, p. 305; J. Psichari, *Cassia et la pomme d'or*, în „Annuaire de l'École Pratique des Hautes Etudes”, 1910—1911, Secția de științe istorice și filologice, Paris, 1910, p. 5—53; Charles Diehl, *Preafericita Teodora*, în *Figuri bizantine*, trad. de Ileana Zara, prefată și tabel cronologic de Dan Zamfirescu, București, colecția BPT, 1969, p. 285—304; Emil Turdeanu, *La littérature bulgare du XIVe siècle et sa diffusion dans les Pays Roumains*, Paris, 1947, p. 162—163; Lucian Predescu, *Mihail Moxa și opera sa*, în BOR, 1960, nr. 9—10, p. 907 și urm.; Emil Turdeanu, *Le dit de l'empereur Nicéphore II Phocas et de son épouse Théophano*, Salonic, 1976; G. Mihăilă, *Cronica lui Mihail Moxa (1620) și izvoarele ei bizantino-slave*, în *Raporturi literare româno-slave*, București, 1976, p. 22—44; Idem, *Sursele sirbești ale „Cronicii universale” a lui Mihail Moxa (1620)*, în *Actele simpozionului româno-iugoslav*, București, 1979, p. 347—356; I. C. Chițimia, *Stil istoriografic: Moxa*, în RITL, 2/1982, p. 171—175.

¹ Manuel II Palaiologos, 1391—1425, fiul lui Ioannes V Palaiologos, 1341—1391; ² Amorea = Moreea; ³ Draciul = Durazzo (azi Durrës, în Albania); ⁴ arbănași = albanezi; ⁵ lupta de la Kossovopolije (1389); ⁶ Miloș Kobilici = Miloș Obilici; ⁷ Murad I (1359—1389), era sultan nu simplu beg; ⁸ Șuşman = Şişman; ⁹ uciderea lui Dan I Basarab în 1386; ¹⁰ lupta de la Rovine (1394); ¹¹ crunte = pline de sînge; ¹² Jicmon = Sigismund de Luxemburg (1387—1437).

3. Literatură legendară

[CUVÎNT PENTRU ADAM ȘI EVA]

[Sec. XVII (mijloc)]

[Transilvania]

Legenda despre Adam și Eva, considerată text bogomilic (I. Ivanov, N. Cartoian ș.a.) datorită mai ales episodului privitor la zapisul încheiat între Adam și diavol, este, în forma editată aici după cel mai vechi manuscris românesc al legendei, legată de ideea generală a *Paliei istorice* și anume de prefigurarea evenimentelor din *Noul Testament* prin cele ale *Vechiului Testament*. Această idee apare deosebit de pregnant chiar în centrul episodului despre *zapisul lui Adam* și arată, prin felul cum este înglobat acest episod în textul legendei, că atît episodul cît și întreaga legendă au fost prelucrate în spiritul *Paliei istorice*. Textul legendei conține, cum se știe, material al sectei sabeice (purificarea în apa Tigrului și a Iordanului), al sectei mandeilor (înfruntarea Evei de către Gorgonie) și, în episodul zapisului, ca o reminiscență, material al unei secte maniheiste; importantă este însă ideea generală a textului și aceasta nu ține de concepția dualistă. Faptul că textul *Paliei istorice* editat de Vassiliev nu conține legenda despre Adam și Eva și că textele grecești găsite pînă acum nu conțin episodul zapisului lui Adam nu poate fi un argument peremptoriu pentru a considera legenda ca fiind bogomilică. Aceasta din mai multe motive: în primul rînd textul grecesc publicat de Vassiliev nu este nici complet și nici cel mai vechi, în al doilea rînd, chiar titlul reprodus de Ivanov după unul dintre cele mai vechi texte manuscrise slavone ale legendei specifică faptul că aceasta provine din *Palie*, denumire sub care era înțeleasă *Palia istorică* (*Slovo ot Paleje o Adamja i o Evdza ot začela do sŭvrŭšenija*; cf. și titlul românesc, infra), în al treilea rînd, în cele mai multe manuscrise slavone și românești textul legendei apare alături de alte texte din cuprinsul *Paliei istorice*.

În afara ideii generale comune, textele *Paliei istorice* au între ele și numeroase legături de tramă narativă: *pomul cunoașterii* din legenda lui Adam și a Evei și din episodul *Călătoriei lui Sith la rai* reapare în ciclul solomonian, prezentat sub formă de *întrebări și răspunsuri* (*Templul lui Solomon*, *Întîlnirea lui Solomon cu regina din Saba — Savila*) și în *Legenda lemnului crucii* (v. infra); episo-

dul *Pocăinței lui Lot* din ciclul de legende despre patriarhul Avraam din *Palia istorică* reapare în *Legenda lemnului crucii*; moartea lui Adam din finalul legendei despre Adam și Eva se leagă și ea atât de ciclul solomonian, cât și de *Legenda lemnului crucii*. De altfel cel mai important argument pentru apartenența acestor legende, care nu figurează în textul grecesc editat de Vassiliev al *Paliei istorice*, la această scriere se află chiar în textul *Paliei istorice*, după episodul *Pocăinței lui Lot*: Avraam auzind că, în urma penitenței lui Lot, lemnele udate de el cu apă din Iordan au înfrunzit, se duce să le vadă și „deaca vădzu leamnele că sînt precum îi spusese lui Lot, să închină lui Dumnedzău și dzise: Adevărat acesta lemn va fi de dezlegarea păcatelor“ (pentru că în *Legenda lemnului crucii* se povestește că pe acest lemn a fost răstignit Mîntuitorul). „Și agiunseră aceaste leamne pînă la împăratul Solomon, ce de acest lemn vom aduce-vă aminte într-altă scrisoare“ (s.n.) (ms. rom. BAR 469, f. 57^v—58^r). Întreg pasajul, absolut identic, figurează și în textul grecesc al *Paliei istorice* editat de A. Vassiliev, *Anecdota graeco-byzantina*, 1893, p. 219. Deoarece majoritatea elementelor din legendele privitoare la alte personaje din *Palia istorică* își au sursa în prima legendă, cea despre Adam și Eva, se înțelege că prezența ei în cuprinsul scrierii era cerută și de logica narațiunii.

Atît manuscrisele românești derivate din *Palia istorică*, cât și cele slavone conțin absolut toate, în episodul zăpisului lui Adam, mențiunea faptului că Adam semnează pactul tocmai pentru că „știa Adam că va să pogoară Dumnedzău pre pămînt și să va naște din svînta și prea curata fecioară Mariia“, ceea ce leagă figura lui Adam de așa numita „galerie a prorocilor“ din *Vechiul Testament*, care, alături de Sibile, prevestesc nașterea Mîntuitorului. Motivul pactului cu diavolul are o tratare specifică, ceea ce îl diferențiază și de tratările moderne și de felul cum apare pactul în *Pilda părintelui Eladie* din *Paterice*; e vorba, cum se vede din text, mai degrabă de un „fals jurămint“, topos prezent mai ales în literaturile orientale, dar și la Cervantes (între pildele de înțelepciune a lui Sancho Panza ca guvernator, probabil tot dintr-o sursă orientală). Pe de altă parte, prezența motivului iconografic al sfărîmării zăpisului lui Adam la botezul lui Hs. nu numai în pictura bisericească, ci și în ilustrația cărții religioase tipărite, arată că nu era vorba de un motiv care să fi fost considerat de proveniență eretică, ci doar de un element parabolic care nu contravenea canoanelor, de un auxiliar pentru a demonstra legătura dintre cele două părți ale *Bibliei*.

Cealaltă versiune românească a legendei, din care reproducem unele pasaje în comentariul la text, are o altă sursă decît versiunea

din *Palia istorică*, făcînd parte, din așa-numitul *Apocalips al lui Metodie Patareanul*, după cum se poate vedea din compararea versiunii românești din ms. BAR 5047 cu cea de a doua versiune publicată de Iv. Franko după un manuscris slavo-ucrainean din 1743. Atît manuscrisul românesc cît și cel ucrainean nu conțin episodul zăpisului lui Adam. Textul românesc, deși reprezintă numai un fragment, cu caracter relativ autonom, din *Apocalipsul lui Metodie*..., conține mai multe adausuri datorate unui copist înzestrat cu darul povestirii; adausurile nu aduc elemente noi în conținutul legendei, ci țin numai de tehnica narațiunii. Fragmentul, așa cum apare el decupat din *Apocalips*... constituie de fapt o *legendă a șarpelui* sau, mai exact, *a dușmăniei dintre om și șarpe* (întîlnită mai rar între credințele folclorice românești legate de șarpe, după cum relevă răspunsurile la chestionarul folcloric al lui Hasdeu).

Din această a doua versiune a legendei despre Adam și Eva pare să derive și *Versul lui Adam la izgonirea din rai*, deoarece, cel puțin așa cum o arată versiunea ucraineană, episodul plingerii lui Adam în fața raiului este mai dezvoltat în versiunea desprinsă din *Apocalips*... decît în cea din *Palia istorică*. Dintre nenumăratele versiuni ale acestui *Vers*... există probabil și unele create pe teren românesc, în metru popular, pornindu-se de la textul în proză al legendei (sau care au căpătat, datorită mai ales circulației alături de colinde și de alte producțiuni versificate ale folclorului ritual, un ritm asemănător celui popular), dar există, în manuscrise, și altele care au fost traduse după variante versificate din alte limbi (sîrbă, ucraineană). (v. Turdeanu, *Apocryphes*, p. 125.)

Datorită problemelor pe care le ridică atît istoricul, cît și circulația acestui text, am socotit că publicarea lui în întregime va oferi un material interesant nu numai din punct de vedere filologic, ci și istorico-literar.

INCEAPEM DE LA ADAM PÎNĂ ÎN SVÎRȘIT TOATE CUM S-AU FĂCUT. BITIIA

Adam era în rai m[ai na]nte de greșală și era lui toate pre voie, adecă toate pre voia lui î[mbla; det.], iară deaca îl... [det.] se din rai, ședea în Edem înaintea porței raiului și văzu în vis cum va naște Cain și Avel și în care an va ucide Cain pre Avel, fratele său. Și-l conteni ingerul să nu spuie Evvei. Și acolo petrecu 9 sute de ani și șaptezeci și căzu într-o boală de inimă. Și nu știa ce iaste boala. Și să adunară marii și micii toți și să mira și grăia cătră

Evva: O, maica noastră, Evvo, tu ale lui toate le ştii, spune noao de ce boleşte părintele nostru.

Şi era pregiur Adam 6000 de bărbaţi. Evva zise: Spune-voi voao, fiii miei.

Cînd făcu Dumnezeu raiul şi toată lumea şi făcu pre p[ă]rint[re]le vostru Ad[am] şi pre mine şi deade noao r[aiu]l şi toate dobitoacele şi gadinele şi toate pasările zburătoare, Adam socotia partea despre răsărit şi despre miazănoapte, iară eu socotia partea despre [al]pus şi despre amiazădzi. Aşa aceastea toate ne deade noao Dumnezeu şi ne zise noao: Din toate să mîncăţi din cîte sînt în rai, iar dintr-un pom să nu mîncăţi. Şi arată noao pomul. Şi să sui Dumnezeu în [ce]ri. Iară ce era în rai biruia tot noi. Şi fără zisa lui Adam şi a mea toate fierile şi gadinele şi dobitoacele nu cuteza să îmble sau să pască ceva p[ă]nă nu ziceam no[ş]i lor. Atuncia veni diavolul luminos ca un înger şi zise cătră noi: Ce v-au zis voao Dumnezeu să mîncăţi sau să nu mîncăţi în rai?

Adam zise: Din toate ne-au zis noao să mîncăm, numai dintr-un pom să nu mîncăm.

Diavolul zise: Mult îmi pare rău de voi că nu înţeleageţi că de aţ mînca voi dintru acelaş pom, voi aţ fi dumnezăi.

Aceastea zise diavolul şi să duse şi află pre şarpe. Şarpele, deaca văzu pre diavol, îi păru şi lui că iaste înger. Şi veni şarpele la mine şi-m arată o poamă din pom.

Eu, deaca văzui şi ştia că şarpele iaste mai drag lui Dumnezeu decît toate facerile, luai poama de la el şi mîncai. Şi deaca mîncai, inema mea să turbură întru mine de năprasnă şi întru latorea mea căzu frunza pomilor toată. Eu intrai supt pomul cela ce dintr-însul mîncase şi strigai pre Adam şi zis: Adame, vino aicea de vezi ciudese mare. Eu rostul meu deşchiş, iară limba mea însăş grăi dintru mine ca să mănînce şi Adam. Aşijderea luó şi Adam şi mîncă. Îndată să deşchiseră ochii noştri şi ne văzum goli şi dezbrăcaţi şi inimile noastre să aprinseră spre pohtă. Şi fu aşea că căzu frunza din toţ pomii cîţi era în rai, numai a smochinului rămase de nu căzu. Şi cusum frunză de smochin de ne făcum veşminte şi ne îmbrăcăm.

Atuncia auzim glas din ceri grăind îngerul şi chiemînd pre toţ îngerii zicînd: Veniţi că grăiaşte Dumnezeu să pogorîm în rai, că Adam au greşit.

Aşea pogorî Domnul cu toţi îngerii săi şi stătu scaunul în mijlocul raiului şi strigă Dumnezeu cu glas mare de zise: Adame, Adame, unde eşti?

[Adam ?] răspunse şi grăi mult.

Şi ne luară pre noi îngerii şi cumplit ne bătură şi ne scoaseră din rai.

Adam să ruga ca doară să va milostivi Dumnezeu pre noi să ne iarte şi să ne lase.

Iară arhanghelul Ioil neîncetat să ruga pentru noi cătră scaunul părintelui.

Aşa ne scoase pre noi din rai. Şi deacă ne lăsă, şedeam în Edem ca nişte streini. Adam căzu cu faţa sa la pămînt şi plîngea. Şi petrecum acolo 15 zile. Şi aşea slăbi sufletul meu de foame. Eu zis cătră Adam: Scoală, domnul meu, şi mergi de caută ceva hrană noao, că inema mea de foame s-au micşurat şi sufletul meu s-au imputinat. Adam suspină şi zise: O, Evvo, [d?]e n-aş căuta de puţin gîndescu la inema mea a sparge faţa ta, ce nu am cu cine hi şi mă tem de Dumnezeu [... det.] că inema m[ea] ... det.] nu să împarte [... det.] tine.

Şi ne sculăm şi încungiurăm pămîntul şi nu aflăm nemică mîncare, numai pălămidă iarbă de arină. Şi iară venim în Edem şi plîngînd am vărsat lacrimi. Şi zise Adam: Doamne, slobozi-ne o floare din rai, ca să te pomenescu. Atuncia Dumnezeu trimise lui tămîie şi livan şi ladan. Şi luó Adam şi feace rugă cătră Dumnezeu. Atuncia să milostivi Dumnezeu şi arhanghel Ioil împărţi a şapte parte din rai şi o deade noao. Şi mainte [a d]at din poamel[e] spinului în 10 zile. După aceea am luat griul şi miarea şi laptele şi mîncăm şi ne săturăm. Şi scoase toate gadinele şi dobitoacele şi toate fierile din rai şi le deade lui Adam. Adam le împărţi şi feace unele sălbatice, altele d[um]neastece şi să hie de hrană şi le zise tuturor pre nume. Aşijderea şi celor ce zboară.

Şi zis[e] Dumnezeu lui Adam: Spin şi scai să crească după în palmele tale.

Şi luó Adam boii şi ară. Şi veni diavolul şi stătu înaintea boilor.

Şi nu lăsa pre Adam să are. Şi zise lui Adam: Nu te voi lăsa să lucrezi pămîntul, că pămîntul iaste al meu, iară a lui Dumnezeu sînt ceriurile şi raiul. Deci de veri să hii al meu, tu lucrează pămîntul, iară de vei să fii a lui Dumnezeu, tu mergi în rai.

Adam zise: A lui Dumnezeu sînt ceriurile şi pămîntul şi toată lumea. Şi iarăş diavolul nu lăsa pre Adam să are, ce zise lui Adam: Scrie-m zapis de la mîna ta şi-m dă mie, şi atuncia veri ara pămîntul.

Adam zise: Al cui iaste pămîntul, al aceluia sînt şi eu şi feciorii miei, că ştia Adam că va să pogoară Dumnezeu pre pămînt şi să va naşte din svînta şi prea curata fecioară Mariia.

Diavolul să bucură foarte şi-i zise: Aşa scrie mie.

Și luo Adam o lespede de piatră și scrise a sa scriptură și zise așa: Al cui iaste pământul, al aceluia sint eu și feciorii miei, că știia.

Și luo diavolul scriptura dela Adam și o ținea în țărmurile Iordanului, în loc tare și ascuns. Și păziia scriptura aceea patru sute de draci.

Iară eu ziș cătră Adam: Doamne, să ne pocăim cumva, doară Dumnezeu ne va izbăvi pre noi de diavolul acesta.

Adam zise: Să ne postim 40 de zile. Eu ziș lui: Doamne, tu te posteaste 40 de zile, iară eu mă voi posti 44. Și-m zise mie: Întră tu întru apa Tigrului și ține o piatră în capul tău, iară alta supt picioarele tale și întră într-apă pînă în grumazi și nu asculta de nimea ca să nu te prilăstească. Iarăși făcu mie sămnu ascuns și zise cătră mine: Nu ieși pînă nu voi veni eu la tine.

Și să sculă Adam și să duse în Iordan a să pocăi.

Acolo să adunară toate fierile și pasările și mulțime de îngeri de plingea de Adam.

Adam să cufundă cu totul într-apa Iordanului și acolo petrecu 40 de zile. Iară diavolul veni la mine luminos ca un inger. Și vărsa lacrimi pînă în pământ. Și grăia cătră mine: O, Evvo, auzi Dumnezeu ruga ta și pre noi, îngerii săi, ascultatu-ne-au rugîndu-ne pentru tine. Și iată acum mă trimease Dumnezeu la tine ca să ieși dintr-apă.

Iară eu nu crezui. Și iată veni și a treia zi, luminat ca și mainte. Și să făcu în chipul lui Adam. Și mult să nevoia a mă prilăsti. Iară eu nu ieșii dintr-apă pînă nu văzui sămnu ce-m făcuse mie Adam. Deaca săvirși Adam patruzeci de zile, ieși din Iordan și venind agiunse pre diavolul pre cale viind cătră mine și să temu foarte gîndind că mă va fi prilăstit diavolul. Iară văzîndu-mă pre mine într-apă, să bucură foarte. Și cînd veni, eu nu crezui că iaste domnul meu, pînă cînd arătă mie sămnu ce făcuse. Atuncea ieșii dintr-apă și crezui că iaste domnul meu. Și atuncea ne izbăvi pre noi Dumnezeu de diavolul acela.

Și șezum întru Madiam și acolo născum pre Cain și pre Avel și amîndoi ne păștea dobitocul. Iară într-o zi să sculă Adam dintru așternutul său și zise cătră mine: O, muiare, implutu-s-au 14 ani de născutul lui Avel; spre ucisul lui Cain fu astăzi. Ci-m dă asinul să mă duc să-l aflu pre dînsul. Eu deaca auzii aceasta, să aprinse inema mea. Încălecă Adam și să duse și află pre asin [corectură marg.: Avel] giunghiat. Și nu-i zise lui Cain nemică, precumu-i zisease lui ingerul. Și aduse pre Avel și-l puse în locul ce să chiamă Rion. Atuncea născum pre Sith și zisei cătră Adam: Nu-ț paie rău, dom-

nul meu, că iată, în locul lui Avel, născum altul. Și-i puseră numele lui Sith.

Atuncea Adam să răsti și zise: Taci, tu muiare, că sufletul meu să imputînă întru mine.

Iară Sith zise: Domnul meu, eu mă voi duce în rai și de acolo voi aduce oareșce. Vedea-veri și te veri odihni.

Adam zise: O, fiiule, cum să întri tu în rai. Nu așa, nu așa, ce pasă împotriva raiului și plîngi, doară cumva ne va da Dumnezeu din pomul maslinului, să văzu ca doară mi s-are mai potoli boala. Fiiul său Sith zise: De ce bolești, o, părintele nostru?

Adam zise: O, fiiule, mare boală am. Cînd greșii eu și maica voastră, atuncea zise Dumnezeu: Înmulți-să-vor suspinile tale și pururea întru griji ca să petreci da-ț-voi ție 72 de boale, una, boală de inemă, a doao, boală de ochi, după acealea, alalte toate. Iară maicăi voastre îi zise: Pururea bărbatul tău să te biruiască. Și cînd veri naște coconul, cu moartea să ți să cumpănească.

Și să sculă Sith și să duse cu maica sa în rai. Și văzu Evva o fiară cumplită ce să chiamă Gorgoniia gonind pre fiiu-său Sith.

Și stătu de zise cătră dînsă: O, fiară, nu-ț aduci aminte cum te-am hrănit cu minile meale. Cum cutezi tu deschide gura ta spre omul ce iaste făcut pre chipul lui Dumnezeu sau cum poți rinji dinții tăi asupra lui. Atuncea fiara răspunse cătră Evva și zise: O, Evvo, din tine s-au început [relele]. Cum cutezaș tu deschide gura ta spre mîncare ce-ț zise ție Dumnezeu să nu mîncîci, drept aceea și eu de voi vrea și pre feciorul tău voi mîncă.

Iară Evva unde începu a plînge, glasul ei să auzia de la răsăritul soarelui pînă la apus. Și zise Evva: O, amar mie, Domnul meu, de acmu și pînă în veac blăstăma-mă-vor toate limbile.

Și începu a plînge înaintea raiului cu fiiu-său, cu Sith, și-ș arunca țărîna în capul său.

Iar ingerul li să arătă lor și le zise: Ce strigați?

Sith zise: Doamne, părintele meu iaste bolnav și doreaste de dulceața raiului și poșteaste să vază din pomul maslinului, doară cumva i s-are mai potoli boala lui.

Iară ingerul zise: O, Sithe, părintele tău, Adam, nu are leac căce că s-au apropiat zilele lui cătră moarte și svrășitul i-au venit.

Și frimse din pomul cela ce dintr-îns mîncase Adam, pentru carele pom fu gonit din rai, și deade lui Sith. Sith duse la Adam.

Adam văzu și cunoscă și suspină tare și împleti cunună și-ș puse în cap. Și văzu mîna lui Dumnezeu luînd sufletul lui. Și văzu Evva cădelniță cu ladan cîdînd trupul lui Adam. Și văzu trei îngeri țîind lumini aprinse în minile sale. Și căută Sith spre ceri și văzu sufletul lui Adam stînd aproape de Dumnezeu și mulțime de îngeri să

ruga pentru Adam. Și cînd să sculă arhanghel Mihail, atuncea toți îngerii tăcură.

Atuncea să milostivi Dumnezeu și-ș tinse mîna sa de apucă sufletul lui Adam și învăță pre Sift de luo trupul lui și-l duse în locul ce să chiuma Gherosia Plata. Și cînd săpă groapă, îngerul sămnă groapa și fu glas din ceri de grăi: Adame, Adame!

El zise: Ce iaste, Doamne?

Dumnezeu zise: Crez spusu-ț-am ție că din pămînt ești și iară în pămînt veri mearge.

Iară pămîntul zise: Al tău dintr-ale tale ție aduce de toate.

Așa îngropară pre Adam cu cununa ce era în capul lui.

Evva cu glas smerit să ruga cătră Dumnezeu și grăia: Doamne, părintele meu, priimește sufletul meu.

Și așa, după Adam a șasea zi, plecă capul său și-ș deade sufletul său lui Dumnezeu.

Și acolo îngropară pre Evva lîngă fiiul său Avel.

Și acolo cresc un lemn din cununa ce era în capul lui Adam.

Slavă Domnului Dumnezeu și Mintuitoriului Nostru Is. Hs.
întu veaci de veaci.

Amin

BAR, ms. rom. 469, f. 384—407.

Textul legendei, compozit prin elementele sale constitutive, are, în versiunea din *Palia istorică*, o structură coerentă. Narațiunea propriu-zisă este făcută la persoana I — modalitate narativă mai rar întâlnită în textele de acest tip. Întreg episodul „păcatului originar” este încadrat între momentul agoniei lui Adam și cel al morții sale, ceea ce conferă tensiune dramatică povestirii. Visul premonitoriu pe care l-a avut Adam cînd „ședea în Edem, înaintea porții raiului” [...] cum „va naște Cain și Avel și în care an va ucide Cain pre Avel, fratele său”, precum și interdicția de a povesti Evei acest vis („și-l conțeni îngerul să nu spuie Evei”) sînt trăsături similare unei reprezentări dramatice de tip antic în care interesul spectatorului nu este incitat de dezvoltarea intrigii, ci de îndeplinirea implacabilă a premoniției. Pînă și momentul expierii lui Adam nu se întîmplă decît după o ultimă moralizare și, după nararea despărțirii sufletului său de trup, „îngerul sămnă groapa”, iar „un glas din ceri” îl strigă: „— Adame, Adame! El zise: — Ce iaste, Doamne? Dumnezeu zise: — Crez spusu-ț-am ție că din pămînt ești și iară în pămînt veri mearge!”.

Cu titlu de exemplu, cităm aici pasajul corespunzător după versiunea românească derivată din așa-zisul *Apocalips al lui Metodie*

Patareanul (BAR, ms. rom. 5047, f. 8^v): „Iar cînd au fost după ami[a-ză] în plecatul soarelui, cum s-ar zice în chindie, auziră glasul lui Dumnăzău, unde umbla prin raiu, iar ei ca niște vinovați s-au și ascunsu. C[hemă] Dumnăzău și zisă: Adame, Adame, unde ești?; nu căci doară n[u] știé Dumnăzău unde era, că bine știé sfinția sa că i-au înșălat șarp[ele] și au trecut peste învățătură, ce numai l-au strigat îndeainsu [ca să] iasă înainte și să să plece să zică: Greșit-am, Doamne, înș[ăla]tu-m-am, împărate, spărietu-m-am, urzitoriul meu, căzu[t-am] din tot binile pentru greșala mea, că am trecut priste învățătura ta. Ce pentru aceasta caz cu lacrimi fierbinți [ina]ntea milei tale și nu mă lepăda de la fața ta, nici mă o[să]bi de darul tău...”.

Pasajul reproduș arată și caracterul intervențiilor copiștilor în transcrierea textelor de cărți populare.

Totodată, comparația între cele două texte provenind din versiuni diferite permite observarea unei alte caracteristici a acestor cărți și anume faptul că, de foarte multe ori, atunci cînd versiunile cărților populare prezintă diferențe structurale importante, nu este vorba numai de o prelucrare pe teren românesc, ci și de originale sau intermediare străine diferite. Între manuscrisele românești ale legendei, manuscrisul BAR 2183 din sec. XVIII reprezintă, după poziția lui Cartoian, „o altă versiune, într-o limbă mai curgătoare, cu mici variante de amănunt, ceea ce ne-ar îndemna să admitem o nouă traducere”, datorită și faptului că textul legendei „se găsește alături de alte texte, care au fost traduse din limba greacă” (*Cărțile populare...*, ed. a II-a, p. 76). Dacă această a treia versiune reprezintă numai altă traducere, făcută tot după textul *Paliei istorice*, primele două versiuni provin însă din scrieri diferite. Între acestea s-au produs *contaminări*, ceea ce reprezintă o altă caracteristică a circulației textelor de cărți populare. Versiunea din *Palia istorică* este cea ale cărei urme pot fi observate în textul versiunii derivate din *Apocalips...*, deoarece, urmărind în ordinea cronologiei manuscrisele românești și străine ale acestei din urmă versiuni, observăm o serie de interpolări mărunte care se găsesc numai în versiunea românească: de exemplu, în fraza următoare din ms. BAR 5047, f. 7^v: „Iar diavolul cela ce nu va binile nici unui om, ce de purure este vrăjmaș omului, văzînd pre Adam cu atîta cinste și ca niște îngeri luminoși (s.n.) umblînd prin mijlocul raiului fără nici o grijă și fără nici o trudă, gîndi cum ar face să-i înstreineze dintr-acei bine mult ce le era și să-i scoată din raiu”, expresia subliniată de noi reprezintă o reminiscență a lecturii versiunii din *Palia istorică* și o modificare operată de un copist (pasajul lipsește cu totul din versiunea slavo-ucraineană). Acesta socoate comparația

cu îngerii luminoși mai potrivită pentru Adam și Eva în starea de dinaintea păcatului, decît pentru diavol; aceasta cu atît mai mult cu cît el nu mai cunoaște sursa comparației (diavol-Lucifer-înger luminos), al cărei sens dispăruse încă din versiunile slave. În literatura română legenda lui Lucifer, din care în versiunea românească din *Palia istorică* a legendei lui Adam și a Evei nu mai întîlnim decît acest rudiment de expresie cu sensul obturat, pătrunde în secolul al XVII-lea prin traducerea din grecește a cronografelor; un manuscris al traducerii românești a cronografelor grecești a fost, după cum se știe (M. Gaster, I. D. Ștefănescu, Al. Elian, Paul Cernovodeanu, Emil Turdeanu, Dan Zamfirescu ș.a.) în posesia lui Eminescu.

Deoarece contaminările între versiuni se produc în special la nivelul episoadelor, putem vorbi de unitatea stilistică a unor scrieri din literatura veche numai atunci cînd reunirea unor episoade nu este întîmplătoare, cînd se pot decela în plan stilistic urmele unei preocupări pentru unitatea de sens și de stil a operei. Date fiind elementele dispartate din care este constituit textul legendei despre Adam și Eva, ne-am aștepta la o diferențiere stilistică mult mai pregnantă. Urmărind însă persoana naratorului în episoadele legendei, vom observa că, exceptînd episodul *Călătoriei lui Sith la rai*, momentele narațiunii și perspectiva naratorului sînt concordante cu logica desfășurării epice a textului. De la fixarea cadrului narativ și pînă la începutul povestirii Evei sînt figurate următoarele momente: izgonirea lui Adam, visul premonitoriu, boala lui Adam. Dintre aceste trei momente, primul conține în germene, într-un enunț scurt, întreaga povestire a Evei, al doilea prefigurează episodul uciderii lui Avel, iar al treilea episodul morții lui Adam. Avem de a face cu un tip de debut narativ *in medias res* (care apare și în *Etiopicele* lui Heliodor sau în *Istoria ieroglifică*). Se consideră că acest tip de debut mărește curiozitatea lectorului, dar atenția lectorului are un sens etiologic, conform cu caracterul de legendă al textului, pentru că ea nu este îndreptată spre deznodămîntul acțiunii, ci spre explicarea cauzelor care au creat o anumită stare de lucruri. De aceea legenda păcatului originar este de fapt o legendă (explicație) a apariției morții; cum se știe, și textele de tipul *Istoria morții carea iaste în lume* încep toate cu un episod care narează pe scurt păcatul originar.

Episodul *Călătoriei lui Sith la rai* apare ca fiind colateral atît față de legătura narativă dintre introducere și final, cît și față de interpretarea textului ca legendă a apariției morții în lume. Acest episod este menit însă a face legătura cu celelalte texte ale *Paliei istorice*, prin intermediul *Legendei lemnului crucii*. Interpolarea lui

în cadrul legendei despre Adam și Eva este dovedită și de schimbarea persoanei naratorului. Dacă la începutul legendei, povestirea Evei, la persoana I, este în sensul logicii narative, schimbarea persoanei naratorului la începutul episodului *Călătoriei lui Sith*... apare în mod destul de neașteptat: „Atuncia născum pre Sith și zisei cătră Adam: — Nu-ț paie rău, domnul meu, că iată, în locul lui Avel, născum altul. Și-i puseră numele lui Sith. [...] Și să sculă Sith și să duse cu maica sa la rai. Și văzu Evva...”. Faptul că locul episodului în cadrul legendei diferă, în unele versiuni (v. Ivanov, *Bogomilski knigi*..., p. 211—213) el fiind situat la începutul legendei, în altele, între care și cea românească, înaintea episodului morții lui Adam, arată și el caracterul relativ independent al acestui episod față de restul legendei. În manuscrisul slavon copiat în Moldova de nord în sec. XVI, ca și în primul dintre textele editate de Iv. Franko, ordinea episoadelor este cea pe care o regăsim și în textul românesc. Comparativ cu alte manuscrise românești ulterioare și cu varianta slavă editată de Ivanov, textul românesc din ms. BAR 469 și versiunea slavonă din care derivă (cf. ms. 740, Arhivele Statului, București și prima versiune editată de Franko) nu conțin intervertiri în ordinea firească a narațiunii.

Simplitatea expunerii bazate în special pe verbe, predominanța dialogurilor și lipsa epitetelor (în tot acest text nu întîlnim decît următoarele epite: *mare, tare, ascuns, cumplit, smerit*, în doar șase contexte: *ciudesă mare, glas mare, mare boală, loc tare și ascuns, fiară cumplită, glas smerit*, și numai două comparații, este drept amîndouă foarte pregnante: *ședeam în Edem ca niște streini și Evva unde începu a plinge, glasul ei să auziia de la răsăritul soarelui pînă la apus*, cea de a doua, care are caracter hiperbolic, constituind de fapt un topos întîlnit și în hagiografii) imprimă textului caracter dramatic, de reprezentare a unor acțiuni, caracter concordant și sub raport stilistic cu celelalte texte ale *Paliei istorice*.

TEXTE: Manuscrise românești menționate în N. Cartoian, *Cărțile populare*..., ed. a II-a, p. 76—77: BAR, ms. rom. 469, text reprodus supra, 2183, 3813, de la începutul sec. al XVIII-lea și 2158, de la începutul sec. al XIX-lea. Alte manuscrise românești: BAR, ms. rom. 5047 copiat în Moldova în 1769, reprezentînd o versiune diferită; 1255, fragment, Țara Românească, sec. XIX, 4104, fragment copiat în Moldova, cca 1777—1784, 3275, copiat de Ioniță dascăl în Țara Românească la 1799, 5299, copiat la 1832 de Ioan Felea în Transilvania, acestea din urmă reprodus, ca și cele menționate de Cartoian, versiunea din *Palia istorică*. Manuscrisele slavone sînt descrise în I. Ivanov, *op. cit.*, p. 207—210, la care se adaugă versiunile publicate de Iv. Franko, *Apokrifi i legendi z ukrainskih rukopisiv*, I, Lvov, 1896, p. 18—26. Dintre versiunile slavone interes deosebit reprezintă ms. 740 de la Arhivele Statului Bucu-

rești copiat în Moldova de nord în sec. al XVI-lea și studiat de Hasdeu, Miletić, Iațimirski, Sîrku, Turdeanu. Textul românesc al legendei nu a fost editat în întregime până acum. Un fragment conținând episodul *Călătoriei lui Sith la rai* a fost editat de M. Gaster în Rev. pt. ist. arh. și filologie, I(1883), p. 78—80 și *Chrestomație română*, I, p. 63—65. Pentru alte versiuni: grecești, etiopiene, siriace, armenesti ș.a. v. bibliografia în N. Cartoian, *op. cit.*, p. 77—78; pentru versiunea latinească v. W. Meyer, *Vita Adae et Evae*, în Abhand. der philos.-philol. Classe der kön. bayer. Akad. München, XIV(1876), III Abtheil, p. 187—220. **STUDII:** M. Gaster, *Literatura populară română*, p. 270—284; N. Cartoian, *Cărțile populare...*, ed. I, p. 50—59, ed. a II-a, p. 66—78; o analiză stilistică aplicată unei versiuni dramatizate occidentale a legendei a publicat Willem Noomen în „Romania”, LXXXIX(1968), p. 154 sq., studiu apărut și în traducere românească în culegerea *Poetică și stilistică* alcătuită de M. Nasta și S. Alexandrescu, București, Univers, 1972, p. 499—518; studiu fundamental: E. Turdeanu, *La Vie d'Adam et d'Eve en slave et en roumain*, în vol. *Apocriphe...*, p. 75—144; analize textologice în „Starobŭlgarska literatura”, 11(1982), p. 35—55 și 56—66, A. Miltenova și D. Dimitrova.

[CUVÎNT PENTRU LEMNUL CRUCII]

[Sec. al XVII-lea (mijloc)]

[Transilvania]

Textul acestei legende reprezintă o urmare firească a legendei despre Adam și Eva. Legătura între elementele narative este făcută prin intermediul ultimei fraze din legenda despre Adam și Eva în care se menționează că „din cununa ce era în capul lui Adam [...] cresc un lemn”; acesta este, după cum se arată în legenda de mai jos, lemnul din care ca fi făcută crucea răstignirii lui Isus. Tendința de a prezenta personajele și întâmplările din *Vechiul Testament* drept prefigurări ale celor din *Noul Testament* caracterizează, după cum s-a arătat mai pe larg în comentariul la legenda despre Adam și Eva, *Paliei istorice*. Textul legendei lemnului crucii apare în cuprinsul așa-numitului *Razumnik* (sau *Lucidariu*), culegere de *întrebări și răspunsuri* cu un număr incalculabil de versiuni, lucru firesc dacă ne gândim la faptul că nici nu este vorba în cazul acestor *întrebări și răspunsuri* de un anumit text, ci de o modalitate de prezentare a unor episoade narative și a unor explicații de natură legendară ale unor întâmplări, denumiri, fenomene, etc. Combinate adesea cu *gnomele numerice*, aceste *Joca monachorum*, cum

mai sînt numite textele de acest tip, au în mod frecvent o menire didactică ori de popularizare.

Între numeroasele versiuni ale acestor texte există o grupă cu caracter relativ unitar în care cel mai vechi text se află într-un manuscris grecesc din sec. al XII-lea, contemporan cu cel mai vechi manuscris grecesc cunoscut pînă acum al *Paliei istorice*. În acest text, studiat de V. Močulskij în legătură cu *Palia istorică* (sau *Biblia populară*, cum o numește el), *întrebările și răspunsurile* sînt așezate sub numele lui Vasile cel Mare și al lui Grigorie Teologul. Prima întrebare din acest text, privitoare la ziua creării lui Adam, are următorul răspuns: „Luna decembrie, 25, în ziua a 6-a”, ceea ce este un indiciu destul de elocvent asupra tendinței textului, aceeași cu cea a *Paliei istorice*. Deoarece în unele titluri ale acestui text apare și numele celui de al treilea dintre părinții bisericii care alcătuiesc cunoscuta triadă (Trisfetele cum apar în denumirile românești de sursă slavonă), Ioan Teologul, textul a fost cunoscut, mai ales în literaturile est-slave, unde a și avut o circulație foarte mare, sub denumirea de *Besjada treh svjatitelej*. Forma primară a acestui grup de texte este însă, așa cum o dovedesc versiunile grecești și cele sud-slave, legată direct de textul *Paliei istorice*. Apar referiri la legenda lui Adam, la cea a lui Melhisedec, la ciclul de povestiri despre patriarhul Avraam (unde, în *Întrebări și răspunsuri din Palie*, apare și episodul originii incestuoase a ismailitenilor) ș.a. Dintre aceste referiri mai ample sau mai scurte, cele privitoare la lemnul crucii au caracterul unui text unitar, deși în cadrul narațiunii intervin de mai multe ori *întrebările și răspunsurile*. Faptul că această legendă este la origine o scriere cu caracter unitar din cuprinsul *Paliei istorice* este dovedit prin aceea că ea este menționată în cursul expunerii din textul grecesc al *Paliei istorice* (v. supra, p. 192). Din cuprinsul textului în forma actuală se vede că *întrebările* sînt cele care au fost introduse în cadrul *legendei*.

În versiunile slavone copiate la noi (cele în care se află și legenda despre Adam și Eva și încă două manuscrise din sec. XVI—XVII descrise de Ioan Bogdan) și în versiunea românească de același tip din ms. BAR 469 al *Paliei istorice* textul este atribuit unui singur autor, lui Grigorie Bogoslovul (Teologul). Întrucît în versiunea românească din ms. BAR 469 lipsește, datorită probabil unei alte lacune de circa o filă din versiunea primară, o parte a episodului privitor la *găsirea capului lui Adam*, parte existentă însă în manuscrisele slavone copiate la noi, cît și în alte manuscrise românești care reproduc aceeași versiune, am întregit lacuna respectivă după un alt manuscris românesc, indicînd în notă limitele pasajului respectiv și sursa după care a fost reproduș acesta.

CUVÎNT ALES AL LUI GRIGORIE BOGOSLOV
DE CINSTITA CRUCE A LUI HS. ȘI DE CEALE DOAO CRUCI
A CELOR DOI TÎLHARI

Cînd îngropară pre Adam cu cununa ceaia ce o împletise însuși și o pusease în capul său, ce era făcută din tilpările¹ cealea ce dedeae îngerul lui Sith, feciorul lui Adam, cealea ce le luase îngerul din rai din pomul cela căruia greșise Adam și pentru greșala lui fu gonit din rai, deci deaca-l îngropară pre Adam, din cununa ce era în capul lui crescun copaci mare și înaltu și minunat întru creștere, că crescuse în trei și într-una să împreuna și iară într-una creștea și iară într-una să împreuna, tot așa pînă a șapte rînduri. Și fu mai înalt de toate leamnele în lume.

DE ALT LEMN CE PRE DÎNS S-AU RĂSTIGNIT
TÎLHARIUL CEL CE CREZU

Dintru acelaș lemn scoase apa Tigrului din rai și sta într-un prund. Și cînd vru să pomenească Sith pre tată-său, pre Adam, arătă lui îngerul lemnul. Și făcu foc lîngă apa Eloisului. Și făcu pomană părintelui său, lui Adam. Și acolo iaste focul nestîns, fi-va și pînă în veac și tot într-un chip va arde. Și va arde nepreastanno² în veaci și focul acela îl străjuescu niște fieri cîmplite și iuți. Deci cînd greși Lot cu featele sale, el veni la Avraam să s[ă] ispoveduiască. Și deaca spuse lui Avraam, să spăre foarte și slobozi pre Lot ca să piiae și-i zise lui: Du-te și adu din cel foc carele iaste lîngă apa Loisului. Mearse Lot și află adurmite pre aceale fiară ce păzia focul și apucă trei tăciuni și-i duse la Avraam. Și deaca-i văzu Avraam, cunoscu-i și să miră. Și-i zise lui să-i inhigă într-o movilă și să-i ude cu apă. Și-i zise: Cînd vor creaste acești tăciuni, atuncea veri fi iertat de păcatele acealea.

Și atîta era apa departe, cît numai de trei ori putea duce într-o zi de-i uda. Și așa crescură tăciunii și crescun lemn minunat și frumosu foarte.

DE AL TREILE [LEMN], CE PRE DÎNS SĂ RĂSTIGNISE
TÎLHARIUL CEL NECREDINCIOS

Dintru acelaș lemn din rai scoase apa potopului. Și deacă scăzu potopul, lemnul rămase la prundul apei ce o chiema Merra, ce să spune Amară. Deci cînd scoase Moysi proroc iis[rai]litanii din Egiptet, ei nu avea apă să bea, că era apa amară. Moysi îmbla scîrbit și căuta

apă. Și să rugă lui Dumnezeu și îndată veni îngerul și-i arătă acel lemn ce zăcea în prundul apei aceia și înflorise foarte frumos. Și luo Moysi din lemnul acela în cruciș și puse într-apă și să îndulci apa de acel lemn. Și crescun lemnul mare și minunat și frumos foarte.

Văpros: Cum să începură aceale leamne sau cum crescură așa? Otveat: Cînd răsădi Dumnezeu raiul, atuncea nu era acolo nici înger, nici alt nimea, numai Dumnezeu și Satanail.

Și ce zicea Dumnezeu să sădească, iară Satanail fura de toate semințele dela Dumnezeu și arunca prin mijlocul raiului. Dumnezeu zise: Acolo va fi trupul meu și eu însum voi fi acolo spre gonirea ta. Și ieșiră afară din rai. Și zise Satanail către Dumnezeu: Doamne, blagosloveaste cite am sădit. Dumnezeu zise: Acolo sînt eu în mijlocul raiului.

Și cînd ieși Satanail să vază pomii săi, pomii lui îl scoaseră pre dîns din rai. Și îndată innegri Satanail și fu drac.

Pomul crescun în trei stîlpi: un stîlp Adam, al doilea stîlp Evva, al treile stîlp în mijloc însuș Dumnezeu.

Deci cînd greși Adam și Evva, atuncea dintr-aceale trei părți din pomul acela ce era în rai, partea lui Adam căzu în apa Tigrului și o scoase apa afară din rai. Iar partea Evvei căzu în rai. Deci cînd fu apa potopului, atuncea ieși. Și deaca săcă apa, lemnul rămase lîngă apa ce să chiema Merra, ce să spune amărăciune.

Văpros: Cum să împreunară iară leamnele în Ierusalim?

Otveat: Cînd vru Solomon să facă casa lui Dumnezeu Svîntul Sion, slobozi Dumnezeu lui Solomon un inel din ceri și cu dîns sorocia dracii și toți asculta de dînsul. Și zidi bescarecă lui Dumnezeu Svîntul Sion. Și, căutînd lemn să acoapere bescareca, spuseră lui Solomon lemnul cela ce puseae Moysi în Merra, adică în apa cea amară. Deci mearseră de tăiară lemnul și-l luară cu 80 de bivoli și să noroia în Iordan; fu o bură³ mare, atîta cît să înecă lemnul în Iordan atîta de afund cît nu-l aflară. Iară un lemn ce [era] însămnat, că era nărod mult, de toți trei mii de oameni, de credea și să închina acelui lemn, acest lemn foarte făcea ciudesă⁴ mari și slăvite, cît le părea acelor oameni că pre acel lemn să va răstigni Hs. Cînd vru Solomon să taie lemnul, acei oameni ce credea în lemnul acela nu lăsa pre Solomon să-l taie, ce-i grăia lui: O, Solomoane, nu te vom lăsa să tai lemnul acesta a vieței. Unde au văzut cineva trei tăciuni să crească și să facă ciudă⁵ mare, că mulți au aflat spălăsenie dintru dînsul, pentru ce că Hs. pre dînsul să va răstigni. Iară Solomon pre mulți dintr-inși răni și tăie lemnul și-l aduseră în Ierusalim. Iară oamenii ce credea într-acel lemn să adunasă pregiur lemn. Și-l duseră în Ierusalim și plîngea și căuta spre lemn. Și duse Solomon lemnul în Ierusalim în bes[ea]recă și-l măsură și nu agiunse unde

vrea să-l puie. Solomon să întristă. Iară Savila auzi de acest lemn și veni să-l vază. Și șezind pre lemn o arse lemnul ca focul. Atunce Savila zise: O, procleste lemn! Iară oamenii toți într-un glas strigară: O, de trei ori fericit lemnul ce pre dinsul să va răstigni împăratul Hs.! Așa Solomon rădică lemnul și-l măsură în besereacă. Iară un om ce-l chieama Esei, el cioplea la Iordan niște leamne și-i scăpă săcurea în Iordan și să afundă și căzu pre lemnul acela ce să înecase în Iordan. Și veni și spuse lui Solomon. Și mearseră de-l scoaseră. Și-l cunoscără și-l aduseră în Ierusalim. Și-l măsurară la bes[ea]recă și nu să prinse. Și-l răstornară cătră cela lemn. Și zise Solomon: Mare ciudă! Aceaste leamne minunate sînt înalte și frumoasă și nu să prinseră. Și unde am afla lemn mai înalt decit accastea? Și întrebă de diavolii carele-i biruia cu peceatea lui Dumnezău. Diavolii ziseră: Știm noi un lemn departe într-un loc în Edem, mare și minunat și frumos. Și ne iaste noao frică a grăi de lemnul acela. Solomon zise: Legu-vă pre voi cu peceatea Domnului Dumnezău din ceri ce mi-au dat mie, duceți-vă de aduceți lemnul acela aicea. Diavolii să duseră și apucară lemnul de vîrh și-l zmuciră din rădăcină și luară și capul lui Adam în rădăcinele lemnului și-l aduseră în Ierusalim. Și râtezară lemnul din rădăcini, și-l măsurară la pămînt și-l rădicară sus pre besereacă și nu agiunse. Iară marel[e] Solomon zise: Oh, mare minune și mare ciudă, trei leamne aflai, ca aceastea nu s-au aflat nicăire. Și mare ciudese au făcut. Pre pămînt le-am măsurat și toate ca dintr-un lemn sînt. Și le măsurăm și sus pre besereacă și nu agiunseră. Și puse oameni de străjuia aceale leamne. Văpros: Cum fură aceale leamne și de unde le luo îngerul și le deade lui Sift? Otveat: Ceale ce furase Satanail de la Domnul. Și-i zise lui Dumnezău: Tu furi de la mine, de acolo va fi ție goană. Și așa îl întări pre dîns și crescă pomul acela în trei: partea lui Adam și partea Evvei, iară în mijloc însuș Domnul Dumnezău. A lui Adam parte scoase apa Tigrului din rai⁶. Iar partea lui Dumnezău deade îngerul lui Sift. Sift aduse lui Adam. Adam împletî cunună și puse în cap și muri. Și din cununa aceeaia crescă lemnul acela. Iară partea Evvei cu apa potopului ieși din raiu. Deaca cunoscă Solomon că iaste acela capul lui Adam, îl aduse în mijlocul Ierusalimului și trimise de adună toți oamenii și le zise lor: Cum voi face eu, așa să faceți și voi toți. Și luo Solomon o piatră și să închină cătră cap și zise: Închinu-mă ție ca cei făpturi dintîi a minilor lui Dumnezău. Și svîrli cu piatra în cap și zise: Ucidem pre tine ca pre un călcă-

tori și neascultători de Dumnezău. Și tot nărodul aruncară cu pietri și făcură lithostroton, ce să chiamă jidovește ucidere. Că aceeaia fu zborul⁷ a tot Ierusalimul. Deci cînd vindură pre Hs. îl duseră înaintea lui Pilat și cu doi tilhari. Pilat învăță și făcură dintr-aceale trei leamne trei cruci și răstigniră pre Hs. din leamnele ce crescără din capul lui Adam. Iară tilhariul ce crezu răstignitu-l-au pre lemnul ce era sămnat și crescut din tăciunii ce să pocăise Lot; și-l răstigniră de-a dreapta lui Hs. Iară cel tilhari necredincios, îl răstigniră de-a stînga lui Hs., pre lemnul ce crescuse întru apa cea amară, ce-l pusease Moysi de îndulcise apa cînd scoase pre iis[rai]lteni din Egiptet de la Faraon împărat.

ISPRAVIRE DE CEI DOI TÎLHARI

Cînd cerca Irod pre Domnul Nostru Is. Hs. să-l ucigă, iară Iosif și cu Iacov, fratele Domnului, luară pre Pr[ea]cista și cu Hs. și fugiia în Eghiptet. Și, trecîndu printr-un munte, într-acel munte era doi tilhari cu muieri și cu coconi. Muiarea unui tîlhari avea numai o țiță. Și avea amîndoa muerile tilharilor coconi mititei. Iară muiarea unuia tîlhari bolea de inimă rău foarte într-o săptămîn[ă], iară ceaia muiare a celuiia tîlhari era cu [o] țiță, deci numai ce hrăniia pruncul său. Iară muiarea ceaialaltă nu putea să-ș hrănească pruncul, ce muria de foame. Atunce prinseră tilharii pre Preacista cu Hs. și cu Iosif și cu Iacov. Și zis[e] tilhariul cel ce-i era muiarea bolnavă: Să nu facem rău acestor oameni, nici aceștii muieri, ci să-m apleace coconul meu, că sînt 6 zile de cînd n-au supt nemică. Așa îi luară și-i duseră la colibile lor. Și aplecă Preacista coconul tîlhariului în șase zile și-l scaldă. Și să vindecă și muiarea tîlhariului. Și le fu bine. Și ziseră tilharii: Crez mare ciudesă, că n-are fi venit această muiare cu pruncul său să-m învie pruncul, are fi murit de foame. Și petrecură tilharii pre Iosif și pre Marii cu pruncul și-i dăruiră foarte bine cu daruri scumpe. Iară pruncii tîlharilor crescără și fură tîlhari ca și părinții lor. Și-i prinseră și-i duseră la Pilat. Și zise Pilat să-i răstignească de amîndoa părțile lui Hs., pre cel ce-l aplecă Preacista de-a dereapta, iară pre celalalt de-a stînga. Iară [?] det.] cel de-a dereapta striga: Adu-ți aminte de mine, Doamne, cînd veri veni întru împărăția ta! Iară celalalt grăi rău și peri. Slavă Părintelui și Fiului și Duhului Svînt, acum și pururea și întru veacii netrecuț și nesvîrșit. Amin.

BAR, ms. rom. 469, f. 407—427.

În pofida dimensiunilor sale reduse, textul reunește o sumă de episoade și de motive literare de largă circulație: cununa lui Adam din legenda anterioară, focul făcut de Sith pentru pomenirea lui Adam („focul nestins” care „fi-va și pînă în veac și tot într-un chip va arde” și pe care „îl străjuiescu niște fieri cumplite și iuți”), păcatul lui Lot cu fetele sale și pocăința acestuia făcută conform prescripțiilor lui Avraam, potopul biblic, traversarea mării „amare”, fragmente din geneză, construirea templului lui Solomon, întîlnirea lui Solomon cu Savila (regina din Saba în *Biblie*), puterile lui Solomon asupra demonilor, găsirea capului lui Adam, lapidarea capului lui Adam, judecata lui Pilat, fuga în Egipt și întîlnirea cu cei doi tilhari. Întreșeserea elementelor biblice cu cele apocrife este evidentă, mai ales în așa-numitul episod al „capului lui Adam”. Dacă partea privind lapidarea capului lui Adam este o tipică *legendă etimologică*, provenită probabil din încercarea de explicare a cuvîntului *Golgotha* -*căpățînă*, cea de dinainte, privind aducerea capului lui Adam în Ierusalim, constituie o *legendă cu caracter fabulos* pe care o găsim menționată, într-o formă asemănătoare, în paragraful de „cărți mincinoase” din indexul tradus de Staico grămaticul de la Tirgoviște: „Căpățîna lui Adam ce doisprăzeace slujitori într-însa și șaptezeci de împărați supt dînsa au șezut”. Așa cum apare în manuscrisele slavone copiate la noi și în unele manuscrise românești, episodul acesta, fără a fi întru totul identic cu cel menționat în index (indexul fiind o traducere nu se referă decît în mod întîmplător la textele sau versiunile care circulau în literatura română) se remarcă prin proiecția fabuloasă. Legat și de credințele folclorice în „uriașii” sau „jidovii” care au trăit „în vremea începuturilor, episodul reprezintă un topos al figurării universului mitic, pe care îl întîlnim și în legendele din cronografe, ca și în basmele și legendele populare. Intrarea în caverna-osuar este de asemenea un topos care în basmul fantastic marchează o etapă a călătoriei inițiatice în lumea de dincolo, pe tărîmul morții.

Notabilă este în realizarea literară a acestui topos întrepătrunderea planului real cu cel fabulos.

TEXTE: Inedit. În afara ms-elor românești semnalate de N. Cartoian, *Cărțile populare*..., I, ed. a II-a, p. 171, o versiune fragmentară, asemănătoare celei din BAR, ms. rom. 3813 menționat de N. Cartoian, se află în BAR, ms. rom. 3275, f. 4^r—5^r.

STUDII: M. Gaster, *Literatura populară română*, 1883, p. 284—290; N. Cartoian, *Cărțile populare*..., I, ed. a II-a, p. 155—172; E. Turdeanu, *Apocriphes*, p. 110—114; A. Miltenova, loc. cit. *supra*, p. 202.

¹ *tilpări* = ramuri, stilpi; ² *nepreastanno* = neîntrerupt; ³ *bură* = furtună; ⁴, ⁵ *ciudă, ciudesă* = minune, -i; ⁶ Aici în ms. rom. 469 lacună; reproducem pasajul lipsă după BAR, ms. rom. 3275, f. 4^r—v.

PENTRU CAPUL LUI ADAM

Iar capul lui Adam sta în rădăcina aceia ce o adusesse cu copaciul. Și nimeni nu o știa. Iar Solomon au ieșit la vinătoare și l-au lovit o ploaie năprasnică. Iar o slugă care purta haina cea de pe deasupra a împăratului nu s-au întîmplat lingă împărat într-acea vreme a ploii. Și au văzut o peșteră și au intrat într-însa. Și era la el un șoimu și un leu. Și au văzut cînd șădea în peșteră că era de os acea peșteră, iar nu de piatră. Iar deaca au încetat ploaia, au ieșit și aflînd pre împărat i-au zis [acesta]: — Omule, cum tu cu haina mea n-ai fost lingă mine, ci m-au ploat ploaia?

Și i-au [mai] zis: Cum ești neploot, spune-m!

Iar sluga au zis: — Doamne împărate, am văzut o peșteră și am intrat în ea. Iar calul mîeu au stătut afară, numai eu cu șoimul și cu un leu am intrat în ea. Și am văzut că era de os peștera.

Iar împăratul a doa zi ieșind au pus de au curățit-o de rădăcini și de țărînă. Și au cunoscut că este căpățîna lui Adam și au priceput că au fost adusă cu lemnul acela ce-l adusesse dimonii de I[a] Edem și cum că arhanghel au fost dat lui Sith acel lemn din raiu cînd au murit Adam.

⁷ *zborul* = soborul, adunarea.

LEGENDA DUMINICII

cca. 1630(?)

Transilvania

Cele trei texte din *Manuscrisul de la Ieud*, și anume *Legenda Duminicii* și două omilii (una pentru joia Paștilor și alta pentru duminica Paștilor), prezintă o importanță deosebită, atît din punct de vedere lingvistic cît și literar. Literar, valoarea cea mai mare o are *Legenda Duminicii*, prin originea și răspîndirea acestei scrieri apocrife, din vremuri vechi, în diferite literaturi medievale.

Acest apocrif la *Noul Testament* a luat naștere în primele veacuri după oficializarea creștinismului și instituirea Duminicii ca zi de sărbătoare de către împăratul Constantin cel Mare, în locul Simbetei de tradiție mozaică. Simbăta nu era însă părăsită ca zi de sărbătoare, iar Duminica, cu tot decretul, nu era respectată. Atunci

s-a imaginat căderea din cer, la Ierusalim, a unei epistole a lui Isus Cristos, care s-ar fi adresat, pe această cale, în termeni duri și plini de amenințarea cu aspre pedepse, credincioșilor care nu respectau regula. Scrierea redactată întâi în limba greacă (alții susțin prioritatea versiunii latine) s-a răspândit, în copii și traduceri, în Asia, în Europa pînă în Anglia, în Africa latină. Din cauza conținutului plin de imprecății, a expresiilor și amenințărilor înfricoșătoare, care nu se potriveau cu învățăturile blinde ale *Noului Testament*, oficialitatea religioasă a luat poziție împotriva scrierii, declarînd-o apocrifă. Cu toate acestea *Legenda Duminicii* n-a încetat să se răspîndească tot mai mult, iar, între literaturile orientale și occidentale, literatura română posedă o mulțime de texte din secolele vechi și de mai tîrziu, semnalate în cea mai mare măsură de N. Cartoian (*Cărțile populare*, I, 105—106; ed. II^a, I, 135—137).

Între toate aceste texte românești și în comparație cu ele, copia din *Manuscrisul de la Ieud* este dintre cele mai valoroase prin structurile de limbă și prin ingenuitatea și prospețimea expresiei de tip viu popular în forme vechi. Deși textul este o copie datată ca realizată, pe bază de filigranologie, aproximativ în deceniul trei sau patru al secolului al XVII^{lea}, se vede limpede că traducerea în sine s-a efectuat cu mult timp înainte, cînd limba română își încerca statornicirea în scris, iar grafia sunetelor, categoriile morfologice sau topica exprimării (grevată și de originalul tradus) sînt în căutare și exercițiu. Dintre toate cele trei texte ale *Manuscrisului de la Ieud*, *Legenda Duminicii* este singurul care intercalează alternativ, în textul slavon, versiunea românească, în frînturi de exprimare. Cele două texte, slavon și român, sînt separate, cu regularitate, prin punct. În acest sens, datele clar marcate la începutul textului: *vă leat 6900* [1391 sau 1392] și *vă leat 6000* [491 sau 492] se leagă, în chip indubitabil, prima de textul românesc care îi urmează, a doua de textul slavon care îi urmează acesteia. Dealtfel, prima dată, 6900, n-ar putea fi legată de versetul slavon, care o precedă și care vorbește de căderea epistolei la Ierusalim, fiindcă acest fapt este în general dat ca avînd loc într-un an din primele veacuri ale e.n. și nu pe la 1391 sau 1392 (n-are nici un text vreo dată atît de tîrzie). Dimpotrivă, a doua dată, 6000, adică 491 sau 492, se referă la acest eveniment al apariției legendei, înscris în textul slavon care îi urmează: „prăvoe slovo sătvoři čiuđo i spoveadati o velikom čiuđe“ (întîiul cuvînt [adică epistola] fu de minune și vorbi despre mari minunății). Într-adevăr datele notate nu pot fi distribuite altfel în textul slavo-român, iar 491 sau 492 se potrivește cu primele apariții ale scrierii. În acest caz, data 1391 sau 1392 (după calculul bizantin) și interpretarea ei rămîn deschise,

fiindcă scrisul în limba română, eventual la sfîrșitul sec. XIV, nu pare o imposibilitate, iar textul în sine, cu oricîte revizuiți ale copiștilor intermediari, a mai păstrat mecanic urmele unui scris de epocă destul de veche. În nici un caz, limba română de aci, cu forme de rară autenticitate, nu este a unui ucrainean care știa românește, cum s-a afirmat (oricare slav nu descifra și nu copia mecanic și greșit unele cuvinte slave, precum *pokoa* în loc de *poko* etc.). În consecință, textul primar pare să aibă o vechime mai mare decît i s-a acordat. El se bazează însă pe graiul autentic al celor mulți și de aceea apare ca un scris evoluat și inteligibil, deși uneori în formațiuni greoaie.

Poslanie G[ospod]a B[og]a našego I[su]s[a] Ch[rist]a sŭ nibse spadšee v Ierusalim.

[Epistola Domnului Dumnezeuului nostru Isus Cristos de întru ceriu cădzu întru Ierusalim].

Pověst' byvšaa divna vâ svetĕm gradĕ Ierusalimĕ. Vâ leat 6900 [1391 sau 1392] poveaste fu de demult întru sfînta čatate Ierusalimului întru atîția ai.

Vâ leat 6000 [491 sau 492] prăvoe slovo sătvoři čiuđo i spoveadati o velikom čiuđe. Întîiu cuvînt feace și spuse di mare minune. Eže byst vâ svetĕm cĕrkvi vâ gradĕ Ierusalimĕ. Ce fu întra sfînta besearecâ întra cetate Ierusalimulu.

Ascultați oameni iubitori la oameni, adîncul și blîndeățele ce feace Dumnedzău derep lucr[re]lle noastre cele hitleani. Cădzu o piatră mică și rece de întru ceriul întru Ierusalim și de greutatea ei nime nu putea spuni. Intru dzilele, patriarhul Ierusalimului feace săbor și feacu rugă în tri dzile și în trei nopți și sfînta bdeanie¹. Și glas fu a patriarhului. Și piatra o deșchise și află într-însa scripturi:

„Vedeți, hii omenesți, că întîiu și a doa oară tremișu la voi scripturi și voi nu credzut, adecă și a treie tremeatere de la tatul nostru nevăzut arată voao și nu credzut de ce învațaiu pre voi, voi nu credzut, nice vă luat amente de ce spuși voao.

Și așa nu credzut, nice ascultat evanghelia mea cum greiește. Ceriul și pămîntul va treace, iară cuvîntul miu nu va treace! Lăsa-voiu pre voi omet și geru greu și foameți și pară și lăcuste și găselniți și omor oamenilor și dobitoacelor și de toate gadinele și broaște și cārăbuși. Și vor cădea de ceste seamne multe, derept sfînta dumenecă, învierea lui Hristos, și derep chinurile domnie-saile, derept venerea.

Și așa doară vă veți pocăi. Și v-am dat voo grâu și vin și unt și vă săturaiu și iară mai mult rău început a face. Și gîndescu a piarde toți oamenii de pre pomint, drept sfînta dumenecă și drept sfînta venera. Și iară mă milostivăscu derep sfinți mii apostoli și derep ingeri și derep rugă prea sfîntei maice. Aceaia mă roagă derep voi. Și-mi întorș minie despre voi.

Văduole și săracii cură cătră voi plîngîndu, iară voi pri-nși nemiluiți! Pomeatele a me dat-a voao rod, iară voi săracilor nu dați! Ce prentu răutatele voastre ele voiu săca.

Înțelegeți, oameni nebuni, inimi oarbe, că limbile păgine ce nu știu leagea încă dăpă leagea lor imblă!

Eu dediu leagea mea și botedzul meu, iară voi nu ferit.

Nu știți, oameni nebuni, că venera zidiu om și feciu om, pre Adam, în chipul miu? Nu știți, răilor și făcători răi, că sfînta dumenecă bineveasti arhanghel Gavriil cu bucurie a Domnului născătoare întru Nazaret? Nu știți că sfînta dumenecă luaiu butedzul întru Iordan? Nu știți că sfînta dumenecă înviș² den morți, ca morții să învie cu mene? Cu[m] voi nu înțelesetu legeri mele și scripturilor mele, că sfînta dumenecă voiu giudeca și vii și morți? Nu știți că venera răstignire-mă cu oțet și cu heare adepară-mă și-mi găvozdiră³ minule și-mi prigvozdiră picioarele și cunună de spini în capu-mi puseră, cu sulite în coaste mă impunseră-mă, derep voi și derep păcatele voastre?

Deci cene nu va cinsti sfînta veneri și o va lucra el în dzi, să lăcuiască întru focul netrecut, unde-s viermii neadurmiți și scrișcarea de dinți! Iară cine va cinsti sfînta veneri și o va posti curat, acela om va ave viața netrecută și lumina va merge aprinsă nașilnte și la giudeț nu va veni!

Ce mă voiu giura cu brațele mele ceale înalte și cu curate olivire⁴ ce-mi umbreadză sfînt creăstetul miu; și iară mă voiu giura cu scaunul miu ceta înfricatul. Iară de nu veți feri sfînta dumenecă și sfînta veneri și nu veți cinsti praznicele mele am a trimeate pre voi heri cu doo capete și șerpi cu dofo arepi, de vor minca inimile muierilor voastre drept sfînta dumenecă și drept sfînta venera și drept sfîntele praznicele mele.

Blăstămat să fie omul acela ce nu-și va lăsa lucru[re]le saile de simbătă den a noole ceas, ce lucrează pînă luni în răsăritu soarelui. De nemică se nu se atingă! [. . .].

Și voiu avea a face în luna lu făurar 11 dzile întunerecu mare, de se vor giunghea soț cu soț întru tunerec. Și vo[ui] avea a ploa în luna lu prier în șeptesprăzeace dzile, în loc de ploie, singe și foc și spudză, ca să se pustiască viile voastre. Și voiu ave a lăsa pre voi here venenuase și vor ave capete de leu și arepi de vultur; în

locul peanilor păr muierescu. Și vor fi găteati ca u[n] voinic spre războiu și vor minca trupurele voastre. Și așa veți înceape a săpa gropile morților și veți grăi: «Luați și pre noi, frații noștri, ceia ce se[ți] morți de în veaci, că nu putem răbda de herile aceastea că-su iuți foarte» [. . .].

Și cine nu o va priimi aceasta trimitire și scriptură cu osirdie și va zici că-i menciună și nu-i adevăr, multă scîrbă va avea omul acela! O, amar aceluia ce va ocareaște pre popa sau pre calugherul. O, amar celuia ce greaiaste în beserecă! Nu ocareaște pre popa ce pre besereca lui Dumnedzeu. O, [a]mar celui om ce greiește nedărept! O, amar celuia om ce sfădeaste vicin cu vecin sau frate cu frate sau hie pre cini! O, vai de omul cela ce-și dă argintul seu în camătă, ce dă al său iară să ia și acela să va chema crîstin! O, [a]mar celuia giudeț ce giudecă săracii nederep! O, amar menciunosului! O, amar celuia ce curveaște în mănăstire! O, amar celuia ce-și dă peanigii⁵ săi întru aslam⁶ și cu tăriiia sa merge la sfînta beserecă! Acela urmadză blăstăm! Blăstemat acela popă ce nu va priimi aceasta tremeate cu osirdie! Blăstemat acela preut ce nu va vre să o procitească înaintea săborului sau va cuperi vri[un] cuvînt de rușinea sa [. . .].

O, amar acelu[și] fecior ce-și amăreaște părintele său! O, amar popei ce nu-și învață fiii cei de ispoveadă! Fericit cela ce învață oamenii! Nu știți, fiii mii, că eu vă lucredzu, iară vo[și] vă lăudați? Nu știți, oameni nebuni, de nu voiu da eu ploaie, dară ce veți avea a secera? C[ă] eu marea și apele voiu seca! Nu știți, răilor și făcători răi, că eu sînt în toate dzile? Cumu vă gîndiți a vă închina și a fugi de la mene? Sau cine vă va pre voi mîntui de la mene? O, amar celuia om ce are avuție și nu face pamete svenților! O, [a]mar ceea proscorniți⁷ ce-și frămîntă prescurile cu minie! O, amar aceluia popă ce cîntă liturghie cu minie și poartă sfînta priceaștenie⁸ și se priceștuiaște! O, cum nu se pălesc usnele⁹ lu[și] și nu arde limba lui, că nu cîntă însuși popa leturghie, ce și ingerii cu nusul [. . .]. O, amar celuie om ce-și ceartă¹⁰ datoria în sfînta dumenecă și nu lasă în răpaos mișelul! O, amar celuie om ce nu va creade acestei trimeate și scripturi și va dzice că nu iaste de la Dumnedzeu [. . .]¹¹.

Mirela Teodorescu și Ion Gheție, *Manuscrisul de la Ieud*, p. 153—158; textul comparat (și revăzut) cu facsimilele ms. rom. BAR, nr. 5032, reproduse *ibidem*, p. 211—238.

Am transcris începutul *Epistolei lui Isus* sau *Legendei Duminicii*, cu alternarea de text slavon și românesc, pentru a sesiza mai bine formularea titlului (în ambele versiuni), explicațiile introduc-

tive ale scrierii și cum se plasează logic datele (de care am vorbit mai sus) în contextul acestor explicații ale epistolei.

Textul are într-adevăr forme, în dispoziția lor primară în limbă, încă necontrase în unități lexicale, precum „de întru ceriu cădzu“, sau alternanțe fonetice nelimpezite, prinse în grafii diverse, mai ales vocale, în anumite poziții, cu timbru variat: *catate* și *ce-tate*; *pomint*, *pămint*, *pămînt*, *pîmînt*; *pogîn* și *păgîn*; *botedz* și *butedz*, *a săca* și *a seca* etc.; tot de percepția primară a cuvintelor și sunetelor lor țin forme ca: *derep* în loc de *derept* (cu sensul de „pentru“) și *nederep* sau contracții tipic și vechi populare, precum *steți* sub forma *se[ti]*, adică *sinteti*, de asemenea *a cuperi* (a acoperi, a ascunde) sau un pl. *foameți* de la *foamete* și altele. Grăitoare pentru vechimea textului sînt și unele forme vechi: *spuș* (spusei), *inviș* (inviai), *întorș* (întorsei), *văduo* (văduvă), *mișel* (sărman), *a certa* (a căuta), *a cura* (a alergia), de origine latină.

Asemenea fenomene și forme lingvistice marchează o anumită anterioritate a textului primordial tradus, ceea ce nu este de prisos în considerațiile generale, dar în totalitatea lui textul dispune de un limbaj viu și viguros și acesta este faptul de reținut. Lexicul are seva trăinicieii îndelungate, lăsînd de o parte elementele livrești și cu iz de artificialitate. Țintind la o cîștigare sau înfricoșare a multimilor creștine, cuvintele curg în torent de blesteme sau de tablouri terifiante, a căror calitate literară este incontestabilă. Năpustirea peste oameni și dobitoace „de omăt și geru greu, de foameți și pară [foc], de lăcuste și găselniți și de toate gadinile“ nu este un lucru fără inventivitate de expresie și fără cutremurare pentru cei mulți și simpli din trecut. De asemenea, blestemul pentru cel ce nu va păzi sfînta vineri și nu o va cînsti cu post (este deci și vinerea invocată lîngă duminică) „să lăcuiască întru focul netrecut, unde-s viermii neadurmiți și scrișcarea de dinți“, amintește de blestemul din Neculce, zis de o bătrînă în fața și împotriva lui Duca Vodă (nu-l cunoștea) „să-l mănînce viermii iadului cei neadormiți“, pentru că el mincase vacile poporului. Alte tablouri sînt de apocalips, cînd se spune: „Și voi avea a face în luna lui făurar 11 dzile întunecurecu mare, de se vor giunghea soț cu soț întru întuneric. Și voi avea a ploa, în luna lu prier în șepesprăzeace dzile, în loc de ploaie, singe, și foc, și spudză, ca să se pustiască viile voastre. Și voi avea a lasa pre voi here venenoase și vor avè capete de leu și arepi de vultur; în locul peanilor păr muierescu“. Aci varianta din *Codex Sturdzanus* folosește, ca într-o scriere idilică, „cosiță de muierie despletită“, ceea ce ridică o dată mai mult naturaletă și proprietatea exprimării din varianta de față.

La fel, invocarea „amarului“ pentru cei păcătoși are dinamismul unei retorici ușor cîntate: „O, amar celuia om ce sfădește vecin cu vecin sau frate cu frate sau hie pre cini! O, vai de omul cela ce-și dă argintul seu cu camătă [...]. O, amar celuia giudeț ce giudecă săracii nederep! O, amar menciunosului! O, amar celuia ce curveaști în mănăstire! O, amar celuia ce-și dă peanigii săi întru aslam și cu tăriia sa (cu îndrăzneală) mearge la besearecă! [...]. O, amar celuie om ce-ș ceartă (caută) datoria în sfîntă dumenecă și nu lasă în răpaos (pace) mișelul!“. Textul are, fără îndoială, și caracter de învățătură morală binevenită.

Firește, pe lîngă asemenea stil limpede și curgător, *Legenda Duminicii* cunoaște și structuri primitive, care provin dintr-un lucru primordial, în unele locuri dificil: „Și iară mă milostivescu derep sfînti mii apostoli și derep îngerii și derep rugă preasfîntei maice. Aceaia mă roagă derep voi și-mi întorș minie despre voi. Văduole și săracii cură cătră voi plîngîndu, iară voi pri-nși nemi-luiți! Pomeatele [pometurile] a me[le] dat-a voao rod, iară voi săracilor nu dați! Ce pentru răutatele voastre ele voiu săca“ (în loc de: voi săca pre ele).

Dacă prin asemenea elemente (și prin altele) textul se dovedește de proveniență veche și dacă el dispune totuși de imagini plastice, virtuțile literare ale scrisului românesc sînt evidente de la începuturile lui.

Prin sorgintea și conținutul ei, *Legenda Duminicii* nu putea să fie, în chip logic, decît una dintre primele scrieri cu circulație în masele popoarelor devenite creștine, inclusiv, bineînțeles, din vremuri îndepărtate, la români.

TEXTE: I. Bianu, *Manuscript de la Ieud*, București, 1925, p. 1—28 (ediție facsimilată); Mirela Teodorescu și Ion Gheție, *Manuscrisul de la Ieud*, București, 1977 (textul românesc transcris și textul integral româno-slav facsimilat, studiu introductiv și indice de cuvinte); o variantă, datată 1600, din *Codex Sturdzanus* a fost publicată de B. P. Hasdeu în *Cuvențe den bătrîni*, vol. II, București, 1879, p. 43—55; variantele și versiunile străine, cele mai importante, menționate de N. Cartoian, *Cărțile populare*, I, p. 106—107 (ed. II^a: I, 137).

STUDII: Andrei Bîrseanu, *Catehismul luteran românesc*, în „Anal. Acad. Române“, seria III, Mem. sect. lit., I, 1923—1924, p. 33—40; Margareta Ștefănescu, *Un produs al Școalei lui Ion Exarhul la noi: Manuscrisul al III-lea din Sbornicul de la Ieud*, în „Arhiva“, XXXV, 1928, p. 45—55; Maria Zdrenghia, *Slavona „Legendei Duminicii“ din Codicele de la Ieud*, în „Cercetări de lingvistică“ (Cluj), III, 1958, p. 109—117; idem, „*Legenda Duminicii*“ din *Codicele de la Ieud* (Cîteva considerații cu privire la traducere), *ibidem*, VII, 1962, p. 93—96; idem, *Problèmes soulevés par les premières traductions roumaines du slavon au XVIe*,

in Rsl., XVI, 1968, p. 305—309; P. Olteanu, *Contribuții la studiul elementelor slave din cele mai vechi traduceri românești*, in LL, VI, 1962, p. 67—97; Al. Mareș, *Datarea Manuscrisului de la Ieud*, in LR, XXIV, 1975, p. 306—311; Ion Gheție, *Baza dialectală a românei literare*, București, 1975, p. 310, 316—318; D. Șerbu, *Manuscrisul românesc din „Codicele de la Ieud”*, in „Tribuna”, nr. 8 din 24. II. 1977 și nr. 9 din 3. III. 1977; pentru studii străine asupra *Legendei Duminicii* în general, vezi N. Cartoian, *Cărțile populare*, I, 107 (ed. II^a: I, 137—138).

¹ bdeanie = denie, slujbă religioasă de seară, la ortodocși, în săptămîna patimilor; ² invîș = înviai; ³ găvozdiră = pironiră; ⁴ olovire = ștofă scumpă de olofir; ⁵ peanigi = bani; ⁶ aslam = camătă; ⁷ proscornîță = prescurărită, femeia care face prescuri (termenul luat din slavă: proskornica); ⁸ priceaștenie = pricestanie, împărtaşanie; ⁹ usne (sl.) = buze; ¹⁰ a certa = a cere.

4. Literatură oraculară

PROOROCIREA SIBILEI

[Sec. XVII (mijloc)]

[Transilvania]

În *Legenda lemnului crucii* apare și un scurt episod privitor la întîlnirea lui Solomon cu Savila (regina din Saba în textul biblic). Episodul este, în spiritul *Paliei istorice*, legat de oracolele privitoare la nașterea Mîntuitorului. În cuprinsul aceluiași manuscris care conține și *Legenda lemnului crucii* și diverse părți din *Palia istorică* se află și un text mai dezvoltat, *Cuvînt de prea înțeleapta Savila*, cunoscut și sub denumirile de *Legenda Sibilei*, *Proorocirea Sibilei* ș.a. Acest text se pare că nu face parte direct din cuprinsul *Paliei istorice bizantine* (nu s-au găsit pînă acum versiuni grecești ale acestui text), dar este, prin direcția sa, similar celorlalte texte care intră în componența *Paliei istorice*.

Textul este interesant nu numai prin valoarea sa literară, ci și prin faptul că reprezintă, într-o atestare mai veche, realizarea literară a unui motiv prezent mai tîrziu între scrierile lui Dosoftei sau ale lui Milescu. Ca motiv literar și iconografic *sibilele*, *textele sibiline* reprezintă una dintre importante reminiscențe antice în cultura medievală. O deosebită răspîndire a avut-o motivul în literatura emblematică, datorită legăturii dintre caracterul oracular al „zicerilor” sibiline și cel al multor *devize* medievale. În cultura românească veche motivul pătrunde prin mai multe filiere și este destul de răspîndit în cursul sec. XVII și XVIII (v. comentariul la text).

Data fiind polisemia și ambiguitatea textelor oraculare, interpretarea lor le apropie, ca modalitate a receptării, de genul enigmatic, fapt care explică și coagularea unui important număr de enigme cu caracter literar în jurul episodului Solomon — regina din Saba și, în general, în așa-zisul „ciclu solomonian”, cu numeroase ramificații în literaturile europene din evul mediu și pînă acum.

CUVINT DE PREA ÎNȚELEAPTA SAVILA

David prorocul lui Dumnezeu avea pohtă mare cit ieșia virtutea tui, adecă plodul lui; și pune a un vas și pica în vas. Iară într-o zi un inaș¹ al lui ștearse plodul cu niște buruiane și-l aruncă afară.

Și ieși o gînsă și mîncă buruianele. Și cum le mîncă, îndată oo un ou, și crepă oul și din ou ieși o pruncă parte muierească. Și pre ascuns spuseră lui David împărat de aceasta. David bine înțelease precum să făcu aceaia și zise de ascunseră fata aceaia întru pămîntul Ugorscului. Și crescă și învăță carte și fu înțeleaptă mai vîrtos decît toți oamenii ce petrecea în toată lumea. Și cu înțelepciunea ei dobîndi țara Ugorscului toată și împărăți în Rim. Și socotiia zisele prorocilor, cum zise Dumnezeu lui David: Din sămînța ta voi pune spre scaunul tău. Și al altor proroci (și al altor proroci) zise le socotiia.

Numele ei era Mariia, și pentru înțelepciunea ei îi ziseră Sivila. Și trăgea nădejde că dintru dînsa să va naște Hs. și feri fecioria sa în 50 de ani pînă cînd văzură o sută de boiari mari toți un vis. Atuncea înțelease Savila că nu iaste aceaia ce nădăduiaște.

Și să adunară toți boiarii și ziseră: Blămați la împărăteasa să spunem visul ce am văzut. Și veniră cătră însă și ziseră: Și ierți, împărăția ta, iată cum am văzut noi o sută de boiari ai tăi un vis. Sivila zise: Spu[ne]-ți visul și eu îl voi dezlega.

Domnii ziseră: Văzut-am noao sori răsărind.

Iară Sivila zise: Spuneți-m cum era acei sori.

- 1 Ei ziseră: Soarele dintîi curat și lin răsăriia și noi foarte cu drag îl așteptam și-l socotiiam.
- 2 Al doile soare de trei ori întunecă și-s ascunse lumina.
- 3 Al treile soare, cu zări neagre pre giur dînsul.
- 4 Al patruile soare, ca o pară de fum neagră.
- 5 Al cincile soare, ars și fierbinte era noao a-l socoti.
- 6 Al șasele soare, lumină avea ca zăpada.
- 7 Al șaptele soare, cu zare roșie și în mijloc mîn-avea.
- 8 Al optule soare, zările lui era line și curate.
- 9 Al noaole soare, de toți era mai groaznic, spăimat era și fierbinte.

Sivila zise: Noao sori sînt noao rodure.

- 1 Cel soare dintîi iaste rodul bălgarilor, buni și iubitori la oaspeți și credincioși; și cea dereaptă credință creștinească lui Dumnezeu au închinat.
- 2 Al doile soare sînt grecii, că ei de trei ori credința sa au lepădat și cu toate limbile să amestecă, iubitori de argint și luotori de adămană, împărăția lui Dumnezeu deaderă.
- 3 Al treile soare sînt frîncii ce ei vor călca toate limbile; ieși-va dintru dînși om de 2 roduri și numele lui va fi Constantin și acela va călca toate limbile și va face războaie mari pre pămînt.

Și să vor arăta lui seamne pre ceri. Și va rădica grecii și va zidi întru dînșii cetate și să va chiea Ierusalimul Nou, ograda grecilor și răpaosul svinților; și mini-sa i să vor arăta crucile lui Hs., ce eale vor face seamne multe pre pămînt.

- 4 Al patruile soare, aceștia sînt arcadei, ce vor birui frîncii și vor călca Rimul, și iară va fi Rimul; și acela om într-apă va muri.
- 5 Al cincile soare, aceștia sînt sărăcineștii ce vor pustii Ierusalimul și vor călca Siriia.
- 6 Al șasele soare, aceștia sînt siriiianii ce ținură Ierusalimul și pierdură scaunul său și pămîntul lor va fi pustii trei sute de ani.
- 7 Al șaptele soare, aceștia sînt jidovii. Ieși-va o muiare dintru dînșii și va naște fii din ceri și vor zice numele lui — Isus. Și fata ce-l va naște va fi tot fecioară curată. Scaunul lui iaste ceriul, iară pămîntul iaste așternut picioarelor lui. Numele fecioarei va fi Mariia. Aduna-să-vor toți domnii și toți giudecătorii și-l vor da spre răstignire. Îngropa-l-vor pre dînsul și a treia zi va învie și să va sui în ceri. Și va trimite 12 bărbați și aceia leagea noastră vor răsîpi și a lor leage vor întări și aceia leage va împărăți de la răsăritul soarelui pînă la apus. Atuncea ziseră popii jidovești și toți boiarii: Taci, împărăția ta, că încă una te vom întreba, poate aceaia a fi ca să pogoară Dumnezeu din ceri și să s[ă] nască din fecioară și să spargă leagea noastră? Atuncea Savila zis[ă]: Oh, nebun rodul meu cel mare și minunat, nu vă mirareți de aceasta, ci socotiți cu înțelepciunea voastră {ci socotiți} pre ce stă ceriul aninat și pămîntul întărit și neclătit, iară leagea voastră nu spre bine stă. Că și eu, pînă acum m-am nădăduit că dintru mine să va naște Hs. și mi-am ferit fecioria mea în 50 de ani. Iară acum cunosc că nu-s eu aceaia.
- 8 Al optule soare, aceștia sînt iverii, derepți și iubitori la oaspeți, besareca păzăscu, de Dumnezeu să tem și cuvintele svinției sale cearcă. Și petrec fără de răutate. Unora ca acestora le zice Dumnezeu: Ferice de cea ce să pleacă, aceia vor dobîndi spăsenia.
- 9 Al noaole soare, aceia sînt tătarii ce varsă sînge pre pămînt și nimea înaintea lor nu vor sta. Mîncă-vor toate țările și pînă la o vreme atîta puteare vor avea cît înaintea lor din limbi nimea nu să va putea protivi. Iară cînd va fi mai pre urmă, cu numele lui arhanghel Gavriil, iar de oameni vor peri.

Slavă Părintelui și Fîiului și Duhului Svînt, acum și pururea și întru veacii de veaci.

Textul reprodus mai sus după ms. rom. al *Paliei istorice* se mai păstrează și în alte două vechi codice miscelane: *Codicele de la Cohalm* (într-o versiune identică sub raportul conținutului) și codicele copiat de Costea dascălul din Șcheii Brașovului (versiune diferită pătrunsă la noi prin filieră sîrbă, după cum presupune Dan Simonescu). Acest text se află de asemenea și în ms. slavon copiat la noi al *Paliei istorice*.

Ceea ce leagă textul *Cuvintului despre prea înțeleapta Sivila* cu cel al *Paliei istorice* este mai ales tilcuirea făcută celui de al șaptelea soare, tilcuire în care Sivila vestește nașterea, răstignirea și învierea lui Isus și răspîndirea credinței creștinești prin cei 12 apostoli. Cum se știe, textele sibiline care circulă în literatura medievală apar fie în cadrul unor scrieri cu caracter apocaliptic, fie în scrieri care, prin încercarea de arăta concordanțele dintre *Vechiul* și *Noul Testament*, au și un implicit sens polemic. În versiunea de față a *Proorocirii Sibilei* predomină cea de a doua tendință; întîlnim un pasaj a cărui prezentă în textul *Proorocirii*... este ilustrativă în acest sens: „Atuncea ziseră popii jidovești și toți boiarinii: — Taci, împărăția ta, că încă una te vom întreba, poate aceia a fi ca să pogoară Dumnezeu din ceri și să nască din fecioară și să spargă leagea noastră?

Atuncea Savila zis[ă]: — Oh, nebun rodul meu cel mare și minunat, nu vă mirareț de aceasta, ci socotiți cu înțelepciunea voastră pre ce stă ceriul aninat și pămîntul întărit și neclătit, iar leagea voastră nu spre bine stă.“

Alte pasaje, precum cel referitor la greci, din tilcuirea celui de al doilea soare („...ei de trei ori credința sa au lepădat, și cu toate limbile să amestecă, iubitori de argint și luotori de adămană“) sau ultimul pasaj, referitor la tătarii „ce varsă sînge pre pămînt și nimea înaintea lor nu vor sta“, căci „mînca-vor toate țările“, dar mai apoi „iar de oameni vor peri“, apropie textul *Proorocirii*... de scrierile oraculare cu direcție politică. În categoria acestor scrieri intră mai puțin gromovnicele, trepetnicele sau coliadnicele care sînt relativ contemporane cu pătrunderea acestei forme a textelor sibiline în literatura românească, cît scrierile care pătrund mai tîrziu, la sfîrșitul sec. XVII și în cursul celui următor: calendarele de tipul *Foletului Novel* și mai ales *Agathangelul*.

Din punct de vedere formal textul *Proorocirii*... se apropie mai mult de *Cele 12 vise ale lui Mamer*, fiind amîndouă organizate, după o introducere narativă scurtă, în versete cu caracter oracular și enigmatic. Diverse tratări ale motivului sibilelor vor mai apare

și în cronografe, în *Parimiile*... lui Dosoftei, în traducerea românească a scrierii lui Ioanichie Galeatovschi *Cer nou*, iar Milescu, pe cînd se afla în Rusia, a dedicat și el o lucrare cu caracter didactico-politic profețiilor sibiline.

TEXTE: Versiunea din BAR, ms. rom. 469 a fost reprodusă, cu mai multe lecțiuni eronate, de către E. Miletič în „Sbornik za narodno umotvorenija nauka i knjižina“, Sofia, an. IX, 1893, p. 161—210, în paralel cu versiunea slavonă din actualul ms. slav. 740 de la Arh. St.-București. M. Gaster republică textul românesc în „Journal of the Royal Asiatic Society“, 1900, p. 609—623, dar nu pe baza ms-ului, ci folosind ediția lui Miletič și îndreptînd unele erori evidente. Versiunea din *Codicele de la Cohalm* a fost editată de E. Simonescu în *Codicele de la Cohalm*, Iași, 1921, p. 47—49, iar cea din BAR, ms. rom. 1436 copiat de Costea dascălul a fost editată de D. Simonescu (v. infra, *Studii*).

STUDII: M. Gaster, *The Sibyl and the Dream of One Hundred Suns*, loc. cit. supra; D. Simonescu, *Sibilele în literatura românească*, Buc., 1929; N. Cartoian, *Cărțile populare*..., I, ed. a II-a, p. 149—155.

¹ inăș = argat.

[VISELE LUI MAMER]

[1636]

[Transilvania]

În sec. XIII a pătruns în limba slavonă un text provenit din literatura Indiei. Utilizînd elementele unei tradiții ancestrale, povestirea a cunoscut o răspîndire considerabilă pînă către sfîrșitul secolului trecut. Din slavonă a fost tradusă în românește și a cunoscut și la noi o circulație notabilă.

Ușor de asimilat prin similitudinile sale cu legendele biblice, povestirea este transformată într-o viziune apocaliptică a timpului dinaintea judecării de apoi.

Deși a fost considerat un fragment din celebra culegere de apologuri orientale *Qalila și Dimna* (prelucrare din sec. VIII după *Panciattantra*, tradusă din versiunea arabă în greacă și apoi în slavonă), textul *Visele lui Mamer* diferă în substanța sa narativă de lucrarea amintită cu care a fost comparat. Motivul viselor lui Mamer nu păstrează nimic din exotismul oriental. El a circulat independent, în cîteva manuscrise, ca parte a tradiției culturale românești din sec. XVII.

CAZANIE LUI SEHanci IMPĂRAT CUM AU VĂZUT INTR-O NOAPTE
DOUĂSPREZECE VISURI

Era o cetate de o chema Varchonul și într-însa era un împărat de-l chema Sehanci și într-o noapte văzu douăsprezece visuri și foarte se înfricoșă de dinsele și se temea și nu se putea pricepe nimeni ce va fi, nici să afle nimeni să-i ghicească visurile. Ce s-au aflat de un om cărturar, ce-l chema Mamer, și-l chemă împăratul și-i spuseră visurile care le-au văzut. Și zise Mamer:

— Împărate! Mari sînt visurile tale și nu sînt spre răul tău, ce aceste se vor izbîndi la vreme de apoi. Ce-mi spune visul dintîi cum l-ai văzut?

Împăratul Sehanci zise:

— Văzui un stîlp de aur din pămînt pînă la cer rezemat.

Și grăi Mamer:

— Aceia va fi la vremea de apoi, rău peste tot, de la răsărit pînă la apus, peste tot pămîntul, și va fi rău în toate cetățile. Și într-aceia vreme nu va fi nimeni cu dreptate între oameni, nici vor grăi cuvinte dumnezăești, ce vor fi unul pre altul, ca dracii, și se vor scula giudeț și bătrîni pre bătrîni și nu va fi nici un bine. Și oamenii bine nu vor grăi și vor să ia unul de la altul tot ce va avea. Și cărturarii vor învăța puțin pre lege și ei legea nu vor ține. Și unul către altul nu va grăi bine și vor face tot rău. Și vor fi foameți adesea, și va intra toamna în iarnă, iară¹ iarna va fi pînă în ză vară și vara să cunoște numai pre fronză și vor sămăna oamenii de toate semințele și multe vor sămăna și poțene le vor săcera și oamenii înseș să vor săblăzni² după învățător dracolui și oamenii le va părea că facu bine ei vor face tot rău și înșiși să vor măestra și no vor precepe că fac rău. Într-acia vrame ficiorii pre părinți no vor cinsti și toți oamenii de aproape să vor loo și no se vor căuta și [...] vele vor fi feciori și no-i vor loa-ș vor lăsa și feciorii no vor po-meni părinți. Într-ace vreme și judeci și boiarii no le va ajunge nimic ci să vor face precopeti și căile cile departe ele vor fi aproape și lege veche vor lăsa și alta vor loa și într-aceia vreme sorele no-ș va da lomina în locul cel bătrîn nice stele no vor lumina ci vor înto-nica și zelelia să vor micșora și multe znamenie³ vor fi cu năduh să vor ivi și tresnete și cotremore vor fi și m[u]lte ceatăți vor căde însă de putere loi Dumnezeu și lona și stelele să vor asconde și domnii vor fi pre cometi și popii no să vor cunoște deîn omeni proști, și vor fi minciuni m[u]lte ier deriptate no va fi și dop ce le toat[e] va peri — 2 vis.

— Al doilea vis, ier zis Mamer cătră cel împărat, com văzuși?

— Al doile vis și zis împăratul văzui o mîneștergoră⁴ unde spînzor den cer pîn în pămîntu.

Și zis Mamer împăratului:

— Cîndu va veni vreme ce de apoi va fi rău prespre totu pămîntul; leage cia departe vor lăsa și altă vor rădica și toți creștinii de slojba lu Domnezeu no vor căuta și no vor asculta și vor face scopete⁵ și omenii de nemul de aproape ei să vor lepăda și de alți să vor apoca și mișii vor uita.

— Al 3 vis, iar zis Mamer împăratului, al treile vis cum vă-zușe?

Și zis împăratul:

— Văzui trei călădări ferbîndu așa sta înderepto de rîindul și într-o una unto, într-alta apă și într-alta seu; și firbă untul și să-rie în seu, ier seul sărie în unt; ier în apă no cădea nimic.

Și grăi Mamer:

— Cîndu va veni vremea de apoi iar oamenii vor fac[e] sate pre unde sate n-au fostu, ier satele cel[e] brătineele vor părăsi și să vor face dromore și căi pre unde dromore n-au fost și dromorile și căile ciale bătrînile le vor postii și besearicile vor posti într-aceia vreme va fi u[n] om bogat într-o margine de sat, alto om bogat într-alt capo de sat, și în mijloc de sat va fi în om sărac și va chima cel bogat prea ci bogat iar pri cel sărac no-l va chima, măcar să i-ar fi frate și vor fi toți oamenii fățarniți și vor fi scompi și nici unul de nem no-ș va căuta; și bărbato va nevăli să e moiere corvare și moiere de părinți no va întreba ci va loa roda-ș de aproape. Și omolo va ea iubi nemo moierii, iar al loi-l va ur[i] măcar să i-ar fi frate. Și moierile bătrîne vor loa joni tiniri și vor iubi alții și-ș vor lăsa feciorii. Și într-acee vreme no să va afla nici o moiere corat[ă] și nici un bărbat corat și nici o fată corat[ă].

— Al 4 vis, [det.] e zis Mamer împăratului, com ai văzuti?

Și zise împăratul:

— Văzui o iapă bătrîn[ă] unde rode fin iar mînzul rîchiza deîntr-îns[ă].

Și zis[e] Mamer:

— Cîndu va veni vreme de apoi iar moma-și va votri⁶ fata să o mărite și vor votri sor pre sor și să vor închide fetele co jonii în cas și roșine de nime no vor ave. Și într-acee vreme de întru 1000 de moieri no să va afla nici una corată. Și toate moierile vor fi fără roșine și nici a șapte fată no să va afla corată.

Al 5 vis. Iar zis Mamer cătră împăratul:

— Al 5 vis com l-ai văzut?

Și zis împăratul:

— Văzui o cătă zăcîndu în gonoi și căței letra de într-însă.

Și zis Mamer.

— Cîndu va veni vreme de apoi atonce părintele-și va cîrta feciurul și-l va bine. Iar feciorol no-l va asculta ci va zice tătini-său și mini-sa: tăceți voi că no știți nimic ci grăiți că v-au tricot minte co brătinețile și no vă pricepiți ci grăiți. Iar părinților li va fi roșine, dici vor tăcede-i vor lăsa.

Al 6-le vis. Iar zise Mamer cătră împăratul:

— Al 6-le vis cum l-ai văzut?

Și zise împăratul:

— Văzuiu m[ul]ți preaoți și iara în timpănă în gromazi.

Și zise Mamer:

— Cîndu va veni vreme de apoi iar preoții vor învînța omenii prea legi, ier ei lege no vo[r] ține ci-i vor prilăsti⁷ dracol, așe vor adona avoție moltă iar sofletul lă vor băga în foc.

Al 7-le vis. Iar zice Mamer cătră împăratol.

— Al 7 vis cum văzuș?

Și zise împăratul:

— Văzuiu u[n] cal fromos și ave doo capete; unul denainte, altul deînapoi; co unul păște, iar alto el grăie.

Și zise Mamer:

— Cîndu va veni vreme de apoi atonce boiarii ci sîntu jodicători vor jodeca strîmbu dirptu mita de no-ș vor căuta de soflet nimică ci va căuta mitei și sofletul va mergi în foc de veac. Și într-o acee vreme și vlădicii vor popi popii nefiind de[s]to[i]n[i]ci de fire de popoe ei vor căuta și i să vor popi. Și popii vor fi mulți și domnii încă vor jodica strîmbu. Că de Domnezeu no le va fi frică și de omeni boni no le e roșene și el no se va adoc[e] aminte că va fi întro-ntonerecol cela moncitu drept mita, iar pre nevo[i]tol strîmba-l-vor.

— Al 8 vis com văzoș?

Și zis domnol:

— Văzoiu preste toto lome răsipit mărgăritar și pietre nestemate și căzu foc de le arse tot.

Și zis Mamer:

— Cîndu va fi vreme de apoi toți omeni vor fi pricopeți și cei bogați vor menți pre cei mișe[i] se vor jora strîmbu pentru bogăție și sofletele și le vor perde și atonci vor fi poțini vesele și mai molto plinsu.

Al 9-le vis.

Ier zis Mamer cătră domnul:

— Alu 9-le vis com văzuș?

Și zise împăratul:

— Văzuiu locrători mulți unde locra dreptu pre lege și decă locrară ei merșeră să-și cci[e] prețul, iar ei nemică no le dederă.

Și zis Mamer:

— Cîndu va veni vreme de apoi un om va duce avoție la alto vecino să i-o ție, ear acela o va loa avoție celoe și va părea bine și cîndu va veni pre poțină vreme el va merge să-și ia avoție iar vecinolo va prinde a tăgădui că no i-au dat nimică și va jora strîmbu și să va lăpăda în focol nestinsu însă în monca vecoloi.

Al 10-le vis. Iar zis Mamer cătră împăratul.

— Al 10-le vis cu[m] l-ai văzut?

Și zis:

— Văzut-am zece moieri unele merge ca un păreate și ave niște obraze grozave.

Și zis Mamer:

— Cîndu va veni vreme de apoi eale să vor rădica strige⁸ multe și fermecători m[o]lte și mincini multe și moieri și bărbații.

— Al 11 vis cum l-ai văzut?

Și zis domnol:

— Văzuiu niște fete multe și porta niște flori împiarțite în capetele lor și avea m[u]ltă mirosenie.

Și zis Mamer:

— Cîndu va veni vreme de apoi nici un om no va spone dreptu și toți omenii vor loo mită și vor fi clefetnici și vor fi fori și niubiți se coi va mori nemol no-l va mai jeli pre nime și într-aceae vreme va ucide frate pre frate și va fogi feciorol de la părinți și se va bate joc denșii și coventele derepte no vor asculta și va grăi bogatul covente strebe acele vor fi der[se]pte măcara nibon să fi, ei vor zice că e înțelepte și bogatul să ar mînca șerpe ei vor zice că mănăcă de lăcome și de bogăție, iar să ară vede pre cel mișal mîncîndu ei vor zice că moare de fome ce le este.

Al 12 vis ier zis Mamer cătră domnul:

— Al 12 com l-ai văzut?

Și zis:

— Văzuiu omeni mulți co niște ochi întonicați și era vederile ascoțite și cauta jos.

Și zis Mamer:

— Acee omeni slojesc dracolo și cei bogați e vor pedepsi prea cei mișei și molto rău le vor face în tote părțile și ei vor plînge co amar și vor blestema unlo pre alaltu și vor [. . .].

BAR., Filiala Cluj-Napoca, ms. rom. 4390,
p. 30r—35v.

Substanța epică a celor douăsprezece vise este construită pe principiul *întrebare și răspuns*, avînd ca sursă visele împăratului care, neștiind a le tîlcui, îl roagă pe filozoful Mamer să i le tîlmăcească. Cărturarul Mamer va satisface curiozitatea împăratului, mărturisindu-i că visele sînt profetice și prevestesc mult rău oamenilor și pacoste orașelor.

Avînd ca model simbolul visurilor, și interpretarea lor, textul celor douăsprezece vise narează despre o cetate numită „Varchon” în care trăia un împărat pe nume Sehanci (Sahaiși).

Termenul de împlinire a viselor nu este verificabil, ci prelungit pînă în „ziua de apoi”, căci filozoful Mamer, însoțește vorbirea sa de cuvintele „cînd va veni vremea de apoi”, e limpede că visele apar ca niște pretexte ale scenelor apocaliptice ale lumii.

Visele împăratului Sehanci (Sahaiși) sînt în număr de 12. În vechime cifrelor li se atribuiă funcții simbolice și magice ce aveau pîterea să exprime multitudine, imensitate, infinitate. Reprezentarea puterii prin intermediul unei cifre constituie un pas înainte cître cristalizarea noțiunii de forță; forță concepută prin cifre, sub raportul miilor sau a zecilor de mii.

Pentru cifra 12, unii cercetători au încercat să explice simbolul fatidic și biblic al cifrei, legînd-o de cele 12 munci ale lui Hercule sau de cei 12 apostoli din Biblie; de asemenea, ea apare în *Cartea raiului* cu cele 12 uși, 12 îngeri, 12 fructe.

În aceeași ordine de idei, putem urmări utilizarea cifrei 12 în speciile literaturii populare, în basme, de exemplu: 12 mări și țări, balaurul sau zmeul cu 12 capete, 12 fiice ale împăratului, 12 picioare sau aripi ale calului, 12 vise ale împăratului etc. Multiplicitatea picioarelor sau a aripilor nu este nimic altceva decît rapiditatea deplasării exprimată metaforic, iar pluricefalitatea balaurului sau a zmeului, sau cu alte cuvinte, multiplicitatea gurilor poate fi înțeleasă ca imagine hipertrofiată a înghițirii.

Conexiunea cu reprezentările celor douăsprezece vise explică un alt aspect al cifrei și anume — cifra prevestitoare a apocalipsului. Simbolica cifrelor caracterizează un aspect al stilului cunoscut drept aritmologic.

Pentru măsurarea timpului s-a folosit cifra 12 cu cele 12 luni ale anului, apoi s-a trecut la ciclul animalier din care se desprind cei 12 ani, purtînd, în mitologia turcă, următoarea denumire: Șoarecele, Boul, Tigrul, Iepurele, Balaurul, Șarpele, Calul, Oaia, Maimuța, Găina, Cîinele și Porcul.

În primul vis este semnalat stîlpul care ajunge de la pămînt pînă la cer. Probabil aceeași idee a înaripării cître înălțimi a stat

la baza *Coloanei Infinitului* a lui Constantin Brîncuși angajînd și o notă a optimismului caracteristic poporului român. Motivul apare ca un simbol al înălțimii și la popoarele turcice. Altaii, de exemplu, cred în existența unui brad înalt care ajunge pînă la cer, iar în vîrfurile lui își are lăcașul Divinitatea Bai Ulghen. Copacul are nouă ramuri, la stînga lui se găsește luna, iar la dreapta — soarele. Evident că aici apare în plus motivul celor doi aștri: luna și soarele. În interpretarea primului vis, filozoful Mamer, alături de alte semne ale calamităților naturii, ca trăsnete și cutremure, introduce și acești doi aștri ca prevestitori ai sfîrșitului lumii.

Sînt numeroase mărturii care atestă existența unui cult puternic al soarelui și al lunii atît la daci cît și la diferite popoare turcice. Popoarele turcice depuneau adesea jurămîntul pe soare; la daci, pe vremea foametei, soarele era invocat spre a-și arunca razele binefăcătoare peste ogoare; în credința vechilor turci, soarele era mama, iar luna — tatăl muritorilor, deși în literatura universală fenomenul apare invers, luna fiind de genul feminin, iar soarele de genul masculin.

În visul al șaptelea întîlnim motivul calului bicefal într-o formă mai puțin obișnuită. Calul bicefal, calul cu mai multe inimi sau mai multe picioare, apare ca o reprezentare a rezistenței fizice și a iuțelii în alergare, imagine ce evocă desenele de animale în mișcare, rămase din preistorie, pe pereții unor peșteri.

Mitologia turcă nu cunoaște *motivul calului cu două capete*: această imagine a animalului bicefal apare transferată la păsări: în vechile pietre funerare ale triburilor turcice, datînd din secolul al VI-lea, s-au descoperit însă desene ce reprezentau simbolic vulturul bicefal.

În literatura universală, vulturul apare adesea ca prevestitor de victorii. Credința că această pasăre simbolizează victorii, cuceriri este foarte veche. La greci, pe vremea lui Alexandru Macedon, la romani, pe vremea lui Augustus împărat, precum și la alte popoare, a existat o astfel de credință în prevestirea și puterea vulturului. Trezînd temere la toate popoarele și în toate timpurile, vulturului i-au fost înălțate temple, venerat fiind ca o pasăre stăpînă a cerului.

Tîlmăcirea visului în care apare calul bicefal este direct corelat cu faptele din vis: aci apare o interpretare mai reală, simplă ce este legată de judecata, de credința și de faptele bune ale oamenilor.

Ca exprimare literară, textul are o anumită aromă de grai dialectal, transilvănean, pe care scriptorul îl notează aproximativ, în cît grafia lui nu trebuie luată aidoma, ci interpretată; mai ales vo-

cala u (în special accentuat) are o emisie deschisă, de aceea este notat cu regularitate prin o, fără a fi vorba chiar de identitate: *dromori* (drumuri), *moma* (muma), *corată* (curată), *moieri* (muieri), *no* (nu), *a scompi* (a scumpi), *loi* (lui), *cîndo* (cîndu) etc.

Așadar, pe lângă calitatea evidentă a narațiunii și dialogului în formulări tipic populare, pronunțarea dialectală dă textului o savoare specială.

TEXTE: BAR, ms. rom. 6036; BAR, ms. rom. 6040; BCU Cluj-Napoca, ms. rom. 4390. Textele nu au fost publicate pînă acum.

STUDII: A. N. Veselovski, *Slovo o dvedcati snah Sachaiși*, „Sbornik ot-delenija russkogo jazyka i slovesnosti Akad. Nauk.”, t. XX, 1879, p. 1—69; T. Cipariu, *Principia de limbă și scriptură*, Blaj, 1866, p. 114; M. Gaster, *Literatura populară română*, București, 1883, p. 58—60; L. Stoianovici, *Katalog rukopisa i starich stamnanich kniga*, Belgrad, 1901, p. 192; B. Tonev, *Opis na slavijskikh rukopisi i staropečiaty knigi v plovdivskata biblioteka*, Sofia, 1920, p. 83; N. Drăganu, *Pagini de literatură veche*, „Dacoromania”, III, 1923, p. 238; N. Drăganu, *Manuscrisul liceului grăniceresc „G. Coșbuc” din Năsăud și săsismele celor mai vechi manuscrise românești*, „Dacoromania”, III, 1923, p. 472; F. S. Oldenburg, *Sny Keida, caria Kandojakogo sny caria Sahaiși*, „Istoriko-literaturnyi sbornik posviasciaetsja V. I. Sreznevskomu”, Leningrad, 1924, p. 47—54; Al. Mareș, *Cel mai vechi „Gromovnic” românesc*, LR, XXIII, I, 1974, p. 29; M. Angheliescu, *Literatura română și Orientul*, București, 1975, p. 48.

¹ Inceputul primului vis lipsește din textul păstrat de la 1636, fiind transcris pînă aici după un text din anul 1761 (BAR., ms. rom. 6036, p. 38^v—46^r); ² *săblăzni* = supărare, necaz; ³ *znamenie* = semn; ⁴ *mîneștergoră* = ștergar; ⁵ *scopete* = scumpete; ⁶ *a votri* = a prostitua; ⁷ *vor prilăști* = vor amăgi, vor păcăli; ⁸ *strige* = ființe imaginare cu chip de femeie.

GROMOVNIC

1639

Transilvania

Gromovnicele fac parte din literatura astrologică și de prevestire. Genul este foarte vechi, originile sale situîndu-se în Mesopotamia asirienilor și apoi cunoscînd o deosebită circulație în Egiptul ptolemaic și roman, de unde s-a răspîndit în tot Imperiul roman. Scrierile oraculare au avut o mare răspîndire în Bizanț și în lumea slavă, iar în epoca dominației turcești în Peninsula Balcanică se observă recrudescența genului în literaturile din această zonă. La

noi, texte cu caracter oracular precum *rojdanice* sau *zodiace*, *trepetnice* ș.a. întîlnim în manuscrise și tipărituri românești începînd cu sec. XVII. Cea mai veche scriere de divinație s-a păstrat în copia din 1620 a popei Ion Românul din *Codex Neagoeanus*.

Gromovnicul utilizează ca modalitate divinatorie *keraunoskopia* adică prevestirea viitorului prin observarea zodiei în care cade tunetul. Gromovnicele pretindeau că oferă și buletine meteorologice care interesau munca cîmpului. Stilul gromovnicelor, asemenea celui al tuturor scrierilor cu caracter oracular este complicat și ambiguu, frazele putînd fi aplicate unor contexte diferite sau chiar opuse.

GROMOVNIC ANUL 1639 AL LUI IRACLIE ÎMPĂRAT PE 12 ZODII.

De va tuna în numărul leului, între oameni mari va fi moarte și grînelor stricăciune, iară întru alte hrane va fi rod. Si în latu-rarea despre apus va fi durere întru oameni, însă mai virtosu zgaibe, și pecingine și riie și spre oameni mai foarte rău; și va fi iarna mare și plouasă și celor înțelepți pagubă. Iară să va tuna sau va fulgera întru amiazăzi, ploaie va fi multă și va fi foamete, riurile și văile de ape împle-se-voru și mare se va tulbura și de boare voru fi rău-tăți celoru ce îmblă pre ea. La Roma va fi mult bine și rodulu pămîntului într-ace lature unde va tuna mai mult. Iară se va fi cutremuru, atunci mulți împărați se vor turbura și boiarii vor pieri în război și cei săraci se vor îmbogăți și se vor înălța și se va arăta un împărat despre răsăritu și va fi grije în laturea despre apus și rod va fi pe tot pămîntul și întru acel locu unde se va cutremura pămîntul, iarna va fi grea; și se va scula oarecine unu om foarte puternic. Iară se va tuna noaptea sau va fi fulgeru, atunce va fi pîine multă și rod multu și vînturi tari, izvoarele și riurile voru săca.

Ambiguitatea formulelor oraculare, așa cum se vede și din scurtul fragment reprodus mai sus, se realizează și prin folosirea exprimării metaforice. Întrepătrunderea amănuntelor aparent foarte exacte cu formule ale indeterminării spațiale și temporale sau cu determinări de maximă generalitate apropie textele literaturii oraculare de textele poetice. De asemenea folosirea categoriilor sociale și etice (cei săraci, cei înțelepți etc.) în locul numelor sau al altor determinări, precum și folosirea frecventă a pronomelor și articolelor nehotărîte (oarecine, un împărat, un om foarte puternic etc.)

fac ca textul să aibă o structură similară celei a narațiunilor cu caracter fabulos. Folosirea acestor structuri fiind intențională, se poate afirma că scrierile oraculare, chiar dacă aveau o finalitate practică, conțin totuși, la nivelul textului, valori poetice intrinseci.

TEXTE: Al. Mares, *Cel mai vechi Gromovnic românesc*, în LR, 1974, nr. 2, p. 29—43.

STUDII: N. Cartoian, *Cărțile populare...*, I, ed. a II-a, p. 217—235; Al. Mares, *art. cit. supra*.

VI. LITERATURA VERSIFICATĂ

[CARTE DE CÎNTECE]

[1570—1573]

[Transilvania]

Este cel mai vechi text românesc tipărit cu litere latine — cunoscut pînă astăzi — și care este socotit de istoriografia noastră literară drept cea mai veche încercare din domeniul versificației culte.

Fragmentul de 8 pagini, conținând 10 cîntece religioase de orientare calvină, mai este denumit, în literatura de specialitate, „fragmentul Todorescu” (după numele posesorului, Iuliu Todorescu, bibliofil român stabilit la Budapesta, unde se află și azi originalul lucrării) sau *Psaltire în versuri*.

Textul este tradus din ungurește după o ediție a cărții de cîntece a lui Dávid Ferenc, după un *graduale* tipărit la Oradea în 1566 și în cea mai mare parte, după *Cartea de cîntece* a lui Szegedi Gergely.

Locul tipăriturii se crede a fi fost Clujul (după unii cercetători Oradea), dar lucrarea a circulat mult în regiunea Caransebeșului și a Lugojului, fiind copiată, cu 60—70 ani mai târziu, de preoții reformați care păstoreau printre românii de aici.

Limba textului are un vădit colorit bănățenesc ca și *Palia de la Orăștie* (Iosif Popovici), ambele lucrări datorindu-se românilor calvini din Banat și Hunedoara (Ion Gheție); ortografia este maghiară săsească.

Plasată la originile poeziei culte în limba română, *Cartea de cîntece* nu constituie în tentativa de inovație metrică „o fază de evoluție, ci numai o încercare de adoptare a unor anumite tipare de origine apuseană” (L. Gálđi).

Deoarece lucrarea era destinată să fie cîntată, această exigență de ordin muzical a impus traducătorilor, în primul rînd, un anumit ritm și nu imitarea rimelor și asonanțelor pe care le oferea originalul maghiar. Din acest punct de vedere s-au remarcat pe parcursul cărții 5 tipuri de texte (L. Gálđi); rima, chiar dacă apare în tîmplător (D. Strungaru), se evidențiază prin similitudinea ei cu sonoritățile versului popular.

A KI AKAR IDUÖZÜLNI

[...] Tatăl Domnul, zău noi credem
Că-i nouă roditoru
Și-încă-n toate agiutoru
Meserernicu² grijitor.
Iesus Cristus ispășitor
Și de pagfu]bă slobozitor

Și meserernicu feritor
La tatăl sfintu grăitor
Duhul sfintu-i învățător
Pre izbavă îndereptător
Trisților veselitor
În suflete hrăbitor³.

BAR, CRV 13 A, p. 1—2.

După cum se vede, mai multe versuri sînt unite aici de aceeași rimă gramaticală — prin coincidența desinențelor flexionare.

EMBER, EMLEKÖZZEL A SSOMO⁴ & C.⁵

Ome⁶, pomeneste-te⁷ despre cea moarte tristă,
pomeneste-te despre ceasul a morției⁸ tale;
pomeneste-te om crîștinu⁹ că vei acmușu muri.
Omu se schimbă ca și floare[a] cîmpului: demineata înflorește,
iară sara ea sacă.

Pomeneste-te om crîștinu că vei acmușu muri.
Despuai ai venit den trupulu mîni-ta; den pămînt ești, iară
în pămînt acmușu te vei schimba.

Pomeneste-te, om etc.

Nime aceia nu ști[e] iunde-i va fi¹⁰ să moară, nice ceasul,
nice timpul, nime nu poate ști.

Pom[enește-te]...

Însă vă preveghiați cum au Christus nouă zis¹¹ că noi nu
știm să¹² demineata au sara va veni.

Pomeneste-te...

Christus este viața, elu-i și sculătura¹³; cine așteaptă
den credență el nu să va rușina.

Pom[enește-te]...

Despre aceste, ome, zău că te pomeneste;
așteaptă vesel pre moarte[a] ta, fiul lu Domnezeu.

Pomeneste, om creștinu, că vei acmușu muri.

BAR, CVR 13 A, p. 1—2.

Rugăciunea dezvoltă ideea psalmistului privind sfîrșitul omului, pregătirea pentru acest inevitabil sfîrșit, despre care nimeni, nicio dată nu poate ști cînd va veni (Rugăciunea lui Moise, ps. 89/5—6; ps. lui David 102/14—16). „Pregătirea“ a fost dirijată însă în cre-

dințele popoarelor pe două coordonate diferite — opuse chiar: pe de o parte îndemnul la desfătare, risipă, desfriu, pe de altă parte îndemnul către echilibru, măsură, demnitate; prima atitudine pornește de la „cei ce cugetă nedrept“, numiți astfel în *Cartea înțelepciunii lui Solomon* (Cap. 2/1); cea de-a doua, din „cenzura“ rațiunii, atît de cunoscută în morala antică, *est modus in rebus*, care preconiza măsura ca pe unul din principiile ei fundamentale. Diverse pături sociale „s-au înspăimîntat“ prea tare de zădărnicia vieții acesteia, închinîndu-se idolului *carpe diem* și au recomandat celor mulți recompensa vieții veșnice pentru privațiunile cotidiene; numeroasele creații folclorice au decantat, cu optimismul caracteristic, normele de bine ale existenței.

Compararea vieții omului cu floarea cîmpului fixează poetic perpetuarea ciclică din univers: în începuturi înflorește dimineți, sfîrșiturile le seacă seara. Refrenul rugăciunii subliniază nu numai imuabilul finis (*pomeneste-te despre cea moarte, pomeneste-te despre ceasul a morției...*) ci, în reformulări, devansează parcă momentul final („că vei acmușu muri“), prefigurînd definitivă stare de apoi (*în pămînt acmușu te vei schimba*). *Memento mori*, devenit în sec. XVII salutul călugărilor catolici trapiști, și-a exercitat timoranta-i presiune în ignoranță; remediu nu era însă necunoscut: „Toate în lume zadarnice la om, așa a zis Solomon, afară de înțelepciune. De ea să te ții“ (subl. n.). Zanne, *Proverbe*, VIII, p. 218.

TEXTE: Copii: Mihail Halici-tatăl (Caransebeș cca 1640); Gergely Sándor de Agyagfalvi (Hateg, 1642); o versiune anonimă de pe la 1660; Ioan Viski (1697); Sztripszky Hiador și Alexics György, *Szegedi Gergely énekeskönyve XVI századbeli román fordításban*. *Protestáns hatások a hazai románságra*, Budapest, 1911;

STUDII ȘI REFERIRI: Iosif Popovici, *Cel mai vechi monument de limbă românească tipărită cu litere latine*, în „Tribuna“ (Arad), nr. 77, 1911, p. 7; [Șt. Metes], *Monumentul de limbă Todorescu, o descoperire interesantă*, în „Tribuna“ (Arad), XV, 1911, nr. 81, p. 19—20; Elie Dăianu, *O nouă carte calvinească românească, Fragmentul Todorescu*, în „Unirea“ (Blaj), XXI, 1911, nr. 30, p. 287—289; I. M[atei] [Recenzie la] Sztripszky Hiador și Alexics György, în „Luceafărul“ (Sibiu), 1911, nr. 24, p. 557—558; Nicolae Drăganu, [Recenzie la] Sztripszky Hiador și Alexics György, în „Transilvania“, nr. 43 (1912), p. 273—277; L. Gáldi, *Esquisse d'une histoire de la versification roumaine*, Budapest, 1964, p. 46; id., *Introducere în istoria versului românesc*, București, 1971, p. 69—73; Diomid Strungaru, *Versificația românească pînă la Dosoftei*, în *Actele celui de-al XII-lea Congres internațional de lingvistică și filologie romanică*, II, București, 1971, p. 463 (nota 1) și p. 469; Ion Gheție, *Începuturile scrisului în limba română*, București, 1974, p. 25; Alexandra Roman Moraru, *Primele versuri laice românești*, în LR, XXVII, 1978,

nr. 2, p. 155—161; Ion Gheție, *Fragmentul Todorescu*, text stabilit, studiu filologic, studiu lingvistic și indice, în *Texte românești din secolul al XVI-lea*, București, 1982.

¹ Inceputul fiecărei rugăciuni este scris mai întâi în original; (text magh.) „Cui voia a ispăși viața”; ² *meserernic* = milostiv; ³ *hrăbitor* = încurajator; ⁴ (text magh.) „Omule, amintește-ți de trista”...; ⁵ & c. = et caetera; ⁶ vocativ obișnuit în sec. XVI; ⁷ *pomeneste-te* = amintește-ți; ⁸ genitivul atributului cu articol proclitic; ⁹ scris: *christinu*, grafia cuvântului amintește de etimonul latin, ca și mai jos *omul*, scris: *homulu*; după cum se vede, cele dinții preocupări etimologice ale românilor nu sînt străine de scrierea limbii române cu alfabet latin (I. Gheție, Alexandra Roman-Moraru); ¹⁰ scris: *ști*; ¹¹ S-a afirmat că topica la majoritatea formelor compuse verbale, din textul propus, este ca în graiurile săsești; ¹² *să* = dacă; ¹³ *sculătură* = înviere.

LAMENTAȚIE LA MOARTEA LUI ALEXANDRU

[1592—1604]

[Moldova]

În cuprinsul unor capitole ale *Florii Darurilor* din versiunea păstrată în BAR, ms. rom. 4620 apar cîteva formulări parimistice versificate. Dată fiind vechimea acestui manuscris în care se găsește cea dinții versiune românească păstrată a *Florii Darurilor* (v. comentariul la cap. respectiv, supra), aceste versuri pot fi considerate *primele versuri laice cunoscute în literatura română cultă*. Apariția lor în cuprinsul traducerii românești a *Florii Darurilor* poate fi explicată atît prin funcția lor mnemotehnică (dat fiind faptul că textul bilingv al cărții populare a fost probabil folosit în procesul didactic), cît și prin posibila influență a intermediarului deocamdată neidentificat care a stat la baza versiunii românești a cunoscutei cărți populare. În ms. rom. citat există însă nu numai parimii versificate, ci și versuri precum cele reproduse mai jos, cu un pronunțat caracter liric.

Venic dzis[ă]:

O, întunecare¹ de minte,
O, giudecatei năpăstuitoare,
O, a bună rudă pierdzătoare,
O, frumseței gonitoare,
O, bucuriei jeluitoare,
O, îndrăznire[î] fugătoare,
Ce va face lume, de acmu înainte,
Deca muri Alexandru, marele² împărat?
Și noi cumu-l vrem uita și să nu-l plîngem?

BAR, ms. rom. 4620, f. 484v.

Versurile se găsesc în cadrul capitolului al IV-lea, *Pentru păcatul întristării*. Deși realizate, ca și celelalte versuri care apar în cuprinsul acestei versiuni a *Florii Darurilor*, prin paralelisme sintactice și rime gramaticale, versurile reproduse mai sus se caracterizează prin frecvența folosire a interjecției, care are rolul de marcă a expresiei lirice.

Lamentația filosofilor la moartea lui Alexandru, motiv des întâlnit în literatura și în iconografia medievală datorită faptului că reprezintă cea mai elocventă ilustrare a atotputerniciei morții în fața „faimii lumesti”, este tratată aici, în spiritul direcției umaniste a *Florii Darurilor*, ca un elogiu al acțiunilor marelui erou antic. Comparativ cu un alt text reprodus în această *Crestomație*..., *Cuvîntul diacului Toader*, fragmentul din *Floarea Darurilor* se dovedește a fi departe de ideea consolării în fața morții printr-o ipotețică reînviere. Adresarea către moarte este aici o imprecuație; indirect ea se constituie într-o expresie a unui alt spirit decît cel medieval.

TEXT ȘI STUDIU: Alexandra Roman-Moraru, *Primele versuri laice românești*, în LR, 1978, nr. 2, p. 155—161.

¹ scris: *întunecate*; ² scris: *marale*.

EPITAFURI VERSIFICATE

Literatura epigrafică reprezintă în vechea cultură românească o categorie destul de eterogenă, atît prin sursele sale, cît și prin formele în care apare. O privire globală asupra acestei categorii este îngreunată de faptul că publicarea inscripțiilor s-a făcut sporadic, în general în periodice specializate în studiul istoriei și în colecții de documente istorice. Clasificările, cîte s-au făcut pînă acum la noi, au în vedere criteriul extraliterare, cum ar fi materialul pe care apar inscripțiile (lapidare, murale etc.) sau obiectele pe care se găsesc acestea (fintini, cruci, palate, biserici, arme etc.).

Ca tematică, literatura epigrafică nu este foarte variată. Cea mai mare parte a acestei literaturi se caracterizează prin dominanta tematică a confruntării cu moartea și, derivat din aceasta, prin elogiarea actului cultural și politic ca *act memorabil*. Această tematică se realizează printr-o serie de forme literare caracteristice diferitelor subspecii: motivele literare *memento mori*, *ubi sunt*, *fortuna labilis* ș.a. în epitafuri, elogiul patronilor și al ctitorilor în inscripțiile de

ctitorie, citatele biblice, aluziile politice, aforismele, zicerile memorabile de proveniență antică în devizele cu caracter exhortativ sau exorcistic de pe arme, steaguri ș.a.

Stilistic, literatura epigrafică se remarcă prin concizie. Deseori inscripțiile apar sub formă versificată.

Dintre subspeciile literaturii epigrafice epitafurile și inscripțiile pe fântini au circulat și în manuscrise și tipărituri.

La fel ca și în *epitafurile în proză*, care pot fi narațiuni relativ ample, cu caracter de cronică a unui eveniment sau de povestire biografică, între epitafurile versificate se pot întâlni unele realizări remarcabile din punct de vedere artistic, dar încă insuficient valorificate de istoria literaturii. Dacă epitafurile în limba latină și în limba greacă, compuse de Nicolaus Olahus la moartea lui Erasm din Rotterdam sau la moartea lui Matei (fratele lui N. Olahus) sînt mai cunoscute și au fost deseori comentate și apreciate pentru valoarea lor literară, altele, precum cel de la mănăstirea Silvașului (Hațeg), compus de un anonim, în elegante versuri latinești, la moartea Zamfirei, fiica voevodului Țării Românești Moise (1529 — aug. 1530), este menționat numai în reviste cu caracter arhivistice și reprodus în lecțiuni diferite, fără a fi însă menționat sau comentat în istoria literaturii române vechi. Datînd din jurul anului 1580, cînd, după cum menționează inscripția slavonă de la aceeași mănăstire și cronica rimată din sec. XVIII *Plîngerea mănăstirii Silvașului*, a răposat fiica voevodului muntean, epitaful cultivă, în tradiție umanistă, aluzia etimologică:

Saphyra Moisini Ducis inclita filia tandem
Hoc posuit moriens flebile corpus humo
Keserio imprimis uxor dulcissima clausit
Lumina, fit consors deinde Nisowski tua.
Si genus excutias nihil hac magne nobile
Sub transalpina terra valacha polo videt
Huic avus et genitor princeps; si caetera spectes
Hujus majesta(e) virum Dacia utrumque genuit.
Tu quicumque vides Saphirae haec monumenta venuste
Saphira dic Saphir nomine digna fuit.

(Safira, vestită fiică a voevodului Moise, în această humă și-au lăsat, murind, trupul jelit. Întîi lui Keseriu prea dulce soție, după ce i-a închis acestuia pleoapele, ți-a fost soție ție, Nisowski. De-i cercetezi neamul, un altul, mai nobil ca al ei, sub cerul țării românești de peste munți nu se cunoaște. Strămoș și părinte din neam prin-

ciar a avut, iar de te uiți la celelalte ale ei, Dacia îndurerată i i-a născut și pe cei doi soți. Tu, care vezi acest mormînt al frumoasei Safira, spune că demnă fu Safira de numele safirului.)

Dintr-o epocă mai tîrzie, de la jumătatea sec. XVII, datează două epitafuri, în limba latină și în slavonă, compuse de Udriște Năsturel, la moartea primului său fiu, postelnicul Matei Năsturel (1635—1652). Întrucît aceste epitafuri au fost numai semnalate, de către Radu Constantinescu, ca aflîndu-se într-un manuscris de la Biblioteca Sinodală din Moscova sub cota 140(456), nu putem deocamdată să stabilim care este raportul lor cu epitaful în versuri românești din 1652 de pe mormîntul lui Mateiaș, fiul adoptiv al lui Matei Basarab. Acest epitaf, care a fost atribuit tot lui Udriște Năsturel, se remarcă prin fluența versurilor; el constituie, în epoca în care versificația românească se afla încă într-o fază de început (în afară de traduceri psalmilor din *Cartea de cîntece* a lui Pavel Tordași și de versurile din ms. BAR 4620 al *Florii Darurilor* din care se publică fragmente în această *Crestomație*..., celelalte versuri cunoscute pînă acum se încadrează în categoria stihurilor omagiale din tipărituri), o realizare literară valoroasă.

EPITAFUL LUI MATEIAȘ BASARAB

1652

Țara Românească

Aicea zac eu, Mathei, în cest pămînt reace
Pentru ce cu voi, cei vii, nu poci petreace.
Cela ce-am fost oarecînd de toți prea lăudat
Acum zac fără suflet cu lut împresurat.
Numai vă rog, greșitu, tot să mă iertați,
Cest mormînt întunecat, pururea să-l cercetați.

Epitaful se află în tinda bisericii Curtea Domnească din Tîrgoviște. Scris în versuri de 12—14 silabe, cu cezura stabilă după silaba a șaptea și cu rime masculine, epitaful conține trei distihuri. Raportul dintre silabele accentuate și cele neaccentuate este de 3 : 4, caracteristic tonalității elegiace. Dominanta ritmică este trohaică. Atît cezurile cît și versurile respectă strict concordanța planului sintactic cu cel poetic (stihomitia). Structuri epitetice sînt numai două:

pământ rece (v. 1) și mormint întunecat (v. 6), amândouă din aceeași sferă noțională și caracteristice epitafului; le găsim, cu neînsemnate variațiuni, în majoritatea creațiilor poetice legate într-un fel sau altul de imaginea morții. Cu titlu exemplificator cităm structuri epitetice similare în epitafurile lui Olahus la mormântul lui Erasm („Îngrijorat călător, dacă vrei ca să știi a cui oase / *Lespedea rece* de-aici le-adăpostește...”) sau la mormântul episcopului Brodaricus („Zace în urna cea rece de-aici închis Brodaricus...”) și amintim frecvența asocierii, în poetica eminesciană, între imaginea mormântului și epitelele care figurează *întunericul, umezeala, frigul* („umezi morminte“, „lutul rece“, etc.).

Adresarea directă către trecător („călător“) derivă din vechiul topos *siste viator*; acest topos are, la fel ca și *momentul de reculegere*, semnificația figurării imobilității, adică o mimare a morții tipică actului ritual. În al doilea distih opoziția dintre imaginea măririi lumești și cea a nimicniciei trupului mort conține o implicată moralizare. Ultimul distih, deși conține obișnuita formulă a absolvirii de păcate, se abate într-o măsură de la canoanele speciei, căci, spre deosebire de majoritatea epitafurilor care, după descrierea trupului, a mormântului și a fostei vieți lumești, insistă asupra trecerii sufletului în lăcașurile celor drepti, aici întâlnim rugămintea de a mai fi în preajma celor vii, ceea ce poate fi sau un ecou al elogiei vieții din lecturile umaniste și renaștentiste ale autorului epitafului sau reflectarea vechiului cult popular al morților („moșilor“), prin „cercetare“ înțelegându-se, în acest caz, din nou un act ritual.

Prezența locurilor comune amintite, explicabilă într-o specie literară legată direct de o multitudine de acțiuni rituale și de credințe populare reflectate în creații literare antice și medievale, nu împietăză asupra valorii literare a acestei compoziții care trebuie apreciată tocmai în limitele și din perspectiva speciei pe care o ilustrează.

TEXTE: N. Iorga, *Inscripții din bis. rom.*, I, 1905, p. 105—106; [P.] Gârboviceanu, *Un hrisov important*, în BOR, an. XXXIX, 1916, nr. 11, p. 1144—1146; Șt. Nicolescu, *Mateiaș Voevod...*, „Arh. Olt“, an XX(1941); P. Chihaia, *Date noi...*, SCIA, 11(1964), nr. 1, p. 111—112.

STUDII: Al. Bărcăcilă, *Insemnări din Țara Hațegului. Antichități române și românești*, în „Arh. Olt“, an. II, 1923, nr. 8, p. 270—283; Ilie Chiricuță, *Boieri Brincoveni*, în „Arh. Olt“, an. XIII, 1935, p. 46—59; Virgil Drăghiceanu, *Mormintele Domnești*, în „Bul. Com. Mon. Ist.“, 1915, p. 170—175; Al. Alexianu, *Din vechea literatură românească epigrafică*, în „Gl. Bis.“, an. XXVII, 1 1968, nr. 7—8, p. 856—878; Radu Constantinescu, *Manuscrisele slavo-române în Biblioteca Sinodală din Moscova*, în „Studii. Rev. de ist.“, t. 24, 1971, nr. 5, p. 1029—1033.

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

I. Crestomații

- Tim. Cipariu, *Crestomația sau analecte literare din cărțile mai vechi și nouă românești*, Blaj, 1858
 Aron Pumnul, *Lepturariu românesc*, Viena, 1862—1865—1869
 Alexandru Lambrior, *Carte de citire*, Iași, 1882
 Mozes Gaster, *Chrestomație română*, Leipzig — București, 1891
 Jacques Byck, *Texte românești vechi*, București, 1930
 Alexandrina Mititelu, *Letteratura romena antica. Cenni storici. Breve antologia*, Padova, 1961
 Iorgu Iordan (și colectiv), *Crestomație romanică*, tom. I, București, 1962, p. 143—194; II, București, 1965, p. 5—153
 Boris Cazacu, *Pagini de limbă și literatură română veche*, București, 1964
 Mario Ruffini, *Antologia romana dei secoli XVI e XVII*, Torino, 1964
 G. Mihăilă și Dan Zamfirescu, *Literatură română veche, (1402—1647)* București, 1969
 Al. Niculescu și Fl. Dimitrescu, *Testi romeni antichi (secoli XVI—XVIII)*, Padova, 1970
 Ștefan Munteanu, Doina David, Ileana Oancea, V. D. Țăra, *Crestomație românească. Texte de limbă literară, alese și adnotate de ~*, București, 1978

II. Izvoare de informare

- I. Bianu, Nerva Hodoș, Dan Simonescu, *Bibliografia românească veche*, București, vol. I—IV, 1903—1944
 I. Bianu, Remus Caracș, Florica Moisil, Gh. Nicolaiaș, L. Stoianovici, Gabriel Strempel, *Catalogul manuscriselor românești*, vol. I—IV, București, 1907—1967
 Ovidiu Birlea, *Mică enciclopedie a poveștilor românești*, București, 1977
 I. C. Chițimia, Dan Simonescu, *Cărțile populare în literatura românească*, București, 1963
 Gh. Chivu și Mariana Costinescu, *Bibliografia filologică românească, secolul al XVI-lea*, București, 1974
Dicționar cronologic. Literatura română, coordonatori I. C. Chițimia, Al. Dima, București, 1979.
Dicționarul literaturii române de la origini pînă la 1900 (Institutul de lingvistică, istorie literară și folclor al Universității „Al. I. Cuza“ din Iași), București, 1979
 A. Giry, *Manuel de diplomatique*, Paris, 1894, ed. II, 1925

- Bogdan Petriceicu Hasdeu, *Cuvente den betrani*, vol. I—III, supliment la vol. I, București, 1977—1881, ed. II, vol. I, G. Mihăilă, București, 1983
- Mihai Moraru, Cătălina Velculescu, *Bibliografia analitică a cărților populare laice*, îngrijire științifică și Introducere de I. C. Chițimia, București, 1976—1978
- Daniela Poenaru, *Contribuții la Bibliografia românească veche*, Tirgoviște, 1973
- Gabriel Ștrempel, *Copiști de manuscrise românești pînă la 1800*, București, vol. II, 1978
- Gabriel Ștrempel, *Catalogul manuscriselor românești, BAR 1—1600*, București, 1978
- A. Veress, *Bibliografie românească*, București, 1931
- A. Zanne, *Proverbele românilor*, București, 1900

III. Sinteze

- Mircea Anghelescu, *Literatura română și Orientul (sec. XVII—XIX)*, București, 1975
- Berichte im Auftrag der Internationalen Arbeitsgemeinschaft für Forschung zum Romanischen Volksbuch*, 5 vol., Seekirchen, 1974—1980
- Damian P. Bogdan, *Diplomatica slavo-română din sec. XIV și XV*, București, 1938
- Damian P. Bogdan, *Paleografia româno-slavă*, București, 1978
- N. Cartoian, *Cărțile populare în literatura românească. I. Epoca influenței sud-slave. II. Epoca influenței grecești*. Cuvînt înainte de Dan Zamfirescu. Postfață de Mihai Moraru. Ediție îngrijită de Alexandru Chiriacescu, București, 1974, 2 volume
- N. Cartoian, *Istoria literaturii române vechi*, postfață și bibliografii finale de Dan Simionescu. Prefață de Dan Zamfirescu, București, 1980
- G. Călinescu, *Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent*, București, 1941.
- Ștefan Ciobanu, *Istoria literaturii române vechi*, București, 1947
- I. C. Chițimia, *Probleme de bază ale literaturii române vechi*, București, 1972
- Ov. Densusianu, *Opere*, I, București, 1929—1930
- Zoe Dumitrescu-Buşulenga, *Valori și echivalențe umanistice*, București, 1973
- Alexandru Duțu, *Cărțile de înțelepciune*, București, 1972
- Alexandru Duțu, *Sinteză și originalitate în cultura română*, București, 1972
- Alexandru Duțu, *Cultura română în civilizația europeană modernă*, București, 1978
- Mircea Eliade, *Images et symboles*, Paris, 1970
- Mircea Eliade, *De la Zalmoxis la Genghis-Han*, București, 1980
- L. Găldi, *Introducere în istoria versului românesc*, București, 1971
- Mozeș Gaster, *Literatura populară română*, București, 1883
- Nicolae Iorga, *Faze sufletești și cărți reprezentative la români cu specială privire la legăturile „Alexandriei” cu Mihai Viteazul*, „Analele Acad. Rom.”, sect. ist., s. II, tom. 37, 1914—1915, p. 545—605.
- Nicolae Iorga, *Istoria literaturii românești*, ed. a II-a vol. I—III, București, 1925—1933
- Nicolae Iorga, *Istoria vieții bizantine. Imperiul și civilizația după izvoare*, București, 1974
- Istoria literaturii române (Tratat)*, vol. I, București, 1964

- G. Ivașcu, *Istoria literaturii române*, I, București, 1969
- G. Mihăilă, *Contribuții la istoria culturii și literaturii române vechi*, București, 1972
- G. Mihăilă, *Cultură și literatură română veche în context european*, București, 1979
- Mircea Muthu, *Literatura română și spiritul sud-est european*, București, 1976
- Pandele Olteanu, *Sintaxa și stilul paleoslavei și slavonei*, București, 1974
- P. P. Panaitescu, *Începuturile și biruința scrisului în limba română*, București, 1965
- P. P. Panaitescu, *Introducere la istoria culturii românești*, București, 1969
- Ov. Papadima, *Literatura populară română*, București, 1968
- Edgar Papu, *Barocul ca tip de existență*, București, 1977
- V. Pârvan, *Getica. O protoistorie a Daciei*, București, 1926
- Al. Piru, *Istoria literaturii române de la origini pînă la 1830*, București, 1977
- Sextil Pușcariu, *Istoria literaturii române, epoca veche*, Sibiu, 1930
- Al. Rosetti, B. Cazacu, Liviu Onu, *Istoria limbii române literare, vol. I. De la origini pînă la începutul secolului al XV-lea*, București, 1971
- Demostene Russo, *Studii istorice greco-romane*, București, 1939
- I. G. Sbiera, *Miscări culturale și literare la românii din stînga Dunării în răstimpul de la 1504—1714*, Cernăuți, 1897
- Dan Simionescu, *Romanul popular în literatura română medievală*, București, 1965
- Emil Turdeanu, *La littérature bulgare du XIVe siècle et sa diffusion dans les pays roumains*, Paris, 1947
- Emil Turdeanu, *Apocriphes slaves et roumains de l'Ancien Testament*, Leiden, 1981
- Dan Zamfirescu, *Contribuții la istoria literaturii române vechi*, București, 1981

GLOSAR

Aciiș: îndată, pe loc 113
acmu, acmuși: acum, acuși 85, 232
adămană: mită, camătă 218
adevăratură: mărturie 86
aducere: jertfă 74
ahaei (ahaeni): uniune de triburi din Pelopones 96
ai: ani 182
aimintrea: altminteră 32, 185
ainte: înainte 53
apleca (a): a alăpta 208
aravlean: arab 184
arbănaș: albanez 188
arcadei: arcadieni 219
arhimetropolit: mitropolit primat 109
arină: nisip 195
arsă: jertfă 75
arumitor: înșelător 184
aslam: camătă 213
au: sau, ori, oare 57
auă: strugure 57
au doară: nu cumva, oare
Barbir: bărbier 113, 114
băsău: răzbunare; ură; batjocură, ofensă 80
bdeanle: denie 211
beare: băutură 81
birău: primar 35
blagoceștiu: cinstit
blămați: mergeți, haideți 218
boare, bură: furtună 205, 229
bodz: idol 127
boiarin: boier, sfetnic 186
bucin: buciun 54, 182
Cap (pl. capete): capitol 92
carită: trăsura elegantă 168
carte: scrisoare 35; știință, învățătură 113, 114, 158
catargă: corabie, galeră 43

catismă: fiecare din cele douăzeci de secțiuni ale unei psaltiri 85
cădi (a): a tămia 75
căsătoriu: stăpîn al casei, bărbat căsătorit 95, 97
căuta (a): a alege, a prefera, a se interesa de..., a se îngriji de 39
cerși (a): a cere 40, 114, 174
certa (a): a cere 213
ceteră: instrument muzical cu coarde (probabil harfă) 54
chelciug, chelșug: cheltuială 91, 102
chiar: clar 102
chisoare: închisoare 45
cicea: aici 70
cîn: albie, luntre 182
ciudă: minune 205, 206
ciudesă: minune, minunăție 137, 139, 206, 208
ciudi (a se): a se minuna 165
cîștiga (a): a îngriji 109
clei (a): a lipi, a încheia cu clei, a încheia 87
cocon, cucon: fiu (de boier) 43, 173, 207
conteni (a): a lega, a jurui, a interzice sub blestem 193, 198
costandă: veche monedă de argint, a cărei valoare varia după epoci 39
cot (la pl.): unitate de măsură 87
cotei: rasă de ciini mici 171
covirși (a): a umbri, a întuneca, a acoperi 175, 186
credință: încredințare 45
cruce-obraz: obiect în formă de cruce 74
crunt: înșingerat 188
cumătră: femeie nesinceră 187
cum: că 33
cumpli (a): a pieri, a prăpădi 79

cumplire: cruzime 150
cununat: încoronat 186
cura (a): a alerga, a fugi 156, 212
Dănăoară: odată, odinioară 137
dăscălie: învățătură, știință 85
de: ca 63; dintre 71; încît 33; de la 33; decît 92; dacă 37
delunga (a se): a se îndepărta 176
demnătară: îndemnare, îndemn 91
denar: monedă 95
descăleca (a): a întemeia o țară 35, 181
deslobozi (a): a elibera 181
despuetor: stăpîn atotputernic 74, 106
despus: stăpînire, putere 106
deşert: ușuratic
diac: scriitor (de cancelarie) 86
diaconstvă: rugăciune scurtă pe care o spune diaconul 74
diregătorie: demnitate, funcție 131
dihanie, dihanie: ființă, vietate 94
diri (a): a zgîria, a rade 141, 183
dobitoc: animal domestic 35
dodei (a): a aduce supărare, a neliniști 77
dodeitor: supărător 52
dosată: ceartă 122
dosădi (a): a certa, a nedreptăți 149
dreptariu: riglă, echer sau orice alt instrument folosit (în construcții, în dulgherie etc.) pentru verificarea suprafețelor plane ori pentru trasarea drumurilor 164
E: iar, și 35, 71, 112, 113
eftenșug: omenie, echitate, îndurare, milă 74, 186
egumen: superiorul unei mănăstiri de călugări, stareț 35
eresă: erezie 184
Face (a) otpust: a se opri 74
facere: făptură, creație 194
fără: decît, (în) afară de..., excep-tînd pe... 39
fățarie: fățarnicie, ipocrizie 70
făurar: februarie 212
fieciind: oricînd, totdeauna 47
fier (pl. fiară): instrument din metal 178
fire: făptură, ființă, creatură 134
firși (a): a desăvîrși a împlini 71

fuseadză: brațul sfeșnicului 137, 139

Gadină: jivină 170, 177, 194
găselniță: fluture mic al cărui viermi distrug fagurii 211
găvozdi (a): a pironi 212
giudeț: judecător, judecată 124
giunc, -ci: junc, vită tinărară
glăsi (a): a cînta 123
gratiri: tratative, discursuri
griji (a se): a se stăpîni 176
griță: autocontrol, luciditate 176
grozav: urît 142

Haldeesc: din Chaldeea, din Babilon; vrăjitor, astrolog, ghicitor 178
haraciu: tribut, dare 184
heară (pl. heri, here): animal sălbatic 141, 212
hiare: fiere, venin 122, 212
hiclenșug: păcat, perfidie 74, 187
hitlean: viclean 95, 108, 181
hlap: netrebnic 184
hoge: preot musulman 43
hotnog(iu): comandant al unei oștiri de peste 100 de oameni 86, 127
hrăbor: curajos, viteaz 150
hrăboritor: încurajator 232
hvală: fală, laudă 189

I (sl.): și 37; **i proci:** și celelalte 91
ienicer: soldat din corpul de elită al infanteriei turcești 43
ijdărâi (a): a inventa
inaș: argat 217
io: unde 33, 77
isop: săpunel (plantă) 74
ispăsenie: mintuire 85
ispășitor: mîntuitor 232
ispovedi (a se): a se spovedi 77
ispovedire: spovedire 77
iver: georgian 219
izbîndi (a-și): a se răzbuna
izvod: original, arhetip 90, obicei, datină 92
izvodi (a): a traduce 90
izvor: sursă, origine 92
Imă: mamă 122
împărți (a se): a se despărți 184
imple (a): a completa 92

împreună (a se): a se întâlni 43, a se căsători 174
încări (a se): a se încălzi 71
încătenel: încet și cu grijă 168
închina (a se): a se preda
înemă: inimă 51
îngrupat: îngropat 176
înțoarce (a): a traduce 85
întors: greșit, rătăcit 159
întrămătură: întremare, consolidare 85
învești (a): a îmbrăca 178
înțelege (a): a afla 45
învîrtoșă (a): a împuternici 74
învolbi (a): a face val, a înfășura, a învăli 82

Jărtărnice: masă din altar pe care se pregătesc sfintele daruri 74
jelanie: dorință fierbinte 67
jelui (a): a dori 77, 106

Ladan: rășină a unui conifer 195
laură: așezămint monahal 117
limbă: neam 150, 212
lipi (a se): a se alia cu ... 178
lithostron: ucidere 207
liubov: iubire 118, 123, 187
livan: substanță mirositoare (de rit) 195
iogofăt: membru al sfatului domnesc 43
lotru: (fig) tilhar 33
lucru: faptă, acțiune 71
lume: lumină 168

Mainte: mai înainte 35, 47
marhă: agoniseală 109
măestra (a se): a unelti
măglisi (a): a linguși 184
măhramă: maramă, năframă 168
mărat: (om) sârman, nenorocit 53
mărie: mărire, termen de reverență pentru o persoană de rang înalt 86

measer: sărac 81
mecet: moschee 43
meglias: vecin 33
meserere: milă 52, 77
meserernic: milostiv 232
milcui (a se): a se ruga 107
milostivă: îngăduință 158

mirean: (fig.) profan, necompetent 158
mindrie: înțelepciune 112
mîndru: înțelept 113, 181
mineștergură: ștergar 223
moșie: țară, patrie, loc de băștină 128, 167
moșnian: moștean, moștenitor, succesor 134, 175
moștenie: moștenire 175
muierușcă: animal de sex feminin 88
mulți (a): a înmulți 181

Nastavnic: conducător, șef eclesiazistic 158
năimit: angajat cu plată 37
năprasnă (numai în expresii: *de năprasnă*): imediat, pe loc 194
neca (a): a îneca 181
nepotrebnic: netrebuitor, nemernic 184
nepreastano: neincetat 204
nesăturat (calc după sl.): pelican 81
nescriș: nemărginit 74
neșcit: citiva, puțin 113
neștine: cineva 71
netocmeală: neînțelegere 35
netrecut: veșnic 212
nevot (a se): a (se) strădui, a se osteni 148
nevoie: dificultate, osteneală 149
nevolnici (a): a asupri
nodișor: gunoi, pai 56
noi (a): a înnoi 74, 183, 186
nota (a): a înota, a naviga 181
numaicit: numaidecît 94
nusul: dînsul 181
nușivă: înșivă 70

Oare: sau 63
obicină: obicei 131
obidui (a se): a se țingui 121
obîrși (a se): a se sfîrși 57
oblădui (a): a stăpîni, a conduce 175
oblici (a): a certa, a dojeni 71, a afla 106
obraz: icoană
ocină: bucată de pămînt moștenită 39
odor: obiect de preț 137
olovir (olofir): stofă scumpă de purpură 187, 212

oltaru: altar 75
organ: instrument muzical, harfă, lăută, liră 53, 55
os: (fig., mai ales la pl.): trup, ființă, făptură 74
ostrov: insulă (în mare) 98
oteș: părinte al bisericii 39
otpusť v. face
otveat: răspuns 79, 295
oțări (a se): a se mîhni, a se amări 81

Pamente: amintire, pomenire 81, 213
pan: titlu dat marilor boieri români 37
pară: dogoare 128, 211
pardos: panteră 171
partnic: părtaş 97
pașe (a): a întreține, a cultiva 131
pavăț: scut 171
pănaș: cerul gurii, palat
păsa (a): a merge, a pleca 96
păstoresc: preotesc 131
peanig (la pl.): avere (în numerar), bani 213
peiuță: trup 63
pesti (a): a zăbovi 124
petreace (a se): a se perinda
piscop: episcop 85
pircălab: titlu dat persoanelor însărcinate cu conducerea unui județ 37
pirgă: cel dinții produs 86
plașcă: mantie, haină de deasupra 168
plaz (plăzuit): prezicere, proorocie 181
pleca (a): a îndupleca 177
plod: sămînță 217
pocaanie: pocăință 155
podnoșie: scaunul de pus picioarele 70
podobi (a se): a se asemăna 81
pogreb: înmormîntare 142
polojenie: argument editorial 103
pomană: pomenire, amintire 177
ponegri (a): a înnegri, a întuneca 123
popă: vestală 181
posledui (a): a confrunta, a colaciona 92
pravila: cod de legi 162
pre: după 45

preaiubire: adulter 71
predecălui (a): a recomanda (cu insistență) 177
premiezare: înjumătățire 82
prenoi (a): a înnoi 97
pre(s)lăstitor: seducător, înșelător 177
prepus, fără ~: neprihănit 87
presi (a): a rezista, a suporta 40
prestăvi (a se): a muri
priceștenie: împărtășanie 213
prier: aprilie 212
prigvozdi (a): a pironi 212
prîiatnic: prieten 149
prilăsti (a): a înșela, a amăgi 177, 197, 224
prinsoare: închisoare 45
pristăpi (a): a muri 71
prociti (a): a mustra, a certa 213
proclēt: blestemat 206
procleși (a): a blestema 107
procopsi (a): a propăși, a progresa 165
proidi (a): a rătăci, a colinda, a trece 77
proscorniță: femeie care face precursuri 213
prost: simplu 107, 165

Răie: răutate 87
răgiudeca (a): a chibzui, a cumpăni
răpșă: cîrteală 141
răpști (a): a cîrți 95
rășipi (a): a distruge 186
răteze: închizătoare primitivă de lemn sau de oțel în formă de limbă pentru uși sau ferestre 124
rimlean: roman 97
ritor: orator 154, 177
rod: neam, gîntă 123, 162, 219
rost: gură 75, 123, 194
rudă: familie, neam, urmaș 174, 181

Sampson: bulldog 171
să: dacă 71, 92, 112, 232
săblăzni (a se): a se supăra, a se necăji 222
sădui (a): a sudui, a ponegri 63
sămînță: semînție, neam, descendență 82
sărăcinești: sarazini 219
săva: măcar 187, cu toate că 93, sau 64, 177

scandală: necaz, supărare 148
schimosi (a se): a se denatura 123
schimosit: pocit, stîlcit 123, 141
scoate (a): a traduce 63, 85
scopete: scumpete 223
scrie (a): a tipări 67, 102
scrișcare: scrișnire 212
sculătură: înviere 232
se: dacă 35
secătură: plantă uscată 147
sfară: jertfă 181
sfiși (a): a desăvîrși 71
singurată: însingurată 122
sloată: torent, șuvoi 77
slovesnic: înzestrat cu darul vorbirii, elocvent 132
solii (a): a merge ca sol 135, 151
somsidz: vecin 37
soroc: stih, verset 92
sosi (a): a fi suficient, a prisosi 122, 186
soș: tovarăș, prieten 168, 212
soșie: tovarășie 142
spăsenie: ispășire 74, 77
spăși (a se): a se smeri, a se căi 118
spodobi (a se): a se arăta demn de ceva, a învrednici 107, 132
stăjit: vrednic 112, (subst.) grabă 113
stidi (a se): a se teme 141
stih: verset 92
stîlpare: ramură verde 146
stredie: mierea ce se scurge de la sine din faguri 85
strigă: ființă imaginară cu înfățișare de femeie 225
suruman: sârman 97

Șchei: bulgari 184, 188
șchiuopi (a): a scuipa 122
ședere: catismă 81
șerbi (a): a fi rob
șpan: nobil din Transilvania 37
șumă: rezumat 92

Taler: monedă 40
tare: întărit, fortificat 97
ticseu: tavă, tipsie
tiron: soldat tinăr la romani 127
tilcovnic: traducător
tilpîri: ramuri 204

tîmpănă: instrument muzical popular orientat, asemănător cu tamburina; tobă 55
tîrpi (a): a răbda, a suporta 43
tocma: asemenea 162
tocmeală: rinduială 64
tocmi (a se): a se pune de acord 35
tropar: scurtă cîntare bisericească de laudă 74
tvoreț: creator 123

Trstva: regii 86

Untunearec: mulțime nenumărată 76, 102
upovăi (a): a nădăjdui, a spera 52, 77
urător: retor 177
uric: document 35
uricaș: persoană însărcinată să redacteze documente 134
usnă: buză 213

Val: (fig.) încercare grea, necaz 118, 141
vare: oare 86
varmigie: comitat, district 85
vălu (a): a izola 186
văpros: întrebare 205
văznesi (a se): a se supraaprecia 167
verh: vîrf 88
veri, veri: ori, ori 113
via (a): a trăi 64, 87
viiaș: îngrijitor de vie 95
vistiariu: comoară 86
virtos: puternic 175, tare 35
virtute: putere 80, 217
vlădică: episcop 45
voinic: oștean 147, 188
volnic: liber
votri (a): a sluji de proxenet, a prostituat 223
vraja: oracol 181

Zavistui (a): a invidia 142
zbor: sobor, adunare 207
zgaibă: boală de ochi 229
zgău: pîntece; uter 74
zlobiv: curajos, plin de viață 149
znamenie: semn 222

INDICE TEMATIC

Academia latină (Cotnari), 9
 Adam, capul lui ..., 207, 208
 cununa lui ..., 198, 202, 203, 206
 lapidarea, 207
Adam și Eva, 191—202
 adjuvanți, 126, 128
 aforisme, 236
Agathanghel, 220
 alegorii, 94—96, 110, 132; v. și *pilde*
 alegoreză, v. *tilc, tilcuire*
Alexandria, 148, 166—172, 178
 aluzii etimologice, 236, 237
 — politice, 236
 „amărită turturea”, v. *pilde animale*
 ambiguitate, texte oraculare, 217—229
 anaforă, 52, 55, 68, 125, 126
 anateme, 159; v. și *blesteme*
 anecdotic, 180
 animale fantastice, 191, 197, 204, 208, 212, 213, 224, 227
 animal-călăuză, 181
 antichitate, 111
 antiteză, 81—83, 126, 146
 antropocentrism, 111
 antropogeneză, 203, 212
 apocalips, 118, 120, 193, 198—200, 220, 221, 226
Apocalipsul Apostolului Pavel, 118
 apocrife, 118, 209—210
 aposiopeză, 80, 81
 aprecio, 31
 arborele lumii, 119
Archiric și Anadan, 178
 aritologie, 226; v. și *simbolica numerelor*
 armonia cosmică, 139, 142—143
 ars bene dicendi, 203
 ars moriendi, 232
 artă compozițională, 143

arte plastice, 119, 166, 173
 ascetism, 155
 Baroc, 121, 130, 145
Basilicale, 162
 basme, 57, 110, 126, 128, 129, 166, 172, 209, 226
Bertoldo, 178
Besjada treh svjatitelej, 203
Biblia de la București, 10
Biblia populară, v. *Palia istorică*
Biblie, 49, 80; (*Septuaginta*), 84, 98; (*Vulgata*), 191, 192, 220
 VT, 49, 84—89, 115, 191, 192, 202
Gen., 84, 86, 87, 193, 208
Exod., 64—65 (XX), 84, 86, 101—103 (XX, Decalog, 7), 204, 205
Lev., 85, 89
Num., 85, 89
Deut., 85, 89
Regi (1, 2), 86, 89, 205, 206 (X), 217 (X), 218 (II, 4)
Iov., 141
Psalmi, 49—51, 73, 115, 141, 179, 187, 232
Pilde, 115, 233
Isaia, 94, 141
 NT, 66, 191, 202
Evangelii, 7, 49, 90, 100, 207
Matei, 94—95 (XIII), 108—109 (VI, 22—23), 207 (II, 13—14)
Faptele apostolilor, 49, 69—73, 90, 102
Epistolele, 90
Pavel, 96—97 (Cor., Rom.), 98 (Col.)
Iacov, 70—71
 blesteme, 39, 169, 197, 206, 212—214
 bocete, 125, 146
 bocetul Mariei, 126; v. și *plingere*
 bogomilism, 191
 botez, 130, 135

botezul lui Hs., 192, 212
 brevităţei vitae, 108—109
 broderie, 125
 budism, 96, 172

Caverna-osuar, 206, 209
 calendare, 220
 calvinism, 85, 100, 101, 104, 130, 133, 139, 231
 canoane (drept), 154
 captatio benevolentiae, 47
 carpe diem, 233
 cartea-ofrandă, 63, 86, 102, 118, 119, 131, 161
 Cartea raiului, 226
 Carte de cîntece (Szegedi Gergely), 231
 Carte de cîntece (1570—1573), 231—234, 237
 Carte românească de învăţătură, 160—163
 catehisme, 49, 62—66
 catolicism, 130, 139, 184
 cavalerism, 159, 163, 166—169
 cazanii, 100 (I, Coresi), 104—105 (II, Coresi)
 Cazanile lui Sehanci, v. Visele lui Mamer
 căderea îngerilor, 120
 Călătoria lui Sith, 191, 197, 200, 201
 Călătoria Maicii Domnului la iad, 118
 călătoria pe celălalt tărîm, 166—167, 172, 173, 209
 cărţi de comportament, 111
 cărţi populare, 189
 cele 7 minuni ale lumii, 98
 Cele 12 vise ale lui Mamer, v. Visele lui Mamer
 centrul lumii, 119
 ceremonial, 146—147
 — funebru, 126, 141; v. şi ritual
 Cer nou, 221
 cetate, întemeiere, 219
 — risipire, 181
 cezură, 235, 238
 ciclul de legende despre Avraam, 192, 203, 204
 ciclul solomonian, 191, 192, 208, 217
 citate biblice pt. justificarea traducerii, 67, 76, 79, 102, 103; alte citate: 112—114, 157, 236
 — patristice, 157

cîntări psaltice, 6
 — religioase, 100, 174
 cîntece populare, 156
 — bizantine, 125
 clauzule rimate, 54—55, 68—69
 coborîrea în infern, 120, 123, 126, 127, 167, 169
 Codex Neagoeanus, 229
 Codicele de la Cohalm, 220, 221
 Codicele Voroneţean, 70; v. şi psaltiri
 coliadnice, 220
 colinde populare, 193
 colosul din Rodos, 98
 comparaţii, 71—72, 81—83, 105, 110, 112, 114, 115, 134, 156, 157, 195, 199—201
 compilaţie, 145
 concepte umaniste, 118
 consolatio, 235
 contaminări, 199, 200
 copii crescuţi de un animal, 182
 corespondenţă diplomatică, 8
 cosmogonie, 120, 194
 credinţe populare, 164, 193, 209, 238
 creştinism cosmic, 126
 criptograme, 51, 52
 critică socială, 100, 102
 critică textuală, 92, 102
 Cronica bulgară, 189
 Cronica rimată a lui Stavrinos, 170
 Cronica lui Mihai Viteazul, 170
 cronici, 170, 236
 cronografe, 166, 181, 186, 200, 221
 — Manasses, 180, 182
 — Moxa, 180—190
 cultul icoanelor, 130, 185, 186
 — idolilor, 97, 109, 127, 178—179, 181—183, 205, 206
 — lunii, 227
 — morţilor, 101, 238
 — sfinţilor, 130
 — soarelui, 227
 — lui Zalmoxis, 126
 cultură orală, 124, 166, 167, 173
 cununa de spini, 122, 125
 — lui Adam, v. Adam
 Cuvînt..., v. şi legendă
 Cuvînt de învăţătură către două slugi, 152
 Cuvîntul diacului Toader, 235
 Cuvînt împotriva idolilor, 178—179

Dansul îngerilor, 118
 debut narativ, 200
 deificare, 119
 De neamul moldovenilor, 182
 descîntece, 101
 despărţirea miresii de părinţi, 169
 destructio civitatis Troiae, 181
 devize medievale, 217, 236
 diaconstve, 74—76
 dialog, 171, 201
 diavol, 124, 128, 194, 196, 199, 200, 205—208, 222, 224
 didactice, 78, 79, 154, 160, 203, 221
 didahii, 143, 144
 dighenie, 218; v. şi naşterea miraculoasă
 diminutive, 36, 156, 163
 diplomatică, 29—31
 discursuri, 139, 143
 dispute, 172
 — filosofi, 177—178
 — trup-suflet, 116—118, 155
 distihuri, 237, 238
 dramă, 180, 198, 201
 dualism, 191

Eadem mensura, 56—57
 educaţie morală, 175—176
 elegiac, 237
 elogiul actului cultural, 165, 235
 — crucii, 121, 135
 — ctitorilor, 235
 — divinităţii, 54—55
 — eroului, 235
 — guvernării înţelepte, 157
 — patronilor, 235
 — raţiunii, 111—114, 151—152, 175
 — vieţii, 238
 emanatism, 118, 131, 138, 139
 embleme spirituale, 118
 enigme, 115, 173, 217, 220
 epică populară, 171, 172, 178
 epifanie, 126
 epiloguri, 60, 61, 66, 67, 76, 77, 79, 101
 epitafuri versificate, 235—238
 Epitaful lui Mateiaş, 237—238
 epitete, 86, 87, 163, 201, 238
 erezii, 132, 192
 erou eponim, 182
 eschatocol, 30, 33, 39
 Esopie, 178
 Etiopicele, 200

europenism, 7, 8, 10, 217
 Evangheliarul de la Sibiu, 66
 Evanghelie învăţătoare (Govora), 98
 Evanghelie cu învăţătură, 106
 evocare biografică, 125
 exclamaţii, 105
 exempla, 111, 114
 exhortaţii, 236
 exil, 149
 exorcisme, 236
 ezoterism, 96

Fabule, 57, 72, 115
 fantastic, 170, 171; v. şi animale fantastice
 Faptele Apostolilor, 69—73; v. şi Biblie
 farmece, 101
 fatalism, 9
 femeia necredincioasă, 187
 Fiziolog, 114, 115
 Floarea Darurilor, 111—115, 186, 234—235, 237
 florile raiului, 195
 focul cel veşnic, 45, 204, 208, 212
 folclorul obiceiurilor, 120; v. şi credinţe populare
 Foletul Novel, 220
 formule de umilinţă (copişti, traducători, tipografi), 63, 64, 67, 86, 91, 93, 107, 117, 118, 131, 162
 fortuna labilis, 9, 166, 235
 fuga în Egipt, 208
 fundarea cetăţii, 219

Genul epistolar 30, 41
 Gesta Romanorum, 114—115
 glose marginale, 90
 gnome numerice, 64, 65, 96—98, 101, 134, 135, 137, 139, 202
 gnosticism, 9, 138
 gradaţie tensională, 41
 Graduale, 231
 grafică, 121
 gromovnice, 220, 228—230

Hagiografii, 120, 127—128, 201
 hiperbole, 81, 82, 201
 hrisoave, 30
 hybris, 166

Iconoclasm, 181, 183—186
 iconografie, 126, 129, 192, 217, 235
 iertăciuni la mort, 142
 Iliada, 49

imago mortis, 238
 imprecații, 210, 235
 index cărți oprite, 208—209
 indicații tipiconale, 57, 59, 74, 75
 inițiere, 128, 172, 173
 inscriptio, 31
 inscripții ctitorie, 235, 236
 — pe fântini, 236
 însemnele puterii, 168, 169
 insula fericiților, 172, 173
 interdicții rituale, 172
 interogații, 35, 36, 43, 44, 105, 125
 intitulatio, 31, 39
 inventare, 29
 inversiuni sintactice, 127
 investitura divină, 169
 invocații, 30
 — cosmică, 123, 126, 227
 — Sf. Treimi, 67
 ironie, 101
 isihasm, 9, 116
 Islam, 117
 Istoria ieroglifică, 200
 Istoria morții..., v. *legende*
 Istoria secretă (Procopius), 187
 istoriografie, 180—190
 itinerarii, 29
 izolarea novicelui, 172

 închinăciuni, 40, 43, 45, 63, 85
 incifrare, 118, 137, 138
 Îndreptarea legii, 161, 163—165
 întrebări și răspunsuri (catehism), 62—66
 Întrebări și răspunsuri, 101, 191, 202, 203, 206, 226
 învățături ascetice, 155
 — morale, 154
 — Sf. Treime, 155
 — spovedanie, 155
 Învățăturile lui Neagoe Basarab, 9, 175

 Joca monachorum, 202
 judecată, 56, 57 (Matei, VII, 1—20), 194
 judecata din urmă, 212, 221
 judecata lui Pilat, 207, 208
 juramentum dolosum, 192, 195, 196
 jurământ, 40, 42—44, 212
 justificarea traducerii textului, 91, 108, 158; v. și *citatie biblice*

Kalokagathia, 157
 keraunoskopie, 229

 Laic, laicizare, 100, 160
 lamentații, 146, 153
 — la moartea lui Alexandru, 234—235
 — la moartea lui Darie, 167—168

 Leavstvița, 116—120
 legende, 57, 127, 180
 — biblice (Avraam, 192, 203, 204; Solomon, 191, 192, 205, 206, 208, 217), 221
 — bolilor, 197
 — budiste, 172
 — Casia, 185—186
 — călina, 89
 — dușmănia dintre om și șarpe, 193
 — etimologice, 208
 — fundarea Romei, 182
 — lemnul crucii, 191, 192, 200, 202—209, 217
 — ismailitenilor, 203
 — Lucifer, 200
 — Melhisedec, 203
 — moartea, 200
 — Sibila, 217—221
 — șarpele, 193
 legiuri, 154; v. și *pravile*
 liric, 234, 235
 literatură antică, 198, 217
 — bizantină, 145, 160, 179, 203
 — ebraică, 68, 96
 — emblematică, 217
 — epigrafică, 235—238
 — indiană, 221
 — în lb. latină, 236—237
 — în limba slavonă, 145, 157, 198—200, 203, 221, 237
 — legendară, 191—217
 — omiletică, 146
 — oraculară, 217—228
 — sapientială, 157
 — spaniolă, 192
 liturghie, 120
 Liturghia sf. Ioan Hrisostom, 73—76
 Lucidariu, 207
 Lucifer, 200
 lupta cu șarpele, 128
 luteranism, 66, 69

maniheism, 191
 memento mori, 233, 235
 mentalități, 116, 118, 119, 125, 148
 metafore, 86, 87, 158, 159, 161
 metrică, 68, 110, 231
 minuni, 122, 125, 194, 206, 208
 Miorița, 125
 misticism, 46, 118
 mithraism, 119
 mituri, 10, 186
 mnemotehnică, 115, 234
 moartea lui Adam, 192, 197, 198
 — lui Avel, 196
 — lui Darie, 169
 moartea-călătorie, 45, 46, 126, 141, 142
 — plată pentru păcat, 141, 143
 moartea eroului, 234—235
 moarte rituală, 126, 238
 model compozițional, 143
 modele culturale, 30, 116, 118
 molitvenice, 73, 100, 101
 monahism, 117
 monștri, 170, 171, 223, 225, 227
 muntele sacru, 119
 Mystirio, 164

 Narațiune, 173, 192, 193, 198, 200—202, 236
 nașterea lui Hs., 125, 212, 217; v. și *oracole*
 nașterea miraculoasă, 172, 218, 219
 nirvana, 118
 nomocanoane, 154, 157
 Noul Testament de la Bălgrad, 90—99
 nuntă, 167, 168, 173—175

 Obiceiuri, 146
 obiceiul pământului, 161
 Odiseea, 49
 ofrande, 168
 omiletică, 8, 52, 100—115, 120, 124, 125, 138, 141—143, 209
 oniromanție, 221—228
 oracole, 181, 221—230
 — naștere, 172
 — nașterea lui Hs., 192, 195, 196, 203, 217—219
 — politice, 220, 221
 oratorie, 124, 179

Pactul cu diavolul, 191—193, 195, 196; v. și *zapisul lui Adam*
 Palia de la Orăștie, 84—89, 231
 Palia istorică, 191, 198, 199, 201—203, 217, 220
 Panciatantra, 72, 221
 parabole, 72, 96, 110, 161—162, 179; v. și *pilde*
 paralelism sintactic, 50, 54—55, 68, 74—75, 234—235
 parimii, 56—58, 112, 115, 234
 Parimii (Dosoftei), 221
 pareneză aulică, 145—153
 paronomasie, 50
 paterice, 155, 156, 192
 patimile lui Hs., 121, 122, 211
 patronaj cultural, 67, 86, 102, 106, 165
 păcatul lui Lot, 204, 208
 păcatul originar, 120, 130, 141, 194, 198, 200, 204, 205
 păgînism, 97, 141
 Pentateucul, v. *Palia de la Orăștie*
 peregrinatio Vergini, 126
 persecutori, 127, 128
 pictură, 6, 125, 166, 173, 192
 Pietă, 125
 pilde animaliere, 181
 — cerbul, 77, 78, 150
 — cucul, 149—151
 — inorogul, 179
 — furnica, 112
 — leul, 150, 207
 — lupul, 150
 — păsările, 108—109
 — porcul, 176
 — șoimul, 149—151, 207
 — turtureaua, 120
 — vulturul, 227
 pilde biblice, 94—96, 108—109, 117, 131, 132
 pilde
 — cei trei prieteni, 152
 — corabia, 155
 — cuvintele-bani, 92
 — domnia-grădină, 147—148
 — ierburi de leac, 164, 174
 — pomul sterp, 156
 — scara, 116—119
 — soarele, 141
 — trupul, 135
 pilde din Paterice, 155, 156
 pitagoreism, 9, 138

plîngerea Precistei, 124, 125, 138
Plîngerea Silvașului, 236
 pocăință (Adam și Eva, 196; Lot, 192, 204, 208)
 poeme omagiale, 121
Pogrebania preoților, 164
 polemică religioasă, 131—136, 139
 pomul cunoașterii, 191, 194
 porțile iadului, 124, 127
 potopul, 87—89, 204, 208
 povești, 10, 72, 187
 pravile, 154—165; Govora, 157—160, 180; Putna, 154—157; Iași, 160—163; Tîrgoviște, 163—165
Praxiul, v. *Biblie*
 predici, 56—58, 68, 100
 predoslovii, 90—93, 105—108, 117—120, 131—132, 139, 158, 161
 prefete, 60—61, 101—105, 162
 probe (erou), 128, 173, 175, 178
 prolog, 63, 64, 67, 85—87
 prorocii, 192, 217—228
Prorocirea Sibilei, 115, 217—221
 propovedanii, 102, 144
 protestantism, 135
 protocol, 30, 33, 38, 39
 proverbe, 72, 93, 111, 171, 177, 178
 prozodie, 67, 68
 psaltiri, 10, 50—55, 76—79, 81—84, 179
 Pseudo-Callisthenes, 166
Qualila și Dimna, 221
 Razumnic, 202
 răstignirea lui Hristos, 192, 202, 205, 208
 Reformă, 9, 100, 105
 refren muzical, 125
 regi-frăți, 182
 reguli de comportare, 56—58, 101, 175—176
 Renăștere, 49, 145, 238
 repetiție, 53, 77—78, 81—82, 152, 163
 Republica litterarum, 10
 resurrecție, 141, 219, 235
 rime, 68—69, 231
 — gramaticale, 232, 234—235
 rituri (urători), 177
 ritual
 — inițiere, 126, 209
 — moarte, 143, 238
 — purificare, 191

rituri folclorice, 125
 rînduiala slujbei liturghiei, 73
 romane medievale (populare), 166—179, 187—188
 rojdanic, 229
 rugăciune, 74, 118, 142, 158, 211, 231—234
 rugăciuni
 — Crezul, 73
 — diaconstve, 74—76
 — înainte de luptă, 150
 — de mulțumiri pentru domnitor, 91
 — Tatăl Nostru, 64, 73
 — tropar, 74
 — urări, 42, 51—52, 64

Sacrificiu, 125
 salutatio, 35, 37
 salvoconduce, 29
 sanctio, 39; v. și imprecatio, blestem
 Satanail, v. diavol
 sănătate, 40, 42, 45, 47
 „scara pisicii”, 119
Scara raiului, v. *Leastvița*
 scenarii mitice, 126
 scolastică, 93
 scrieri canonice, 8
 scriptură, 210, 211
 scrisori, 8
 secte, 191
 semne oraculare, 211, 219
 sibile, 192, 217, 221
 simboluri, 171
 — animaliere, 77—78
 — centrului, 119
 — luminii, 137—138, 141—142
 — numerelor, 218, 220
 simbolul atanasian, 51, 52
 simetrie, 52, v. și anafora
 — ritm, 68
 — sintactică, 152
Sindipa, 178
Sintagma (alfabetică), 154
 snoave, 57, 72
 soborul din Nicea, 183
 sola fide, 135
 Solomon, inelul lui, 205
 — templul lui, 205—206, 208
 stabat mater, 125
 stereotipii, 31, 63—64, 125
 stihomitie, 238
 stihuri, 92, 93

stihuri la stemă, 121
 — Udrishte Năsturel, 157
 — omagiale, 237
 stil epistolar, 30—38, 40—43
 stoicism, 9, 157
 superstiții, 46, 101, 136—137, 225
 suplică, 8, 34—36

Șarpe, 127—128
 șarpele-ademenitor, 120, 132—133, 194, 199—200
 școală, învățătură școlară, 47
 școli mănăstirești, 7, 30, 31, 100—101, (Putna), 158
 școala greco-latină (Tîrgoviște), 164

Tautologii, 126
 teatru, 188
 tehnica lecturii, 176
 tehnica narațiunii, 193
 templul lui Solomon, 191, 205, 206, 208
 teomahie, 120, 128
 testament, 29, 38—39
Tetraevanghel, 106
 — 1560—1561, 66—68
Tetraevanghelul lui Radu de la Mănești, 66
 textele sibiline, 217
 tilc, 109
 tilcuire, 132
 — evangheliilor, 100—102, 105
 — viselor, 218—228
 topoi, 115, 118
 — epigonismul, decăderea vremilor contemporane, 118
 tradiție folclorică, 115
 tradiție legislativă bizantină, 160
 traseul inițiat, 172—173
 trepetnice, 220
 treptele inițierii, 137
 trohaic, 237
 tropar, 74, v. rugăciuni
 trupul și sufletul, pildă (Varlaam și Ioasaf), 176

Ubi sunt, 235
 uciderea pruncilor, 207
 umanism, 9, 97, 98, 105, 117, 130, 131, 133, 145, 160, 165, 235, 236, 238
 — civic, 126, 164
 — erudit, 175

— european, 7, 8, 10, 111
 — italian, 9, 111, 160
 — latin, 9
 — tirziu, 10
 urări, 91
 urice, 34, 35

Vanitatea gloriei terestre, 147—148, 166, 170, 234—235
 vanitas vanitatum, 120, 238
Varlaam și Ioasaf, 171, 172—179
 versete, 53, 68, 92
 versificație, 65, 157, 231—238
Versul lui Adam, 193
 vestale, 181, 183
 viața metafore, 108—109
 — iarba cîmpului, 108—109, v. *Biblia*, *Noul Testament*, *Matei* 6/22—33

Viața sfîntului Alexie, 175
 vicii, 114, 213
 — beția, 101
 — hitlenia, 74
 — lăcomia de avere, 109
 — păcatul întristării, 234—235
 — păcatul nebuniei, 114
 — zavistia, 161
Viețile sfinților (Neamț, 1811), 173
 Vinerea Patimilor, 211
 virtuți, 111—114, 130
 — milostenia, 142
 — moderația, 114, 233
 — rînduiala, 148—149
 — smerenia, 117
 vise, 218—220
 — premonitorii, 193, 198, 200
 — tilcuirea lor, 221—228
Visul lui Mamer, 220—228
 vraje, v. oracole
 vrăji, farmece, 225
 vremea de apoi, 39, v. și apocalips,
 judecata din urmă

Zapise, 29
 — de vînzare, 28
 — de cumpărare, 29
 — de dăruire, 28
 — de schimb, 28
Zapisul lui Adam, 191, 193, 195—196, v. și pactul cu diavolul
 zicători, 72
 zîne, 128—129
 zodiac, 229.

INDICE DE NUME

Achirie, 84, 85.
Adam, 127, 137.
Adamescu, Gh., 16.
Agathias din Myrina, literat grec (sec. VI e.n.), 12.
Ahaia, 96.
Aiud, 100.
Alba Iulia, 49, 73, 90, 91, 100, 158.
Alecsandri, V., 15.
Alexandrescu, Gr., 15, 68.
Alexandru cel Bun (Alexandru cela Bunul), 35.
Alexandru Macedon, 112, 114, 227.
Alexe, 174.
Amorea (Moreea), 96.
Amulie, 182.
Ana, 137.
Anadan, 178.
Andriiaș, 40.
Antim Ivireanul, 26, 111, 114, 179.
Ardeal, 131, 133.
Arghezi, T., 53, 83.
Arhiloh (Archilochos) din Paros, poet grec (sec. VII î.e.n.), 12.
Archirie, 178.
Ardeal, 85, 86, 90, 91, 106, 107, 131, 133.
Arimadei (Arimatea), 121.
Aristotel, 112, 114.
Arsie, 112.
Asachi, Gh., 15.
Ascanie (Ascanius), 181.
Asia, 88.
Asia Mică, 172, 178.
Athanasie (Athenaios) 63, 97.
Athon (Athos), 157.
Attica, 96.
Augustus, împărat roman (32 î.e.n.—14 e.n.), 97, 227.
Avraam, 71.

Babilon (Vavilon), 53, 119.
Bai Ulghen, 227.
Baiazit (Baiazid), 188.
Banat, 73, 85, 105, 231.
Băsarab, 33.
Bathory Andrei, 170.
Bathory, Gavril (Bătur), 43.
Bathory, Sigismund, 85, 86.
Bălăceanu, Constantin, 114.
Beck, A., 14.
Belgrad v. Alba Iulia.
Belenki, M. S., 96.
Benkner, Iohannes (Hanaș Beagner), 67.
Bertoldo, 178.
Bianu, I., 51.
Beuz, Vasilian, 45.
Binder, Pavel, 100.
Birșeanu, A., 62.
Bistrița (Năsăud), 34—37, 40, 45—47, 105.
Bistrița (Vilcea), 105.
Bizant, 160, 228.
Bîrsa, 106.
Block, A., 49.
Bogdan, I., 189, 203.
Bossuet, 80.
Bota, Ion M., 18.
Boțulescu, Vlad, 173.
Brașov, 32, 62, 67, 73, 74, 76, 100, 105—107, 154.
Brodarius, episcop, 238.
Bucovina, 52.
Budachi Gaspar (Budaker Gáspár), 35, 105.
Budapesta, 66, 231.
Budești, 39.
Budha, 172.
Buttmann, Ph., 14.

Byck, J., 17.
Byron, 49.
Calist, 120.
Candracos, 167, 169.
Candrea, I. A., 51, 54.
Cantacuzino, Constantin, 148.
Cantemir, Dimitrie, 126, 148, 200.
Căprariu, Al., 96.
Caransebeș (Căvâran Șebeș), 85, 231.
Cartojan, N. I., 114, 186, 199, 201, 202, 221.
Carol cel Mare (Carul den Spania), 184.
Cazacu, B., 17, 60.
Călinescu, G., 102.
Ceahlău, 119.
Cernovodeanu, P., 200.
Cervantes, 192.
Cetatea Albă și Lungă (Alba Longa), 181.
Chihaia, P., 238.
Chițimia, I. C., 120, 190.
Chiril din Turov, 63, 123.
Cicero Marcus Tullius, 112, 114.
Cipariu, T., 15, 16.
Ciobanu, Șt., 111.
Cîmpulung, 32.
Climax, Ioan, 116, 117.
Cluj, 84, 100, 146, 148, 150, 151, 231.
Cocișel, 40.
Constantinescu, R., 237.
Coresi, 54, 59, 60—63, 66, 67, 69, 72, 73, 76, 79, 85, 102, 107.
Corint, 76, 79, 96, 97, 102, 103.
Corniș (Gaspar Kornis), 37.
Costanda, 40.
Coșbuc, G., 83.
Coșna, 35.
Constantinopol, 100, 105.
Costea, dascăl, 220, 221.
Costin, Miron, 57, 72, 148, 182.
Creangă, I., 46, 102.
Cuprin, A. J., 49.
Curtea de Argeș, 149.
Damaschin Studitul, 120, 124, 125, 155.
Daniil Panoneanul, 164, 165.
Dante, 49.
Darie (Darius), 166—170.
David, prooroc, 51, 53, 54, 75, 137.
David Doina, 17.

Dealul, mănăstirea, 130.
Demény, L., 56.
Densușianu, Aron, 117.
Densușianu, Ovid, 17, 54, 70.
Deva, 86.
Dimitrescu, Florica, 17, 60, 61.
Diogenaios din Heracleea, 12.
Dionisie, 97.
Dlugopole (Cîmpulung), 32.
Donici, Al., 15.
Dosoftei, 217, 221, 250.
Dostoievski, 49.
Dragomir, 39.
Dragovici, Constantin, 188.
Dunăre, 32.
Edom, 53.
Efes, 97.
Efrem Sirul, 152.
Egheon (Marea Egee), 96.
Eghipet (Egipt), 166, 178, 228.
Eirene, împărăteasă, 183.
Eliade, Mircea, 78, 240.
Elian, Al., 200.
Elisei, prooroc, 135.
Eminescu, Mihai, 52, 53, 81, 83, 189, 238.
Ene, Virgil, 17.
Enea, 181.
Epifanie din Cipru, 124, 125.
Erasmus din Rotterdam, 236, 238.
Eremita, 53.
Erihon, 137.
Eronim (Hieronymus), 92.
Esop, 178.
Europa, 59, 126, 172.
Eustratie, logofătul, 136, 161, 162.
Eva, 127, 135.
Everac, Paul, 83.
Evhaita, 127.
Evsevia, 128, 129.
Ezechiel, 91.
Favno (Faunus), rege mitic al Latiumului, 181.
Felea, Ioan, 201.
Felder (Feldru), 47.
Ferenc, Dávid, 231.
Festul, 181.
Filip (Filippos) din Salonic, poet grec, sec. I e.n., 12, 97.
Filip Macedoneanul, 56.
Filon, 167.
Formos (Formosus), papă, 184.

Foro Miclăuș (Foro Miklós de Háposton), 102.
 Fota Grămăticul, 173.
 France, A., 49.
 Franko, I., 193, 201.
 Frumușani, 38.

Galeatovschi, I., 221.
 Galdi, László, 50, 68, 69, 125.
 Gaster, M., 16, 55, 66, 200, 221.
 Gedike, Friedrich, 14.
 Gelei, Șt., 130.
 Gellius, Aulus, 13.
 Ghenadie, arhiepiscop, 106, 158.
 Gheorghe de Secul, 130.
 Gheorghe de Singeorz, 100.
 Golescu, 57.
 Gonțul, 45.
 Govoni, Corrado, 14.
 Govora, 159.
 Grăjdean din Birlad, 131.
 Grama de Bădești, 39.
 Grecia antică, 139.
 Grigore de Măhaci, 62.
 Grigorie teologul, 63, 203.
 Grigorovici, V., 180.
 Gutenberg, 59.

Ham, 87.
 Hangiu, Ion, 16.
 Harun al Rașid, 173.
 Hasdeu, B. P., 16, 38, 46, 62, 65, 193, 202.
 Heidelberg, 130.
 Heliodor, 200.
 Hercules, 226.
 Hios (Chios), 164.
 Hodoș, N., 61.
 Honterus, Iohannes, 15, 105.
 Hotin, 40.
 Hrittmann, Arnold, 100.
 Hunedoara, 73, 85, 231.
 Hurmuzachi, 54.

Iafet, 87.
 Iacob, 70, 93.
 Iași, 120, 130, 136, 160.
 Iațimirski, A. I., 202.
 Iisus Sirah, 112.
 Ierusalim, 53, 75, 82, 83.
 Ilia, 121.
 India, 172.
 Ioan, evanghelistul, 66.

Ioan Românul (Vlahul), 166, 170.
 Ioan Teologul, 203.
 Ioasaf, 172.
 Ioniță, dascăl, 201.
 Iosif, 121, 124.
 Isaia, prooroc, 94, 137.
 Ionion (Marea Ionică), 96.
 Ioannes Tzimiskes, 187.
 Ioan XIV Caleca, 105.
 Ioan Hrisostomul, 73, 97, 152.
 Ioasaf, personaj literar, 172.
 Iordan, 77, 78.
 Iordan, Iorgu, 17.
 Iorga, N. I., 17, 31, 32, 34, 37, 40, 42, 46, 47, 238.
 Isac, 71.
 Isaia, prooroc, 161.
 Italia, 160.
 Ivanov, I., 191, 201.
 Ivireanu, Antim v. Antim Ivireanu.

Jacobs, Fr., 13.
 Jicmon (Sigismund Bathory), 85.

Kardam, căpetenie bulgară (777—802), 184.
 Kefalās, Konstantinos, scriitor bizantin, sec. X, 12.
 Kiev, 116, 121, 158.
 Klopstock, 49.
 Konstantinos VI, împărat bizantin, 183.
 Köhler, I., 172.

Lambrior, A., 16.
 Lascaris, Ioannis, editor bizantin, sec. XV, 12.
 Latin (Latinus), regele Latiumului, 181.
 Leningrad, 56.
 Leon III, 184.
 Leon (Lavinium), 12.
 Leu (Leon IV), 183.
 Liubavici, D., 60.
 Londra, 66.
 Luca, evanghelistul, 66.
 Lucaci, ritor, 154.
 Ludesu, Stoica, 179.
 Lugo (Logo), 85, 231.
 Luther, 56.
 Lvov, 121.

Macarie, 59, 73.
 Machiavelli, Niccolo, 145.
 Mahomet, sangeacul Nicopolei, 33.
 Mamer, filozof, 221—227.
 Manasses, K., 180.
 Manoil Paleolog, împărat bizantin (1391—1425), 188.
 Maramureș, 37, 91.
 Marcu, evanghelist, 56, 57, 66, 68, 76, 79, 94, 95, 102, 103.
 Mareș, Al., 100.
 Marguinos Maximos, 117, 120.
 Matei Basarab, 133, 145, 157, 164, 237.
 Maximian, 127.
 Maximin, 127.
 Mahamet (Mohamed), 33.
 Mediterana orientală, 60.
 Meleagru (Meleagros), poet grec, sec. I, î.e.n., 12.
 Mesopotamia, 228.
 Metodie Patareanul, 193, 198, 201.
 Meyer, W., 202.
 Micu, Samuel, 18, 173.
 Mihai Viteazul, 40, 43, 158, 170.
 Mihail, preot, 105, 107.
 Mihail Moxalie, 157, 180—186, 189, 190.
 Mihályi de Apsa, Victor, 15.
 Mihăilă, G., 241.
 Mihnea Turcitul, 42, 106.
 Moculski, V., 203.
 Mogildea, vornic, 40.
 Moiro (Myro), poetesă, sec. IV, î.e.n., 12.
 Moise (Moisi), 64, 79, 80, 84—87.
 Moise Voevod, 236.
 Moldova, 35, 37, 40, 45, 46, 66, 105, 116, 117, 120, 121, 130, 136, 154, 160—164.
 Moldovița, 34, 35, 131.
 Morea, 96.
 Mummio (Lucius Mummus), 97.
 Munteanu, Ștefan, 17.

Nahor, 177.
 Năsturel, Matei, 237—238.
 Năsturel, Udriște, 132, 133, 157, 173, 174, 178, 179, 237.
 Neacșu, 32, 37.
 Neagoe Basarab, 33, 145, 146, 148, 150, 151, 173, 174.
 Neamț, minăstire, 117, 173.

Nenulce Ion, 46, 179.
 Nedea, 38, 39.
 Negre, 33, 38, 39.
 Neofit, 117.
 Nicodim, 124.
 Nicolaescu-Plopșor, C., 180.
 Nicolescu, Șt., 238.
 Niculescu, Al., 17, 67.
 Noomen, W., 202.

Oancea, Ileana, 17.
 Oancea (Honca), 43.
 Obilici, Milos, 188.
 Olahus, M., 236.
 Olahus, N., 236.
 Olimpiada (Olimpiada), mama lui Alexandru Macedon, 168.
 Olteanu, Pandele, 52, 100, 105, 117, 125, 126.
 Onu, L., 100.
 Oradea, 107, 231.
 Orăștie, 84, 86.
 Orban (Urban Weidner), 37.

Panaiteescu, P. P., 148, 241.
 Pantelimon, 164.
 Paraschiva, 39.
 Pavel, apostol, 155, 156.
 Pătrașco Ciogolea, 46, 47.
 Pavel, apostol, 63, 67, 76, 96, 98, 102, 103, 109, 118, 131, 137, 155, 156.
 Peloponis (Peloponez), 96.
 Persida (Persia), 168, 169.
 Pestil, Moise, 84, 85.
 Petrovici, E., 56.
 Petru, fiul lui Neagoe Basarab, 146.
 Petru Movilă, 158.
 Petru Rareș, 170.
 Pilat din Pont, 121, 122.
 Piru, Al., 100.
 Planudes, scriitor bizantin, sec. XII, 13.
 Platon, 12.
 Plinius Maior, 13.
 Plotin, 138.
 Pogan, Jurj, 37, 38.
 Pogan, Toma, 37, 38.
 Polonia, 37.
 Pop, G. T., 90.
 Popa, A., 100.
 Popescu, Radu, 179.
 Popovici, I., 84, 231.

Por împărat, 167.
 Predescu, Lucian, 61.
 Priam, 181.
 Pseudo-Dionisie, 138.
 Psichari, J., 186.
 Puşkin, A. S., 49.

 Rabelais, 49.
 Rákóczi, Gheorghe, 90, 130.
 Radu de la Măniceşti, 66.
 Radul Minzul, 39.
 Radu Vodă Şerban, 42.
 Rădulescu, Mircea, 188.
 Războieni, 151.
 Răzvan, 167, 169.
 Rim v. Roma.
 Ripa de jos, 154.
 Rodos, 98.
 Roma, 97, 100.
 Roman-Moraru, Al., 235.
 Roques, M., 84.
 Rosetti, Al., 17, 32, 35, 41, 60, 63.
 Rousseau, J. B., 50.
 Ruffini, Mario, 17.
 Rusia, 157.
 Russo, Alecu, 68.
 Ruteboeuf, 41.
 Ruxandra, fiica lui Petru Rareş, 170.
 Ruxandra (Ruxanda), 167, 168.

 Sacerdoţeanu, A., 17.
 Sadoveanu, M., 102.
 Safo (Sappjo), 12.
 Sălişte, 37.
 Salticov-Scedrin, 56.
 Samoil, prooroc, 137.
 Saumaise, Claude, 12.
 Sava, episcop, 63.
 Sbierea, I. G., 100, 189.
 Scaliger, Joseph, 13.
 Schröder, K. H., 180.
 Secu, 117.
 Sehanci-împărat, 222, 226.
 Selivestru (Silvestru), egumen, 90, 91.
 Seneca, 112, 114.
 Serafim, arhiepiscop, 106, 107.
 Sibiu, 56, 73.
 Sigismund de Luxemburg, 188.
 Simonescu, D., 220, 221.
 Simonescu, E., 221.
 Simeon Metafrastul, 120.

Simion, 37.
 Simion, Stefan, 90, 91.
 Simonides din Cheos, 12.
 Sinai, 116, 117, 119.
 Sindipa, 178.
 Sion, 53, 75, 77, 81, 87.
 Sirkku, p., 202.
 Sofiia (Sofia), 32.
 Soliman, 32.
 Solomon, 112, 113.
 Sostis, 113.
 Spiridon, 40.
 Staico grămăticul, 208.
 Stan, Zorel, 39.
 Stancu, Zaharia, 68.
 Straton din Sardes, scriitor grec, sec. III, e.n., 12.
 Strugaru, D., 231.
 Sturdza-Scheianul, D. C., 51.
 Sturdza, Vasile Moldoveanul, 136.
 Suceava, 45.
 Sucevita, 119.
 Suhard, 35.
 Sulică, N., 73.
 Szegedi, Gergely, 231.

 Schei, 105, 107.
 Şerban, fiul lui Coresi, 61, 85, 86.
 Şimon (Simion Engesser), primar al Bistriţei, 47.
 Ştefan cel Mare, 151.
 Ştefan al Ungrovlahiei, 164, 179.
 Ştefănescu, I. D., 119, 200.

 Teodor, Tiron, 127—129.
 Teodosie, fiul lui Neagoe Basarab, 145.
 Teofil, mitropolit, 158, 189.
 Teius, 100.
 Teopract (Teofrast), 113.
 Theofil (Theophilos), împărat bizantin (829—842), 185.
 Tibru (Tiberis), domnitor mitic al Albei, 182.
 Tîrgovişte, 60, 61, 67, 105, 106, 130, 132, 133, 163, 164.
 Toader, diacul din Calafendeşti, 46, 235.
 Toaderu, 39.
 Turnos Savaitul (Turnus), regele rutulilor, 181.
 Tolstoi, L. N., 49.

Toma, 37, 38.
 Tordaşi, Pavel, 76, 84, 85, 237.
 Transilvania, 37, 42, 55, 61, 62, 66, 67, 69, 73, 76, 78, 84, 85, 90, 100, 105, 116, 121, 125, 130, 136, 158, 164, 166, 221, 228, 231.
 Troada, 181.
 Tübingen, 84.
 Tudor, diac, ucenic al lui Coresi, 67.
 Tudeanu, E., 193, 200, 202, 209, 241.

 Tamblac, Grigore, 125.
 Tarigrad (v. şi Constantinopol), 33.
 Ţara Ardealului, 91.
 Ţara Leşiască (Polonia), 37.
 Ţara Moscului, 92.
 Ţara Românească, 32, 33, 38, 42, 66, 105, 106, 121, 130, 132, 145, 154, 157, 161, 163, 166, 172.
 Ţara Ungurească, 40, 63, 85, 86, 106.
 Ţara, Vasile, D., 17.
 Tepelea, G. F., 97.
 Ţîmschi v. Ioannes Tzimiskes.

 Ucraina, 157.
 Udrişte Năsturel v. Năsturel Udrişte.
 Ungrovlahia, 158, 164.
 Ur, 119.

Uric, Gavril, 154.

 Varchon, cetate, 222, 226.
 Varlaam, 116—121, 125—127, 129, 130, 133, 135, 136, 138, 139, 149, 172, 177.
 Vasile Lupu, 133, 136, 161.
 Vasile cel Mare (sf.), 203.
 Vasile Voivod v. Vasile Lupu.
 Vasiliev, A., 191, 192.
 Veneţia, 60.
 Vercier, Bruno.
 Vianu, T., 57, 58.
 Viena, 42.
 Villon, Fr. 41.
 Vladimir Monomahul, 145.
 Valstares, Matei, 154.
 Voltaire, 49.
 Voroneţ, 52.
 Vucovici, B., 60.

 Wiegler, Paul, 14.

 Xenophont (Xenofon), 145.

 Zabludov, 105.
 Zamfira, domniţă, 231—237.
 Zamfirescu, D., 17, 200.
 Zamolxis, 126.
 Zanne, 46, 57, 58, 233.
 Zagraon, Florentina, 117.

SUMAR

<i>Cuvint înainte</i> (Zoe Dumitrescu Buşulenga)	5
<i>Crestomații și antologii, tipuri și varietate</i> (I. C. Chițimia)	12
<i>Abrevieri</i>	23
<i>Notă</i>	26
I. DIPLOMATARIUM: ACTE ȘI SCRISORI (Stela Toma)	29
Scrisoarea lui Neacșu	32
Suplica egumenului Moldoviței	34
Pan Pogan din Maramureș către frații de peste munți	37
Testamentul lui Negre	38
Scrisoarea lui Cocrișel	40
Plingerea boierilor munteni	42
Scrisoarea preotului Văsiian Beuz	45
Pătrașco Ciogolea cere dascăl	46
II. LITERATURĂ CANONICĂ (Stela Toma)	49
Psaltirea Scheiană	51
Psaltirea Voronețeană	52
Psaltirea Hurmuzachi	54
Evangheliarul slavo-român de la Sibiu	56
Coresi	59
Întrebare creștinească	62
Tetraevanghel	66
Lucrul sfinților apostoli	69
Liturghier	73
Psaltirea românească	76
Psaltirea slavo-română	78
Palia de la Orăștie	84
Noul Testament	90
III. LITERATURĂ OMILETICĂ ȘI POLEMICĂ	
Coresi, Tilcul evangheliilor (Stela Toma)	100
Evanghelie cu învățătură (Stela Toma)	104
Floarea darurilor (M. Moraru)	111
Varlaam, Scara (Liliana Botez)	116
Carte românească de învățătură (Liliana Botez)	120
Răspuns împotriva catehismului calvinesc (Liliana Botez)	130
Cele șapte taine (Liliana Botez)	136
Cuvîntul diacului Toader (Gh. Ceaușescu)	139

IV. LITERATURĂ AULICĂ

1. <i>Literatură parenetică</i> (Cătălina Velculescu)	
Învățăturile lui Neagoe Basarab	145
2. <i>Literatură juridică</i> (V. Căndea)	
Pravila ritorului Lucaci	154
Pravila de la Govora	157
Carte românească de învățătură	160
Îndreptarea legii	163

V. LITERATURĂ LAICĂ ȘI APOCRIFĂ

1. <i>Romane populare</i> (Cătălina Velculescu)	
Alexandria	166
Varlaam și Ioasaf	172
2. <i>Literatură istoriografică</i> (I. C. Chițimia)	
Cronograful lui Moxa	180
3. <i>Literatură legendară</i>	
Cuvint pentru Adam și Eva (M. Moraru)	191
Cuvint pentru lemnul crucii (M. Moraru)	202
Legenda duminicii (I. C. Chițimia)	209
4. <i>Literatură oraculară</i>	
Proorocirea Sibilei (M. Moraru)	217
Visele lui Mamer (Nedret Mamut)	221
Gromovnic (Gh. Ceaușescu)	228

VI. LITERATURĂ VERSIFICATĂ

Carte de cîntece (Stela Toma)	231
Lamentație la moartea lui Alexandru Machedon (M. Moraru)	234
Epitafuri versificate	235
Epitaful lui Mateiaș Basarab (M. Moraru)	237
<i>Bibliografia generală</i> (Liliana Botez)	239
<i>Glosar</i> (Stela Toma)	242
<i>Indice tematic</i> (Mihai Moraru)	247
<i>Indice de nume</i> (Gh. Ceaușescu)	254